CARL HIAASEN

croco deal

virtual project

CARL HIAASEN

CROCO-DEAL

Original: *Nature Girl* (2006)

Traducere din limba engleză de:
IRIS MANUELA GÂTLAN-ANGHEL

virtual-project.eu

NEMIRA

2010

1.

În cea de a doua zi a lunii ianuarie, o zi senină, dar bătută de vânt, Sammy Tigertail, în venele căruia curgea sânge de indian din tribul Seminole, a aruncat un cadavru în râul Lostmans. Temperatura apei nu depășea cincisprezece grade Celsius, prea rece pentru rechini sau aligatori.

„Dar poate nu și pentru crabi", și-a spus Tigertail.

Privind cum trupul neînsuflețit se scufunda în apă, se gândea la prostia oamenilor albi. Pe acesta îl chema Wilson și ajunsese în rezervația Big Cypress duhnind a alcool și exprimându-și dorința de a face o plimbare cu barca. Spunea că petrecuse Anul Nou la hotelul-cazinou Hard Rock, proprietatea tribului Seminole, care se întindea pe o suprafață de optzeci și șase de acri între Miami și Fort Lauderdale. Wilson i-a spus lui Sammy Tigertail că era dezamăgit de faptul că nu văzuse nici picior de indian la cazinou și că – după o noapte întreagă în care a băut, s-a distrat în brațele unor puicuțe fierbinți și a jucat poker – a străbătut drumul până în Big Cypress ca să facă fotografii cu un indian adevărat din tribul Seminole.

— Am făcut un pariu pe o sută de dolari cu un fraier care susține că nu voi găsi niciunul, i-a spus Wilson, cuprinzându-l pe Sammy Tigertail cu un braț moale, dar te-am găsit pe tine, frățioare. De unde aș putea să cumpăr un aparat de fotografiat de unică folosință?

Indianul l-a îndrumat pe Wilson spre un magazin universal, de unde acesta s-a întors cu un aparat Kodak de unică folosință, o bucată de păstramă de vacă și un bax cu șase sticle de bere. Din fericire, motorul bărcii făcea un zgomot atât de mare, încât a acoperit cea mai mare parte din povestea vieții lui Wilson. Sammy Tigertail a auzit însă suficient cât să afle că individul era de undeva

din Milwaukee și își câștiga existența vânzând motoare de bărci pescarilor care vânau șalău.

La zece minute după ce porniseră la drum, Wilson avea obrajii roșii din cauza frigului, ochii congestionați începuseră să-i curgă și stătea adus de spate, tremurând ca varga. Sammy Tigertail a oprit barca și i-a oferit niște cafea fierbinte din termos.

— V-v-vrei să facem poza pe care mi-ai promis-o? l-a întrebat Wilson.

Sammy Tigertail s-a așezat cuminte lângă el, în timp ce bărbatul a întins un braț, ținând aparatul de fotografiat cu obiectivul îndreptat spre ei. Indianul purta o jachetă din lână, marca Patagonia, o șapcă L.L. Bean bleumarin, tot din lână, și pantaloni kaki Eddie Bauer – o ținută care nu avea nici în clin, nici în mânecă cu portul tradițional al tribului Seminole. Wilson l-a întrebat dacă avea o geacă cu modele indiene și o pereche de mocasini din piele de căprioară. Sammy Tigertail i-a răspuns că nu.

Bărbatul alb l-a rugat să nu zâmbească și a făcut câteva fotografii. Apoi, ghidul său a pornit motorul bărcii cu gândul de a termina cât mai repede cu putință incursiunea prin acele ținuturi mlăștinoase. Din cauza frigului nu prea aveai ce să vezi, dar lui Wilson nu-i păsa prea tare. Își atinsese scopul. Ferindu-și ochii de vânt, ronțăia din bucata de carne afumată și bea dintr-o sticlă de bere caldă Heineken.

Sammy Tigertail a luat-o apoi pe o scurtătură, trecând printr-un stufăriș ale cărui tulpini înalte se aplecau sub prora bărcii asemenea spicelor de grâu secerate de combină. Wilson s-a ridicat deodată în picioare, scăpând din mână sticla de bere, lichidul împrăștiindu-se pe podeaua bărcii. În timp ce indianul încerca să oprească motorul, l-a văzut pe individ cum se clătina periculos, apucându-se cu mâinile de gât. Sammy Tigertail credea că nu mai putea să respire din cauza unei bucăți de păstramă care îi astupa căile respiratorii, dar, în realitate, el

se lupta să scape de un mic șarpe de apă, care îi „aterizase” pe gât de pe lujerii înalți ai stufărișului.

Creatura era inofensivă, dar reptila zburătoare l-a luat pe Wilson prin surprindere, lucru care avea să-i fie fatal. Făcând un atac de cord, acesta s-a prăbușit pe podea înainte ca indianul să apuce să oprească barca.

Sammy Tigertail a luat micuțul șarpe de pe trupul inert al turistului și i-a dat drumul în apă. Apoi a verificat pulsul de la mâna stângă a lui Wilson, i-a desfăcut cămașa și a încercat timp de câteva minute să-l resusciteze, apăsându-l ritmic pe piept. Indianul a renunțat să-i mai facă respirație gură la gură, pentru că nu mai avea niciun sens: Wilson era mort de-a binelea.

Ghidul din tribul Seminole a găsit în buzunarele pasagerului său aparatul de fotografiat, șase sute patruzeci și cinci de dolari, un portofel, cheile de la o mașină Chrysler închiriată, un telefon mobil, două țigări cu marijuana, trei prezervative și o carte de vizită de la agenția de dame de companie Blue Dolphin. Sammy Tigertail a pus totul la loc, inclusiv banii. Apoi l-a sunat pe unchiul lui, Tommy, care l-a sfătuit să scoată cât mai repede cadavrul din rezervație.

În lipsa unor instrucțiuni mai clare, Sammy Tigertail a presupus că trebuia să scape pentru totdeauna de Wilson, nu doar să-l abandoneze pe un teren neutru. Se temea că va fi considerat responsabil pentru moartea turistului, iar autoritățile tribului Seminole nu-l vor putea apăra de zelul procurorilor din ținutul Collier, printre care nu se afla niciun indian.

Așadar, Sammy Tigertail s-a întors în port și a cărat cadavrul bărbatului alb până la mașina închiriată. Nimeni nu a fost martor la scenă, dar orice observator neutru – în special unul care ar fi simțit că Wilson duhnea a băutură – ar fi conchis că era vorba despre un bețiv care a adormit în timpul călătoriei prin ținuturile mlăștinoase.

După ce a așezat cadavrul în capul oaselor pe bancheta din spate, Sammy Tigertail a pornit spre Everglades City – exact în mijlocul Celor Zece Mii de Insule. A cumpărat de acolo patru ancore și a împrumutat o ambarcațiune destinată pescuitului de crabi, îndreptându-se apoi spre sălașul știucilor-de-mare care trăiau în râul Lostmans.

Acum doar câteva valuri arămii marcau locul unde aruncase trupul neînsuflețit. Indianul privea, trist și dezgustat, apa cafenie și tulbure. Era prima lui zi de muncă în care folosea o ambarcațiune concesionată, iar Wilson, primul său client.

Dar și ultimul.

După ce a returnat vasul împrumutat, l-a sunat pe unchiul lui, Tommy, ca să-i spună că avea să plece un timp. Nu se simțea pregătit din punct de vedere spiritual ca să lucreze cu turiștii – a motivat el.

— Băiete, nu te poți ascunde de lumea albilor, i-a spus bătrânul. O știu prea bine pentru că și eu am încercat să fac asta.

— Noi suntem proprietarii agenției de dame de companie Blue Dolphin? l-a întrebat Sammy Tigertail.

— Nu m-ar mira, i-a răspuns unchiul său.

•

Cam în același timp, într-o rulotă, nu departe de docuri, un băiat, ce purta numele de Fry, și-a ridicat privirea din farfurie, întrebând:

— Ce este porcăria asta?

Întrebarea nu era lipsită de logică.

— Friptură Salisbury, i-a răspuns Honey Santana. Nu te lăsa păcălit de aspectul ei! E foarte gustoasă.

— Iar te-au dat afară de la muncă?

— Nu, mi-am dat singură demisia, i-a spus Honey. Acum taci și mănâncă!

Mama lui apela la răcituri numai atunci când rămânea fără slujbă, iar fiul ei știa asta foarte bine.

— Ce s-a mai întâmplat acum? a întrebat-o el.

— Îți mai amintești câinele chihuahua pe care îl avea mătușa Rachel? Yum-Yum Boy?

— Cel care a murit încercând să se împerecheze cu un raton?

— Da. Ei bine, cam asta a încercat să facă și domnul Piejack, dar la scară ceva mai mare, i-a răspuns Honey, mușcând din carnea tare ca piatra. Era groaznică, dar a reușit să schițeze un zâmbet.

— Ți-a făcut avansuri? a întrebat Fry, ridicând din umeri.

— S-ar putea spune și așa.

Domnul Piejack era unul dintre proprietarii pieței de pește și se ținea de luni de zile după Honey. Era căsătorit, dar, în afară de asta, mai avea și alte „calități" dezgustătoare.

— Știi ciocănelele alea din lemn pe care le vindem lângă casele de marcat? l-a întrebat Honey.

— Ca să spargi cleștii crabilor? a spus Fry, dând din cap.

— Da. L-am lovit cu unul din alea.

— Unde?

— Unde crezi? Pentru că Fry era gata să se ridice de la masă, Honey s-a grăbit să-i ofere o explicație. Mi-a pus mâna pe sân. De aceea l-am lovit.

— Vorbești serios? a întrebat fiul ei, ridicându-și privirea spre ea. Nu inventezi toată povestea asta?

— Mi-a pus mâna pe sânul drept, îți dau cuvântul meu de onoare! a spus Honey, acoperind cu mâinile – într-un gest solemn – obiectul pasiunii domnului Piejack.

— Ce ticălos! a exclamat Fry.

— Categoric! După ce l-am lovit, a început să se tăvălească pe jos, smiorcăindu-se de zor, motiv pentru care am luat o felie de ton din congelator și i-am îndesat-o în pantaloni. Ca să nu se umfle locul unde l-am lovit.

— Ce specie de ton?

— Albacora, i-a răspuns Honey. De cea mai bună calitate.

— O să-l pună înapoi în congelator și o să-l vândă vreunui fraier, a spus Fry, râzând.

— Ce scârbos! a exclamat Honey.

— Vrei să punem pariu că așa o să facă?

— Hai să pregătim niște supă! a spus ea, ridicându-se în picioare și aruncând la gunoi tocănița Salisbury. Ce preferi – minestrone[1] sau supă de roșii?

— Mi-e indiferent. Fry a tras din nou scaunul lângă masă. Uneori credea că mama lui era pe punctul de a-și pierde mințile, iar alteori o considera cea mai rațională persoană din lume. Și acum ce-o să faci?

— O știi pe prietena mea, Bonnie, nu? Promovează ecoturismul, plimbându-i pe turiști în caiace până în Cormorant Key, i-a răspuns Honey. Spune că este extrem de distractiv și se câștigă binișor. Astăzi, în drum spre casă, am observat câteva caiace galbene care traversau golful în șir indian și m-am gândit cât de frumos este să vâslești printre mangrove la asfințit.

— Caiace! a exclamat Fry, neîncrezător. E aceeași Bonnie care a încercat să ne prezinte mașina de cusut acționată de energia solară?

— Vorbești ca fostul tău tată.

— Nu este fostul meu tată, este *fostul* tău soț. Și am greșit cu ceva?

— Of, privirea aia a ta! a exclamat Honey, luând oala de supă de pe aragaz. Ce era să fac, Fry? M-a apucat de sân. Nu merita oare să-i fac testiculele chiseliță?

— Cât costă un caiac?

— Nu știu sigur, i-a răspuns femeia, punând două castronașe pe masă. Dar pentru început vom avea nevoie de cel puțin două sau trei.

— Și unde o să-i plimbi pe fraieri? a întrebat Fry. Se pare că Bonnie a acaparat deja Cormorant Key.

— Nu te-ai mai uitat pe fereastră în ultimul timp? a spus Honey, râzând. N-ai văzut ce insule

minunate avem? Telefonul a început atunci să zbârnâie. Femeia s-a încruntat. Sună în fiecare seară cu o precizie matematică, a spus ea.

— Atunci nu mai răspunde! a sfătuit-o fiul ei.

— M-am săturat de indivizii ăștia. Povestea trebuie să înceteze.

•

La peste o mie cinci sute de kilometri depărtare, Boyd Shreave amesteca în cafeaua cu lapte și asculta în căști apelul unui telefon care suna undeva la distanță, în zona statului Florida. Un scenariu fotocopiat zăcea pe birou în fața lui, dar Boyd Shreave nu mai avea nevoie de el. După trei zile, îl știa deja pe dinafară.

Shreave lucra la Relentless, Inc., o companie de telemarketing, care făcea vânzări prin telefon pe tot cuprinsul Statelor Unite, vizând clienți cu venit mediu. Firma transformase un hangar de B-52 din Fort Worth, Texas, în call-center, unde Boyd Shreave și alți cincizeci și trei de operatori telefonici lucrau în compartimente individuale, izolate fonic.

În cubul din dreapta lui lucra o femeie, Eugenie Fonda, care pretindea că se înrudea cu celebra familie de actori și care devenise recent amanta lui Boyd Shreave. În cel din stânga, stătea un bărbat – Sacco – un individ ursuz, cu ochii adânciți în orbite, despre care se spunea că era dependent de internet. În timpul programului, Boyd Shreave discuta rareori cu colegii lui de muncă, inclusiv cu Eugenie, din cauza normei de lucru impuse de compania Relentless, Inc. Vorbeau la telefon de la ora cinci după-amiaza până la miezul nopții, asaltându-i pe oameni de la est la vest, în funcție de ora locală.

Era o slujbă ingrată, deși nu cea mai cumplită din câte avusese Shreave. Realiza însă că la treizeci și cinci de ani – după șase luni de telemarketing – cariera lui se plafonase. Probabil că și-ar fi dat demisia dacă nu ar fi fost Eugenie la

mijloc – o femeie foarte înaltă (avea un metru optzeci și trei), al cărei păr de un blond spălăcit îl putea admira în voie din cubul său.

Boyd Shreave lucra în domeniul vânzărilor de la douăzeci și șase de ani, încercând să plaseze articole dintre cele mai diverse: încălțăminte ortopedică, mașini agricole, automobile (noi, dar și la mâna a doua), îngrășăminte, produse naturiste pentru tratarea calviției, televizoare HD sau mâncare pentru animale de companie exotice. Faptul că nu a obținut succesul în acest domeniu – și cu atât mai puțin prosperitatea – nu a reprezentat pentru nimeni, în special pentru cei care îl cunoșteau, un motiv de uimire. Și asta deoarece Boyd Shreave nu stăpânea arta persuasiunii. Indiferent de dispoziția în care se afla, părea arogant – felul în care își încrunta sprâncenele subțiri și roșcate trăda iritare, dacă nu chiar dispreț; umerii ușor aduși în față dădeau senzația că purta povara unei plictiseli covârșitoare; iar buza superioară, surprinsă adesea într-o grimasă, sugera condescendență sau, și mai rău, îl făcea să semene cu o caricatură a lui Elvis.

Aproape nimeni nu voia să cumpere ceva de la Boyd Shreave. Toată lumea voia să scape de el.

Tocmai când era pe punctul de a abandona ideea unei cariere în vânzări – aflându-se din nou în postura de viitor concediat fostul său șef i-a sugerat să se reorienteze spre domeniul vânzărilor prin telefon. „Ai o voce potrivită pentru asta – i-a spus el. Din păcate, este *singura* ta calitate”.

Era adevărat că străinii se lăsau adesea convinși în momentul în care Shreave începea să vorbească, atât de mare era discrepanța dintre vocea – lină, încurajatoare și tandră – și înfățișarea sa. „Ești născut pentru asta – i-a spus Eugenie Fonda în prima lui zi de muncă la call-center. I-ai putea vinde droguri până și papei”.

Shreave nu a revoluționat lumea la Relentless, dar pentru prima oară în viață putea declara cu

toată convingerea că era potrivit pentru misiunea pe care o avea de îndeplinit. Și aici găsea însă motive de nemulțumire. Nu-i plăcea să lucreze până târziu în noapte și ura atmosfera claustrofobică, dar și replicile enervant de repetitive din scenariul vânzărilor telefonice.

Nici recompensele financiare nu excelau: salariul minim, plus patru dolari pentru fiecare client care își manifesta interesul față de oferta prezentată. De fiecare dată când Shreave prindea un „peștișor" pe linie – o persoană care părea interesată de obiectul vânzării – trebuia, conform politicii companiei, să-i transmită șefului de departament numele respectivului. Shreave ar fi renunțat bucuros la comisionul mizerabil pentru șansa de a încheia un contract, dar nimeni nu încredința ageamiilor o responsabilitate atât de mare.

După cel de-al cincilea apel, o femeie a ridicat receptorul.

— Alo! Sunteți doamna Santana? a întrebat Boyd Shreave.

— *Domnișoara* Santana.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Santana. Numele meu este Boyd Eisenhower.

Eugenie Fonda îl sfătuise pe Shreave să nu-și folosească numele real, ci un pseudonim. În urma sondajelor efectuate, susținea ea, s-a dovedit faptul că oamenii tind să aibă mai multă încredere în operatorii care au același nume de familie ca președinții americani. De aceea, ea se prezenta ca fiind Eugenie Roosevelt. Shreave a ales inițial pseudonimul „Boyd Nixon", dar după patru zile de muncă nu a reușit să stârnească interesul niciunui client. Eugenie l-a sfătuit cu blândețe să folosească numele altui președinte, de preferat unul care să nu fi fost obligat să-și dea demisia de la Casa Albă.

— Eisenhower? Ca președintele Dwight? l-a întrebat femeia de la celălalt capăt al firului.

— Exact, a răspuns Shreave.

— Îmi puteți repeta, vă rog, și celălalt nume?

— B-o-y-d, a spus Shreave. Motivul pentru care vă sun în după-amiaza asta, doamnă Santana, este acela că…

— Nu este după-amiază, domnule Eisenhower, asta e problema. Este seară și iau masa cu familia mea.

— Îmi cer iertare, doamnă Santana. Promit să nu vă rețin prea mult. Sau dacă vreți, pot să revin mai târziu.

Rolul acestei replici era de a-l ține pe client la telefon. Majoritatea oamenilor nu voiau ca operatorul să-i sune din nou; își doreau să termine povestea cât mai repede cu putință.

— Știți câte telefoane primesc de la operatori ca dumneavoastră? a spus femeia pe un ton ridicat. Știți cât de enervant este să nu poți mânca în tihnă din cauza unor indivizi care te sună în fiecare seară?

Boyd Shreave căuta impasibil un alt client în lista telefoanelor pe care le avea de dat.

— Aș putea vorbi cu domnul Santana? a întrebat el pe un ton indiferent.

Spre uimirea lui, femeia i-a răspuns:

— Da, puteți. Așteptați puțin!

Câteva clipe mai târziu, o altă voce s-a auzit la celălalt capăt al firului.

— Alo!

— Domnul Santana? a întrebat Shreave, neștiind dacă persoana respectivă era prea tânără sau suferea de sinuzită.

— Ce vindeți, domnule? a întrebat vocea.

Shreave a profitat imediat de ocazie și și-a lansat atacul.

— Domnule Santana, pentru că vă aflați printre candidații aleși după o selecție riguroasă, v-am sunat să vă prezentăm o ofertă unică în domeniul imobiliarelor. Pentru o perioadă scurtă de timp, compania Suwannee Bend Properties vă oferă zece acri de pădure virgină în partea centrală a Floridei,

puțin spre nord, pentru numai trei mii nouă sute nouăzeci și nouă de dolari…

— Dar noi locuim deja în Florida, a spus bărbatul cu o voce pițigăiată.

— Da, domnule Santana, această ofertă extraordinară se adresează în exclusivitate locuitorilor de pe Coasta de Sud-Vest, a insistat Boyd Shreave, analizând informațiile furnizate de compania de telemarketing. Locuiți într-o zonă care a cunoscut cea mai puternică dezvoltare din ultimii ani, domnule Santana, motiv pentru care mulți dintre vecinii dumneavoastră s-au săturat de traficul infernal, de taxele mari, de cotele ametitoare pe care le-a atins fenomenul infracțional și de stresul marilor orașe. Câțiva dintre ei, mai norocoși decât majoritatea semenilor lor, s-au mutat în frumosul ținut Gilchrist – sufletul vechiului stat Florida –, un loc liniștit, unde familiile trăiesc în siguranță. În loc să stați înghesuiți ca sardelele într-o suburbie suprapopulată, vă puteți relaxa pe o proprietate retrasă, plasată într-un peisaj de vis, care se întinde pe o suprafață de zece acri, nu departe de legendarul râu Suwannee. Doriți câteva informații printate sau poate vreți să vorbiți – atunci când considerați de cuviință – cu unul dintre colegii mei, expert în domeniu, care v-ar putea oferi mai multe detalii?

— O proprietate? a întrebat vocea. Adică o fermă?

— Puțin mai mică decât o fermă, domnule Santana.

— Dar nu locuim într-o suburbie suprapopulată. Locuim în Everglades, a insistat vocea. Orașul nu are decât cinci sute treisprezece locuitori.

Shreave a înțeles atunci că vorbea cu un băiețandru și își irosise timpul în zadar. Abia se abținea să nu-i arunce o replică răutăcioasă, dar trebuia să fie atent, pentru că șefii de la Relentless

își monitorizau la întâmplare operatorii pentru „controlul calității”.

— Domnule Santana, a spus el cu o politețe exagerată, puteți să mi-o dați din nou la telefon pe doamna Santana?

— Sunt deja pe fir, a intervenit femeia, luându-l pe Shreave prin surprindere.

Era evident că ticăloasa ascultase întreaga conversație la un alt telefon.

— Atunci nu cred că mai e cazul să vă repet oferta noastră, a spus Shreave pe un ton neconvingător.

— Nu, nu mai e cazul, a subliniat doamna Santana. Nu ne interesează să cumpărăm o „fermă” în ținutul Gilchrist – unde o mai fi și ăsta.

— Dar *ați auzit* de râul Suwannee, nu-i așa?

— Cunoaștem cântecul, domnule Eisenhower. Nu e nevoie să fiți sarcastic.

— Nu asta mi-a fost intenția.

Shreave și-a ațintit privirea asupra creștetului capului lui Eugenie. Se întreba dacă fraierul cu care vorbea la telefon și-ar fi putut imagina vreodată că își fixase pe limbă o periuță adevărată.

— Cântecul se numește *Old Folks al Home,* a continuat doamna Santana, și a fost scris de Stephen Foster. Și mai e ceva: autorul nu a traversat niciodată râul Suwannee, pentru că nu a pus niciodată piciorul în „frumosul ținut Gilchrist” sau în oricare altul din Florida. A trăit în Pennsylvania și a luat numele râului de pe hartă, eliminând litera *u* pentru ca silabele să se armonizeze cu muzica. Apropo, domnule Eisenhower, cum îl cheamă pe superiorul dumneavoastră?

— Miguel Truman, i-a răspuns pe un ton plictisit.

— Și pe superiorul *acestuia*?

— Shantilla Lincoln.

— Vreau să vorbesc cu ei, a continuat doamna Santana. Păreți un om cumsecade – mama

dumneavoastră știe cu ce vă ocupați, domnule Eisenhower? Știe că hărțuiți oamenii cu telefonul? Că încercați, pentru un venit fix, să-i convingeți să cumpere lucruri de care nu au nevoie? Asta v-a învățat mama dumneavoastră, să fiți un parazit de profesie?

În momentul acela, Boyd Shreave ar fi trebuit să-și ceară iertare pentru că i-a deranjat pe membrii familiei Santana și apoi să închidă telefonul. Aceasta era politica firmei Relentless: Nu vă certați cu clienții, nu abuzați de ei și nu vă pierdeți controlul! Nu le oferiți niciodată ocazia de a face plângere la poliție!

Clienții l-au „gratulat” adesea pe Boyd Shreave, folosind epitete din cele mai „flatante”: ratat, vierme, polip, vultur, ticălos, nemernic, mizerabil, și chiar ulcer rectal. Shreave nu le-a ripostat niciodată.

Și cu siguranță că nu și-ar fi pierdut cumpătul nici în această seară, dacă doamna Santana nu ar fi atins un punct sensibil, referindu-se la mama sa, care și-a exprimat de nenumărate ori aversiunea față de dorința lui de a lucra în telemarketing, bombardându-l la rândul ei cu atribute care mai de care mai „măgulitoare”, toate însoțite de cuvântul *leneș*.

Așa că, în loc să pună capăt discuției și să-l sune pe următorul client, Shreave i-a spus doamnei Santana ceea ce dorea de mult să-i zică mamei sale:

— Du-te dracului, poamă acră și zbârcită ce ești!

Shreave nu a rostit replica pe tonul prietenos pe care îl folosea la telefon, ci cu o inflexiune a vocii atât de caustică și de puternică, încât Sacco și Eugenie Fonda l-au privit uimiți peste pereții compartimentelor lor, de parcă aveau de-a face cu un nebun.

La celălalt capăt al firului, doamna Santana părea mai mult jignită decât mânioasă.

— Ce lucruri cumplite ați spus, domnule Eisenhower! a răspuns ea încet. Vă rog să-mi faceți imediat legătura cu domnul Truman sau cu domnișoara Lincoln!

Boyd Shreave a râs sarcastic și și-a scos căștile, spunându-și: „Nu e de mirare că toate birourile de call-center își au acum sediile în India: amărâții ăia nu știu engleza atât de bine încât să-și insulte clienții".

Eugenie i-a strecurat un bilet în care îl întreba: „Ești nebun de legat?"

„Numai după tine", i-a răspuns Shreave în aceeași manieră.

Dar în timp ce își sorbea cafeaua cu lapte se gândea la schimbul de replici pe care l-a avut cu doamna Santana și a conchis că a fost prea aspru cu ea, ținând seama de faptul că l-a numit doar parazit.

„Poate că *o iau razna*", și-a spus Shreave. „Am nevoie de o vacanță".

•

Honey Santana a rămas cu privirea ațintită asupra receptorului pe care îl ținea încă în mână.

— Ce ți-a spus? a întrebat Fry.

— Nu mai contează, i-a răspuns femeia, clătinând din cap.

— Există o listă unde te poți înscrie ca să restricționezi telefoanele primite de la companiile de telemarketing. De ce nu treci și numărul nostru de telefon acolo? Vei scăpa astfel de scârnăviile alea.

— Vrei să nu mai folosești cuvântul ăsta, te rog?

Honey plătise deja un serviciu telefonic care respingea apelurile nedorite din partea companiilor de telemarketing. Ca să treacă de o asemenea barieră, multe firme își schimbau numerele, folosind prefixul 800, lucru pe care l-a descoperit și Honey atunci când a verificat pe ecranul telefonului numărul companiei care îi sunase. Ea l-a notat lângă numele lui Boyd Eisenhower.

— Îți mulțumesc pentru supă, a spus fiul lui Honey. A fost bună.

— Să-ți fie de bine!

— Ce faci acum?

— Sun la companie ca să fac o plângere.

— De parcă ar interesa pe cineva, a răspuns Fry. Mamă, las-o baltă în seara asta, te rog!

Telefonul suna ocupat. Honey a pus receptorul în furcă și a luat un Tic Tac.

— Aș vrea să mai vorbesc odată cu tipul ăla. Mi-a spus ceva îngrozitor.

— Ia s-auzim!

— N-ai decât doisprezece ani și jumătate, Fry.

— Dar m-ai lăsat să văd *Clanul Soprano.*

— O singură dată, i-a răspuns Honey pe un ton trist. Am crezut că era vorba despre operă, pe cuvântul meu!

— Te-a făcut t-â-r-f-ă, nu-i așa? Honey a negat și a format din nou numărul. Suna tot ocupat. N-ar fi trebuit să te legi de mama lui, a remarcat Fry.

— De ce nu? a întrebat Honey. Crezi că l-a purtat în pântec și s-a chinuit să-l aducă pe lume, l-a hrănit la sân, l-a spălat și l-a ținut în brațe când era bolnav doar ca să-i deranjeze apoi pe oameni cu telefoanele lui agasante? a continuat ea, țintuindu-l pe fiul ei cu degetul. Dacă o să-ți iei vreodată o slujbă ca asta, te dezmoștenesc.

Fry s-a uitat de jur-împrejur de parcă ar fi făcut inventarul.

— Cam asta e toată averea noastră, a spus el. Honey l-a ignorat și a format din nou numărul. Suna tot ocupat. Dar poate că și mama lui e un parazit. Te-ai gândit la asta? a continuat Fry. Poate că a crescut printre paraziți și a adoptat modul lor de viață.

Honey a trântit telefonul pe masa din bucătărie.

— Și dacă vrei să știi, m-a făcut poamă acră și zbârcită.

— Ha-ha! a râs Fry.

— Ți se pare nostim?

— Oarecum. Fry nu i-a spus niciodată că prietenii lui o considerau cea mai sexy mamă din oraș. Hai să fim serioși, a continuat el, nu ești zbârcită și cu atât mai puțin poamă acră!

Honey Santana s-a ridicat în picioare și a început să strângă masa, trântind farfuriile în chiuvetă. Fry se întreba când va reuși să se liniștească: uneori avea nevoie de câteva ore bune.

— Ce-au pățit bărbații? a spus ea. Mai întâi, domnul Piejack sare pe mine și acum individul ăsta îmi spune să mă duc dracului. De dimineață a trebuit să înfrunt un animal în călduri și acum trebuie să îndur ura turbată a unui străin și te mai întrebi de ce nu am niciun prieten.

— Mătușa Rachel și-a mai luat vreun câine? a întrebat-o Fry.

— Nu schimba subiectul! a spus Honey, ridicând din nou receptorul și apăsând furioasă tastele telefonului.

— Mamă, îți pierzi timpul. N-o să reușești să-i prinzi.

— Nu sun la compania de telemarketing, i-a răspuns ea, făcându-i cu ochiul. Îl sun pe fratele meu ca să-l rog să afle el numărul firmei respective.

— Minunat! a exclamat Fry.

— Nu-ți mai da ochii peste cap, tinere, pentru că… Alo! Aș putea să vorbesc cu domnul Santana, vă rog? O să-l găsesc pe individul ăsta – a șoptit ea, acoperind receptorul cu mâna – într-un fel sau altul.

— Și pe urmă ce-o să faci? a întrebat-o Fry.

— O să-i vând ceva ce nu-și poate permite să cumpere, i-a răspuns ea, zâmbind.

2.

După lăsarea nopții, Sammy Tigertail a aruncat Chryslerul închiriat într-un canal din apropierea autostrăzii Tamiami. Apoi a făcut autostopul până în Naples, unde s-a întâlnit, în parcarea unui mall, cu fratele său vitreg, Lee.

— Vino acasă! Vei fi în siguranță în rezervație, i-a spus Lee.

— Nu. Așa este cel mai bine pentru toată lumea. Ai adus barca și pușca?

— Da.

— Dar chitara?

Sammy Tigertail fusese doar o singură dată în teatrul de operațiuni al tribului – hotelul-cazinou Hard Rock. Scena îți oferea o priveliște dezgustătoare, cu excepția artefactelor rock-and-roll expuse peste tot. Sammy Tigertail pusese ochii pe o chitară Gibson Super 400, care îi aparținuse lui Mark Rnopfler de la Dire Straits, formația preferată a regretatului său tată.

— Este în camionetă, i-a răspuns Lee. Îmi ești dator vândut, frățioare. N-au prea vrut să se despartă de ea.

— Da, te cred.

— Dar l-am convins pe șeful cel mare să dea un telefon.

— Serios? Sammy Tigertail nu și-a închipuit niciodată că Lee ar fi putut să aibă vreo influență asupra șefului de trib. Să mergem! a spus el.

S-au îndreptat apoi împreună spre râul Turner. Ajunși la destinație, au scos din camionetă o canoe micuță – nu modelul construit de indieni din lemn de chiparos, ci o ambarcațiune din aluminiu, de un albastru-metalizat, fabricată de o companie din nordul statului Michigan.

— Dacă te întâlnești cu poliția, primul lucru pe care va trebui să-l arunci peste bord este pușca, a spus Lee, după ce au încărcat bărcuța.

— Depinde, a răspuns Sammy Tigertail.

Stăteau învăluiți în beznă, într-o tăcere copleșitoare, întreruptă doar de zumzetul insectelor.

— Nu l-ai ucis pe albul acela cu bună știință, nu-i așa? l-a întrebat Lee.

— Nu, n-a fost vina mea, a răspuns Sammy Tigertail, trăgând adânc aer în piept.

I-a povestit apoi rolul pe care l-a jucat șarpele de apă, iar Lee a conchis că a fost lucrătura unui spirit.

— Ce vrei să fac cu cecurile tale? l-a întrebat el apoi.

Tribul trimitea în fiecare lună trei mii de dolari fiecărui indian Seminole, din profiturile obținute la jocurile de noroc.

— Dă-i-le lui Cindy!

— Sammy, nu fi prost!

— Sunt banii mei, la naiba!

— Bine, a acceptat Lee în cele din urmă.

Cindy, fosta prietenă a lui Sammy Tigertail, se confrunta cu foarte multe probleme.

Lee a pus apoi mâna pe umărul fratelui său, luându-și rămas-bun. Sammy Tigertail s-a urcat în canoe, îndepărtându-se ușor de mal.

— Hei, frățioare, de când cânți la chitară? l-a întrebat Lee.

— Nu cânt, i-a răspuns Sammy Tigertail, îndreptându-se în aval. Dar am tot timpul din lume ca să învăț.

— Sammy, stai puțin! Ce să-i spun mamei?

— Spune-i că o să mă întorc într-o bună zi ca să-i cânt o melodie!

•

Eugenie Fonda s-a bucurat pentru scurt timp de celebritate într-o perioadă în care a fost implicată într-o altă relație. În vara anului 1999, se întâlnea cu Van Bonneville, care lucra pe cont propriu, ocupându-se de toaletarea copacilor din Fernandina Beach. Curând după începutul idilei

lor, un uragan violent, cu valuri de aproape patru metri înălțime, a spulberat coasta, distrugându-i casa lui Van Bonneville. El a supraviețuit, dar soția lui a pierit înecată – sau, cel puțin, așa s-a crezut inițial.

Pentru că uraganele sunt o adevărată mană cerească pentru tăietorii de copaci, Van Bonneville nu-și mai vedea capul de treabă în zilele care au urmat tragediei. Deși vecinii erau impresionați de stoicismul lui, rudele sale erau vădit deranjate de modul în care tânărul văduv își manifesta durerea.

Suspiciuni cumplite au început să ajungă la urechile poliției locale, dar nimeni nu le-a acordat atenție până când nu a fost găsit trupul doamnei Bonneville în Pontiacul ei pe fundul râului St Johns. Soțul ei afirma că doamna Bonneville a fost surprinsă de uragan în timp ce conducea pe autostradă, disperată să găsească țigări Marlboro. Povestea lui a început să ridice anumite semne de întrebare în momentul în care scafandrii poliției au dezvăluit faptul că doamna Bonneville purta centura de siguranță. Prietenii ei știau foarte bine că femeia nu-și punea niciodată centura de siguranță, chiar dacă astfel încălca codul rutier; fiind o partizană a libertății absolute, se opunea astfel guvernului, ale cărui legi intrau în contradicție cu dorințele sale.

Un alt indiciu l-a constituit ceasul ei, imitație Seiko, care – spre deosebire de produsul original – nu era rezistent la apă. Acele lui s-au oprit cu nouă ore înainte de izbucnirea uraganului, lucru care indica faptul că Pontiacul ajunsese pe fundul râului cu mult înainte ca vremea să se strice, iar cadavrul ei fusese legat cu centura de siguranță pentru a nu ieși prea repede la suprafață.

În cele din urmă, soarta soțului ei a fost pecetluită de medicul legist al ținutului Duval, care a extras dintr-o rană superficială de pe scalpul doamnei Bonneville câteva așchii din lemn, ce proveneau dintr-o creangă de mahon tăiată cu

fierăstrăul. Bucata de lemn avea nouăzeci de centimetri lungime și douăzeci grosime atunci când a fost confiscată din portbagajul camionetei Ford F-150 a lui Van Bonneville.

Procesul „criminalului care și-a ucis soția în timpul uraganului" a fost transmis în direct de canalul Court TV și redifuzat la o oră de maximă audiență în emisiunea *Dateline.* Avocații acuzării l-au prezentat pe Van Bonneville ca pe un ticălos și un afemeiat lipsit de scrupule, care a vrut să scape de soția lui, dând vina pe furtună. Motivele – au spus ei – au fost lăcomia (polița de asigurare pe viață în valoare de șaptezeci și cinci de mii de dolari) și sexul, căci Van Bonneville își găsise o nouă prietenă, care atunci se numea Jean Leigh Hill. Momentul în care aceasta s-a îndreptat spre boxa martorilor – înaltă, cu ochii cenușii și mersul ei languros – a constituit apogeul întregului proces.

Eugenie a mărturisit că a avut o relație cu Van Bonneville, convinsă fiind că era văduv după ce soția îi murise într-un accident nefericit survenit în timp ce se bronza la solar. Abia trei zile mai târziu, după izbucnirea furtunii, Eugenie a văzut un articol în ziar despre dispariția doamnei Bonneville, care conținea și câteva citate rostite de „soțul ei neliniștit și îndurerat". Ea a luat atunci singura scrisoare de dragoste pe care i-o scrisese bărbatul și s-a dus cu ea direct la secția de poliție.

În curând, datorită celebrității pe care i-au conferit-o ziarele de scandal, editurile au început s-o curteze și ele cu gândul de a o convinge să scrie o carte. Un scriitor a venit de la New York ca s-o ajute pe domnișoara Hill să-și sistematizeze amintirile legate de povestea lor de dragoste, deși acestea nu erau prea numeroase. Eugenie îl cunoscuse pe Van Bonneville cu doar unsprezece zile înainte de comiterea crimei. S-au întâlnit ca să joace golf și apoi au făcut sex în mașina lui. A fost suficient pentru ca Van Bonneville să se

îndrăgostească lulea de ea, lucru destul de trist pentru Eugenie.

Inițial, ea s-a simțit atrasă de cicatricele de pe mâinile lui, care îi confereau aspectul unui bărbat aspru. Eugenie mai avusese relații cu bărbați duri, stigmatizați de cicatrice, dar în noaptea aceea – singura, de altfel, pe care a petrecut-o cu Van Bonneville – avea să descopere că urmele rănilor sale erau consecința greșelilor frecvente pe care le făcea atunci când „cosmetiza" copacii, iar în pat era la fel de stângaci ca și atunci când mânuia fierăstrăul de tăiat crengi.

Din fericire pentru editorul ei, Eugenie avea o imaginație bogată. Manuscrisul pe care l-a creat împreună cu scriitorul de la New York era subțire, dar plin de picanterii, devenind imediat un bestseller. Timp de șapte săptămâni, *Storm Ghoul* (*Vârcolacul furtunii*) s-a aflat în capul listei de bestselleruri a *New York Times,* alături de o colecție de articole incisive la adresa lui Al Gore, purtând semnătura lui Ann Coulter. Eugenie a prezentat talentele sexuale ale lui Van Bonneville într-o lumină atât de seducătoare, încât el s-a trezit copleșit de cereri de căsătorie din partea unor necunoscute. I-a trimis apoi lui Eugenie, din boxa acuzaților, un bilet de mulțumire și o fotografie Polaroid a mâinilor sale pline de cicatrice.

Avansul pe care l-a primit pentru contribuția sa la scrierea cărții a fost de jumătate de milion de dolari – o sumă frumușică. Noul prieten al lui Eugenie, un agent de bursă, care o văzuse la emisiunea *Oprah* și o contactase pe site-ul ei de internet, a sfătuit-o să investească banii la bursă, cumpărând – la un preț redus – acțiuni ale companiei Enron din Texas. Douăzeci și patru de luni mai târziu, Eugenie s-a trezit falită și singură, lucrând la call-center-ul companiei Relentless. Din cauza injuriilor primite pe internet, a fost nevoită să-și închidă pagina web și să adopte numele de

Fonda, după ce o mătușă nebună se declarase verișoară de-a treia cu Peter și Jane.

Eugenie nu prea știa cu exactitate de ce l-a sedus pe Boyd Shreave, un individ antipatic și anost, care lucra în compartimentul alăturat. Poate pentru că dezinteresul total cu care a tratat-o i-a stârnit curiozitatea. Sau poate pentru că a simțit că în spatele acestei măști a indiferenței se ascundea un secret fascinant, o latură sălbatică, o viață dublă, captivantă și pasională.

Dar Boyd Shreave nu reușise până acum să-i ofere nici măcar o surpriză. Nu avea secrete și – cu excepția unui tatuaj ciudat în zona pubiană – nu avea nici cicatrice. Arăta însă destul de bine, iar în pat putea fi un partener de nădejde. Continua s-o asigure că avea să divorțeze, o minciună sfruntată pe care Eugenie se prefăcea că o credea. Soția lui Boyd moștenise un lanț de pizzerii, care le ofereau soților Shreave o existență confortabilă, în ciuda eșecurilor înregistrate de Boyd în domeniul vânzărilor. Ar fi fost o prostie din partea lui să se debaraseze de soția sa – cu atât mai puțin în maniera lui Van Bonneville –, un fapt liniștitor pentru Eugenie. Nu mai voia să joace încă o dată rolul de amantă a unui criminal.

Boyd Shreave nu era nici pe departe marea iubire a lui Eugenie, ci mai degrabă o sursă de distracție. Relația lor se baza pe descătușarea firească a poftelor carnale după o zi petrecută la serviciu, implicați în cea mai plictisitoare și mai stupidă activitate din lume.

În noaptea în care o făcuse de două parale pe clienta de la telefon, a venit acasă la Eugenie cu un bax cu șase sticle de bere Corona, pe care nu l-a lăsat din mână nici când a îmbrățișat-o.

— M-au dat afară, i-a spus el.

— Nu se poate! Eugenie, care, datorită tocurilor, era cu zece centimetri mai înaltă ca el, l-a sărutat pe frunte. Nu-mi spune că te-au înregistrat!

— Miguel și Shantilla m-au chemat la ei în birou, i-a răspuns el, dând cu amărăciune din cap, și mi-au pus înregistrarea. Apoi l-au trimis pe un mexican – unul dintre bodyguarzii de la departamentul de pază și protecție – să-mi strângă lucrurile din birou și să mă scoată din clădire.

— Dar nu erai în perioada de probă? a întrebat Eugenie. Am crezut că nu te pot da afară chiar de la prima abatere.

— Ba te dau dacă îi spui unui client să se ducă dracului.

— Doamne, Boyd, dar *a da dracului* pe cineva nu e atât de grav! auzi expresia tot timpul la televizor. Dacă ai fi înjurat-o cu adevărat, folosind un termen realmente vulgar, aș fi înțeles, dar nu pentru că ai trimis-o *la dracu'*.

Shreave a desfăcut o sticlă de bere și s-a așezat pe canapea.

— Se pare că nici *poamă acră* nu se află pe lista termenilor acceptați.

— Îmi pare rău, a spus Eugenie, așezându-se lângă el.

— Asta e! Dar te simți bine să mai înjuri uneori.

— I-ai spus lui Lily?

— Nu încă, a murmurat Shreave. Lily era soția lui. N-o să-i convină, dar asta e. Oricum era o slujbă de doi bani, a continuat el. Fără supărare!

Eugenie se întreba cum să-i spună lui Boyd că voia să pună capăt relației lor, acum când el nu mai lucra la Relentless și nu-și mai puteau pasa unul altuia bilețele cu mesaje erotice. Nu-i surâdea deloc ideea de a continua această aventură.

— Singurul lucru bun pe care mi l-a oferit slujba asta nenorocită, a zis el, a fost faptul că te-am cunoscut.

„La naiba!" și-a spus Eugenie.

— Ce drăguț din partea ta, Boyd!

— Vrei să faci un duș? a întrebat-o el apoi, descheindu-i bluza. Eu voi juca rolul vagabondului chipeș, iar tu vei fi regina dansului hula-hula.

— Desigur, iubitule.

Nu se îndura să-i spună tocmai acum vestea cea proastă. „Poate mâine”, s-a gândit ea.

•

Fratele lui Honey Santana scria un articol, dar i-a promis că va încerca s-o ajute. În timp ce aștepta răspunsul lui, femeia continua să formeze automat numărul companiei de telemarketing. Era conștientă de faptul că asemenea firme își protejau call-center-ul, blocând telefoanele nedorite, dar continua să apese pe taste. Se simțea neputincioasă în fața strategiei lor.

— M-a enervat faptul că tipul ăla mi-a vorbit îngrozitor, i-a spus fratelui ei când a sunat-o în cele din urmă. Dar ce m-a frapat cel mai mult a fost vocea lui foarte frumoasă.

— Da, și Ted Bundy avea o voce frumoasă, i-a răspuns Richard Santana. Surioară, dacă îți dau numărul de telefon, ce ai de gând să faci cu el? Fii sinceră!

Richard Santana lucra ca reporter într-o suburbie a New Yorkului. Printre nenumăratele baze de date la care ziarul său avea acces se afla și un program care detecta numerele de telefon cu prefixul 800. Nu i-a trebuit mai mult de șase secunde ca să afle numărul pe care sora lui îl dorea cu atâta ardoare.

— Vreau să depun o plângere, asta-i tot, l-a mințit Honey.

— Unde? La Comisia Federală pentru Comerț?

— Da. Îmi dai numărul?

Richard Santana știa foarte bine că, în ciuda unor situații banale, Honey reacționa extrem de ciudat. Pentru că îl mai păcălise și altă dată, îi trata cu suspiciune toate rugămințile. De data asta însă era convins că informațiile pe care i le furniza nu vor avea consecințe negative – poate, cel mult, o scrisoare mânioasă –, de vreme ce compania de telemarketing se afla în Texas, iar sora lui tocmai în Florida.

— Îți trimit prin e-mail tot ce am găsit, i-a spus el.

— Ești extraordinar, Richard.

Honey Santana nu i-a mai spus fratelui său că nu-și putea citi e-mailurile fără permisiunea fiului ei. Fry i-a interzis accesul la calculator după ce a trimis nouăzeci și șapte de mesaje la Casa Albă, în care își manifesta dezaprobarea față de sprijinul președintelui cu privire la exploatarea petrolieră în zona cunoscută sub numele de Arctic National Wildlife Refuge din Alaska. Honey a trimis e-mailurile într-un interval de patru ore, iar tonul lor din ce în ce mai ostil a atras atenția serviciilor secrete americane. Doi agenți tineri au venit din Miami ca s-o interogheze pe Honey, dar au plecat convinși că, în nebunia ei, nu reprezenta un pericol pentru nimeni – o greșeală din partea lor.

Ea s-a îndreptat acum în grabă spre dormitorul lui Fry, a aprins lumina și a început să-l zgâlțâie ușor.

— Dormi, puiule?

— Acum nu mai dorm.

— Am nevoie de calculator. Richard mi-a trimis prin e-mail toate informațiile pe care i le-am cerut.

— Dar uite cât e ceasul, mamă!

— E doar unsprezece și un sfert. Ce-i cu tine? Când eram de vârsta ta, stăteam până noaptea târziu, scriindu-i scrisori de dragoste lui Peter Frampton, a spus Honey, punând mâna pe fruntea fiului său. Poate că ai răcit.

— Da, se numește febra mamei psihopate.

Fry s-a dat jos din pat și s-a dus la birou. A acoperit tastatura calculatorului pentru ca mama lui să nu-i afle parola. Ecranul s-a luminat, scoțând un bip, iar Honey s-a așezat nerăbdătoare în fața lui. Fry a vrut să se întoarcă în pat, dar ea l-a împiedicat prinzându-l de o ureche și spunându-i:

— Nu așa repede, tinere!

— Dă-mi drumul, mamă!

— Nu te reţin mult. Uită-te puţin! a spus Honey, arătându-i mesajul trimis de fratele ei. RTR Limited, Fort Worth – acesta este numele companiei, a continuat ea.

— Şi ce-i cu asta?

— Vreau să o cauţi pe Google.

— Caut-o singură! a spus Fry.

— Nu, băiete! Tu te pricepi mai bine, a insistat Honey, ridicându-se de pe scaun şi făcându-i semn să se aşeze în locul ei. Sunt prea nervoasă ca să scriu, crede-mă!

Fry s-a conformat şi a început să caute RTR Limited, descoperind în cele din urmă că iniţialele aparţineau companiilor Relentless Telemarketing Resources, Relentless Wireless Outreach şi Relentless, Inc. A studiat paginile până când a găsit un site pe care îşi promovau produsele, oferindu-le clienţilor adresa sediului şi un telefon direct.

— Notează-le! a strigat Honey triumfătoare.

— Bine, dar ne oprim aici, a spus Fry, închizând calculatorul. Am terminat cu povestea asta, mamă.

— Hai să ne uităm împreună la emisiunea lui Letterman! Vrei?

Fry i-a spus că era obosit şi s-a băgat în pat. Când Honey s-a aşezat lângă el, fiul ei s-a întors cu faţa spre perete.

— Vorbeşte cu mine! l-a rugat ea în şoaptă.

— Despre ce?

— Despre şcoală, despre sport… despre ce vrei tu. Fry a mormăit ceva agasat. Ai văzut ştirile despre lupii din Vest? l-a întrebat Honey. Vor să-i scoată de pe lista speciilor aflate pe cale de dispariţie, ca să-i ştergem de pe faţa pământului. Ţi se pare normal?

Fiul ei nu i-a răspuns. Honey a stins lumina.

— Mulţumesc, i-a spus Fry.

— Nu am uitat de medicamente – dacă la asta te gândeşti. Lucru care era într-un fel adevărat: aruncase pastilele la gunoi cu mult timp în urmă. Anumite lucruri mă scot însă din sărite, indiferent

dacă iau sau nu medicamentele, a continuat ea. Dar trebuie să recunoști că îmi revin.

— Da, cu siguranță.

— Fry!

— Vorbesc serios, a spus el.

— Dar peste unele lucruri nu pot să trec cu vederea. Înțelegi? Începând cu cele care țin de bun-simț. Honey a închis ochii și a ascultat respirația fiului ei. De mâine va căuta o altă slujbă, iar când se va întoarce acasă, va pune mâna pe telefon și îl va găsi pe domnul Boyd Eisenhower. Avea o voce frumoasă, nu-i așa?

— Cine? a întrebat Fry.

— Individul acela care a încercat să ne vândă un loc pe lângă râul Suwannee, a spus Honey. Avea o voce extrem de plăcută.

— Mie mi s-a părut o lichea.

— Ce vrei să spui, băiete? Că mi-am pierdut mințile?

— Nu, mamă. Vreau doar să-ți spun noapte bună.

•

Numele detectivului particular era Dealey, iar biroul său se afla în apropiere de Sundance Square. Lily Shreave ajunsese cu cincisprezece minute mai devreme, dar asistenta lui Dealey a poftit-o înăuntru.

Detectivul vorbea la telefon, dar i-a făcut semn că va termina imediat. Își ținea cotul stâng pe un plic mare și cafeniu, pe care scria cu marker negru „Cazul Shreave”.

După ce a închis telefonul, Dealey a întrebat-o pe Lily Shreave dacă voia cafea sau apă minerală.

— Nu, a răspuns ea, vreau să văd pozele.

— Nu e nevoie. L-am prins în flagrant delict, credeți-mă pe cuvânt!

— E și ea acolo? l-a întrebat, arătând plicul.

— În poze? Da, doamnă.

— E frumoasă? Dealey s-a rezemat de spătarul scaunului. Aveți dreptate, nu contează, a continuat

Lily Shreave. Cum o cheamă?

— Acum se numește Eugenie Fonda. Lucrează la Relentless cu soțul dumneavoastră, a răspuns Dealey, și are un trecut interesant. Vă mai amintiți cazul criminalului care și-a ucis soția, lăsând impresia că s-a înecat în timpul uraganului de acum câțiva ani?

— În Florida. Da, îmi amintesc.

— Ea era prietena soțului ucigaș, a spus Dealey, cea care a scris cartea.

— Serios? Am citit primul capitol în *Cosmo.*

Lily Shreave era uimită. Autoarea cărții îl descria pe tăietorul de copaci ca fiind un adevărat armăsar în pat. De ce naiba se încurcase cu Boyd?

— Lăsați-mă să văd fotografiile! a spus ea.

Dealey a ridicat din umeri și i-a întins plicul.

— Cei doi urmează deja o rutină. Beau ceva după terminarea programului, apoi se duc acasă la ea. Uneori, iau o cină târzie. V-am spus că e singură?

— Unde erau aici? a întrebat Lily Shreave, arătându-i prima fotografie.

— La restaurantul T.G.I. Friday's de pe strada 820. El a comandat costiță, iar ea salată.

— Și aici?

— În fața apartamentului domnișoarei Fonda, a răspuns Dealey.

— E foarte înaltă, după câte văd.

— Da, în permisul de conducere scrie că are un metru optzeci.

— Vârsta?

— Treizeci și trei.

— La fel ca mine, a remarcat Lily Shreave. Dar greutatea?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ține niște flori în mână? a întrebat ea, analizând fotografia.

— Da, doamnă, a răspuns Dealey. Margarete și floarea-miresei.

— Doamne, cât este de patetic! Lily Shreave nu-și mai amintea când primise ultima oară un buchet de flori de la soțul ei. Erau căsătoriți de cinci ani, dar nu mai dormeau împreună de cinci luni. E prima dată când mă înșală, a spus ea.

— Aveți acum dovada, a încuviințat detectivul, dând din cap. Sfatul meu e să-l lăsați lefter.

— Lefter? a spus Lily Shreave, râzând sarcastic. Dar nu are nici doi bani în buzunar. Nu vreau nimic de la el, doar să terminăm cât mai repede cu divorțul.

— Atunci puteți să-i arătați fotografiile, a spus Dealey, și lăsați-o la urmă pe cea de-a șasea, cireașa de pe tort.

Soția lui Boyd Shreave a căutat prin teancul de instantanee până l-a găsit pe cel dorit.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat ea, făcându-se roșie ca racul.

— Restaurantul Deli Summit. În plină zi, a spus detectivul, care făcuse fotografia din mașină, folosind o cameră digitală Nikon cu film și obiectiv de patru sute de milimetri.

— Ea chiar îi face sex oral? a întrebat Lily Shreave.

— Dacă vreți opinia unui expert, atunci răspunsul este afirmativ.

— Și *el* ce dracu' mănâncă?

— O chiflă cu friptură de curcan, salam, murături și ceapă, fără salată, a răspuns Dealey.

— Vă amintiți toate astea, dar nu și câte kilograme are? a spus Lily Shreave, zâmbind și punând fotografiile înapoi în plic. Știu la ce vă gândiți, domnule Dealey. Încercați să mă protejați. Când sunt stresată, tind să mă îngraș, iar în ultimul timp am fost destul de stresată. Dar nu trebuie să vă faceți griji. Voi ajunge din nou la dimensiunile ideale în momentul în care voi scăpa de nemernicul ăsta. Așa că puteți să-mi spuneți ce greutate are.

— Cam patruzeci și cinci de kilograme, i-a răspuns detectivul.

— Să fim serioși!

— Asta zic și eu: datele de pe permisul de conducere nu sunt întotdeauna exacte.

— La un metru optzeci nu poate să aibă doar patruzeci și cinci de kilograme.

— Dar, așa cum ați spus și dumneavoastră, doamnă Shreave, nu mai are nicio importanță. Adulterul e adulter.

— Aș vrea să vă mai întreb ceva despre domnișoara Fonda, a zis soția lui Boyd Shreave, scoțând carnetul de cecuri. Credeți că ea l-a determinat s-o facă? Mă refer la tăietorul de copaci care și-a ucis soția. E posibil ca târfa asta să fi fost și ea implicată?

— Polițiștii susțin că nu, a răspuns detectivul. M-am interesat deja în Florida pentru că și eu mi-am pus aceeași întrebare. Mi-au spus că a trecut cu succes de detectorul de minciuni. Lily Shreave se simțea oarecum ușurată. Cu toate acestea, dorea să termine cât mai repede cu divorțul, ca nu cumva soțului ei să-i vină vreo idee trăsnită. Negativele sunt încuiate în seiful meu. Vi le dau dacă le vreți, a spus Dealey. El făcuse deja mai multe cópii ale partidei de sex oral, pe care o considera o scenă clasică. Îmi pare rău că lucrurile au evoluat astfel, a adăugat el.

— Ba nu vă pare rău deloc, a spus Lily Shreave. Și, sinceră să fiu, nici mie, a continuat ea, completând un cec pentru o mie cinci sute de dolari.

Detectivul l-a luat și l-a pus în sertar, spunând:

— A fost o plăcere să vă cunosc, doamnă Shreave.

— N-am terminat încă.

— Vreți să-l urmăresc în continuare pe soțul dumneavoastră? a întrebat el, vădit uimit. De ce?

— Scena sexului oral e foarte bună, dar aș vrea dovezi care să ateste actul sexual în sine.

— Nu semnează nimeni chitanțe pentru așa ceva, doamnă Shreave.

— Știți foarte bine la ce mă refer, a insistat ea. Mă mulțumesc cu fotografii sau casete video.

— Nu înțeleg, a spus Dealey, bătând darabana pe birou. Aveți destule materiale ca să-l faceți praf.

— Cu cât mai multe, cu atât mai bine, a spus Lily Shreave, închizându-și geanta.

3.

Tatăl lui Fry a fost singurul bărbat cu care Honey Santana s-a căsătorit. Spre uimirea amândurora, au stat împreună șaptesprezece ani. Lucrurile au început să se schimbe după nașterea băiatului. Bebelușul a stat două săptămâni în spital, din cauza unor grave probleme de respirație. În acea perioadă tensionată, Honey a început să aibă un comportament extrem de ciudat: susținea că aude anumite melodii; se lupta cu atacuri necontrolate de panică; reacționa, uneori radical, față de oameni complet străini, pe care îi acuza că nu știu ce înseamnă bunul-simț.

Era copleșită de spaima că își va pierde copilul într-un dezastru natural, în urma unei boli incurabile sau din pricina neglijenței criminale a unui individ cu un grav defect genetic. Această spaimă se manifesta uneori într-un mod inacceptabil. La un moment dat, când Honey a văzut o mașină apropiindu-se în trombă de strada ei, i-a aruncat în față o ladă de gunoi, atacându-l apoi pe șoferul uluit cu o violență verbală rar întâlnită. „Ai fi putut să dai peste băiatul meu! i-a strigat ea. Ai fi putut să-mi omori băiețelul!” Altă dată, când Fry era în clasa a patra, a văzut cum un motociclist a trecut în mare viteză pe lângă școala unde învăța fiul ei, lovindu-l aproape pe unul dintre colegii lui. Fără să stea prea mult pe gânduri, Honey s-a urcat în camioneta soțului ei și l-a urmărit pe individ până la un bar din Chokoloskee. Când acesta a vrut să plece două ore mai târziu, a descoperit că motocicleta lui dispăruse. A doua zi, un nor gros de fum i-a condus pe polițiști la o Kawasaki de ultimă generație, care ardea pe un drum neasfaltat de lângă Shark River Slough.

Honey era conștientă de faptul că nu toți idioții pe care îi întâlnea reprezentau o amenințare la

adresa fiului ei, dar continua să lupte cu o intoleranță acerbă împotriva nesimțirii și prostiei umane, care se găseau din abundență în sudul Floridei. Comportamentul ei îi exaspera pe Fry și pe tatăl acestuia, care nu putea să înțeleagă nici în ruptul capului cum de soția lui se schimbase atât de mult.

Honey consultase mulți doctori și luase multe medicamente, fără rezultat însă. A ajuns în cele din urmă la concluzia că „boala" ei nu se putea trata convențional: era menită să pretindă mai mult respect și decență din partea semenilor ei decât o făceau ei înșiși. Ceea ce Skinner definea prin termenul de manie, Honey Santana numea perioadă de concentrare intensă. Deși nega faptul că ar fi suferit de o boală psihică, nu avea nici pretenția că era o persoană normală. Era conștientă de impulsurile neobișnuite care puneau stăpânire pe ea ca o vrajă.

— Da, doamnă, vreau să vorbesc cu domnul Boyd Eisenhower, a spus Honey, ținând receptorul în mâna stângă, iar în dreapta un pix, cu vârful îndreptat spre un șervețel de hârtie.

— Puteți să repetați numele de familie?

— Eisenhower, a spus Honey. Exact ca numele președintelui.

— Îmi pare rău, dar nu avem niciun angajat cu numele acesta.

— Sunteți compania RTR din Fort Worth, Texas, nu-i așa?

— Da. Există o Elizabeth Eisenberg la departamentul de contabilitate, dar n-am găsit niciun Boyd Eisenhower.

— Lucrează la departamentul de vânzări prin telefon, a insistat Honey.

— Atunci ar trebui să fie pe lista operatorilor din call-center-ul de la Relentless, dar nu găsesc pe nimeni cu numele ăsta. Îmi pare rău.

Honey a închis telefonul. Individul care a încercat să-i vândă o proprietate situată în preajma

râului Suwannee se prezentase sub un nume fals sau, cel puțin, numele de familie era fals. Boyd nu i se părea însă un prenume fals.

Așa că, după zece minute, a încercat din nou. După cum se aștepta, i-a răspuns un alt operator. Honey a pretins că lucra la Departamentul de Înmatriculare a Vehiculelor și suna la compania de telemarketing pentru că un bărbat, implicat într-un grav accident de circulație în Denton, susținea că era angajat al firmei RTR.

— Din păcate, permisul de conducere a ars în mașina care a luat foc, a spus Honey. Vrem doar să ne confirmați numele persoanei respective.

— Despre ce nume este vorba? a întrebat operatorul.

— Păi, tocmai asta e problema. Victima accidentului nu-și amintește decât prenumele – Boyd, a continuat Honey. Mergea pe autostrada 80, când în față i-a sărit un iepure. A încercat să-l evite, dar s-a rostogolit cu mașina de șapte ori. A suferit răni foarte grave, dar din fericire a ieșit din comă.

— „Boyd” ați spus?

— Exact, a încuviințat Honey, spunându-i numele pe litere. Puteți să găsiți un angajat, având doar prenumele acestuia? Dacă nu, am putea să trimitem un ofițer de la noi care să verifice statele dumneavoastră de plată.

— Stați puțin! Tocmai verific registrul angajaților companiei, a spus operatorul.

— Vă sunt profund recunoscătoare, a spus Honey, încercând să adopte accentul Laurei Bush. Cred că individul ăsta are o slăbiciune pentru iepuri, a continuat ea.

— Am găsit un singur Boyd, a spus operatorul. Numele de familie este Shreave. S-h-r-e-a-v-e. Honey Santana l-a notat pe șervețel. Se pare însă că nu mai lucrează aici, a adăugat operatorul. Din câte văd, a părăsit compania chiar astăzi.

— Ce coincidență stranie! Și-a dat demisia sau a fost dat afară?

— Îmi pare rău, dar nu am alte informații. O să-și revină?

— Medicii sunt optimiști, a răspuns Honey, încercând să pară cât mai convingătoare.

— O să mă rog pentru el.

— Cred că nu e o idee rea.

Honey a închis apoi telefonul și a început să danseze prin cameră.

•

Boyd Shreave nu vedea niciun motiv pentru care să-i spună soției sale că fusese concediat. Voia s-o convingă pe Eugenie Fonda să renunțe la postul de operator de la call-center și să-și găsească o slujbă care să-i permită să lucreze în timpul zilei. În acest fel, se puteau întâlni după ce ieșea de la serviciu, distrându-se apoi în apartamentul ei până după miezul nopții, în timp ce Lily credea că se află la muncă, ocupat cu telefoanele de la Relentless. Își închipuia că abia după câteva săptămâni avea să observe că soțul ei nu mai aduce salariul acasă, atât de neînsemnată era contribuția lui la bunăstarea familiei.

La micul dejun însă Lily l-a luat prin surprindere, întrebându-l:

— Ce program ai astăzi?

Boyd Shreave nu avea niciunul, lucru pe care soția lui îl știa prea bine; nu avea niciun hobby, niciun interes și nicio pasiune intelectuală. Ca să se dea bine pe lângă anumiți șefi și clienți bogați, se apucase de-a lungul anilor (abandonându-le însă la fel de repede) de diverse sporturi: tenis, patinaj pe role, tir, pescuit, table, bridge și chiar de cultivarea bonsailor. Adevărul era că nimic nu-i plăcea mai mult decât să se uite la televizor, lucru care îi crea un sentiment de superioritate. Îl fascinau în mod deosebit talk-show-urile unde apăreau tot felul de indivizi anormali care discutau pe tema paternității odraslelor nedorite. Nefericirea

lor îl distra pe Shreave, pentru că îi consolida poziția singulară pe care o ocupa în univers. Stând confortabil în fața micului ecran, ținând în mână o tavă cu apetitive, se hrănea cu speranțele pe care i le ofereau cavalcada de idioți ce-și vărsau veninul la televizor – ei reprezentau prada, iar într-o bună zi Boyd Shreave avea să-și găsească locul printre prădători. Era convins de asta.

— Nu am nimic pe agenda de lucru, i-a spus el soției sale. Cred că o să mă uit la televizor.

— Nu vrei să luăm masa împreună?

— Păi, trebuie să schimb uleiul la mașină, a răspuns el, vădit uluit de invitația ei. Abia acum mi-am adus aminte.

— La ce oră?

— La douăsprezece fix, a răspuns el.

Lily i-a zâmbit cum nu o mai făcuse de mult.

— Minunat! a spus ea. Asta înseamnă că avem la dispoziție toată dimineața.

— Pentru ce? a croncănit Shreave.

— Pentru ce crezi? a întrebat Lily, strecurându-și mâna pe sub masă și strângându-i organele genitale. Știi de când n-am mai făcut-o? Shreave i-a dat mâna la o parte și și-a schimbat locul pentru ca ea să nu mai ajungă la el. De o sută cincizeci și șase de zile, a continuat soția lui pe un ton grav.

— Serios?

Shreave era uimit. În tot acest timp, Lily nu s-a plâns nici măcar o dată de lipsa lui de atenție, motiv pentru care și-a închipuit că dezinteresul era reciproc.

— Asta înseamnă mai mult de cinci luni, a adăugat soția lui.

— Aha! a spus Shreave.

— Cam mult, Boyd. Prea mult.

— Da, a încuviințat el, simțind picături de sudoare în jurul gâtului.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? a întrebat Lily, aplecându-se spre el și lăsându-și capotul să-i alunece pe trup. Shreave a observat că avea sânii

mai mari decât Eugenie Fonda. Se întreba dacă uitase cum arătau sau dacă soția lui apelase în secret la serviciile unui chirurg plastician. I-a atins brațul ușor, apoi i-a pus o întrebare cu un impact nimicitor: Boyd, vrei să-mi spui ceva?

„Doamne, Dumnezeule, oare știe ceva?" s-a întrebat el neliniștit. „Sau încearcă să afle, luând-o pe ocolite?"

Scenariile superficiale pe care a fost nevoit să le învețe la Relentless i-au diminuat talentul de a improviza o minciună plauzibilă. Știa că trebuia să găsească un motiv mult mai bun decât schimbarea uleiului la mașină pentru a pune capăt tirului de întrebări al lui Lily.

— Nu tu ești vinovată, ci eu, a început el. Femeia și-a încheiat încet capotul, încrucișându-și mâinile pe piept. Resimt încă traumele accidentului din Arlington, a spus el, conștient fiind că atingea un subiect sensibil.

— După trei ani? a întrebat Lily, ridicând din sprâncene, dar Shreave s-a aventurat mai departe.

— Sufăr de depresie clinică – asta ca să folosesc un termen medical. Doctorul spune că mi-a afectat… știi tu ce…

— Libidoul?

— Da, a spus el. Am luat niște pastile, dar nu m-au ajutat deloc.

— Ce ai luat? Ai urmat rețeta lui Bob Dole?

Lily era o membră activă în comitetul organizatoric republican și o admiratoare înfocată a fostului senator de Kansas.

— Da, a spus Shreave, dar la mine nu a avut efect. Nu manifest nici cel mai mic interes pentru… știi tu ce…

— Pentru sex?

— Exact. Pentru tot ce implică acesta, a continuat el, ridicând resemnat din umeri.

— Dar de ce crezi că ești atât de deprimat? l-a întrebat soția lui.

— Să dea naiba dacă știu! Dar doctorul spune că nu este un lucru ieșit din comun.

— Cum îl cheamă pe medicul tău? l-a întrebat Lily, dând din cap plină de compasiune.

— Kennedy, a spus Shreave, urmând sfatul lui Eugenie Fonda de a apela, în orice situație, la numele președinților americani. Este un psihiatru de renume din Irving. Nu te teme, consultațiile le plătește firma de asigurări medicale.

Lily s-a ridicat în picioare ca să-i umple ceașca de cafea, gest pe care Shreave l-a interpretat ca fiind de bun augur.

— S-a întâmplat ceva la muncă? l-a întrebat ea.

— Glumești, nu-i așa? Toată lumea mă iubește. Am fost propus pentru promovare.

— Asta este o veste minunată, a spus Lily, mușcându-și buza. Este și vina mea, Boyd. Restaurantele mi-au acaparat tot timpul și nu mi-am mai dat seama ce se întâmplă cu noi.

Fusese într-adevăr extrem de ocupată: plănuia să vândă în secret cele șase pizzerii companiei Papa John pentru o sumă ametitoare și pentru un număr important de acțiuni, pe care nu avea de gând să le împartă cu Boyd Shreave la procesul de divorț. Lily era convinsă că infidelitatea soțului ei va atrage antipatia juraților din Texas, în special a celor republicani, care nu o vor obliga să-i plătească pensie alimentară. Între timp, femeia a descoperit că era ciudat de plăcut – chiar incitant – să se joace cu el de-a șoarecele și pisica.

— Uite, mi-a venit o idee! a spus Lily. Hai să ne îmbrăcăm!

— Și unde mergem? a întrebat Shreave, încruntându-se.

— Este o surpriză.

— Dar peste cincisprezece minute începe emisiunea judecătorului Joe Brown.

— Minunat! Acum ai devenit și dependent de televizor, a spus Lily, scoțându-l pe Boyd din

bucătărie. Când te-a mai excitat judecătorul Joe așa cum încerc s-o fac eu?

Mai târziu, în mașină, Shreave stătea împietrit. Se temea că Lily avea de gând să meargă la magazinul cu filme video pentru adulți, care se afla la câteva cvartale distanță de casa lor – același magazin de unde închiria și el DVD-uri pentru vizitele clandestine pe care i le făcea lui Eugenie Fonda. Shreave se temea că vânzătorul nu se va preface că nu-l cunoaște, menționând chiar și datoria de treizeci și șapte de dolari și cincizeci de cenți pe care Boyd o acumulase din neachitarea DVD-urilor închiriate.

Dar Lily a trecut în viteză pe lângă magazinul cu filme porno, iar Shreave a respirat ușurat. A oprit în fața unui mall aglomerat și au intrat într-o cofetărie. Își amintea ca prin vis că mai fuseseră acolo cu mult timp în urmă, înainte de a se căsători, și mâncaseră papanași.

— Am venit aici a doua zi după ce-am petrecut prima noapte împreună, a zis Lily.

— Da, îmi aduc aminte, a spus Shreave.

— Noaptea aceea sau papanașii?

— Ambele, a răspuns Shreave, cu un zâmbet forțat, ud leoarcă de transpirație.

Lily punea la cale ceva dramatic, iar Shreave aștepta, înspăimântat, să vadă despre ce era vorba. Nu putea să reia raporturile sexuale cu soția lui, continuând în același timp relația cu Eugenie: ar fi fost prea mult pentru el. Deși unii bărbați abia așteaptă să satisfacă dorințele mai multor femei, pe el gândul îl înspăimânta. Ambiția nu a fost niciodată apanajul lui – în carieră sau în pat.

— Vrem două porții de papanași cu stafide, scorțișoară și smântână, i-a spus Lily ospătarului.

— Iar eu mai vreau și apă cu gheață, a adăugat repede Shreave.

Din anumite motive, soția lui nu-și scosese ochelarii de soare. Părea că-și zâmbește numai sieși în timp ce își lega în coadă de cal părul

oxigenat. Și-a scos din geantă cheile de la mașină, pe care le-a scăpat apoi pe podeaua acoperită cu linoleum.

— Vai! a exclamat ea, dispărând sub masă.

În clipa aceea, Shreave s-a apucat cu mâinile de brațele scaunului de parcă se afla într-un avion care era pe cale de a se prăbuși.

— Ce faci? a șoptit el pe un ton crispat.

Ca răspuns la întrebare s-a auzit un sunet, cel al unui fermoar desfăcut de la pantalonii lui.

— Ssst! Relaxează-te, iubitule! l-a sfătuit soția lui în șoaptă.

Nicicând nu mai simțise cu atâta ardoare dorința de a se preface impotent, deși strategia nu-i ieșea prea bine. În timp ce Lily reușea să-l excite, el pendula între spaimă și uimire – nimeni nu-i mai făcuse, în treizeci și cinci de ani, sex oral în public, și acum i se întâmpla de două ori în doar câteva săptămâni cu două femei diferite. Deși majoritatea bărbaților ar fi considerat extraordinară o asemenea coincidență, Shreave se temea de implicații. Era conștient de faptul că – dacă i-ar fi cedat soției sale – ar fi trebuit să-și reia îndatoririle conjugale, lucru care i-ar fi compromis viața secretă.

A ignorat privirile uimite ale celorlalți clienți, prefăcându-se că studia meniul printat pe napron din carton, încercând însă în tot acest timp să-și strângă picioarele. Cu toate eforturile sale, Lily era de neclintit.

Exact în momentul în care urma să ejaculeze, au sosit papanașii cu stafide și scorțișoară. Shreave a profitat de ocazie ca să însceneze un accident, răsturnând în poală un pahar cu apă rece. Lily a ieșit de sub masă, udă din cap până în picioare, în timp ce el îl certa pe sărmanul ospătar pentru stângăcia sa.

Directorul restaurantului s-a oferit să le achite consumația, dar cei doi soți au plecat acasă într-o tăcere apăsătoare.

•

Circumstanțele conceperii sale nu-i erau necunoscute lui Sammy Tigertail. Tatăl lui transporta lăzi de bere Budweiser de trei ori pe săptămână între Naples și Fort Lauderdale, fiind un client obișnuit al centrului comercial Miccosukee, unde mama lui Sammy Tigertail lucra într-un magazin de cadouri. Pentru că soarta unui copil pe jumătate alb era incertă în rezervație, mama lui Sammy Tigertail a acceptat, fără tragere de inimă, să-l lase pe fiul ei să crească alături de tatăl său.

Astfel, până la vârsta de paisprezece ani și jumătate, Sammy Tigertail a purtat numele de Chad McQueen. A locuit într-un cartier rezidențial din ținutul Broward împreună cu tatăl lui și, de la patru ani, cu mama vitregă, care a încercat, într-un mod agresiv, să-l determine să asimileze cultura americană. Dar când a început să crească, băiatul nu a manifestat nici cel mai mic interes pentru fotbal, jocuri video sau skateboarding. Îi plăcea, în schimb, să umble haihui și să învețe versurile cântecelor rock pe care tatăl său le asculta la radioul din mașină. În clasa întâi, știa deja toate melodiile formațiilor Creedence, Rolling Stones și Allman Brothers. Toată lumea spunea că va deveni un american get-beget, în ciuda sângelui indian care îi curgea prin vene.

Apoi, într-o zi, tatăl său a murit pe neașteptate. După înmormântare, mama vitregă i-a împachetat lucrurile și l-a dus în Everglades. Știa că va veni și acest moment și îl aștepta cu nerăbdare. Tatăl său îl ducea în fiecare duminică în vizită la mama lui adevărată, care locuia în rezervația din Big Cypress, unde băiatul se simțea foarte bine.

— N-ar fi trebuit niciodată să te las să pleci, i-a spus mama lui când l-a văzut în prag cu bagajul și undița de pescuit. Aici e locul tău.

— Așa cred și eu, i-a răspuns băiatul.

— Îți mai aduci aminte cum ai prins cu mâinile goale mocasinul-de-apă? Și aveai doar șapte ani.

— Nu știam că era veninos, a spus băiatul, amintindu-și episodul acela stânjenitor. Am crezut că era doar un șarpe de apă, a adăugat el.

— Dar nu ți-a fost frică, a zis mama lui pe un ton încurajator. Atunci am înțeles că locul tău e aici, nu în lumea albilor. Primul lucru pe care îl vom face acum este să-ți schimbăm numele: de acum înainte vei purta numele meu, Tigertail.

— Chad Tigertail! a exclamat el extrem de mândru. Mama lui a clătinat însă din cap. Băiatul a fost de acord: Chad nu se potrivea pentru un indian din rezervație. Dar Sammy? a sugerat el.

— Perfect! Este numele străbunicului tău.

— Era războinic?

— Nu. Era vânător. Dar stră-stră-străbunicul tău a fost șef de trib.

— Tiger Tail[2]? a strigat băiatul entuziasmat. Te referi *chiar* la Tiger Tail?

Era adevărat. Sammy era urmașul unuia dintre cei mai mari războinici din tribul Seminole, Thlocklo Tustenuggee, un conducător abil, a cărui soartă era învăluită în mister. Se spunea că armata americană îl deportase în New Orleans, unde murise de tuberculoză într-o închisoare militară. Unele legende susțineau că Tiger Tail își luase singur viața, înghițind sticlă pisată pe vasul care îl purta spre Louisiana. Iar altele spuneau că reușise să fugă în Mexic, de unde a izbutit în cele din urmă să se întoarcă în Florida, unde a trăit până la adânci bătrâneți.

Sammy se simțea onorat că avea rădăcini atât de nobile și, cu excepția ochilor lui albaștri, care îi trădau originile irlandeze, semăna cu indienii get-beget. Ca să compenseze timpul pierdut în lumea albilor, petrecea ore întregi ascultând poveștile bătrânilor. Îi invidia pentru că trăiseră într-o izolare relativă, feriți de lumea albilor.

Acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Locul era împânzit de hoteluri, cazinouri și popasuri pentru șoferii de camioane, iar invazia albilor aducea bani frumoși corporațiilor Seminole. Unii șefi de trib străbăteau în lung și în lat Florida în avioane particulare și elicoptere, lucru care îi impresiona pe oameni, dar nu și pe Sammy Tigertail. El a rămas în rezervație, unde a muncit din greu, deși ghinionul care îl însoțea mereu îi făcea pe mulți să spună că sângele „alb" ce-i curgea prin vene era un adevărat blestem. Acest gând îi trecuse și lui prin minte și îl bântuia și acum, în timp ce traversa singur golful Chokoloskee.

Se gândea la Wilson, țintuit cu frânghii și ancore pe fundul râului Lostmans. Razele soarelui încălzeau apa, așa că era posibil ca rechinii-taur să-și facă apariția în zonă. Wilson însă nu va mai simți nimic.

Câteva bărci de pescuit au trecut pe lângă tânărul indian în timp ce el își croia drum prin Rabbit Key Pass. Câțiva pescari i-au făcut cu mâna, dar Sammy Tigertail le-a evitat privirile. Nu mai dormise de două zile, iar simțurile îi erau amorțite. Imediat după prânz, și-a tras barca pe malul unei insulițe în formă de cizmă. Și-a descărcat lucrurile, acordând o atenție deosebită cutiei în care se afla chitara și puștii învelite într-un prosop. A găsit o palmă de pământ uscat unde și-a așezat tabăra. S-a gândit că nu prea avea mâncare, dar nu-și făcea griji – fratele lui îi adusese două undițe și un arsenal întreg de cârlige și momeli. Sammy Tigertail nu se descurca prea bine în sălbăticie ca rudele sale, indieni nativi, dar știa să pescuiască.

Ascultând gâlceava păsărilor care zburau deasupra lui, s-a așezat la rădăcina unui copac, cufundându-se într-un somn adânc. În vis, i-a apărut atunci spiritul lui Wilson, legat cu sfori, care trăgea după el cele patru ancore. Rechinii nu

se înfruptaseră încă din el, dar crabii-albaștri și peștii răpitori îi mâncaseră ochii. Era la fel de beat.

— Te așteptam mai devreme, a spus indianul.

— *De ce nu mi-ai luat banii înainte de a mă arunca în apă*?

— Pentru că nu sunt hoț.

— *Sau măcar țigările cu marijuana. Păcat de ele, prietene*! a spus Wilson. Sammy Tigertail i-a mărturisit faptul că regreta incidentul în urma căruia Wilson își pierduse viața. *Șarpele ăla e vinovat, nu-i așa*? a întrebat spiritul.

— Nu. Inima ta a cedat.

— *Să fiu al naibii*!

— Ce vrei de la mine?

Spiritul turistului mort ținea în mână aparatul de fotografiat de unică folosință. Carcasa de carton era îmbibată de apă și se desprindea extrem de ușor.

— *Aș vrea să mai facem o fotografie,* a răspuns Wilson. *Pentru prietenii mei din barul de pe Kinnickinnic Avenue – ca s-o înrămeze și s-o atârne pe perete.* Kinnickinnic părea un cuvânt indian, dar Sammy Tigertail nu știa ce trib plecase din Milwaukee. *Hai s-o facem*! a spus Wilson. *Au o fotografie semnată de Vince Lombardi și un tricou cu autograful lui Brett Favre. Dar o poză cu mine – mort și cu ochii scoși – va face senzație*!

— Îmi pare rău, dar nu mai vreau să facem fotografii, i-a răspuns Sammy Tigertail.

Se simțea foarte obosit și voia ca visul să ia sfârșit. Spera ca vreun rechin să înghită aparatul de fotografiat în timp ce îl devora pe Wilson. Nu voia ca imaginile umilitoare, deși nedevelopate, care îl surprindeau în compania atât de dezagreabilă a turistului, să fie văzute.

— *Este foarte frig pe fundul râului ăstuia nenorocit,* s-a plâns Wilson.

— Trebuia să scot cadavrul tău din rezervație. Nu am avut prea multe opțiuni.

— *N-am știut că apa este atât de rece în Florida.*

— Mai ai răbdare până la vară. O să fierbi, i-a răspuns indianul.

— *Vrei să spui că asta mă așteaptă de acum încolo*? a întrebat Wilson cu o privire mânioasă, scuipând un bulgăre de mâl cafeniu. *Va trebui să rămân în mlaștina asta nenorocită*? *Ud leoarcă și mirosind cumplit a pește*? *Ca să nu mai vorbesc de ancorele pe care trebuie să le car după mine.*

— Trebuie să recunosc că ești îndreptățit să fii supărat, a spus Sammy Tigertail.

— *Ar fi trebuit să crăp în cazinou în timp ce țineam o târfă pe genunchi. Așa ar trebui să-mi petrec veșnicia,* a spus, mânios, spiritul lui Wilson, *nu singur aici, în colțul ăsta uitat de lume.*

— Va trebui să te împaci cu soarta, i-a spus indianul.

— *Du-te dracului*! *A fost cea mai cumplită vacanță din viața mea.*

Spiritul turistului mort a călcat în picioare aparatul de fotografiat și s-a îndepărtat, trăgând ancorele după el.

Sammy Tigertail s-a trezit extrem de agitat. Soarele apusese, iar un vânt rece începuse să bată din nord-vest. A luat una dintre undițe, a prins în cârlig o momeală din plastic și s-a îndreptat spre mal, în speranța că va prinde vreun biban sau o știucă-de-mare.

Dar cât timp tânărul indian se certase cu spiritul bărbatului alb, se formase mareea, lucru deloc benefic pentru pescuitul la țărm și cu atât mai puțin pentru o canoe neancorată.

În lumina din ce în ce mai palidă, Sammy Tigertail scruta, neliniștit, malul în lung și-n lat. Nu se vedea nici urmă de bărcuța lui albastră. Vântul și mareea o luaseră cu ele și poate chiar o răsturnaseră.

Se simțea din nou blestemat. S-a întors în tabără și a făcut focul. Apoi a luat chitara și a așezat-o pe

genunchi. Mângâind formele minunate ale instrumentului muzical, a simțit cum umbrele flăcărilor care dansau pe lemnul lustruit îi liniștesc spiritul agitat.

Pentru că nu știa să cânte, Sammy Tigertail a început să zdrăngăne la chitară cu un entuziasm debordant. Nu avea amplificator, dar își imagina că muzica sa umplea cerul nopții. Era o terapie bună pentru un om eșuat pe o insulă pustie.

4.

Vasul pentru pescuit crabi pe care Sammy Tigertail îl împrumutase ca să transporte cadavrul lui Wilson îi aparținea lui Perry Skinner, fostul soț al lui Honey Santana și tatăl singurului ei fiu. Skinner nu l-a întrebat pe Sammy Tigertail pentru ce îi trebuia ambarcațiunea, pentru că nu avea niciun interes să afle. Era viceprimar în Everglades City, funcție care îl obliga să se implice în diverse probleme, infracționale sau de altă natură.

— Cum merge școala? l-a întrebat el pe Fry.

— Minunat.

— Și ce face mama ta?

— Ea e motivul pentru care am venit aici.

— Mi-am imaginat, a spus Perry Skinner. Dă-mi ketchupul! Erau singurii clienți care mâncau hamburgeri la clubul Rod and Gun. Mă mai numește încă „fostul tău tată”?

— Uneori, a răspuns Fry. Iar alteori ești „un traficant mizerabil de droguri”.

— Grozav! a spus Skinner, desenând un chip surâzător în mușțarul de pe hamburger. Tristețea nu face bine, a adăugat el.

— Nu știu dacă o spune cu răutate.

Ca toți reprezentanții temerari ai generației sale din Everglades City, Skinner și fratele său au fost arestați în timp ce transportau droguri.

— Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Fry. Mi-am ispășit pedeapsa, a spus el. În cele treizeci și una de luni petrecute la Eglin, m-am hotărât să mă perfecționez. Unde crezi că am învățat spaniola?

— Știu, tată.

— Mama ta ar fi putut să divorțeze în tot acest timp, dar n-a făcut-o.

Fry și-a turnat două pachețele de zahăr în ceaiul cu gheață. Auzise deja toate reproșurile pe care și

le făceau părinții lui. I se părea însă interesant faptul că niciunul dintre ei nu se recăsătorise.

Skinner a atacat hamburgerul cu poftă, întrebând:

— Și acum de câți bani are nevoie?

— O mie de dolari, a răspuns fiul lui.

— Aș putea să știu și eu pentru ce?

— Ca să cumpere două caiace.

— Interesant, a spus Skinner.

— Plus vâsle și veste de salvare. Fry a ezitat o clipă înainte de a-i spune tatălui său restul poveștii. A renunțat să mai lucreze în piața de pește, s-a încumetat el în cele din urmă.

— Da, știu. Eu am auzit însă că au dat-o afară.

— Acum vrea să promoveze ecoturismul, să organizeze plimbări în sălbăticie pentru ornitologi și iubitorii de natură, a continuat Fry. Tatăl lui a mușcat cu poftă din hamburger, mormăind. S-ar putea să se descurce în domeniul ăsta, a spus fiul lui, loial mamei sale, dar neconvingător.

— Ce dracu' s-a întâmplat la piața de pește? Ți-a spus?

— Tu ce-ai auzit?

Skinner a lăsat hamburgerul în farfurie și și-a șters bărbia cu un șervețel de hârtie.

— Am auzit că a luat-o razna și l-a atacat pe Louis Piejack cu un ciocan de bătut cuie.

— Asta după ce i-a pus mâna pe sân, a precizat Fry. Și nu cu un ciocan de bătut cuie, ci cu un ciocănel pentru spartul cleștilor de crab.

— Louis i-a pus mâna pe sân? a întrebat tatăl lui, clipind încet.

— Da, domnule. Asta mi-a spus mama. Și o cred.

— Atunci ar trebui să se considere norocos, a zis Skinner, dând din cap, pentru că s-a limitat doar la „biluțe" și nu i-a spart și capul. Tatăl lui era mânios: Fry o știa prea bine. A fost violent cu mama ta? Spune-mi adevărul!

— Nu, domnule, nu cred. Skinner s-a ridicat de la masă și s-a dus la mașină. S-a întors apoi cu un teanc de bancnote de câte o sută de dolari, pe care l-a îndesat în mâna stângă a lui Fry. Tată, mai trebuie să-ți spun ceva, a adăugat băiatul.

— De ce nu mă miră?

— Mama vrea două bilete de avion pe care să le decontezi din bonusurile primite în urma călătoriilor pe care le-ai făcut.

— Plecați undeva? a întrebat Skinner suspicios.

— Nu, după câte știu eu.

— Dar mi-ai spune dacă ai afla ceva în acest sens, nu-i așa?

— Firește, a răspuns Fry. Nu mi-a zis de ce vrea biletele de avion, dar m-a rugat să-ți transmit să nu-ți faci griji pentru că nu ai de ce.

Perry Skinner i-a făcut semn chelneriței și a plătit consumația.

— Dacă vrea bilete de avion, atunci am motive serioase să-mi fac griji, a spus el.

— Mama zice că le poți deconta din bonusurile primite, astfel încât nu te vor costa nimic…

— Fiule, nu despre asta este vorba. Hai să mergem! Afară, în parcare, Skinner i-a șoptit: Nu mă interesează cât costă biletele. Dar vreau să știu ce pune la cale.

„Ce n-aș da să știu!” și-a spus Fry.

— Deci ce să-i transmit? l-a întrebat în schimb pe tatăl lui.

— Să vină și să vorbească cu mine!

— Vai, tată!

— Crezi că am chef să mă distrez cu ea? a mârâit Skinner. Spune-i să vină să vorbească cu mine dacă vrea nenorocitele alea de bilete! N-o să dureze prea mult. S-a urcat apoi în mașină și a deschis geamul. Ce note ai mai luat zilele astea?

— Bune – nouă și zece, a răspuns Fry. Mulțumesc pentru masă.

— Cu plăcere. Mă bucur întotdeauna să te văd, băiete. Perry Skinner și-a pus apoi ochelarii de

soare și a început să mestece niște tutun Red Man. Am încredere în tine că o să mă anunți dacă mama ta o ia razna din nou. O să mă suni, nu-i așa?

Băiatul s-a urcat pe bicicletă.

— Nu-ți face griji! Se simte bine, a spus el, începând să pedaleze înainte ca tatăl lui să-i surprindă privirea.

•

Honey Santana nu-și disprețuia fostul soț la fel de mult pe cât încerca să lase impresia. Se simțea obligată să-l critice pe Perry Skinner pentru că el a fost cel care a intentat divorțul, luându-i-o înainte. Ei ajunseseră deja la concluzia că ar fi fost o nebunie să mai rămână căsătoriți atât timp cât se confruntau cu nenumărate crize conjugale. Avocatul lui Honey încerca să întocmească cererea de divorț când ea a primit actele deja concepute de Perry. S-a simțit rănită în orgoliul propriu, pentru că știa că de obicei soția era cea care divorța de soțul ei, și nu invers.

După ce s-au despărțit, Skinner a acceptat să plătească pensie alimentară pentru fiul lui, responsabilitate pe care și-o îndeplinea cu o promptitudine uluitoare. Era, de asemenea, cooperant de fiecare dată când Honey Santana îi cerea bani, cu atât mai mult cu cât îi transmitea doleanțele sale prin intermediul lui Fry, la care bărbatul ținea foarte mult. Honey se simțea vinovată pentru că îl trimitea pe fiul ei să cerșească, dar nu avea curajul s-o facă singură. Și asta deoarece – deși trecuseră patru ani de la divorț – prezența lui Perry o tulbura la fel de mult ca la început. Nu atitudinea lui o intimida, ci felul în care o privea de parcă încă o iubea, dar nu voia să i-o arate, și acest lucru era greu de îndurat.

Le invidia uneori pe prietenele ei divorțate, care păreau să se fi eliberat din ghearele relațiilor nocive pe care le-au avut cu foștii lor soți. Firește, majoritatea avuseseră aventuri extraconjugale și fuseseră prinși în flagrant delict, dar Perry nu se

încadra în această categorie. Honey Santana îl exasperase pur și simplu cu proiectele și cruciadele ei ciudate. El ajunsese la capătul răbdării, iar ea se simțea încătușată, despărțirea părând să fie singura soluție pentru impasul în care se aflau.

Dar Honey nu-l putea ierta pe Perry pentru că a avut inițiativa divorțului, căci acest lucru o făcea să pară singura vinovată de năruirea relației lor, și nu era deloc adevărat. Ar fi putut să dea dovadă de mai multă răbdare și empatie. Ar fi putut s-o asculte cu mai multă atenție și să nu dea crezare doctorilor…

— Îmi pare rău, dar numărul de telefon al clientului este secret.

„O, Doamne, individul ăsta nu există!” și-a spus Honey Santana.

A încercat din nou, spunând numele pe litere, clar și răspicat, dar a primit același răspuns. Era incredibil: Boyd Shreave – un agent de vânzări de cea mai joasă speță – avea numărul de telefon secret.

Honey a ieșit atunci, a luat o țeavă de scurgere și a lovit de câteva ori cu ea peretele rulotei. Simțindu-se puțin mai bine, a intrat din nou, s-a așezat în fața calculatorului lui Fry și a început să caute pe Google numele lui Shreave. Deși a găsit numai o singură pagină, informațiile i-au dat aripi.

Era un articol din *Fort Worth Star-Telegram,* care purta titlul: JURAȚII CONTESTĂ PROCESUL INTENTAT DE UN AGENT DE VÂNZĂRI

> Tribunalul din ținutul Tarrant a acordat suma de un dolar unui agent de vânzări, care pretinde că a rămas cu sechele după ce s-a rănit în timpul prezentării produselor sale (încălțăminte și proteze ortopedice) unei potențiale cliente.

Boyd S. Shreave a cerut daune de peste două milioane de dolari companiei unde lucra ca angajat, Lone Star Glide-Boots, în urma accidentului din august 2002.

Conform spuselor sale, Shreave se afla în vizită la o bătrână din Arlington, unde – pentru a-i face o demonstrație – și-a introdus în pantof o proteză ortopedică. În timp ce se plimba de colo-colo ca s-o convingă că articolul respectiv era „cât se poate de comod", Shreave s-a împiedicat de tubul de oxigen al clientei sale și a căzut într-un ghiveci de cactus.

El susține că, în urma accidentului, a suferit „o traumă cervicală iremediabilă", iar acele cactusului „i-au desfigurat" organele genitale, provocându-i „o cumplită depresie, umilință și incapacitatea de a-și mai îndeplini îndatoririle conjugale".

Avocații companiei Lone Star Glide-Boots au demonstrat că vinovat de incident este numai Shreave, care a încurcat protezele, punând în pantoful piciorului drept proteza de la stângul. Ei au mai susținut, de asemenea, faptul că Shreave a încălcat „flagrant" politica firmei, încercând să vândă articole de acest gen unei persoane care nu-și mai putea folosi picioarele de foarte mult timp din cauza diabetului.

Shirley Lykes, clienta în vârstă de nouăzeci și unu de ani, a mărturisit faptul că Shreave „vorbește frumos, dar își prezintă marfa cu abilitatea unui măgar orb".

Cei șase membri ai juriului au deliberat mai puțin de-o oră. Purtătorul

de cuvânt al juraților a explicat mai târziu motivul pentru care aceștia au hotărât să-i dea un dolar lui Shreave – „ca să-și cumpere pensete” –, aluzie clară la spinii de cactus de care s-a plâns agentul de vânzări.

Shreave, care lucrează acum la o altă companie, a refuzat să comenteze verdictul.

Honey Santana a scos articolul la imprimantă. Apoi l-a fluturat veselă prin fața lui Fry în clipa în care băiatul a intrat pe ușă după întâlnirea cu Perry Skinner.

— Citește asta! i-a spus ea.

— Nu vrei nici măcar să afli ce răspuns ți-a dat? a întrebat Fry.

— Fostul tău tată? Îl știu deja.

— Vrea să vorbiți despre biletele de avion, a spus Fry, dându-i banii.

— Bine, o să-l sun mâine.

— Nu, mamă. Vrea să vă întâlniți.

— Dar ce l-a apucat? a spus Honey, încruntându-se.

Fry s-a așezat la masă și a citit articolul printat.

După ce a terminat, și-a ridicat privirea, spunând:

— Parcă îl chema Eisenhower.

— Nu. A mințit, l-a lămurit mama lui. La ce te așteptai?

— Ești sigură că e același individ?

— Cum *aș putea* să mă înșel, dragul meu? Ea a luat foaia și a lipit-o de frigider. Mai am o mică rugăminte la tine. Vreau să intri pe net și să faci o altă minune.

— Nici nu se pune problema, i-a răspuns Fry. Am terminat pe ziua de azi.

— Te rog! Nu durează mult. Băiatul a străbătut apoi holul, urmat îndeaproape de Honey. Îți vine să

crezi că are numărul de telefon secret? l-a întrebat ea.

— Firește, i-a răspuns Fry.

— Dar slavă Domnului pentru procesul acela stupid! a continuat mama lui. Asta înseamnă că undeva în Texas trebuie să existe un dosar cu adresa și numărul de telefon ale domnului Boyd Shreave. Dacă îl găsești pe internet, aș putea să…

— Ai putea să ce? a spus Fry, trântindu-se în pat și închizând ochii. Să-l suni pe ticălos și să-i spui ce părere ai despre el?

— Da. Exact, a răspuns Honey Santana.

— Și totul se termină aici. Promiți?

— S-ar putea să mă distrez un pic cu el. O merită pe deplin.

— Știam eu că pui ceva la cale, a spus Fry, oftând.

— N-am de gând să fac nimic periculos sau ilegal.

— Mamă, nu plec în Texas cu tine, i-a spus el apoi, aruncându-i o privire severă.

— Despre ce naiba vorbești?

— Hai, recunoaște! Chiar dacă o să-l convingi pe tata să-ți dea biletele de avion, nu merg cu tine.

— Dar nici eu nu mă duc în Texas, i-a spus Honey, râzând din toată inima. E cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată, Fry. Chiar crezi că m-aș urca în avion ca să-l caut pe trântorul ăla? Doar pentru că m-a numit poamă acră și… mă rog…

— Atunci pentru cine sunt biletele? a întrebat fiul ei.

Honey s-a ridicat în picioare și a deschis o fereastră.

— Sunt lihnită de foame. Vrei ceva de mâncare?

Fry și-a tras pătura peste cap, mormăind.

— I-am spus tatii că te simți bine. Nu mă face să par un mincinos, te rog!

— Ssst! a spus mama lui. Vrei niște floricele?

•

Ca să scape de aparatul de aer condiționat, Sacco – individul bântuit de năluci numai de el știute – s-a mutat în compartimentul pe care îl lăsase liber Boyd Shreave. Când Eugenie Fonda i-a transmis un bilețel nostim, Sacco l-a respins de parcă era un scorpion. Nervozitatea lui trăda un suflet rănit și nestatornic, lucru care îi stârnea curiozitatea lui Eugenie. Chiar și atunci când vorbea la telefon, avea o voce obosită și plictisită, deși reușea să atragă destui clienți. După ce Eugenie i-a strecurat un alt bilețel complet inofensiv, Sacco i-a răspuns, scriindu-i un singur cuvânt – HOMOSEXUAL! – pe care i l-a pasat apoi în aceeași manieră. Până la terminarea programului, a descoperit că îi simțea lipsa lui Boyd, așa plictisitor cum era.

Când a ajuns acasă, pe la douăsprezece și jumătate noaptea, el o aștepta în fața ușii. Cu flori.

— O, Doamne! a exclamat Eugenie Fonda.

— Pot să intru puțin?

— Arăți îngrozitor, iubitule.

— Am avut o zi proastă, i-a răspuns Shreave, urmând-o înăuntru.

Au început să facă dragoste pe canapea, Eugenie călărindu-l cu pasiunea ei obișnuită. Dar după câteva clipe Boyd Shreave a cedat, lăsându-și la propriu partenera în aer.

— Îmi pare rău, a îngăimat el.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat blând Eugenie, punându-și chiloții.

— Lily… se poartă foarte ciudat.

— Crezi că a aflat?

— De unde? Am fost foarte discreți, a spus Shreave.

— Da. Ca în ziua în care am făcut sex oral în restaurant, i-a reamintit Eugenie, scrâșnind din dinți.

S-a dus apoi să aducă o vază pentru flori, în timp ce Shreave îi spunea:

— Nu se poate să știe de relația noastră, Genie. Este imposibil.

„Ce voce are!” și-a zis ea. Uneori, când îl asculta vorbind, închidea ochii și își imagina că semăna cu Tim McGraw[3]. Atât de frumoasă era vocea lui!

Când s-a întors în sufragerie, Boyd – care își scosese între timp pantofii și ciorapii – sugea zgomotos o bomboană Jolly Rancher pe care o luase din vasul de argint de pe măsuța de cafea.

Eugenie Fonda a lăsat vaza și a luat două beri din frigider.

— Așadar, a spus ea, așezându-se lângă el pe canapea, de ce ți se pare ciudat comportamentul soției tale?

Shreave a aruncat bomboana într-o scrumieră și a atacat berea în timp ce femeia îi aștepta răspunsul.

— Am doar o senzație stranie, a început el în cele din urmă. Lucrurile pe care le spune… felul în care mă privește… totul e ciudat.

— A vrut să faceți sex, nu-i așa? l-a întrebat Eugenie, dând din cap.

— De unde știi? a spus Shreave, vădit uimit.

— Boyd, trebuie să vorbim.

— N-am făcut sex cu ea, Genie, îți jur!

— Iubitule, e soția ta, a spus Eugenie, zâmbind. Nu e rău să-i mai dăruiești și ei câte un orgasm. Shreave s-a făcut roșu ca racul și a luat o înghițitură de bere. Boyd, nu pot să merg mai departe cu povestea asta, a continuat ea. Și nu-mi spune că o să-i ceri divorțul lui Lily, pentru că n-ai s-o faci! Și chiar dacă ai face asta…

— Nu i-am spus că m-au dat afară. Așa că ne putem vedea în fiecare seară.

— Cum, Boyd? Și slujba mea?

El a pus pe masă sticla de bere și a prins-o cu mâna udă de brațul drept.

— Dar dacă ai renunța la postul de la Relentless și ai lucra în altă parte numai în timpul zilei? Ar fi

minunat: te-aș aștepta cu masa pusă când ai veni acasă și aș putea să rămân aici până după miezul nopții, de luni până vineri. Lily nu va bănui nimic. Va crede că sunt la call-center.

Eugenie Fonda și-a retras mâna, pe care și-a șters-o apoi de fustă.

— Boyd, ascultă-mă! a spus ea. Nu vreau să mor pe post de amantă. Poate că sunt o visătoare, dar cred că aș putea să am și eu o relație normală cu un tip normal dacă nu mă mai întâlnesc cu bărbați însurați. Shreave s-a rezemat, uluit, de canapea. Doar n-o să începi să plângi! a continuat Eugenie.

— Nu-mi vine să cred, a spus bărbatul, lăsând capul în pământ. Întâi îmi pierd slujba și acum vrei să ne despărțim. Poate că mâine o să aflu că am cancer.

Eugenie l-a condus apoi la ușă, spunându-i că regreta faptul că trebuia să pună capăt relației lor, dar era timpul ca amândoi să descopere ce voiau cu adevărat de la viață.

— Dar eu *știu* ce vreau, a insistat Shreave. Te vreau pe tine.

— Adio, iubitule, a spus ea, aplecându-se să-l sărute, dar el nu voia să plece. Boyd, ți-am spus adio.

El stătea însă încremenit în pragul ușii.

— Nu plec până nu-mi spui adevăratul motiv pentru care îmi dai papucii.

„Chiar trebuie să fac asta?” s-a întrebat Eugenie Fonda.

— Măcar atât poți să faci, a adăugat Shreave.

„Măcar atât, și-a zis Eugenie, dar partidele de sex oral pe care ți le-am dăruit? Alea cum au fost?”

— Genie, vreau să știu adevărul, a insistat el.

— Bine, a spus ea, convinsă fiind că, pentru a putea scăpa de anumiți bărbați, trebuie să apelezi la metode cât se poate de crude. Boyd, ești îngrozitor de plictisitor. Atât de plictisitor încât,

dacă mai stau cu tine, o să mor cu zile. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul.

— Plictisitor? a spus el, privind-o cu un zâmbet sceptic. Bună încercare! Cum îl cheamă?

Eugenie Fonda a oftat și l-a cuprins pe Boyd Shreave de umeri.

— Nu există *altcineva.* Acum, *adios,* cowboy! a spus ea.

— Nu, stai puțin! a insistat el, dându-i mâinile la o parte. Cum adică sunt plictisitor?

Vocea lui puternică și catifelată căpătase acum o tonalitate aspră și răgușită.

— Nu, iubitule, întrebarea e alta: Cum să *nu* fii plictisitor? Eugenie Fonda se simțea ușor vinovată, așa că a trecut la atac. Când ai făcut ultima oară ceva interesant? Ceva realmente interesant?

— Cu tine?

— *Cu mine. Pentru mine.* Ceva care să nu fie previzibil, a continuat ea.

— Dar…

— Dar nimic. Nu vreau să-mi petrec restul zilelor alături de o legumă. Când ai fost ultima oară la plajă, pentru numele lui Dumnezeu? Până și bronzul lui Michael Jackson e mai bun decât al tău.

— Dar ți-am povestit de accidentul pe care l-am suferit, a protestat Shreave.

— Să nu începi cu asta! l-a contracarat Eugenie. Ai căzut într-un cactus, ce mare lucru? Totul merge bine încă. Apoi, cu privirea ațintită asupra zonei lui genitale, a adăugat: Mai mult sau mai puțin.

Replica a avut rezultatul scontat. Shreave a coborât treptele fără să mai rostească vreun cuvânt, îndreptându-se spre locul de parcare.

Auzind cum roțile mașinii scrâșnesc în noapte, Eugenie Fonda s-a simțit din nou vinovată. „Dacă ai fi făcut ceva care să mă ia măcar o dată prin surprindere!” și-a spus ea. „Florile nu sunt suficiente”.

5.

Între anii 1835 și 1842, Guvernul Statelor Unite și-a trimis pentru a doua oară forțele militare împotriva unui trib de indieni care se stabiliseră în ținuturile sălbatice din Florida. În perioada aceea, indienii Seminole erau vânați de aproape toate regimentele armatei regulate, dar și de peste cincizeci de mii de voluntari și membri ai milițiilor locale. Când totul s-a terminat, cel de-al doilea război cu tribul Seminole a costat Statele Unite treizeci de milioane de dolari, o sumă uriașă pentru vremea aceea, și peste trei mii de vieți omenești.

Bilanțul este cu atât mai uluitor cu cât tribul Seminole avea, în perioada sa de glorie, doar o mie de războinici.

Pentru că le erau inferiori numeric, indienii îi atrăgeau pe infanteriști în ținuturile mlăștinoase și în pădurile de pin, unde îi atacau cu iuțeala fulgerului. Strategia s-a dovedit la început eficientă, dar, în final, indienii au fost înfrânți. Casele le-au fost distruse, sute de familii nimicite și aproape patru mii de membri ai tribului deportați în pustietățile din Oklahoma. Cu toate acestea, cei câțiva indieni Seminole care au rămas în Florida au refuzat să se supună, iar urmașii lor nu au semnat nici până în ziua de astăzi un tratat de pace cu Washingtonul.

La sfârșitul anului 1880, Departamentul de Etnologie al Institutului Smithsonian l-a trimis pe reverendul Clay MacCauley în Florida „ca să studieze condițiile de viață și să estimeze numărul indienilor din tribul Seminole”. MacCauley a petrecut iarna anului 1881 vizitând rezervațiile indiene din Catfish Lake, Cow Creek, Fisheating Creek, Miami River și Big Cypress. Scrierile sale, publicate șase ani mai târziu, au fost apreciate pentru descrierile bogate și observațiile obiective.

Tatăl lui Sammy Tigertail i-a cumpărat un exemplar, pentru patru dolari, de la un târg de cărți vechi organizat în marea bibliotecă publică din Fort Lauderdale. Volumul a devenit averea sa inestimabilă, care – nu exagerăm s-o spunem – i-a schimbat viața.

„Sunt puternici, curajoși, mândri și independenți”, scria MacCauley despre indienii pe care i-a întâlnit, adăugând:

> Extinderea populației albe se încheie la granița cu pământul indienilor Seminole. Nu mai au unde să se retragă. Primul impuls este de a opune rezistență invadatorilor, dar unii dintre ei au devenit destul de înțelepți ca să priceapă faptul că – într-un conflict cu albii – nu vor avea niciodată câștig de cauză. Este posibil ca puținii războinici care au mai rămas să încerce să se opună oștirilor cotropitoare, dar fie vor pieri în această înfruntare zadarnică, fie vor fi nevoiți să se supună unei civilizații, pe care, până acum, au izbutit s-o respingă, dar ale cărei acțiuni nocive vor reuși în cele din urmă să-i înjosească și să-i distrugă.

Din clipa în care a citit aceste cuvinte, Sammy Tigertail a visat să se lepede de viața anostă pe care a dus-o în pielea lui Chad și să dispară în rezervația din Big Cypress, ascunzătoarea lui Sam Jones, Billy Bowlegs și a altor eroi din cel de-al doilea război cu indienii Seminole. Dar, mai presus de toate, stră-stră-strănepotul șefului de trib Tiger Tail nu se va lăsa înjosit și distrus de fețele-palide, proces care începuse deja în timpul copilăriei petrecute în lumea albilor. Avea de gând să-și câștige reputația de războinic neîmblânzit, care s-a opus invadatorilor sau și-a dat viața încercând să facă asta.

Era însă doar un adolescent, animat de idealism și de mândria noii sale identități.

Acum, recitind la lumina focului cartea scrisă de MacCauley, Sammy Tigertail își imagina cu ochiul minții cultura atât de nobilă a indienilor, dar atât de marginalizată, descrisă admirabil în acele pagini. Se întreba ce-ar spune acum preotul-jurnalist despre clanurile indiene din secolul XXI, care îi invitau cu generozitate pe albi în cazinourile, rezervațiile și chioșcurile lor de țigări. Tânărul contempla – nu pentru prima oară – perspectiva zdrobitoare de a nu avea unde să se ducă atunci când va accede la statutul de războinic.

Indiferent cât de mult iubea chitara lui Mark Knopfler, atingerea ei îl ducea acum cu gândul la pereții strident împodobiți ai cazinoului, unde se odihnise până atunci. Marele Osceola nu i-ar fi lăsat pe oamenii lui să dea numele tribului lor unui palat al lăcomiei; cel mai probabil, l-ar fi incendiat.

Dar Osceola dispăruse de mult, târât în lanțuri de pe tărâmul iubit al Floridei și lăsat să moară într-o închisoare mizerabilă din Fort Moultrie, Carolina de Sud. Cât despre Dire Straits, formația se destrămase pe când Sammy Tigertail era încă la școală.

A închis apoi trist cartea lui MacCauley și a luat chitara. Nu se simțea sfâșiat între cele două culturi, ci mai mult abandonat de amândouă. În curând, o știa prea bine, spiritul turistului mort își va face din nou apariția. Era convins că moartea lui Wilson nu era consecința unui atac de cord obișnuit; Creatorul Vieții a aranjat astfel lucrurile ca indianul nostru să petreacă o noapte blândă de iarnă izolat pe una dintre coastele Celor Zece Mii de Insule.

Spiritele îl puneau, fără îndoială, la încercare.

Sammy Tigertail mângâia cu mâna stângă tastele chitarei, în timp ce cu dreapta ciupea coardele. Folosea ca pană o cochilie spartă,

jumătatea unei scoici bivalve. Muzica pe care o crea era deopotrivă melancolică și sfidătoare, iar ritmul notelor de bas te ducea cu gândul la un marș. A cântat până când au început să-l doară buricele degetelor, apoi s-a întins pe pământ lângă foc.

A adormit în scurt timp, legănat de sfârâitul ușor al tăciunilor și de foșnetul frunzelor bătute de vânt. După un timp, somnul i-a fost întrerupt de un cântec, lucru care l-a făcut să dea din nou vina pe spiritul lui Wilson, ce venise să-i tulbure odihna. Căci cine altcineva ar putea să cânte în toiul nopții *Nouăzeci și nouă de sticle de bere*?

Dar Wilson întârzia să apară, iar corul nevăzut părea să prindă tot mai multă putere. În curând, Sammy Tigertail a început să distingă câteva voci, unele chiar feminine.

S-a ridicat repede în capul oaselor, realizând că nu era un vis – vântul își schimbase direcția, aducându-i la ureche nu doar cântecele albilor, ci și râsete zgomotoase. A simțit în același timp și miros de gaz de brichetă. Indianul a sărit în picioare și a acoperit focul cu nisip. Și-a încărcat apoi pușca și a pornit, prin întuneric, în direcția vântului. Nu era un vânător experimentat și nici nu se descurca prea bine în sălbăticie, dar avea gânduri curate și un scop nobil.

•

Lily Shreave nu se aștepta să-l vadă pe soțul ei când a intrat pe ușă.

— Ce cauți acasă? E șase și jumătate, ai întârziat la serviciu, a spus ea.

— Le-am zis că sunt bolnav, i-a explicat Boyd Shreave. Ai avut dreptate. Trebuie să vorbim.

— Ca să vezi! Femeia i-a arătat canapeaua. O să-mi fac un cocteil. Vrei și tu?

Soțul ei a refuzat-o categoric și s-a așezat în locul indicat. Se simțea mai ferm pe poziție decât fusese ultima oară când vorbiseră, și asta deoarece găsise o explicație mult mai plauzibilă pentru

comportamentul său auster. Orbit de vanitate, Shreave era convins că pasiunea pe care Lily i-o arăta era sinceră. Ar fi rămas perplex dacă ar fi aflat că soția lui angajase un detectiv particular care să-i furnizeze dovezi pentru divorț.

Când s-a întors în cameră, Lily sorbea dintr-un pahar cu martini. Se dezbrăcase, purtând acum doar o pereche de chiloți tanga roșii ca focul.

— Să vorbim atunci! a spus ea, lăsând paharul jos și așezându-se călare pe genunchii lui.

Dar Shreave nu mai putea să rostească niciun cuvânt. Stătea mut și încremenit pe loc în timp ce Lily s-a prins cu mâinile de pieptul lui și a început să se miște ca un piston deasupra organelor lui sexuale. Mișcările ei, care îi reaminteau de Eugenie Fonda, nu i s-ar mai fi părut atât de surprinzătoare dacă ar fi știut că doar cu o oră în urmă soția sa studiase cu atenție stilul în care amanta lui făcea dragoste, urmărind o casetă video înregistrată de detectivul particular printr-o fereastră de la apartamentul lui Eugenie. Mai târziu, în timp ce viziona filmulețul, Lily a făcut câteva comentarii tăioase referitoare la performanțele slabe ale lui Boyd.

Nici acum nu se descurca prea bine. Gesturile stranii ale soției sale îl lăsau mut de uimire.

— Lily, oprește-te, te rog! a spus Shreave pe un ton plângăreț.

— Încearcă să te relaxezi și să te simți bine!

— Am fost la un alt doctor astăzi, a insistat el, aproape țipând. Veștile sunt proaste.

— Ai fost la un alt psihiatru? l-a întrebat Lily, oprindu-se. De ce?

Shreave a încuviințat trist din cap.

— După incidentul de la cofetărie, eram de-a dreptul deznădăjduit. Numele doctorului este Coolidge.

— Serios?

— Mi-a spus că suferința mea nu este doar o simplă depresie.

— Continuă! l-a încurajat Lily, care rămăsese în poala lui.

— Am notat diagnosticul pe o bucată de hârtie, care se află în buzunarul de la pantaloni, a spus el.

— În buzunarul drept sau în cel stâng?

— Cred că în cel drept.

În timp ce soția lui căuta hârtia, Shreave se tot foia pe loc. Situațiile mai mult sau mai puțin stânjenitoare în care se trezea din cauza erecției sale îi stârneau sentimente contradictorii. Acum, după episodul atât de umilitor cu Eugenie, mesajele pe care organele sale sexuale i le transmiteau lui Lily nu erau deloc cele dorite.

— Cuvântul ăsta este în engleză? a întrebat ea, silabisindu-l.

— Se pronunță „aphenphosmphobia", a spus Shreave, care exersase toată ziua. Este uluitor câte lucruri găsești pe internet.

— Dar ce *înseamnă* mai exact? a întrebat Lily, fără să pară atât de îngrijorată pe cât sperase soțul ei.

— „Aphenphosmphobia" este teama de a fi atins, i-a explicat el.

— De a te atinge soția ta?

— Nu, Lily, teama de a te atinge oricine.

— Dar unde te temi să fii atins? a întrebat soția lui. Pe penis?

— *Oriunde,* a răspuns, nervos, Shreave. Pe degetele de la mâini sau de la picioare, pe buze, pe urechi, orice contact cu pielea altcuiva declanșează „reacțiile fobice" – neliniște, transpirație, chiar și un atac de panică. Doctorul Coolidge susține că este o boală foarte rară.

— Da, sunt convinsă că a întâlnit doar *câteva* cazuri.

— O, e o adevărată isterie! a spus Shreave, uimit de indiferența ei. Dacă ar fi suferit într-adevăr de această boală? Ți se pare nostimă toată povestea asta? a întrebat-o el apoi.

— Mie mi se pare că ești cât se poate de excitat, a spus ea, lăsându-și ușor greutatea corpului pe penisul lui. Asta înseamnă fie că te-ai vindecat ca prin minune, fie că minți de îngheață apele. Hai să-ți dăm jos pantalonii și să facem un mic experiment…

Shreave a sărit de pe canapea și s-a năpustit în birou, încuind ușa în urma lui.

— Caută singură manifestările bolii! i-a strigat el. Se scrie „a-p-h-e-n-p-h-o-s-m-p-h-o-b-i-a”.

— Deschide ușa! l-a rugat Lily, ciocănind ușor.

— N-am de gând s-o fac dacă nu-ți ceri iertare.

— Boyd, îmi pare rău. N-am știut, a continuat ea, cu un zâmbet pe buze.

— N-ai vrea să te îmbraci, te rog? Mă supui la o adevărată tortură.

„Sunt convinsă”, și-a spus ea.

— Liniștește-te! Mă întorc imediat.

Rămas singur în birou, Shreave a început să se plimbe de colo-colo. Refuzul din partea lui Eugenie Fonda i-a insuflat o voință ieșită din comun, trăsătură care nu caracteriza personalitatea lui labilă. Fiind un laș din fire, Shreave se simțea acum mai impulsionat ca niciodată. Era hotărât să nu renunțe la prietena lui și să nu-și lase soția, îmbrăcată atât de provocator, să-i distragă atenția de la acea misiune nobilă.

Telefonul de pe birou a început atunci să sune. Shreave nu avea chef să răspundă, dar spera că șeful lui de la Relentless îi va oferi a doua șansă. Va cere, firește, să stea lângă Eugenie.

— Da? a spus el, ridicând receptorul.

— Bună ziua. Familia Shreave?

Era o femeie. I se părea o persoană cunoscută, dar multe voci i se păreau familiare. În timpul slujbei sale de la Relentless, vorbise cu cel puțin șapte mii de străini și auzise toate accentele, dialectele, tonalitățile și timbrele vocale din lume.

A privit ecranul telefonului ca să vadă numărul interlocutoarei sale, dar scria RESTRICȚIONAT.

— Sunt domnul Shreave, a spus el pe un ton tăios.

— Mă bucur. Numele meu este Pia Frampton și v-am sunat ca să vă prezint o ofertă extraordinară…

— Las-o baltă, cucoană! a întrerupt-o Shreave, râzând sarcastic.

În vremurile bune, când lucra la call-center, nu era nevoit să răspundă, la ora prânzului, operatorilor companiilor de telemarketing care îl sunau acasă.

— Vă rog să nu închideți, domnule Shreave! Mi-ați putea acorda câteva minute din timpul dumneavoastră…

— Ești nouă în meseria asta, nu-i așa, Pia?

— Nu, domnule…

— Hai, recunoaște!

— Da, e adevărat. E prima mea săptămână de muncă în domeniu.

— Mi-am dat seama, a spus Shreave. Îți dau un sfat: Nu le spune clienților să nu închidă, pentru că le sădești ideea asta în cap! Continuă să le vorbești! Urmează pașii din scenariu! Și nu-i ruga să-ți acorde câteva minute din timpul lor, pentru că o să le dai impresia că ești disperată și nimeni nu are încredere într-un agent de vânzări disperat!

— Aha! a spus femeia de la celălalt capăt al firului.

— Asta este meseria mea, Pia.

— Serios? Și dumneavoastră lucrați la un call-center?

— La unul dintre cele mai mari, i-a răspuns Shreave, zicându-i apoi că avea o voce frumoasă, poate prea frumoasă pentru slujba de operator telefonic.

— Ce vreți să spuneți? l-a întrebat ea.

— Îți lipsește forța, autoritatea. Este prea… cum să spun?… catifelată.

— Catifelată?

— Clienții s-ar putea să-ți propună o întâlnire, dar asta nu înseamnă că vor cumpăra ce vrei să le vinzi, i-a explicat Shreave. Calitățile seducătoare nu te ajută în vânzări. Te-ai gândit să te angajezi la o linie fierbinte? Am auzit că se plătește binișor.

Pentru o clipă s-a așternut tăcerea. Shreave se întreba dacă nu cumva a jignit-o.

— Mă tot gândeam…, a spus femeia în cele din urmă. Exact de o discuție ca asta aveam nevoie… Toți prietenii îmi spun că nu sunt potrivită pentru slujba asta și cred că au dreptate. Vă mulțumesc pentru că ați fost atât de sincer cu mine.

— Stai puțin! Nu renunța atât de repede! a spus noul Boyd Shreave, care împărțea sfaturi cu atâta generozitate. Ce vinzi!

— Proprietăți.

— În Florida?

— Unde altundeva? a răspuns ea. La vest de Naples, la marginea unei mlaștini. Compania se numește Royal Gulf Hammocks.

— Terenuri virgine? a întrebat Shreave.

— Da. Acoperite de apă mai bine de jumătate de an, a explicat ea. De aceea, le oferă iarna spre vânzare, pentru că este uscat.

— Minunat! Și care e bonusul? Un weekend gratuit, petrecut probabil în acele locuri, nu? Trebuie doar să participe la un seminar de vânzări.

— Și să semneze un contract de cumpărare, a adăugat ea, care va fi anulat după treizeci de zile sau, cel puțin, asta le promit clienților.

Strategia de vânzare i se părea perimată lui Shreave.

— Contractele sunt făcute pe viață? a întrebat el.

— Nu. În plus, le oferă clienților o excursie ecoturistică. Aceasta este noutatea.

— O excursie cum?

— O excursie ecoturistică prin Cele Zece Mii de Insule în caiace, a zis ea, recitând parcă o poezie.

— Asta e într-adevăr ceva inedit.

— Am auzit că e frumos prin ținuturile acelea, a spus interlocutoarea sa. Ar trebui să mergeți împreună cu doamna Shreave. Nu trebuie să cumpărați nimic, la naiba! De parcă mai era cazul să vă spun.

— Primești un comision la semnarea contractelor?

— Da, dar nu cine știe cât.

— Așa e întotdeauna, a spus Boyd Shreave. Era evident că îi stârnise interesul. Sunt incluse și cheltuielile de călătorie? a întrebat el.

— Da, domnule. Două bilete de avion dus-întors.

— Dar cazarea?

— O pensiune de patru stele, a spus femeia. Chiar dacă refuzați să încheiați contractul, tot faceți o afacere bună.

— Da, nu e rea, a încuviințat Shreave.

El și Eugenie nu fuseseră niciodată împreună într-o călătorie. N-au fost nici măcar la un motel.

— Oferta mai este valabilă doar două săptămâni, a adăugat femeia. Asta scrie pe foaia mea de prezentare.

Shreave a auzit clanța de la ușă mișcându-se, apoi vocea lui Lily, care spunea:

— Lasă-mă să intru, Boyd! Îți promit că nu mă apropii de tine.

Bărbatul a acoperit receptorul cu mâna și i-a zis soției sale că o să iasă imediat.

— Vreau să te mai întreb ceva, i-a șoptit el operatoarei de la compania de telemarketing. Sunt într-adevăr zece mii de insule sau este doar o minciună pentru a-i atrage pe turiști?

•

Honey Santana a aflat singură numărul de telefon al lui Boyd Shreave. Fry a refuzat s-o mai ajute, iar fratele ei a invocat – neconvingător, ce-i drept – faptul că nu putea să acceseze dosarul procesului lui Shreave deoarece sistemul informatic al tribunalului era blocat.

Așadar, după ce l-a convins pe Fry s-o lase să navigheze pe internet, Honey a găsit un site de localizare a persoanelor, care oferea servicii gratuite doar o singură zi, deși a trebuit să dea numărul unei cărți de credit. După ce l-a accesat, a scris numele lui Shreave și a găsit douăzeci și șapte de indicii, printre care și câteva nume care se repetau – trei Boyd, patru B.S. Și două Lily care aveau același număr de telefon și aceeași adresă – South Willow Street – din Fort Worth.

Honey și-a calculat timpul în așa fel încât în estul Texasului să fie ora șapte fără un sfert după-amiaza. Spera că Boyd și soția lui luau cina.

Sunt domnul Shreave.

Honey îl recunoscuse. Era greu să uiți vocea aceea care trăda încredere și bunăvoință.

A luat-o prin surprindere atunci când i-a întrerupt prezentarea, dar a intrat în joc și l-a lăsat să interpreteze rolul profesionistului în meserie. A distrat-o felul în care i-a descris vocea la telefon, spunându-i că era „catifelată”, cu atât mai mult cu cât adoptase în mod deliberat o tonalitate mai blândă ca să nu o recunoască.

În clipa în care a întrebat-o despre cheltuielile de călătorie, Honey a înțeles că l-a prins în plasă. Strategia ei s-a dovedit un succes uriaș; îi era aproape rușine pentru că se simțea în al nouălea cer de fericire. Acum nu-i mai rămânea de făcut decât să-l convingă pe fostul ei soț să-i cumpere biletele de avion.

În drum spre casa acestuia, Honey a vrut să închidă radioul din mașină ca să descopere că, de fapt, nici nu mergea. Muzica pe care o auzea era doar în mintea sa – unul dintre simptomele ei obișnuite. Astăzi, „asculta” două cântece vechi – o melodie disco, dar și piesa *Marrakesh Express* interpretată de Crosby, Stills & Nash. „Frecvența de radio”, pe care Honey nu putea s-o controleze, era mai puternică decât posturile de radio cubaneze din Miami.

Își simțea gura uscată când a ajuns acasă la Perry Skinner. Casa era situată pe malul râului Barron, vizavi de clubul Rod and Gun. Nu era mare, dar lui Honey îi plăcea aspectul ei vechi și confortabil. Grinzile și podelele erau din esență de pin din ținutul Dade, cum nu mai găsești în ziua de astăzi. Perry Skinner o cumpărase la scurt timp după divorț. Honey bănuia că plătise avansul din banii pe care îi câștigase în perioada în care făcuse trafic de droguri. La trei case distanță, locuia un renumit pescar și ghid de pescuit, care îl învățase pe Fry să prindă tarponi.

Skinner stătea singur pe terasă și se delecta cu o băutură.

— Unde e băiatul? a întrebat el când Honey a coborât din mașină.

— La atletism. Va ajunge acasă cam pe la nouă, i-a răspuns ea, dându-i de înțeles că nu putea să stea prea mult de vorbă, avea un program încărcat.

El i-a arătat balansoarul din răchită.

Honey s-a așezat în balansoar, fără însă să se legene. La urma urmei, era o întâlnire de afaceri.

— Fry mi-a spus că ai o problemă legată de biletele de avion.

— N-am nicio problemă, doar niște nelămuriri, i-a răspuns el.

— Vreau două bilete la American Airlines. Mi-am adus aminte că ai niște bonusuri în urma numeroaselor zboruri pe care le-ai făcut în Vest când îl vizitai pe Paul.

Paul era fratele mai mare al lui Perry și fost partener în afacerea cu marijuana. Din cauza aroganței avocatului său din Tampa, agenții federali i-au făcut zile fripte lui Paul, aruncându-l într-o închisoare din Oregon.

— Pot să-ți cumpăr *nenorocitele* alea de bilete, Honey, a spus Perry. Nu asta e problema.

— Dar care e atunci?

— Pleci undeva cu Fry? Am dreptul să știu, asta a fost înțelegerea.

Honey și-a umflat obrajii, apoi a dat aerul afară.

— Doamne Dumnezeule, puștiul e copia ta fidelă! Mi-a pus aceeași întrebare ridicolă.

— Deci răspunsul este nu.

— Un NU hotărât. Te-ai gândit că vreau să plec? l-a întrebat ea. Nu i-aș face așa ceva lui Fry. Îi place aici.

— Am auzit că ai renunțat la slujba din piața de pește, a spus Skinner.

— Vreau să fac și alte lucruri în viață, a răspuns ea, ridicând din umeri. Și nu te uita pieziș la mine!

„Doamne, ce bine arată încă!" s-a gândit ea. „Nimeni nu poate să spună că am gusturi proaste".

— Louis Piejack s-a legat într-adevăr de tine? a întrebat-o Skinner pe un ton neutru.

— Veștile circulă repede, a răspuns Honey Santana, îmbujorându-se toată. Da, dar nu trebuie să-ți faci griji, l-am aranjat pe ticălos!

Skinner s-a aplecat spre ea, șoptindu-i:

— Nu te mișca!

Honey abia își mai stăpânea freamătul, gândindu-se că o va săruta. El însă a îndepărtat ușor un țânțar care i se așezase pe gât. Nu știa dacă se simțea ușurată sau dezamăgită.

— Și atunci cine sunt destinatarii biletelor de avion? a întrebat Skinner.

— Niște prieteni de-ai mei din Texas, a răspuns ea. Îți dau banii înapoi imediat ce mă angajez. Am depus deja un CV pentru postul de casieră la centrul comercial Wal-Mart din Naples.

— Nu trebuie să-mi dai banii înapoi, a spus el, zâmbind. Dar, fără supărare, Honey, Wal-Mart nu este pregătit să angajeze pe cineva ca tine.

— Dar mă simt foarte bine, a protestat ea, pe un ton defensiv. Nu ți-a spus Fry că mă simt minunat?

— Mai iei medicamente?

— De două ori pe zi.

— Ți-aș fi oferit ceva de băut, a spus el.

— Doctorul mi-a interzis categoric să amestec băutura cu pastilele. Aceasta era cea mai ușoară

parte a șaradei; lui Honey nu i-a plăcut niciodată alcoolul. Ne-am înțeles, așadar, cu biletele de avion?

— Spune-mi numele prietenilor tăi!

— Uite, am scris totul aici, a spus ea, dându-i o hârtie, pe care o scosese din geantă. Îți sunt recunoscătoare. Este un lucru foarte important pentru mine.

Skinner s-a întors spre râu, unde o știucă vâna peștișori în lumina docurilor.

— Mă deranjează că îmi ascunzi foarte multe lucruri, a spus el.

— Când o să încetezi să-ți mai faci griji?

— Când o să înțelegi cum funcționează lumea.

— Nu e frumos din partea ta să spui asta.

Dar Honey abia își mai auzea propriile cuvinte printre melodiile care îi învolburau mintea.

6.

Trei zile mai târziu, Eugenie Fonda stătea cu picioarele încrucișate pe podeaua din baie, ascultând teoria lui Sacco potrivit căreia Bill Gates nu era doar Antihristul, ci și copilul din flori al lui Jesse Helms[4] și Grace Slick[5].

A fost, firește, ghinionul lui Sacco să lucreze pentru o companie de software, care s-a hotărât să concureze cu gigantul Microsoft. Detaliile tehnice o depășeau și nici nu o interesau pe Eugenie, dar înțelegea în schimb motivele amărăciunii bărbatului. La un moment dat, tânărul câștiga pe hârtie aproape două milioane de dolari, sumă care s-a redus considerabil după conflictul dintre compania lui și cea a lui William Gates.

Sacco își relata trista poveste din cada lui Eugenie, unde s-a retras îmbufnat după ce-au servit cina, în timpul căreia a refuzat vinul, berea și alte sortimente de alcool. Eugenie descoperea cu stupoare că nu avea de gând să se relaxeze, nici măcar pentru o scurtă partidă de sex pe canapea. Sacco era obsedat de problemele lui, și nimic nu este mai plictisitor decât un bărbat bântuit de obsesii.

— Se face târziu, a intervenit ea.

— Se vorbește despre libera inițiativă, dar în America este doar un mit. Se vorbește despre nivelul standard de lucru, dar balanța înclină într-o singură parte, a spus Sacco, astfel încât fiecare bănuț să ajungă în buzunarul lui Bill Gates. Ticălosul a pus monopol pe întregul univers, a continuat el, ridicându-se agitat din baie. Unde e calculatorul? Îți voi dovedi imediat, Genie.

— Nu am calculator, a răspuns ea.

— Doar nu vorbești serios, nu-i așa? a spus el, vădit supărat.

— Uite ce e, dragule, vrei s-o facem sau nu? Pentru că trebuie să mă pregătesc să plec la muncă.

Își făcuse mari speranțe după ce l-a convins mai întâi pe Sacco să recunoască faptul că era heterosexual și apoi să-i facă o vizită în apartament. Era primul pas spre o relație normală cu un bărbat necăsătorit.

Cu toate acestea, acum – când îl studia pe individul numai piele și os, care îi relata cu atâta tristețe, în baie, povestea vieții sale – Eugenie Fonda se întreba: „Sunt excitată sau ce naiba am?”

— Nu te interesează ce mi-au făcut, nu-i așa? a întrebat Sacco.

— Uneori, viața este un rahat sub formă de acadea, i-a răspuns ea, aruncându-i un prosop.

— Nu vrei să-ți povestesc cum s-a desfășurat procesul și cum au mituit juriul, oferindu-le câte un laptop și un abonament gratuit pe viață la internet?

— Nu țin neapărat.

Sacco a analizat informația, apoi a ieșit hotărât din cadă.

— Bine, atunci am putea să încercăm să facem sex, a spus el.

„Să încercăm?” s-a întrebat Eugenie.

— N-aș vrea să pățești ceva, a spus ea, hotărâtă să nu mai aibă niciodată de-a face cu bărbați tăcuți și melancolici.

— Nu, Genie, o să fie bine, a spus Sacco.

„Mă îndoiesc”, și-a zis ea, rugându-l în schimb s-o aștepte pe canapea.

— De ce nu în pat?

— E rupt. Nu e cazul să ceri detalii.

L-a dat apoi afară din baie, și-a scos perluța din limbă și s-a spălat pe față cu apă rece. S-a dezbrăcat, rămânând doar în lenjeria intimă, fără să îndrăznească însă să meargă mai departe.

După ce a ieșit din baie, Sacco s-a dus și s-a așezat cuminte pe canapea. Dintr-o falsă modestie, își înfășurase prosopul în jurul taliei, gest pe care, în alte circumstanțe, Eugenie l-ar fi considerat fermecător.

— Nu-mi vine să cred că nu ai calculator, a remarcat el. Nu te simți pierdută și izolată de lume?

— Nici nu-ți imaginezi cât de tare!

Sacco a tresărit în clipa în care Eugenie i-a dat prosopul la o parte.

— Ce înălțime ai? a întrebat-o el.

— Un metru optzeci, dar nu trebuie să te simți intimidat, a spus ea, sperând însă ca replica ei să aibă exact efectul contrar.

— Vrei să-ți spun ceva ciudat? Am exact aceeași înălțime ca și Gates.

— Grozav! Și „cocoșelul” e la fel de mare ca al lui?

Sacco s-a analizat atunci cu atenție, gândindu-se la această posibilitate. Eugenie Fonda se întreba cu groază cum de și-a imaginat vreodată că individul ar putea fi captivant. Era un tip respingător din toate punctele de vedere.

— Se face târziu, a repetat ea, sperând că el îi va observa lipsa de entuziasm.

— Atunci să ne grăbim, a spus Sacco. Eu sunt gata.

— Serios? Partenerul ei și-a lovit cu mâna picioarele păroase, invitând-o să se urce deasupra lui. Nu vreau să-ți fac rău, a insistat Eugenie.

— N-ai cum să-mi faci rău. Durerea nu mă mai poate afecta.

„Norocul meu”, s-a gândit Eugenie, așezându-se călare în poala lui Sacco. El a scos un mormăit, sugerându-i să pretindă că mergea călare pe un Harley.

— Mai degrabă pe un scuter Lark, a murmurat ea.

— Ce-ai spus?

Ca prin minune, cineva a sunat atunci la ușă. Eugenie s-a dat iute jos din poala lui Sacco și s-a înfășurat cu prosopul, îndreptându-se apoi în grabă spre hol. Când s-a uitat pe vizor, l-a văzut.

— Boyd?

— Deschide, Genie, te rog!

— Ce e cu tine? l-a întrebat ea, deschizând ușa.

Shreave purta șlapi, pantaloni scurți și largi și un tricou portocaliu, larg, cu modele de palmieri.

— Pot să intru? a întrebat-o el.

— Categoric nu, i-a răspuns ea, ieșind în burnița rece și închizând ușa în urma ei.

— Ai făcut baie?

— Nu, Boyd, dansez în baletul din Dallas. Ce cauți aici?

El și-a plimbat nervos limba peste dinți.

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus în seara aceea… că sunt…

— Plictisitor? a întrebat Eugenie Fonda.

— Previzibil. Și ai perfectă dreptate.

— Sunt nouă grade afară, Boyd, și am pe mine doar un prosop. Nu vrei să treci dracului la subiect?

— Uite care e „subiectul”: mă voi schimba!

— Cu siguranță!

— Dă-mi o șansă! a rugat-o Shreave. Uită-te la mine!

Eugenie era convinsă că a auzit pe cineva respirând de cealaltă parte a ușii – partenerul ei trăgea cu urechea. Nu știa care dintre cei doi oferea o priveliște mai comică: Sacco, ținând discursuri gol-pușcă, sau Boyd Shreave, îmbrăcat de parcă mergea la plajă, deși afară era îngrozitor de frig.

— Genie, închide ochii și întinde mâna!

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Te rog! a insistat Shreave. Eugenie s-a supus, gândindu-se: „Dacă îmi dă un inel, îl strâng de gât”. Gata, poți să te uiți acum, i-a spus el.

Îi pusese în mână un plic în care se afla un bilet de avion, purtând emblema companiei American Airlines.

— Spre ce destinație? a întrebat ea prudentă.

— Florida. Mergem împreună să facem un tur în caiace prin Cele Zece Mii de Insule, a declarat

Shreave, cu vocea lui metalică, unde sunt douăzeci și trei de grade, iar cerul este senin și frumos.

Eugenie Fonda simțea cum inima îi bătea cu putere, gata să-i iasă din piept. A închis, tremurând, ochii, în timp ce picăturile reci de ploaie i se prelingeau de pe gene. În apartament, Sacco stătea la pândă ca un animal lihnit și schilod, iar Eugenie se întreba cu stupoare cum reușise aproape să-l seducă. Boyd Shreave era un individ plictisitor și însurat pe deasupra, dar, cel puțin, nu era un maniac obsedat de calculatoare.

Iar Florida era Florida, în special în toiul iernii.

— Când plecăm? a întrebat ea.

Shreave radia de fericire.

— Poimâine, a spus el, sărutând-o cu atâta pasiune, încât a făcut-o să se simtă stânjenită.

•

Fry a așteptat până au ajuns aproape de periferia orașului Naples înainte de a-i spune vestea mamei lui. Altfel, ar fi oprit mașina în mijlocul drumului și s-ar fi întors de-ndată în Everglades City, unde s-ar fi dat în spectacol.

— Domnul Piejack a încasat-o rău de tot, a spus Fry.

— Cum adică? a întrebat Honey Santana, răsucindu-se spre el.

— Fii atentă pe unde conduci, mamă!

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Cineva l-a băgat cu mâna într-o plasă de crabi, a răspuns Fry, plină de crabi-de-stâncă.

— Vai! a exclamat Honey, cu o grimasă pe chip. Mari sau potriviți ca mărime?

— Uriași, a spus băiatul.

— Aha!

— I-au smuls trei degete și i le-au rupt pe celelalte două. Chestia s-a întâmplat ieri după-amiază.

— Mi s-a părut mie că aud o ambulanță, a spus Honey, dând din cap.

— Dar povestea nu se termină aici, a continuat Fry. Doctorii au desfăcut plasa și au tăiat cleștii crabilor în care se aflau degetele victimei. Le-au pus într-o cutie cu gheață, dar nu au notat locul de unde fusese smuls fiecare.

— Ei, taci!

— Vorbesc foarte serios. L-au dus pe domnul Piejack în sala de operație, dar asistentele au început să se certe cu doctorii pentru cleștii de crab, a continuat Fry. Apoi, în mijlocul operației au rămas fără curent electric. A fost un dezastru. În final, domnul Piejack s-a trezit că degetul mic se afla în locul degetului mare, iar degetul mare se afla în locul arătătorului… sau cam așa ceva… nu-mi mai aduc bine aminte.

— Probabil că o să vândă pianul, a murmurat Honey.

— Ce faci, mamă? De ce oprești aici?

— Nu opresc. Aștept să treacă mașinile ca să întorc și eu, a explicat ea. Trebuie să vorbesc cu fostul tău tată. Fry a scos atunci cheile din contact. Dă-mi-le imediat! i-a cerut Honey.

— Nu, mamă.

— Vrei să murim amândoi aici? Am oprit în mijlocul autostrăzii 41, asta în cazul în care n-ai observat!

„Așa e!” și-a zis Fry. Puteau fi oricând striviți de un TIR cu optsprezece roți.

— Tata e în Miami, a spus el, așa că n-are niciun rost să ne întoarcem acasă.

— I-au prins pe făptași? Au arestat pe cineva?

— Nu, dar domnul Piejack le-a spus polițiștilor că răufăcătorii sunt trei necunoscuți, care vorbesc spaniolă. Așa că nu trebuie ajuns imediat la concluzia că tata este în spatele afacerii, a spus Fry, în ciuda faptului că și el bănuia același lucru.

— Dar cine altcineva ar putea să fie? a spus mama lui, izbucnind în râs. Un om normal l-ar fi bătut sau l-ar fi împușcat pe Louis. Numai Perry s-ar lăsa dus de val și ar angaja o șleahtă de

gangsteri sadici. Cât de nebun poți să fii să bagi pe cineva cu mâna într-o plasă plină de crabi-de-stâncă? În spatele lor, mașinile, camionetele și rulotele claxonau cu furie. Dă-mi cheile, te rog! a insistat Honey, întinzând mâna.

— Crezi că ar fi făcut asta doar ca să te impresioneze? a întrebat-o băiatul. Poate că a fost doar supărat.

Honey a reglat, oftând, oglinda retrovizoare ca să aprecieze mai bine haosul care se crea în spatele lor. Fry i-a aruncat bosumflat cheile de la mașină.

— Bravo! Și acum hai să mergem să cumpărăm niște caiace! a spus ea.

— Cum vrei.

Fry nu știa ce punea mama lui la cale, dar se temea că avea să cadă din nou pradă maniilor sale. Nu făcea nimic ca să-și găsească o altă slujbă, deși directorul de la Wal-Mart lăsase două mesaje la telefon, în care o chema la un interviu.

Între timp, petrecea ore întregi la masa din bucătărie, studiind harta Celor Zece Mii de Insule. Cu cât își manifesta mai mult entuziasmul pentru promovarea ecoturismului, cu atât Fry regreta mai tare faptul că nu i-a spus tatălui său cât de îngrijorat era în realitate. Honey Santana nu avea simțul orientării, rătăcindu-se adesea ziua în amiaza mare, nereușind să descifreze indicatoarele rutiere. Pe apă, probabilitatea producerii unei tragedii era și mai mare.

Cu toate acestea, Fry încerca să-și păstreze optimismul. La urma urmei, trecuseră deja câteva zile de când mama lui nu mai pomenise niciun cuvânt despre operatorul companiei de telemarketing, care îi vorbise atât de urât. Asta însemna că îl pusese la punct (și poate chiar la stâlpul infamiei) pe ticălos fie prin telefon, fie prin e-mail.

„Un lucru foarte bun”, și-a spus Fry. Își vărsase mânia fără ca nimeni să aibă de suferit.

Pe de altă parte, continua să evite întrebările legate de destinatarii celor două bilete de avion. Acest lucru îl exaspera pe Fry, trezindu-i suspiciuni.

— Cine sunt prietenii ăștia care vor veni aici? a întrebat el când s-au oprit la un semafor.

— Ți-am spus de o sută de ori: nu i-am mai văzut de-un car de ani.

— Ați fost colegi de liceu?

— De gimnaziu, i-a răspuns Honey, cu ochii ațintiți asupra drumului. Dar am păstrat legătura. Ne trimit de Crăciun câte un tort de fructe. Fry i-a spus atunci că nu văzuse niciodată vreun tort de fructe în casa lor. Asta pentru că îl arunc imediat. Nu poți să-l mănânci de acru ce e, i-a explicat mama lui.

Povestea era cusută cu ață albă, așa că Fry a lăsat-o baltă. S-a hotărât, de asemenea, să n-o mai întrebe nici de ce își epilase doar piciorul drept: se temea că răspunsul pe care i-l va da îi va tulbura și mai mult liniștea sufletească.

S-au oprit la un magazin de lux, unde un vânzător bronzat, îmbrăcat la patru ace, le-a spus că nu le ajungeau o mie de dolari ca să cumpere două caiace noi-nouțe, fiecare cu câte două locuri. Plimbându-se prin spatele magazinului, Honey Santana a descoperit două caiace folosite, unul roșu și unul galben. L-a convins în scurt timp pe om să i le vândă pe amândouă, plus vâslele și rucsacurile, pentru nouă sute de dolari.

— Individul ăla nu cred că avea mai mult de douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani, a spus Honey, în drum spre casă. Nu-mi vine să cred că mi-a cerut numărul de telefon.

— Iar mie nu-mi vine să cred că i *l-ai dat*, a mormăit Fry.

— Nici nu i l-am dat.

— Păi și atunci ce număr i-ai dat?

— Am inventat unul.

Honey nu spunea nici acum adevărul. Bărbaților care îi cereau numărul de telefon, dar cu care nu avea de gând să se întâlnească, le dădea numărul lui Perry Skinner. După o singură discuție cu fostul ei soț, își pierdeau interesul, dar asta îi arăta lui Perry că nu toți bărbații o considerau o cauză pierdută.

— Am o rugăminte la tine, i-a spus ea fiului ei. Te superi dacă stai câteva zile la fostul tău tată?

— Te rog să nu-i mai spui așa!

— I-am invitat pe prietenii mei să stea la noi în rulotă. Asta înseamnă că va trebui să dorm în camera ta, i-a spus Honey. Fry a ridicat din sprâncene. Promit că nu mă uit în dulapul tău.

— Pe naiba!

— Sau sub saltea.

— De unde știi ce țin eu sub saltea? a întrebat băiatul.

— Pentru că acolo își ascund adolescenții revistele porno, nu-i așa? E vorba doar de trei sau patru zile, a insistat Honey. Și nu mă ating nici de computer, promit.

— Dar de ce nu stau la un motel?

— Pentru că sunt bugetari, tinere. Nu toată lumea trăiește în puf ca prietenii milionari ai președintelui din industria petrolieră. Sau ca domnul Perry Skinner, traficantul de droguri.

— Termină, mamă! Și ai grijă pe unde mergi!

— Dar merg pe unde trebuie! a ripostat ea.

— Poate că în Anglia o fi corect. Dar aici folosim cealaltă bandă de circulație. De fiecare dată când era agitată, mama lui își pierdea reflexele la volan. Nu mă deranjează să stau la tata, i-a spus Fry, pe un ton menit s-o liniștească. O să-l întreb imediat cum se întoarce de la Miami.

— Mulțumesc, i-a spus Honey, respirând ușurată. Îți rămân datoare.

Pentru că se simțea ceva mai relaxată, mașina și-a reluat banda corectă de circulație. Mai târziu, a

început să fredoneze un cântec care nu semăna deloc cu melodia de la radio.

Un alt semn de rău augur: fiul ei era sigur de asta.

— Și când vin prietenii tăi? a întrebat-o el.

— Poimâine, i-a răspuns mama lui.

— Nici măcar nu mi-ai spus cum îi cheamă.

Honey Santana bătea darabana pe volan.

— O să ne întâlnim cu toții să luăm masa împreună, îți promit.

•

Erau trei băieți și trei fete, a numărat el. Cutiile de bere străluceau în lumina focului. Datorită unui casetofon, al cărui volum era dat la maxim (și pe care unul dintre ei îl ținea în brațe și dansa în pași de tangou), nu l-au auzit pe Sammy Tigertail. Acesta s-a ghemuit în spatele unor palmieri pitici și i-a urmărit pe tineri cum se zbenguiau în jurul unui foc bătut de vânt, pe care îl făcuseră pe un banc uscat de nisip. În apropiere, se aflau, trase la mal, trei canoe goale, vopsite în diverse culori. Zăceau cu fundul în sus, iar pe carena lor erau întinse la uscat diverse articole de îmbrăcăminte, printre care sutiene și costume de baie.

Intrușii erau cam de vârsta lui, a conchis Sammy Tigertail, studenți aflați, probabil, în vacanță. Erau, cu siguranță, inofensivi; cu toate acestea, ar fi vrut să-i vadă plecând. Nu voia să se întâlnească cu alți oameni. Bateria de la telefon i se descărcase, așa că își imagina că poliția demarase deja procesul de căutare a turistului dispărut și a indianului în compania căruia fusese văzut pentru ultima oară.

Era a treia noapte de când îi spiona pe străini și pusese deja la cale un plan. Avea să fie ușor să-i sperie și să-i pună pe fugă; câteva focuri de armă trase în apropierea lor vor avea efectul scontat. Dar mai întâi trebuia să fure o canoe, o infracțiune care cerea curaj și răbdare.

S-a întins în spatele unei dune de nisip ca să tragă un pui de somn, așteptând ca excursioniștii

să adoarmă și ei. Se imagina în postura stră-stră-străbunicului său, care îl vâna pe generalul Jesup sau pe ticălosul de Zachary Taylor. Imaginea aceasta grandioasă a fost apoi brusc întreruptă de apariția lui Wilson, turistul mort. Un prădător subacvatic îi mâncase unul dintre lobii urechii, iar o colonie de scoici-rață își făcuse sălașul pe o porțiune goală a scalpului.

— *Am o rugăminte la tine, prietene,* a spus spiritul lui Wilson.

— Ce anume?

— *Vreau să mă muți din locul acela.*

— Nu e deloc plăcut ce-mi propui, i-a răspuns Sammy Tigertail.

— *Scoate-mi cadavrul din râul ăla, te rog*! *Hai, frățioare, e atât de frig noaptea*! *Du-mă într-un loc uscat*!

— Nu, domnule. Nu pot să fac asta.

— *Într-un loc unde nu există rechini.* Wilson, de trupul căruia atârnau alge, s-a întors într-o parte ca să-i arate gaura – de mărimea unui bol de salată – pe care o avea în coapsă. *Doamne,* a spus el, *cât urăsc rechinii*!

Sammy Tigertail l-a asigurat de faptul că nici vulturii nu s-ar dovedi mai miloși.

— De asta ai avea parte într-un ținut uscat: de vulturi și furnici-de-foc.

— *Dar, cel puțin, nu aș mai îngheța. Aș putea să mă prefac în pulbere sub razele fierbinți ale soarelui,* a continuat spiritul lui Wilson, zăngănind, vesel, ancorele pe care le trăgea după el. *Hai, ce zici*?

Indianul era chinuit de remușcări, lucru complet ridicol. Turistul era mort și nu mai simțea nimic; spiritul lui era însă o adevărată pacoste.

— Nu am timp de tine, i-a spus Sammy Tigertail. Trebuie să mă ocup de puștanii ăia.

— *Scoate-mă din râul ăla nenorocit*! *Măcar atâta poți să faci și tu,* l-a implorat spiritul în vis.

Condamnaților nu li se îndeplinește ultima dorință?

— Numai în filme, i-a răspuns indianul.

— *Vorbim noi mai târziu,* a mormăit Wilson, făcându-se nevăzut.

Sammy Tigertail a deschis ochii și s-a ridicat în capul oaselor. A tras cu ochiul peste vârful dunei de nisip spre haosul din tabăra studenților.

Unul dintre miturile comerciale care circulă în Everglades susține că toate insectele dispar în timpul iernii. Nopțile blânde pot fi însă infernale, iar Sammy Tigertail a descoperit acest lucru pe pielea lui când s-a trezit atacat de țânțari și musculițe-de-nisip flămânde. Pentru că uitase să se ungă cu cremă, tot ce-i mai rămânea acum de făcut era să stea în ascunzătoarea lui și să îndure cu stoicism înțepăturile dureroase.

Ca să aibă o perspectivă cât mai bună asupra plajei, își agita un braț de la stânga la dreapta și-napoi, ca ștergătoarele de la mașină, ca să îndepărteze hoarda de insecte. A observat, cu invidie, că focul părea să-i protejeze pe studenți de roiurile supărătoare; sau poate că erau prea drogați ca să mai simtă înțepăturile. Oare cât va mai dura până când insectele îi vor invada ochii și nările? Ce-ar fi făcut Micanopy, Jumper sau Sam Jones[6] într-o situație atât de disperată? L-a întrebat la un moment dat pe unchiul lui dacă indienii Seminole aveau o poțiune secretă care ținea insectele la distanță, iar acesta l-a sfătuit să se ducă în Naples și să cumpere cel mai mare tub de spray Cutter pe care îl putea găsi.

Odată cu focul care începea să se stingă, și petrecerea părea să ia sfârșit. Muzica a tăcut, iar studenții s-au prăbușit – unul câte unul – cuprinși de oboseală. Câteva clipe mai târziu, după ce și ultimul dintre ei a adormit, Sammy Tigertail a ieșit din ascunzătoarea pe care i-o ofereau palmierii pitici. Ținând pușca în mână, s-a îndreptat spre plaja unde se aflau canoele. A ales-o pe cea de

culoarea mandarinelor și a întors-o ușor, împrăștiind în jur boxeri și bikini.

— Ia-mă cu tine! a spus o voce învăluită în întuneric. Sammy Tigertail s-a întors iute, ridicând pușca. Nu trage! a continuat vocea.

— Apropie-te! a șoptit indianul cu glas răgușit.

Era una dintre studente. Avea părul castaniu și răvășit și ochii verzi, mult depărtați unul de celălalt. Pentru că dormise cu fața în nisip, câteva granule i-au rămas întipărite pe bărbie și pe nas. Avea o borsetă prinsă de talie, iar în jurul umerilor își înfășurase sacul de dormit. Semăna cu Cindy, fosta prietenă a lui Sammy Tigertail, doar că Cindy avea tenul mult mai frumos. Obrajii fetei erau brăzdați cu semne stacojii.

— Ia-mă cu tine! a insistat ea.

— Pleacă înainte să pățești ceva! a spus Sammy Tigertail, lăsând pușca jos.

— Prietenul meu e un ratat, a continuat ea, arătându-i cu capul tabăra unde dormeau studenții. A adus prezervative cu personaje din desene animate și se mai întreabă de ce nu vreau să fac sex cu el. Cum te cheamă? Eu sunt Gillian.

— Stai jos și taci din gură! i-a ordonat Sammy Tigertail, spunându-și încă o dată că forțele mistice îl puneau la încercare.

— Ești indian? l-a întrebat ea. Era încântat că ea îi observase originile, dar încerca să nu-și dezvăluie sentimentele. A aruncat o privire spre tabără ca să vadă dacă vreunul dintre studenți se trezise. De ce nu pot să vin cu tine?

— Am spus să taci din gură! a repetat indianul, apucând barca de proră și trăgând-o apoi spre apă.

— Astea nu sunt coșuri, a spus Gillian, arătându-i obrajii. Fac alergie la înțepăturile de țânțari.

— Te rog să taci din gură!

— Uite, și eu fac parte din tribul Seminole! a spus ea cu un zâmbet vesel, dând la o parte sacul

de dormit ca să-i arate tricoul gri și larg pe care îl purta și pe care scria cu litere de-o șchioapă FSU[17].

Asta i-a pus capac. Sammy Tigertail a lăsat barca și s-a îndreptat spre studentă, punându-i mâna pe gât ca să se convingă de faptul că nu era un spirit. Avea pielea caldă și mirosea a bere și a marijuana.

— Școala e atât de plictisitoare, a spus ea.

— Nu e problema mea.

— Studiez pedagogia. Unde mi-o fi fost capul?

— Tu mai știi să și taci? a întrebat Sammy Tigertail.

A împins apoi barca în apă, mergând pe lângă ea și îndreptând prora spre apele mai liniștite. Și-a așezat cu grijă pușca între bănci, pregătindu-se apoi să se îmbarce.

— Și unde crezi că te duci? a întrebat Gillian.

— Să găsesc o altă insulă.

— Serios? Atunci s-ar putea să ai nevoie de asta, a spus ea, arătându-i vâsla. Sammy Tigertail a mormăit nervos. O prietenă din clubul de fete al universității noastre m-a convins să mă înscriu la pedagogie, a continuat Gillian. În ultimul an de studenție și-a petrecut vacanța de primăvară în Panama City. Într-o noapte, s-a îmbătat criță. Când echipa de filmare de la emisiunea *Girls Gone Wild* și-a făcut apariția la bar, ea a sărit pe un scaun și și-a etalat țâțele în toată splendoarea lor. Pentru că era atât de excitată, ei au filmat-o pentru episodul al șaselea. L-ai văzut? Sammy Tigertail a clătinat, amețit, din cap. După ce-a terminat facultatea, s-a angajat ca profesoară la o școală din Delray. În prima săptămână, un elev a pus mâna pe film și l-a difuzat în fața clasei în locul *Bătăliei de la Gettysburg*. Ticălosul ăla mic avea doar unsprezece ani. Ce părere ai? l-a întrebat Gillian, vădit indignată. Prietena mea își etala, pe tot ecranul, balcoanele în fața clasei ei. Îți vine să crezi că au dat-o afară? Iar puștiul care a schimbat

casetele a primit o pedeapsă foarte ușoară: a fost obligat să mai stea după ore ca să învețe.

— Dă-mi vâsla! a spus Sammy Tigertail.

— Vreau să fiu ostatica ta.

— Dar nu am nevoie de ostatici, ci de liniște, a răspuns el, întorcându-se spre mal și trăgând barca după el.

— Dar dacă încep să țip și să-i trezesc pe ceilalți? a insistat ea, făcând un pas înapoi. Ai destule gloanțe ca să ne ucizi pe toți, Tonto[8]?

„Asta nu e ca Cindy, este mai rea”, și-a spus Sammy Tigertail.

— Urcă-te în barcă! a zis el.

7.

Dezamăgirea era forța motrice care punea în mișcare mecanismul, împovărat de ani, al Dellei Shreave Renfroe Landry, dezamăgirea provocată de tatăl ei, care și-a investit toată pensia de la Shell Oil în compania Delorean Motor, dezamăgirea provocată de mama ei, care a refuzat să-și amaneteze cerceii, moștenire de familie, și a trimis-o pe Della la o școală frecventată de băieții înalți și bine făcuți ai magnaților din industria petrolieră, dezamăgirea provocată de cei trei soți, care au murit fără să-i asigure Dellei viitorul, dezamăgirea provocată de una dintre fiice, care a fugit cu un rocker, Phish, și apoi s-a căsătorit cu un individ care lucra ca avocat din oficiu, făcea parte din Partidul Democrat și, pe deasupra, mai era și evreu, dezamăgirea provocată de cealaltă fiică, asistentă medicală, care – în loc să-l agațe pe primul neurochirurg disponibil – s-a înscris în Organizația Mondială a Sănătății și a plecat în Calcutta.

Și dezamăgirea, imensă și chinuitoare, provocată de singurul ei fiu, care, după treizeci și cinci de ani, nu a reușit să exceleze nici pe plan profesional și nici social, nemanifestând niciun dram de ambiție.

— Să nu-mi spui că iar te-au dat afară! a început ea când el s-a așezat la masă.

— De fapt, chiar m-au promovat, a răspuns Boyd Shreave, adresându-se apoi ospătarului: Vreau un sandviș cu friptură de pui și multă maioneză.

— Vrei să mă faci să vomit? l-a întrebat Della, aruncându-i o privire aspră. Multă maioneză?

— Ce te-a făcut să crezi că m-au dat afară?

— Păi, iei masa cu mine numai atunci când trebuie să-mi spui o veste proastă și nu vrei să-ți

fac scene. Știi foarte bine că n-am de gând să țip în restaurant.

— Ultima dată m-ai făcut putoare ordinară, a spus Boyd Shreave, ridicând din umeri.

— Da, dar încet, a răspuns Della, amestecând cu paiul în paharul de coca-cola dietetică. Și care e funcția pe care o ocupi acum după ce ai fost promovat: hărțuitor-șef prin telefon?

— Director de departament, a mințit, satisfăcut, Boyd Shreave.

Nici măcar ironiile mamei sale nu-i puteau strica buna dispoziție. Avea să plece împreună cu Eugenie Fonda.

— Asta înseamnă că ți-a crescut și salariul sau te bucuri doar de glorie? a mormăit Della.

— Primesc două sute de dolari în plus pe săptămână, la care se adaugă și comisioanele. Boyd Shreave observa încântat că mama lui rămăsese practic dezarmată de succesul lui imaginar. Și asta nu e tot, a continuat el. Pentru că am făcut cele mai multe vânzări luna trecută, Relentless mă trimite într-o vacanță gratuită în Florida.

— Unde anume în Florida? a întrebat Della, privindu-l suspicioasă.

— În Cele Zece Mii de Insule.

— N-am auzit de ele. Câte ai spus că sunt?

— Mii. La fel ca în Bahamas, a zis Boyd Shreave.

Asta îi spusese operatoarea de la compania de telemarketing și asta credea și el.

— Tatăl tău și cu mine ne-am petrecut luna de miere în Nassau, a spus Della, cu nostalgie în glas. Mi-a plăcut atât de mult, încât i-am convins pe tații tăi vitregi să mă ducă tot acolo.

Boyd Shreave realiza cu groază că mama lui voia să-l însoțească.

— Aș vrea să te iau cu mine, a spus el, dar mi-au oferit doar un singur bilet.

— Și nu poți să cumperi încă unul? Acum când ai salariul mai mare?

— Mamă, compania plătește integral cheltuielile de călătorie. Nu pot s-o iau nici măcar pe Lily.

Della Shreave Renfroe Landry a mormăit ceva și a întins mâna după biscuiții pentru supă.

— Boyd, te culci cumva cu vreo colegă de serviciu?

— *Poftim*? a spus el, apucându-se cu putere de marginea mesei.

Della încerca să desfacă celofanul care acoperea biscuiții.

— Hai să fim serioși! a spus ea. Cine îți oferă o vacanță gratuită unde nu te poți duce împreună cu soția sau cu mama ta? Cred că vrei să pleci mai degrabă cu vreo târfuliță de la call-center.

— Nu e târfuliță, a mărturisit, șocat, Boyd Shreave. Face parte din familia Fonda. Della a scuipat în poală jumătate din biscuit. Este verișoară cu Jane, a adăugat el.

Prin această mărturisire debordant de sinceră, a dat cărțile pe față. Se simțea atât de fericit, încât ar fi dansat pe masă.

— Nu e deloc *nostim* ce spui, a îngăimat mama lui.

Ea nu și-l putea imagina pe fiul ei, pe care nimic nu părea să-l stimuleze, în postura de donjuan.

— Dacă o să-i spui lui Lily, a amenințat-o Shreave, nu te voi ierta niciodată.

Ospătarul le-a adus atunci sandvișurile. Della și-a aranjat ținuta, zicând:

— Și fata asta *seamănă* măcar cu Jane?

— Mai degrabă cu Bridget. Doar că e mai înaltă.

— Ai o fotografie cu ea?

— Vorbesc foarte serios, a spus el, clătinând din cap. Dacă mă dai în vileag, o să-ți pară rău. Toți au micile lor secrete.

Della nu voia ca fiul ei să-și ducă amenințarea până la capăt. Și ea îl înșelase pe ultimul ei soț,

Frank Landry, cu unul dintre infirmierii care îl îngrijiseră spre sfârșitul vieții sale. Dacă incidentul ar fi fost făcut public, ar fi stârnit, fără îndoială, interesul progeniturilor lui Landry, care i-ar fi intentat proces pentru recuperarea micii averi pe care Della nu avea de gând s-o împartă cu ei.

— Firește că nu voi spune nimic, l-a asigurat ea. Dar unde te duci, Boyd, cu fata asta?

— Spre paradis, mamă. Unde altundeva? i-a răspuns el, mușcând din sandviș și zâmbind, în timp ce stropi de maioneză i se prelingeau în barbă.

•

În timp ce Fry curăța caiacele, Honey Santana concepea o scrisoare pentru ziarul *Marco Island Sun Times* referitoare la incidentul nefericit căruia îi căzuse victimă Louis Piejack. Unul dintre psihoterapeuții lui Honey o sfătuise să-și aștearnă gândurile pe hârtie ori de câte ori se simțea neliniștită. Scrisul, i-a spus el, este o modalitate benefică și acceptabilă din punct de vedere social prin care poți da frâu liber mâniei.

Până acum, Honey trimisese patruzeci și trei de scrisori care fuseseră publicate în treisprezece ziare, printre care *Naples Daily News, Sarasota Herald-Tribune* și *St Petersburg Times.* La un moment dat, *USA Today* a fost cât pe ce să-i publice o scrisoare pe tema exploatărilor petroliere din Alaska, dar redactorii n-au fost de acord cu o frază din care reieșea că președintele căzuse în cap când era copil.

Honey păstra ciornele tuturor scrisorilor trimise ziarelor, inclusiv pe a o sută șaptea care fusese respinsă. Uneori, după ce trimitea câte una, se simțea mai bine; alteori, totul rămânea la fel.

> *În atenția redactorului*:
>
> *În ceea ce privește articolul de pe prima pagină din ediția de astăzi referitor la atacul violent asupra*

domnului Louis Piejack, sunt de acord ca autorii faptei să fie urmăriți și aduși în fața justiției.

Cu toate acestea, ca fostă angajată a domnului Piejack, mă simt obligată să scot în evidență faptul că dă dovadă uneori de un comportament reprobabil, în special când este vorba de femei. Și eu am fost abuzată, fizic și verbal, de individ, dar nu mă bucur de necazurile cu care se confruntă astăzi.

Poate că în toată această perioadă lungă și chinuitoare de recuperare, domnul Piejack se va analiza cu multă atenție și va decide să se schimbe. Cât despre înlocuirea greșită a degetelor în urma operației de reatașare a falangelor, domnul Piejack ar trebui să fie recunoscător pentru că are toate cele cinci degete, indiferent de ordinea lor.

Cu stimă,
Honey Santana
Everglades City

A pus scrisoarea într-un plic și a lipit apoi trei timbre scumpe, deși nu avea să călătorească mai mult de patruzeci și opt de kilometri.

Fry a intrat atunci în casă și s-a trântit în fața televizorului.

— L-ai întrebat pe fostul tău tată dacă poți să stai la el? l-a întrebat Honey. Băiatul i-a aruncat o privire aspră. Iartă-mă! Am vrut să spun „tatăl tău”.

— Nu încă, dar o să-l întreb, a răspuns Fry.

— Spune-i că este vorba doar de câteva zile!

— Liniștește-te, mamă! Nu va fi nicio problemă.

Când au început știrile la televizor, Honey s-a așezat lângă fiul ei. Subiectul principal se referea

la invazia algelor care au ucis mii de pești, majoritatea fiind aduși de ape pe plaja de la Fort Myers, unde vor fi lăsați să putrezească. Turiștii erau disperați, iar Camera de Comerț căuta o cale de ieșire din criză. Un filmuleț arăta suprafețe întinse de nisip acoperite de pești morți, în timp ce localnicii fugeau care-ncotro, astupându-și nasul.

— Ia uite, un festival al fructelor de mare stricate! a spus Fry.

— Nu e deloc nostim, tinere! a ripostat mama lui, încruntându-se. Otrăvim planeta, dacă n-ai observat până acum!

Fry nu voia s-o enerveze, așa că nu a mai spus nimic.

Ultima știre vorbea despre dispariția unui comis-voiajor din Wisconsin, pe nume Jeter Wilson. După o noapte petrecută în cazinoul Hard Rock, spusese că avea de gând să viziteze singur rezervația tribului Seminole din Big Cypress. Familia lui Wilson din Milwaukee nu mai primise nicio veste de la el de zile întregi și se temea că adormise la volan și căzuse în vreun canal de pe marginea Alligator Alley. Autoritățile demaraseră căutările, bazându-se pe fotografia oferită de cei de la cazinou, făcută la barul hotelului. În poză, Jeter Wilson ținea pe genunchi o femeie cu buze mari, care purta o bluză albastră, cu spatele gol. Reporterul TV a identificat-o ca fiind „o maseuză din partea locului, care lucra cu jumătate de normă”.

— Ce găgăuță se duce direct de la cazinou la rezervația de indieni? a spus Fry.

— Este comis-voiajor, a răspuns Honey Santana. Probabil că voia să le vândă ceva, de parcă nu le-am făcut destul rău sărmanilor indieni.

— Sărmani? Sunt putred de bogați de pe urma jocurilor de noroc.

Honey i-a ars în joacă o palmă fiului ei și i-a cerut să caute pe Google numele lui Osceola, rugându-l să scrie un eseu de patru sute de cuvinte

pe această temă. Și-a tras apoi niște blugi tăiați și a ieșit din rulotă în așteptarea țânțarilor.

Făcea un experiment, bazându-se pe informațiile furnizate de casierul de la Circle K, un domn în vârstă și amabil, care crescuse în Goodland. Când i-a povestit despre planurile ei de promovare a ecoturismului, bătrânelul a sfătuit-o să ia cu ea foarte multe tuburi cu spray antițânțari în cazul în care vântul ar fi încetat să mai bată, iar vremea s-ar fi încălzit, lucru care se putea întâmpla chiar și în toiul iernii. A sfătuit-o, de asemenea, să nu se mai epileze de pe picioare, explicându-i că foliculii de păr reprezentau un obstacol natural în calea insectelor flămânde.

Honey nu auzise niciodată o asemenea teorie. Pentru că se mândrea cu picioarele ei, care stârneau adesea fluierături admirative, nu-i era ușor să renunțe la pedanteriile ei. Pe de altă parte, era posibil ca individul de la Circle K s-o păcălească, fiind probabil un bătrân decrepit, obsedat de femeile păroase.

Cu toate acestea, Honey nu putea să-i ignore sfatul. Auzise destule povești despre ferocitatea țânțarilor din Everglades ca să ia în calcul toate posibilitățile, pentru a putea profita de ele atunci când îl va plimba pe Boyd Shreave prin Cele Zece Mii de Insule.

S-a hotărât, așadar, în numele științei, să-și lase părul de pe piciorul drept să crească și să studieze apoi cu atenție reacția insectelor. S-a așezat, desculță, pe treptele rulotei, agitându-și, ispititoare, degetele de la picioare. A notat într-o agendă galbenă că era o seară liniștită, iar temperatura era în jur de douăzeci și două de grade. Acordurile melodiei *Breakdown,* interpretată de Tom Petty, îi răsuna în minte, deși nu a menționat asta în jurnal.

Primul țânțar și-a făcut apariția la ora șase seara și a poposit pe genunchiul stâng al lui Honey, unde și-a găsit sfârșitul. Apoi, a venit și al doilea, urmat

de o armată întreagă. Când Fry a ieșit să-i arate eseul, picioarele bronzate ale lui Honey erau pline de pete roșii și negre.

El a privit-o, îngrijorat, pe mama lui în lumina care răzbătea prin ușa deschisă. Ea i-a explicat, entuziasmată, experimentul pe care îl făcea, declarând în final:

— Nu e nici cea mai mică diferență. Unsprezece înțepături pe piciorul epilat și tot unsprezece pe celălalt – țin evidența. Fiul ei a încuviințat, neliniștit, din cap. Dar poate că ar trebui să mai aștept, a spus Honey, plimbându-și două degete pe fluierul piciorului drept. Poate că în momentul în care părul o să se îndesească, experimentul va da rezultate.

Fry i-a dat eseul despre războinicul Osceola. Apoi, a intrat, după care a ieșit câteva clipe mai târziu, ținând în mână un prosop înmuiat în apă caldă. În timp ce Honey îi citea lucrarea, el i-a îndepărtat de pe picioare cadavrele țânțarilor uciși.

— Hai să intrăm în casă, mamă! i-a spus el. Trebuie să stăm de vorbă.

— Eseul este foarte bun, i-a răspuns ea, lovind foile cu degetul, doar că ai scris greșit numele lui Jesup. Se scrie doar cu un singur *s*.

— Îl corectez mai târziu. Nu vrei să mâncăm ceva?

— Dar nu mai avem decât friptură Salisbury, a spus ea, râzând.

— Mi se pare foarte bună, a răspuns Fry. Hai înăuntru! Ne mănâncă de vii!

— Dar n-ai pomenit nimic despre faptul că, după moartea sa, capul i-a fost furat, iar un medic militar l-a ținut acasă într-un borcan ca să-și sperie copiii.

— Este o altă născocire de-a ta? Pentru că este cusută cu ață albă, a spus Fry.

— *Nu* am născocit-o eu! a izbucnit Honey Santana, trântindu-i foile în mână.

Spunea adevărul, Fry era convins de asta.

— Ești foarte agitată, mamă. Poate că ar trebui să te mai duci la doctor.

— Mă simt foarte bine, i-a răspuns ea, zâmbind și întinzându-se ca o pisică. Vrei o pizza? Mai am un bon de masă.

•

Dealey se săturase de cazul Shreave. Își îndeplinise misiunea, îl prinsese pe fraier în flagrant delict și acum voia să se ocupe de un caz nou.

— Credeți-mă! Soțul dumneavoastră va accepta divorțul fără să crâcnească, a asigurat-o el pe Lily Shreave. După ce-o să vadă ce arme aveți împotriva lui, o să semneze tot ce vreți.

— Vreau mai mult, domnule Dealey.

— Dar de ce? Aveți notele de plată de la restaurante și florării, aveți poze și casete video, a insistat Dealey, exasperat. Ați spus că fotografiile care i-au surprins în timpul partidei de sex oral nu sunt suficiente. Ați vrut „dovezi care să ateste actul sexual” și vi le-am adus – pe casetă video – pentru numele lui Dumnezeu! Ce mai vreți, doamnă Shreave?

— Actul penetrării, a răspuns ea. Dealey credea că era doar o glumă. Când s-a convins însă că ea vorbea cât se poate de serios, a închis ușa biroului său pentru ca asistenta lui, care tocmai descoperise calea religiei, să nu fie indignată de discuția lor. Caseta pe care ați făcut-o este foarte bună, a continuat Lily, dar vreau o dovadă irefutabilă.

— Poftim? Am surprins o femeie goală care îi face masaj soțului dumneavoastră pe canapeaua din sufrageria ei și dumneavoastră susțineți că nu este o dovadă de adulter? De-a lungul timpului, Dealey a mai avut clienți ciudați, dar Lily Shreave depășea orice imaginație. Aș da orice să mă aflu în sala de tribunal, a continuat el, în momentul în care craiul Boyd va încerca să găsească o explicație pentru scena respectivă. Onorată

instanță, va spune el, femeia aceea nu este prietena mea, ci chiropracticianul[9] meu.

— Da, dar pe casetă nu-i vedem decât ceafa, a remarcat Lily.

— Femeia aia aproape că-l sufocă cu sânii, doamnă Shreave. În profesia mea, aceasta este o dovadă incontestabilă. În șaptesprezece ani de meserie, n-am văzut niciodată o casetă mai bună, a asigurat-o el, cu mândrie în glas.

Lily Shreave văzuse caseta de nenumărate ori când venise ultima oară în biroul lui Dealey. Își amintea că o vizionase stând foarte aproape de ecran – fără să fie mânioasă sau îndurerată, ci foarte concentrată. Un lucru care lui Dealey i s-a părut ciudat la vremea respectivă.

— Este o lovitură de maestru, doamnă Shreave, a spus el. Puteți să întrebați orice avocat specializat în divorțuri din Texas.

Lily era însă de neclintit.

— Aș prefera să văd scena penetrării, a insistat ea. Asta ar fi dovada irefutabilă.

— Nu, ar fi un adevărat miracol să surprindem un act sexual pe viu, a spus Dealey.

— Atunci ar trebui, probabil, să găsesc un alt detectiv particular.

— Și v-aș înțelege, a spus el, întinzându-i nota de plată. Suma include benzina și toate celelalte cheltuieli.

— Nu mi-ați spus niciodată dacă târfa asta are vreo legătură cu familia Fonda, a zis ea, în timp ce semna un cec.

— Nici pe departe. Nu există nicio legătură de familie, a răspuns Dealey. Găsiți totul în raportul pe care vi l-am întocmit.

— Bine. Va trebui să-l citesc într-o bună zi, a zis Lily, scoțând din geantă un strugurel cu aromă de mentă, pe care și l-a aplicat apoi pe buze.

Dealey s-a uitat la ceas, după care i-a spus femeii:

— Doamnă Shreave, trebuie să ajung la o întâlnire în celălalt capăt al orașului.

— Vă dau zece mii de dolari dacă îmi aduceți dovada penetrării, a spus ea, închizând geanta.

— E o nebunie.

— Bani gheață. Dealey s-a așezat încet pe scaun. Femeia se excita, fără îndoială, în timp ce își privea bărbatul făcând sex cu altcineva. La un moment dat, Dealey a avut drept client un soț care se excita în aceeași manieră, doar că nu-și permitea să arunce cu atâta ușurință zece mii de dolari. Ei bine? l-a întrebat Lily Shreave. Detectivul se gândea la următorul caz – extrem de plictisitor – pe care îl avea de rezolvat: un pompier, care susținea că s-a rănit la umăr în timp ce încerca să stingă o rulotă în flăcări, profita de concediul medical acordat și juca golf în fiecare zi. Specialistul în evaluarea daunelor dorea fie fotografii, fie o casetă video. Gândiți-vă, domnule Dealey! a continuat Lily. Dacă îmi veți aduce o asemenea dovadă, veți deveni o legendă în breasla dumneavoastră.

— Dar logic vorbind, ar fi… ar fi…

— O victorie?

— O misiune imposibilă, a specificat detectivul. După cum știți, nu intru prin efracție și nici nu apelez la deghizare. Asta înseamnă că trebuie să găsesc o altă modalitate prin care să introduc o cameră de luat vederi în apartamentul ei.

— Nu este obligatoriu, a spus Lily. Azi de dimineață, soțul meu m-a informat că firma unde lucrează îl trimite în Florida pentru tratarea unei afecțiuni rare, care se numește aphenphosmphobia.

— O, Doamne! a spus Dealey, schițând o grimasă. E grav?

— Măcar de-ar fi așa, a răspuns soția lui Boyd Shreave. Este vorba despre teama de a fi atins. Dar după dovezile pe care mi le-ați furnizat, știm amândoi la fel de bine că soțul meu nu se teme

deloc de așa ceva. Și nici să facă sex, cu tot ce presupune acesta.

— Deci se preface.

— Și asta nu e tot: Boyd a fost dat afară de la call-center în urmă cu câteva zile. În timp ce i-o trăgea domnișoarei Fonda, a primit un telefon de la șeful lui, care l-a întrebat unde să-i trimită ultimul salariu, din care a scăzut prețul câtorva articole de birou care au dispărut.

— Domnul Shreave nu știe ce puneți la cale? a întrebat Dealey.

— Nu. Și mi se pare jalnic. Dar îl voi împinge cu plăcere în prăpastie, a răspuns Lily. Este adevărat însă că pleacă în Florida. Am o prietenă care lucrează la o agenție de turism, ea a găsit rezervarea lui Boyd la un zbor cu destinația Tampa. Cine credeți că îl însoțește?

— Și unde vor sta porumbeii?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar pentru zece mii de dolari sunt convinsă că puteți afla, a spus Lily, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre ușă.

— Stați puțin! a strigat Dealey. Ce vreți mai exact de la mine: să mă ascund în dulapul camerei lor de motel? Ca să-mi duc la bun sfârșit misiunea pe care mi-o încredințați, doamnă Shreave, am nevoie de un plan bine conceput. Ca să nu mai vorbesc de noroc. Lily l-a sfătuit să angajeze niște actori de filme porno dacă vrea să afle cum se mânuiește camera de luat vederi în asemenea situații. Dar aceia sunt actori. Nu-i deranjează prea mult dacă un străin cu o cameră de luat vederi li se strecoară printre picioare, i-a răspuns Dealey.

— Vă veți descurca, a spus Lily, ieșind din birou.

Detectivul, care nu-i acceptase încă oferta, a făcut doi pași în urma ei.

— Zece mii de dolari plus toate cheltuielile aferente, da?

— Dacă surprindeți scena penetrării, firește.

— Și dacă nu voi reuși?

— Atunci vă alegeți cu o excursie gratuită în Florida, i-a răspuns soția lui Boyd Shreave. Nu e o afacere proastă, nu-i așa?

8.

Sammy Tigertail s-a purtat frumos cu „ostatica” sa, Gillian, până în clipa în care ea a început să se joace cu chitara lui. A împletit atunci din frunze de palmier o frânghie cu care i-a legat mâinile de glezne. Surprinzător, dar fata n-a opus rezistență.

— Nu te îmbraci ca un indian, a observat ea în timp ce el verifica nodurile. Hainele voastre sunt destul de frumoase.

— Dar tu de pe ce lume ești? Nu știi că suntem acum mai bogați decât Trump? i-a răspuns el, încărcându-și lucrurile în barca furată.

— Am avut un prieten care cânta într-o formație rock. Și el avea o chitară Gibson, a spus Gillian, doar că nu era atât de fainã ca a ta. Formația lui se numea The Cankers. Cântau în general versiuni ale melodiilor interpretate de Bizkit și Weezer. Și să-ți mai spun ceva: și-a făcut piercing în… știi tu ce.

— Termină! a spus indianul.

— În scrot. Toți și-au făcut, a fost ideea basistului.

— Dacă mai continui cu povestea asta, a spus el, așezându-se pe vine în fața ei, te las pradă vulturilor.

— Nu reușești să mă sperii, i-a spus Gillian, renunțând însă să mai vorbească despre zonele intime unde fostul ei prieten își făcuse piercinguri. Unde mă duci? l-a întrebat ea apoi.

Dar Sammy Tigertail a tăcut, pentru că nu știa ce să-i răspundă. I-a astupat în schimb gura cu niște șosete transformate în căluș și a dus-o în brațe până la barca ancorată în mangrove. Și-a luat apoi pușca și s-a întors pe insulă.

A văzut în lumina lunii că prietenii lui Gillian dormeau în locul în care îi lăsase, nu departe de tabără. Sammy Tigertail a ridicat arma și a tras un foc în aer, ascunzându-se apoi rapid în spatele

copacilor. Când a auzit voci, a mai tras două cartușe.

Studenții se treziseră acum cu toții și își căutau, țipând, lucrurile. Un băiat a strigat-o pe Gillian, urmat apoi de ceilalți. Indianul a mai tras atunci încă o dată, reducându-i pe tineri la tăcere. Aceștia s-au urcat claie peste grămadă în bărcile care mai rămăseseră.

Sammy Tigertail a așteptat în ascunzătoarea lui până când zgomotul frenetic al vâslelor a încetat să se mai audă. S-a îndreptat apoi spre malul apei și s-a așezat acolo, ascultând vuietul valurilor și încercând să ia o hotărâre. Gillian îi stricase toate planurile. Prietenii ei se vor întoarce în Chokoloskee și vor spune tuturor că cineva îi alungase cu focuri de armă de pe insulă, iar prietena lor dispăruse. Avioane și elicoptere vor porni în căutarea bărcii a cărei culoare, precum cea a mandarinei, va atrage atenția ca o torță arzătoare, a realizat indianul cu tristețe.

S-a întors apoi în locul în care o lăsase pe fată. Ea reușise cumva să iasă din barcă, dar a găsit-o în apropiere, alergând speriată printre mangrove. A prins-o din urmă într-un luminiș, unde i-a tăiat frânghiile din frunze de palmier, i-a scos călușul și i-a curățat rănile de pe picioare și brațe.

— Nu mai plânge! i-a spus el.

— Mi-ai ucis prietenii! Am auzit focuri de armă!

— Prietenii tăi sunt teferi cu toții. Am vrut doar să-i alung de pe insulă.

— Și eu ce fac? a întrebat Gillian, ștergându-și ochii cu mâneca de la pulover. M-au lăsat să mor aici?

— Focurile de armă i-au speriat de moarte.

— Dar Ethan? Tipul care m-a însoțit până aici? Cred că a fugit mâncând pământul, fără să se uite nicio clipă înapoi.

— Îmi amintești de ultima mea prietenă, a spus Sammy Tigertail.

— Serios? a întrebat Gillian, vorbind nazal și zâmbind.

— Nu e un compliment. Dă-ți jos tricoul ăla nenorocit!

— Nici nu se pune problema. Mi-e frig.

El a scos atunci din rucsac un pulover gri din lână, pe care l-a aruncat apoi spre ea. Gillian s-a dezbrăcat fără tragere de inimă de bluza ce purta inițialele FSU.

— Dă-o încoace! i-a ordonat indianul.

— Nu înțeleg de ce ești atât de supărat. Este doar un nume, a spus ea, ca și Atlanta Braves[10].

El a tras atunci un cuțit din teacă și a sfâșiat tricoul, lăsând-o pe Gillian fără cuvinte.

— Nu este doar un nume, i-a răspuns Sammy Tigertail. Știi cât a pătimit tribul meu din cauza neamului tău?

— Liniștește-te! a spus Gillian, fără să-și desprindă ochii de pe cuțit. Nu familia mea i-a făcut pe ai tăi să sufere. Ai mei sunt din Ohio.

— Da, dar ei au distrus triburile Shawnee și Chippewa. Sammy Tigertail se gândea cu tristețe că toanta aia va deveni în curând profesoară, confirmându-i teoria potrivit căreia oamenii albi involuau cu fiecare generație. Trebuie să plecăm acum, a continuat el, băgând cuțitul în teacă și cerându-i să se urce în barcă.

— Nu putem să așteptăm până în zori? Dacă ne răsturnăm și cădem în apă? a întrebat Gillian, încercând în zadar să omoare un țânțar. Ethan mi-a spus că apele sunt pline de rechini. Studiază biologia marină. Prietena mea și colegul lui de cameră aproape că s-au logodit.

— Număr până la trei.

— Dacă vrei să mă faci să țip, o să țip, a spus ea, încruntându-se.

Sammy Tigertail știa că era o prostie s-o ia cu el. Dacă o lăsa pe insulă, Patrula Marină sau Paza de Coastă o va găsi la scurt timp după ce prietenii

ei îi vor anunța dispariția. Va fi lihnită de foame și arsă de soare, dar teafără și nevătămată…

Dar dacă studenții mai zăboveau pe drum, atunci ar putea să dureze câteva zile până ce Gillian să fie găsită. Va cădea pradă insectelor nemiloase și va suferi de deshidratare, dar lui Sammy Tigertail nu-i păsa câtuși de puțin.

Ba da, îi păsa – nu mult, dar suficient cât să-l pună pe gânduri. Sentimentul, pe care îl considera consecința nefastă a sângelui său pe jumătate alb, îi tulbura existența.

Vâslea cât de repede putea în întunericul nopții în timp ce barca aluneca pe apă vegheată de razele lunii. Pentru că habar nu avea unde mergea, era imposibil să se rătăcească. În zori, se va opri pe cea mai apropiată insulă, va ascunde ambarcațiunea și va construi un adăpost care să nu se vadă din aer.

— Cum să te strig? s-a auzit atunci glasul lui Gillian de la proră. Nu mi-ai spus nici măcar cum te cheamă.

— *Thlocklo Tustenuggee,* i-a răspuns el.

Era numele stră-stră-străbunicului său din tribul Seminole.

— Thlocka *cum*? a întrebat Gillian. Sammy Tigertail l-a repetat încă o dată, deși nu tot atât de clar. De când se întorsese în rezervație, se lupta să stăpânească dialectul Muskogee. Nu contează, a murmurat fata.

— Tiger Tail, i-a spus el printre loviturile de vâslă. Acesta este celălalt nume al meu.

— Grozav! Îmi plac amândouă.

Vâsla s-a lovit atunci de ceva dur de sub apă, iar barca s-a clătinat periculos.

— Încet, amice! a strigat Gillian. Sammy Tigertail a înjurat în barbă în clipa în care carena s-a lovit de un recif. Am vâslit și eu două semestre, s-a auzit glasul fetei câteva minute mai târziu.

— Poftim?

— Am făcut canotaj. Putem vâsli cu rândul, s-a oferit ea. Vorbesc foarte serios. Aș mai uita de insectele astea îngrozitoare.

— De ce ai vrut să vii cu mine?

— Nu știu, Thlocko. De ce m-ai luat? l-a întrebat Gillian, râzând. Eu sunt pe jumătate beată și drogată. Dar tu ce scuză ai?

— Sunt slab de înger, a răspuns Sammy cu glas hotărât, vâslind cu putere.

— Așadar, eu sunt prima ta ostatică? l-a întrebat ea.

— Prima *în viață,* a răspuns el, gândindu-se la Wilson.

— Ești nostim.

— Da, a spus el. Singurul indian nostim.

•

Honey Santana a crescut în Miami, unde părinții ei aveau un magazin de bijuterii pe Coral Way. Mai avea trei surori mai mari, care s-au căsătorit cu medici urologi și s-au mutat în Miami Beach. Honey nu semăna cu ele. Încă de când era copil, se simțea sufocată și debusolată în marile orașe. Mulțimea de oameni o amețea, iar traficul îi provoca migrene.

Intoleranța era o trăsătură moștenită de la tatăl ei, în timp ce de la mama sa moștenise incapacitatea de orientare, o combinație fatală, din cauza căreia adolescența ei nu a fost lipsită de evenimente neprevăzute. În noaptea balului de absolvire, prietenul lui Honey s-a îmbătat turtă și a adormit pe bancheta din spate a mașinii spațioase a tatălui său – o limuzină Continental Mark IV. Sarcina călătoriei spre casă i-a revenit astfel lui Honey, care a uitat s-o ia pe Eighth Street și a continuat să meargă spre vest pe autostrada Tamiami, îndreptându-se astfel spre cealaltă coastă a Floridei. Când prietenul lui Honey, care avea să devină un actor celebru de telenovele, s-a trezit din aburii beției, a văzut-o ca prin ceață, îmbrăcată

încă în rochia ei de bal, plimbându-se desculță pe plaja din Naples.

În drum spre Everglades, tânărul a rugat-o de nenumărate ori pe Honey să oprească mașina ca să vomite. Ultima oară s-au oprit lângă un lac în formă de rinichi, unde un aligator uriaș înfuleca o găinușă-de-baltă. Honey a coborât din mașină ca să privească – îngrozită, dar fascinată – scena. Când s-a întors, a descoperit că prietenul ei sforăia în propria-i vomă. S-a plimbat apoi, adâncită în gânduri, în jurul lacului, unde a zărit alți trei aligatori și a adunat cinci cutii goale de bere.

De pe șosea s-a auzit atunci un zgomot de frâne. Honey a văzut cum o camionetă s-a oprit brusc, cu roțile fumegânde. Bărbatul care a coborât din mașină purta o cămașă din flanelă, închisă la culoare, pantaloni de stambă și cizme albe de cauciuc, înalte până la genunchi. El s-a îndreptat spre Honey și a întrebat-o dacă totul era în ordine. Apoi, i-a luat din mâini cutiile ruginite de bere și le-a aruncat, una câte una, în camioneta lui.

Honey Santana a uitat imediat de papițoiul în smoching, care dormea în limuzină.

Bărbatul încălțat în cizme de cauciuc era lat în umeri, avea părul decolorat de soare, iar chipul bronzat părea ciocolatiu. Era foarte chipeș, se gândea Honey. El i-a spus că era pescar în Everglades City, dar și pompier voluntar. Venea din Dania, de unde cumpărase două elice noi pentru barca lui de pescuit crabi, și acum se ducea acasă. Numele lui era Perry Skinner.

— Perry, nu ai cumva un pix? l-a întrebat Honey. El a găsit în torpedoul mașinii un marker negru, pe care îl folosea atunci când numerota cutiile cu clești de crabi. E bun și ăsta, i-a spus ea.

S-a îndreptat atunci spre limuzină și l-a prins de braț pe prietenul ei, care încă dormea. I-a desfăcut butonul din argint al cămășii și i-a suflecat mâneca. A scris apoi cu litere de-o șchioapă, de la cot până la încheietură, cuvântul *ratat.*

— Nu pot să te duc acasă, i-a spus Perry Skinner, care stătea în spatele ei. Am treabă mâine.

— Dar nici nu vreau să mă duc acasă, i-a răspuns ea. Oriunde e mai bine decât acolo.

— Sunt căsătorit, a anunțat-o el.

— Mincinosule!

— De unde știi? a întrebat-o el, zâmbind.

Honey l-a prins cu degetul de cureaua pantalonilor.

— Ai ratat o gaură la curea. Mama nu l-ar fi lăsat niciodată pe tata să iasă din casă în halul ăsta. Nicio soție – sau prietenă – nu ar permite așa ceva. Pun pariu pe zece dolari că ești singur.

Skinner și-a ridicat mâinile în semn de capitulare. Honey i-a dat drumul.

— Cum te cheamă? a întrebat-o el.

Honey i-a spus numele ei, fascinată de zâmbetul lui uluitor.

— Câți ani ai, Perry?

— Douăzeci și nouă.

— Eu am doar optsprezece ani și jumătate, i-a spus Honey, dar, dacă mai stau în Miami până la următoarea mea aniversare, o s-o iau razna de tot. Pe cuvânt!

Perry Skinner i-a mărturisit că mai întâlnise situații similare. Apoi, i-a deschis portiera camionetei, iar ea s-a urcat în mașină.

— Nu m-ai întrebat de ce port rochia asta ridicolă, i-a spus ea.

— Dar nici tu nu m-ai întrebat de ce port cizme de cauciuc.

Trei săptămâni mai târziu, s-au căsătorit.

•

Honey Santana a văzut cu uimire placa de skateboard a lui Fry pe aleea din fața casei fostului ei soț. Ușa de la intrare era întredeschisă, așa că a bătut ușor și a intrat. Cei doi erau în bucătărie, prefăcându-se că nu vorbesc despre ea. Honey nu s-a lăsat însă păcălită.

— Nu ai lecții de făcut? l-a întrebat ea pe fiul ei.

— Doar la algebră. Ecuații de gradul al doilea, foarte simple.

— Atunci treci la treabă!

Fry s-a uitat la tatăl lui, rugându-l din priviri să-l lase să mai rămână. Perry Skinner i-a aruncat un măr, spunându-i:

— Ne vedem mâine la ora de atletism.

Fry și-a pus ghiozdanul pe umăr, a ieșit pe ușă și a plecat, urcându-se pe placa de skateboard.

— E convins că trebuie să reîncep ședințele de terapie cu psihiatrul, nu-i așa? a întrebat Honey.

— Ar trebui să fii recunoscătoare pentru că fiului tău îi pasă ce se întâmplă cu tine, i-a răspuns Skinner. Vrei ceva de băut?

— Mă simt bine, Perry.

— Dar o portocală?

— Mă simt foarte bine. Nu sunt nebună, a insistat Honey. Fry își face prea multe griji, la fel ca și tine.

Skinner a ieșit pe terasă și s-a așezat în balansoar. Honey l-a urmat, dar a rămas în picioare.

— Mi-a spus că ai găsit niște bărci bune la un preț decent, a început bărbatul.

— N-am venit să vorbim despre asta.

— Și nici ca să-mi mulțumești, probabil.

— Termină! i-a spus ea, simțindu-se rănită.

— Vreau și eu să știu mai multe detalii despre aceste excursii ecoturistice. Unde vrei să-i duci pe turiști?

— În insule, a spus ea, arătându-i râul. Mi-am stabilit foarte clar punctele de reper. Ai putea să-mi acorzi puțină încredere, nu crezi? Skinner și-a aprins atunci o țigară cu marijuana. Frumos din partea ta! a spus Honey.

— Tu ai leacul tău, eu îl am pe al meu, a răspuns el, ignorându-i tristețea din glas. Apropo, Fry poate să stea la mine cât vrea.

— Poftim?

— Mi-a spus că ai nevoie de camera lui atunci când îți vor veni prietenii în vizită.

— O, da, așa e! a spus Honey. Mulțumesc.

— Vezi că n-a fost atât de greu de spus?

Ea nu i-a răspuns. Privea un vultur-pescar, care zbura în amonte cu un pește în gheare. În minte îi cântau simultan două melodii. Una semăna cu *Bell Bottom Blues,* care îi plăcea; cealaltă – *Karma Chameleon* – îi provoca, în schimb, dureri de cap. Honey simțea că se prăbușește, cuprinsă de amețeală.

— Te simți bine? a întrebat Skinner, ridicându-se în picioare ca s-o ajute să ajungă la balansoar.

A așteptat până când radioul din capul ei a tăcut, apoi a spus:

— Ai auzit ce-a pățit Louis Piejack, nu-i așa?

— Firește.

— Tu i-ai angajat pe derbedeii ăia să-l maltrateze?

— De ce-aș fi făcut asta, Honey? a întrebat-o Skinner, zâmbind. Ca să-ți apăr onoarea?

— I-ai angajat sau nu?

— Adu-mi geanta! Vreau să mă conving că îți urmezi tratamentul.

— Da, ești foarte spiritual.

— Louis a împrumutat bani de la foarte mulți oameni, a spus Skinner, trăgând cu poftă din țigara cu marijuana, inclusiv de la un tip din Hialeah, care are un ciudat simț al umorului și nu acceptă scuze pentru neplata datoriilor.

— Deci susții că nu tu ești autorul? Nu tu i-ai plătit pe indivizii aia să-l dea pe Louis pradă crabilor? l-a întrebat Honey.

— Pari dezamăgită, a spus Skinner, suflând fumul spre grinzile din cedru. A stins apoi țigara și a băgat-o în buzunarul de la piept. Dacă așa o să te simți mai bine, atunci află că l-aș fi pedepsit și mai cumplit atunci când s-a legat de tine!

— Da? Și ce i-ai fi făcut?

— L-aș fi spintecat cu sabia din cap până în picioare.

— O spui pentru că asta îți imaginezi că vreau să aud, a zis Honey, înghițind în sec. Nu mă trata de sus, Perry!

— Incredibil! a exclamat el încet.

Ea i-a studiat expresia feței, sperând să detecteze și altceva, nu doar exasperare. Skinner i-a deschis apoi ușa terasei.

Honey s-a ridicat din balansoar.

— Promite-mi ceva, a spus ea. Promite-mi că, atât timp cât Fry stă aici, nu vei mai aduce pe nimeni, nici pe fata aia care vinde propan în parcurile de rulote, nici pe altcineva! Nu cât Fry stă cu tine, bine?

— O să încerc să mă abțin.

— Și ai grijă să-și curețe dinții cu ață dentară de două ori pe zi! Așa i-a zis dentistul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Honey!

— E la vârsta adolescenței. Cineva trebuie să joace și rolul sergentului-major.

— Dar are voie să se masturbeze din când în când? a întrebat Skinner.

— Numai dacă și-a făcut temele la algebră, a spus Honey, dându-i un ghiont în coaste.

•

În timp ce își făcea bagajele pentru călătoria spre Florida, Eugenie Fonda încerca să se convingă că nu era o femeie disperată. Agitată, poate, dar nu disperată.

Se aștepta ca, în timpul sejurului lor, Boyd Shreave să se lase dus de val și să confere fiecărui gest sau suspin o conotație romantică. Era un lucru obișnuit în cazul donjuanilor fără experiență. Eugenie era hotărâtă să nu repete greșeala pe care o făcuse cu Van Bonneville – să subestimeze puterea uluitoare a sexului de rutină. Unii bărbați considerau adesea că o partidă obișnuită de sex reprezenta dovada unei iubiri nemărginite. Deși Boyd Shreave nu părea genul care să-și omoare

soția, era capabil, probabil, de alte gesturi necugetate, dictate de poftele sexuale.

Eugenie credea cu tărie că îl putea ține sub control. Convinsă că așa vor sta lucrurile, și-a împachetat doar patru bikini și cam tot atâția chiloți și sutiene. Boyd nu era o mașinărie prea complicată.

În timp ce se chinuia să închidă geamantanul, Eugenie Fonda și-a surprins imaginea în oglinda din dormitor. Și-a scos halatul și s-a admirat un timp. În final, a ajuns la concluzia că arăta foarte bine – avea picioare frumoase și sâni apetisanți, iar pe chip nu se vedea nici urmă de riduri; machiajul putea ascunde orice alte mici imperfecțiuni dacă aveau să apară.

Fără îndoială, ea era cel mai frumos lucru din viața lui Boyd. El, pe de altă parte, avea să fie doar un alt paragraf, foarte scurt, din viitoarea ei autobiografie.

Eugenie s-a trântit pe marginea patului. „Ce fac?” s-a întrebat ea. „De ce plec cu acest pierde-vară?”

I-a promis, firește, că se va schimba. Cu toții spun asta, dar nu se schimbă niciodată. Cu toate acestea, Eugenie încerca să se convingă că bărbații din viața ei nu erau nerozi, ci doar timizi; erau poate niște diamante neșlefuite, care își așteptau făurarul.

„Termină!” și-a spus ea. Doar nu se ducea să facă trotuarul; pleca în vacanță cu un individ care nu era chiar atât de respingător și a cărui companie nu era chiar insuportabilă. Viața este o provocare, așa că de ce n-ar profita din plin de ea?

A luat dintr-o cutiuță de bijuterii, gravată de mână, perluța pe care i-o dăruise un bărbat pe care îl cunoscuse în timpul unui talk-show din Denver, în perioada promovării cărții ei. Era un celebru guru, expert în arta autoperfecționării prin intermediul propriilor forțe – căsătorit și fericit, desigur, în căsnicia sa – care, printr-o stranie

coincidență, stătea tot la hotelul Brown Palace. La ora douăsprezece și jumătate noaptea, și-a făcut apariția în apartamentul ei, cu o sticlă de cabernet în mână, în valoare de două sute de dolari, o casetă porno, cu lesbiene, și provizii de Levitra[11], al căror efect „miraculos” n-a durat mai mult de șase minute.

Eugenie și-a scos limba în oglindă și și-a fixat periuța strălucitoare.

Știa că trebuie să fie precaută și fermă pe poziție. Călătoria în Cele Zece Mii de Insule avea o semnificație cu totul diferită față de ceea ce însemna pentru Boyd Shreave.

El voia să devină un alt om.

Ea voia să petreacă un timp departe de Texas.

9.

Fry alerga destul de repede ca să poată participa la proba de ștafetă, dar prefera maratonul clasic pentru că îi oferea timp de gândire. Când totul era în ordine acasă, băiatul câștiga probele detașat. Când își făcea însă griji din cauza mamei sale, trecea ultimul linia de sosire.

Odată, n-a reușit nici măcar să termine cursa. Era pe locul al doilea și mai avea de parcurs doar patru sute de metri când a auzit sirenele mașinilor de poliție, moment în care a ieșit de pe pistă și a fugit spre casă pentru a vedea dacă nu cumva mama lui a fost arestată. În dimineața aceea, ea amenințase că îl va castra pe instalatorul care îi vânduse o piesă defectă pentru toaletă, din cauza căreia apa inundase rulota. Pentru că nu făcea niciodată amenințări în vânt, Fry și-a închipuit, auzind sirenele, că își dusese planul de răzbunare la bun sfârșit. Din fericire, avusese loc doar un alt ambuteiaj în trafic. Instalatorul vinovat era viu și nevătămat și scotea apa din rulotă sub atenta supraveghere a lui Honey Santana.

Cu o zi înainte de sosirea cuplului misterios, Fry s-a întors de la antrenamente și a găsit-o pe mama lui vopsind în culori și modele extravagante pereții exteriori ai rulotei.

— Ce e cu papagalul ăsta? a întrebat-o el.

— Este un ara stacojiu. Nu-mi spune că nu există specia asta de papagali în Everglades, pentru că o știu prea bine! N-am găsit vopsea roz la magazin, așa că n-am putut să pictez o pasăre flamingo.

— De ce nu ai desenat un lopătar?

— E cam același lucru.

— Ba nu. Are penajul mai roșu.

— Mulțumesc pentru informație, domnule Audubon[12], a spus Honey, dar am vrut ceva – cum să spun? – mai sugestiv. N-am nimic cu lopătarii,

dar seamănă cu niște rațe pe catalige. Când vezi însă un papagal din specia ara regal, a continuat Honey, mândră de capodopera ei, te gândești la pădurile tropicale.

Ea și-a înmuiat apoi pensula în vopsea și s-a întors la treabă. Fry n-a reușit însă să-și pună lacăt la gură.

— Dar nici păduri tropicale nu avem aici, mamă.

— Decât să faci paradă de cunoștințele tale, mai bine te-ai duce să te ocupi de teme!

— Dar pot să te întreb de ce vopsești rulota?

— Ca să-i schimb aspectul, i-a răspuns Honey. Nu e nimic extravagant – am ales doar motive din junglă – palmieri, liane, bananieri. Am cumpărat, spre exemplu, patru nuanțe de verde.

Fry s-a așezat apoi pe rucsac, contemplând încercările zadarnice ale mamei sale de a transforma o rulotă într-o căsuță ecologică. Pictura nu-i oferea însă prea multe speranțe. Sărmanul ei papagal psihedelic avea genele mari ca ale unei vaci și limba delicată a unui liliac.

— Maimuțele mai lipsesc din peisaj, a spus el.

— Chiar la ele mă și gândeam, i-a răspuns ea, întorcându-se spre el. Uite ce e, băiete, nu suntem la institutul Smithsonian. Este vorba doar despre o afacere, ai înțeles? Odată ce-i vom plimba pe turiști prin insule, a continuat ea, gesticulând, entuziasmată, cu pensula, vor fi atât de încântați de frumusețea locurilor, încât nici nu vor mai observa pictura mea murală. În loc de papagali ara și giboni, vor vedea vulturi-pleșuvi și ratoni. Iar în loc de păduri tropicale, vor cutreiera mangrovele. Așa că ce importanță o să mai aibă desenele mele?

— Ai dreptate, mamă, a spus Fry.

— Și știi ceva? Dacă nu le place, să-i ia naiba! N-au decât să se întoarcă în oraș și să trăiască alături de porumbei și șobolani, pentru că asta merită.

Fry regreta acum faptul că a pus sub semnul îndoielii realismul creației ei. Odată ce Honey Santana demara un proiect, trebuia să-l tratezi cu multă delicatețe. Opiniile critice, chiar și cele mai nevinovate, puteau s-o tulbure sau, și mai rău, să dea naștere unei inițiative și mai extravagante.

— Mai ai întrebări? a spus ea pe un ton aspru.

— Da, una singură, a răspuns Fry, ridicându-se în picioare. Mai ai o pensulă?

•

Boyd Shreave s-a grăbit să-și facă bagajele înainte ca soția lui să se întoarcă acasă. Nu voia ca ea să-i descopere garderoba destinată sejurului în Florida – pantaloni scurți Tommy Bahama și cămăși înflorate, în valoare de șapte sute de dolari, pe care le cumpărase cu cartea ei de credit. Le împachetase cu grijă într-o nouă valiză Orvis pe care o văzuse într-un magazin de lux, cu articole pentru pescuit, din centrul orașului.

Terminase bagajele în clipa în care Lily a intrat pe ușă. Scepticismul i s-a citit în privire atunci când a zărit geamantanul Orvis.

— Și cum se numește locul în care te duci?

Urmând din nou sfatul lui Eugenie, el a ales numele unui alt președinte mort.

— Clinica Garfield, a spus el.

— Garfield, ca numele pisicii din desenele animate?

— Nu, este numele doctorului care și-a dat seama de ce boală sufăr.

— Nu te supăra, Boyd, dar *lepra* este o boală! Teama de a fi atins este doar o stare psihică.

— O tulburare, a corectat-o el, cu glas ferm.

— Ai putea să-mi mai spui o dată care este numele acesteia?

— Aphenphosmphobia, a spus el, rostind cuvântul clar și răspicat. Poți să cauți termenul în dicționar. Doctorul Millard Garfield este primul care i-a studiat simptomele.

— Serios? a spus soția lui.

— A murit acum câțiva ani. Boyd Shreave spera ca Lily să aștepte până a doua zi de dimineață, când el va fi deja plecat, ca să-i verifice povestea pe internet. De aceea, au dat numele lui clinicii, a adăugat el.

— Ce onoare! a zis Lily pe un ton sec.

— Mă simt tot mai rău cu fiecare zi care trece, a insistat Shreave. Sper ca tratamentul aplicat acolo să se dovedească eficient.

— Și compania Relentless plătește toate costurile medicale?

— Au spus că vor să investească în mine, pentru că mă așteaptă un viitor strălucit în cadrul firmei lor.

Parcă vorbea la telefon cu clienții de la compania de telemarketing, atât de ușor îi servea minciunile.

— În ce constă mai exact terapia? a întrebat Lily. Stai într-o cameră izolată, împreună cu alți nebuni, și vă mângâiați toată ziua?

— Foarte nostim!

— Vorbesc serios, Boyd. Vreau să știu dacă o să-ți mai revii vreodată.

— De ce crezi că mă duc acolo? a spus el. Garfield este renumită pentru rezultatele extraordinare pe care le-a obținut în tratarea acestei maladii, bucurându-se de aceeași reputație ca și clinica Mayo.

— Dacă spui tu… Mă duc să pregătesc ceva de băut, a adăugat soția lui, ducându-se în bucătărie. Vrei și tu? Boyd Shreave stătea la fereastră și privea cum micuțul câine, din rasa Jack Russell, al vecinului lor a lăsat pe peluză un excrement mare cât cel al unui buldog. Lily a adus atunci două cocteiluri de căpșuni, oferindu-i unul lui Boyd. Ca să intri în atmosfera tropicală, a adăugat ea.

Shreave a ridicat paharul, spunând:

— În cinstea doctorului Garfield!

— Să-l ia dracu’ pe șarlatanul ăla! a spus Lily. Sunt convinsă că eu te pot vindeca mai repede.

Tonul ei răutăcios l-a făcut pe Shreave să râdă nervos. Nu uitase încă partida eșuată de sex oral din restaurant și nici încercarea ei de a-l seduce, într-o ținută extrem de sumară. Stai jos! i-a zis ea, arătându-i un fotoliu. Stai jos și încearcă să te relaxezi!

— Lily, ăsta nu e un joc.

— Liniștește-te! Îți promit să nu te ating nici măcar cu un deget.

— Ar fi bine să-ți ții promisiunea.

— Îți jur pe mormântul tatii.

„Care mormânt?" s-a întrebat Shreave. „Omul a fost incinerat, iar cenușa împrăștiată deasupra unui teren de golf proiectat de Fuzzy Zoeller[13]".

— *Stai jos,* Boyd! a insistat soția lui. El a renunțat la paharul de cocteil și s-a supus. Grozav! Acum închide ochii! i-a cerut ea.

— De ce?

Lily a lăsat jos cele două pahare, întrebându-l:

— Vrei să te vindec sau nu? Shreave a închis ochii, așteptându-se ca ea să i se așeze în poală. Dacă se va întâmpla acest lucru, va simula un leșin, însoțit de convulsii și spume la gură. Încearcă să nu te mai gândești la nimic! a continuat soția lui. Vreau să-ți canalizezi energia asupra unei singure imagini până când nu te mai poți gândi la nimic altceva.

— Bine, Lily, a spus Shreave, imaginându-și că cita din Deepak Chopra[14] sau alți guru excentrici.

— Boyd, vreau să te concentrezi numai asupra faptului că nu am chiloți pe mine.

„*Ce* original!" și-a spus el.

— Vreau să te gândești doar la blugii mulați pe care îi port, la imaginea pe care ai putea s-o vezi dacă ai încerca, a continuat Lily, dar să nu îndrăznești cumva să tragi cu ochiul!

Lucru pe care Boyd Shreave era tentat să-l facă. În ciuda hotărârii sale de a rămâne imun la toate încercările de seducție ale soției sale, a început să-și imagineze, cu lux de amănunte, exact ceea ce ea

îi descria prin cuvinte. Cât de mult îi plăceau lui Lily chiloții care i se mulau și îi scoteau în evidență organul genital!

— Unde vrei să ajungi? a întrebat el cu glas strident.

— Ssst!

A auzit atunci zgomotul unui fermoar și al blugilor care îi alunecau pe trup în timp ce îi dădea jos.

— Lily, nu face asta!

— Respiră adânc și lasă-ți imaginația să zburde în voie!

— Dar nu înțelegi! Nu pot controla o asemenea teamă irațională, a spus el, citând informațiile pe care le găsise pe internet despre respectiva tulburare psihică. Ce încerci să faci, să mă umilești?

— Deschide ochii, Boyd, i-a spus soția lui, și uită-te în jos! El a ascultat-o. Încearcă să mă convingi că nu vrei să fii atins, că penisul tău nu s-a trezit brusc la viață!

Era greu s-o contrazici. În timp ce își analiza potența, Boyd Shreave a început să privească cu alți ochi devotamentul pe care i-l clamase lui Eugenie Fonda. Singurul motiv pentru care îi respingea avansurile lui Lily era încercarea de a evita rigorile și dezavantajele pe care le presupuneau două relații sexuale simultane. Cu toate acestea, agenda casnică a lui Shreave se schimbase, ca și perspectiva asupra existenței sale. A doua zi, avea să înceapă un nou capitol din viața sa, o existență anostă și ternă până atunci; cine ar fi avut de suferit dacă își va lua rămas-bun de la soția lui printr-o partidă de sex?

— Boyd! l-a strigat Lily.

El și-a ridicat privirea și a văzut-o întinzându-se ca o leoaică somnoroasă pe covorul persan. A observat satisfăcut că nu purta lenjerie intimă. Bluza, blugii și pantofii cu toc zăceau împrăștiate pe podea.

— Bine, ai câștigat, a spus el.

— Ce vrei să spui?

Shreave s-a ridicat în picioare și a început să-și desfacă repede cureaua de la pantaloni. Lily îl urmărea curioasă.

— Hai să trecem la treabă! a zis el, lăsându-și pantalonii în vine. Ea s-a ridicat în capul oaselor și și-a strâns genunchii, acoperindu-și comoara încântătoare. El abia își mai stăpânea dorința. E în regulă, a continuat Boyd. Poți să faci tot ce-ți trece prin cap.

— Dar nu așa funcționează terapia asta, a spus Lily, încruntându-se. În prima etapă trebuie doar să privești, nu să atingi.

— Poftim?

— După cum știi și tu, Boyd, este vorba despre o tulburare psihică foarte gravă. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ai suferi un atac de cord în timpul unei partide de sex.

— Sunt dispus să-mi asum acest risc, a declarat Shreave, cu un stoicism disperat. Mă simt bine, Lily. De fapt, mă simt minunat. Asta înseamnă că boala a regresat.

— Nu. Hai să vedem ce spun experții de la Garfield! Trebuie să ne stăpânim pornirile până când vom ști cu certitudine că totul e în regulă.

— Dar mă simt bine, a scâncit el, privind cu tristețe cum soția lui se îmbrăca.

— Oricum, am făcut un progres în seara asta, a adăugat ea, veselă. Abia aștept să te întorci din Florida – o să facem dragoste toată noaptea, dacă doctorii ne asigură că nu e nicio problemă. O să ne lăsăm purtați pe aripile pasiunii.

— Da. Toată noaptea, a spus el.

Lily i-a trimis un sărut cu vârful degetelor și a dispărut în hol.

Boyd Shreave și-a tras pantalonii, s-a așezat pe fotoliu și, în timp ce încerca să-și stăpânească dorința, a dat pe gât paharul de cocteil. Pentru că

nu știa să aprecieze ironia fină, s-a lăsat copleșit de frustrare.

Și asta pentru că nu intenționa să se întoarcă din Florida. Nu o va mai vedea niciodată pe soția lui stând goală pe covor.

•

Dismal Key este o insulă în formă de crab situată în golful Santina, între Goodland și Everglades City. Primul proprietar, conform documentelor locale, a fost un barman din Key West, Stillman, care a plantat livezi de lămâi verzi și își transporta fructele la piață cu goeleta pe care o botezase *Oriental.* Stillman a murit în 1882 sau 1883, iar insula de mangrove a fost apoi cumpărată de un american temerar din Carolina de Sud, Newell, care s-a stabilit acolo împreună cu soția și cei patru copii ai lor. Au rămas pe insulă până în 1895, o realizare cu adevărat uluitoare.

La sfârșitul secolului, Dismal Key a devenit un popas pentru pescarii itineranți, dar și un adăpost pentru diverși „lupi" singuratici, ultimul dintre ei fiind un individ ciudat, pe nume Al Seely. În 1969, Seely, care lucra ca supraveghetor și lăcătuș, a fost diagnosticat cu o boală în fază terminală, mai având – conform prognosticului medicilor – doar șase luni de trăit. Însoțit de un câine, Digger, a ajuns cu o bărcuță în Dismal Key și s-a instalat într-o casă abandonată, cu două camere, care avea propriul ei rezervor de apă. Aici, a început să-și scrie autobiografia, care s-a transformat în cele din urmă într-un volum de două sute șaptezeci de pagini bătute la mașină. Pentru un sihastru, Seely era neobișnuit de sociabil, oferindu-le vizitatorilor un registru de oaspeți în care să semneze. În anul 1980, bucurându-se încă de viață, a primit vizita unui grup de liceeni, care lucrau la un proiect de cercetare. Lor le-a mărturisit că se mutase în Cele Zece Mii de Insule cu gândul de a vâna pentru a se hrăni, dar a descoperit că nu putea să facă asta.

Trăia dintr-o pensie mică de veteran și din vânzarea ocazională a tablourilor sale.

„Oamenii mă întreabă adesea de unde provine numele atât de sinistru al insulei Dismal Key[15]. Și eu aș vrea să știu, a scris Seely în jurnalul său, descoperit la câțiva ani după ce plecase de acolo. Dar pentru că nu am nici cea mai vagă idee de unde i se trage numele, le sugerez să-mi facă o vizită în luna iulie sau august, atunci când căldura, țânțarii și mușteleide-nisip îi vor copleși. Vor afla atunci de ce nu se numește Insula Paradisului”.

În dimineața de ianuarie, când Sammy Tigertail a ancorat bărcuța furată pe Dismal Key, erau douăzeci de grade, vântul bătea dinspre nord cu o viteză de treisprezece noduri, iar insectele nu reprezentau un factor disturbator. Gillian, în schimb, era o adevărată pacoste.

— Sunt lihnită, i-a spus ea.

Indianul i-a aruncat un baton de ciocolată și a început să descarce grăbit lucrurile din barcă.

— Ăsta e micul dejun? a întrebat ea.

— Și prânzul, a răspuns Sammy Tigertail. La cină, o să prind niște pește.

Se mișca iute, așteptându-se ca în orice moment să audă elicopterul poliției care patrula deasupra Parcului Național din Everglades. Sammy Tigertail, care nu știa nici numele insulei unde ancorase, nici drumul care îl purtase într-acolo, s-ar fi bucurat dacă ar fi știut că se afla la trei kilometri depărtare de granița parcului.

Gillian a înfulecat batonul de ciocolată, plângându-se apoi de o durere cumplită de cap, efectul mahmurelii.

— Ai niște aspirină?

— Culcă-te și o să-ți treacă! a sfătuit-o indianul pe un ton sec.

A tras barca în mangrove și a acoperit-o cu resturile care proveneau, se pare, dintr-un doc lăsat în paragină. Folosind vâsla pe post de macetă, a început să-și croiască drum spre deal prin hățișul

de cactuși. Gillian îl urma îndeaproape, cărând cutia în care se afla chitara. Cochiliile de scoici le scârțâiau sub picioare.

La poalele unui arbore uriaș și bătrân, din specia *Delonix regia,* se afla o structură din beton, pe jumătate îngropată în pământ, pe care Sammy Tigertail a identificat-o ca fiind un rezervor de apă. Acoperișul din țigle părea intact, lucru care le oferea nu doar umbră, ci și un loc unde să se ascundă. Nu mai trebuia să construiască un adăpost, și-a spus indianul ușurat, căci nu făcuse niciodată așa ceva.

Puțin mai departe, au dat peste un maldăr de scânduri decolorate de soare, cărămizi, bârne și rame de ferestre – resturile casei lui Al Seely. Într-o râpă din apropiere, zăceau sute de cutii goale de bere Busch, a căror vârstă o depășea pe cea a lui Gillian. Ea a luat una de pe jos și a început s-o studieze, de parcă era o comoară arheologică.

Sammy Tigertail s-a întors la țărm ca să recupereze și restul lucrurilor. Când a revenit, a văzut-o pe Gillian crestând un cactus cu vâsla.

— Am auzit că în deșert se mănâncă. Se pare că are gust bun, a zis ea.

— Nu suntem în Sahara, fetițo.

— Bine. Tu ești indianul care le știe pe toate. Spune-mi atunci ce se poate mânca pe aici.

Sammy Tigertail nu avea nici cea mai vagă idee. De când se întorsese în rezervație din lumea albilor, nu reușise să-și reprime plăcerea de a mânca cheeseburgeri, friptură de vacă și paste. Deoarece comerțul modern pătrunsese și în Big Cypress, nu a fost obligat să se familiarizeze cu modul în care se hrăneau strămoșii lui, care cultivau cartofi dulci și făceau făină din rădăcină de koonti[16]. Sammy Tigertail n-ar fi recunoscut o asemenea rădăcină nici dacă s-ar fi împiedicat de ea.

— Mai târziu mă duc să prind niște pește, a replicat el.

— Urăsc peștele, a decretat Gillian. Odată, pe când aveam doar patru ani, tata a adus acasă un somon pe care l-a prins în lacul Erie și ne-a fost rău tuturor. Motanul nostru, Tom-Tom, a mușcat de două ori din el și s-a prăbușit mort pe podea. Eu și sora mea am vomitat timp de cinci zile. Puteai să juri că voma era radioactivă. Părea *incandescentă.*

— Spui numai tâmpenii, a ripostat Sammy Tigertail.

— Nici pe departe! Chiar așa s-a și întâmplat, a insistat Gillian. De atunci, nu mai mănânc pește.

— O să mănânci acum. Te supun la regimul ostaticilor din South Beach.

Rezervorul de apă era acoperit de frunze și excremente de animale. Părea o ascunzătoare bună, pentru că nu mai păstra nici urmă de apă. Sammy Tigertail s-a furișat înăuntru printr-o deschizătură de sub acoperiș și a alungat un șoarece-de-pădure.

— Am ajuns exact unde trebuia.

— Ne aflăm pe un deal? a întrebat Gillian, netulburată de prezența rozătorului. Nu mi-am imaginat că ar exista dealuri pe aici.

— Sunt făcute din cochilii de stridii, a lămurit-o Sammy Tigertail, scoțându-și tricoul.

— Dar cine le-a ridicat? a întrebat ea.

— Indienii americani, dar nu cei din tribul meu. Dă-mi pușca, te rog!

A legat tricoul de țeava armei și a început să se plimbe prin rezervorul de apă, rupând pânzele de păianjen.

Cu mult înainte de sosirea indienilor din tribul Seminole, sud-vestul Floridei a fost populat de tribul Calusa, care le-a ținut piept spaniolilor, dar nu și bolilor pe care aceștia le-au adus cu ei. Cele mai uluitoare vestigii ale civilizației Calusa erau colinele ridicate din cochilii de stridii, menite să le apere așezările de inundații; ele jucau însă și rolul de capcane pentru pești în timpul mareelor.

Sammy Tigertail se simțea mândru, dar și emoționat, pentru că avea șansa să-și facă tabăra pe una dintre colinele ridicate de tribul Calusa. Spera să primească în vis vizita spiritelor războinicilor lor – poate chiar pe a celui care a reușit să-l ucidă pe invadatorul Ponce de León[17].

— Probabil că erau cei mai excitați indieni din lume, a spus Gillian, dacă mâncau numai stridii.

— Ce note ai la facultate? a întrebat-o Sammy Tigertail, țintuind-o cu privirea.

— Doi ani am terminat pe primul loc.

— Doamne ferește!

— Dracu' să te ia, Tonto!

După ce au terminat de curățat rezervorul de apă, au adus bagajele înăuntru. Gillian s-a așezat pe sacul ei de dormit, plângându-se că era frântă de oboseală.

— De unde se aude muzica asta? a întrebat Sammy Tigertail. Ai un iPod?

Păreau primele acorduri ale melodiei *Dixie.*

— La naiba! E telefonul meu, a spus Gillian, scoțându-l din rucsac și verificând identitatea celui care suna. Grozav! E Ethan.

— Ce-ai de gând să-i spui? a întrebat-o indianul, smulgându-i mobilul din mână.

— Că e un ticălos. Sună abia după șapte ore ca să vadă dacă mai trăiesc sau nu!

— Dacă îi zici ceva despre mine, o să…

— Ce-o să faci? O să mă omori? O să mă violezi? O să mă țintuiești de un mușuroi de furnici? Celularul a încetat atunci să mai sune. Hei, unde te duci? l-a întrebat ea.

— Să dau un telefon, i-a răspuns Sammy Tigertail.

— Ai grijă să nu se descarce bateria! Nu am adus încărcătorul cu mine.

— Nici eu nu am adus curentul electric, a spus el, râzând.

A ieșit și a format numărul mamei lui care locuia în rezervație. I-a răspuns robotul, iar el i-a

lăsat un mesaj în care i-a spus că se afla în Fakahatchee, unde aduna melci.

L-a sunat apoi pe unchiul lui, Tommy, care a răspuns după al zecelea apel.

— Cine este Gillian St Croix? l-a întrebat el, citind numele care îi apărea pe ecran. Și de ce suni de pe telefonul ei?

— E o poveste lungă. Mă caută cineva?

— Nu, dar a fost cineva în rezervație care a întrebat de un bărbat din Milwaukee.

Inima a început să-i bată cu putere în piept, gândindu-se la Wilson, turistul care zăcea pe fundul râului Lostmans.

— S-a aflat că a fost pasagerul meu?

— Cred că nu. Dar beţivanul ăla a străbătut șoseaua SunPass de pe Alligator Alley, așa că au o fotografie a mașinii lui care se îndrepta spre vest. Își imaginează, probabil, că a căzut în canal în drum spre Big Cypress.

— Îmi place teoria asta.

— Facem tot ce putem ca să te ajutăm.

— Ce v-au întrebat?

— Nu-ți mai bate capul cu asta! l-a sfătuit unchiul său. Sammy Tigertail era îngrijorat. Dacă turistul mort avea rude sus-puse în Wisconsin? Căutările s-ar putea prelungi luni de zile. Unde dracu' ești? l-a întrebat bărbatul.

— Pe o insulă de lângă Everglades City. Nu știu cum se numește.

— Nicio problemă. Te putem găsi cu ajutorul forţelor aeriene. Tommy Tigertail fusese arhitectul financiar al primelor cazinouri deschise de șefii tribului, lucru care i-a conferit un statut important în ierarhia indienilor Seminole. Nu se omora după albi, dar îi plăceau jucăriile lor. Avea întotdeauna la dispoziție un avion Falcon și alte aeronave de lux. Ai putea să stai în casa din Grand Bahama până se liniștesc apele, i-a sugerat el nepotului său.

— Mulțumesc, dar mă simt bine aici, a zis Sammy Tigertail. Învăț să cânt la chitară.

— Mi-a spus fratele tău. Fata asta, Gillian, este cu tine?

— Deocamdată.

— Nu-ți pierde capul, băiete! Pițipoancele albe nu sunt un remediu sănătos.

Sammy Tigertail a izbucnit în râs.

— Și pentru că tot am ajuns aici, ai văzut-o pe Cindy?

— Da. Mi-a spus că a renunțat la droguri și are un prieten din Boca Grande, care se ocupă cu afaceri imobiliare. I-am spus, de asemenea, că i-ai cedat ei cecurile tale și m-a rugat să-ți transmit că ești un adevărat prinț.

— Stai puțin!

Sammy Tigertail s-a lipit de peretele rezervorului de apă și a scrutat cerul.

— A zis că din primul cec își pune silicoane noi, a continuat unchiul lui. Și îți mulțumește prin intermediul meu.

Sammy Tigertail auzea acum zgomotul apropiindu-se dinspre sud.

— Unchiule Tommy, trebuie să închid, a spus el, sărind apoi prin deschizătura îngustă.

A aterizat pe podeaua goală din ciment și a rămas acolo, ascultând cum un avion mic survola insula. O umbră a obturat lumina soarelui, iar când s-a întors a văzut-o pe Gillian stând deasupra lui, cu pușca ațintită spre pieptul său.

Sammy Tigertail a observat că scosese tricoul de pe țeava armei, ceea ce indica un scop nu tocmai plăcut.

— Mă arestezi? a întrebat-o el.

— Dă-mi naibii telefonul ăla! a spus Gillian, oftând exasperată.

10.

Eugenie Fonda nu s-a plâns de condițiile de zbor, deși i-a sugerat lui Boyd Shreave că editorul care i-a publicat cartea îi rezerva întotdeauna loc la clasa întâi.

— Ce editor? a întrebat-o el.

— Nu ți-am povestit? i-a răspuns ea, spunându-și apoi: „Să le ia naiba de pastile de valium!”

— Că ai scris o carte? Nu, mi-aș fi amintit, fără îndoială, a zis Shreave. Ce era, o carte de bucate?

— Nu, iubitule.

Avionul, al unsprezecelea pe linie, se pregătea să decoleze de pe aeroportul Dallas Fort Worth. Eugenie ar fi dat orice să bea o vodcă cu apă tonică, dar nu avea nici cea mai mică șansă. Nu la clasa a doua.

— Totul s-a întâmplat în urmă cu câțiva ani, a continuat ea. Aveam o relație cu un bărbat care s-a dovedit un individ extrem de periculos. Mai târziu, mi s-a cerut să scriu o carte – n-a fost ideea *mea.*

— Cum s-a numit? Poate că am citit-o, a zis el.

Eugenie Fonda n-ar fi fost surprinsă să afle că Boyd Shreave nu mai deschisese o carte din clasa a douăsprezecea.

— *Storm Ghoul,* i-a răspuns ea. Ce zici de titlul ăsta? Pare un film de Halloween.

— Ai câștigat ceva bani de pe urma ei?

— Da, o sumă frumușică. S-a menținut un timp în topul bestsellerurilor.

— Serios? a spus Shreave, bosumflându-se. Am crezut că nu există secrete între noi doi.

— Nu-mi aduc aminte de vreo înțelegere în acest sens, Boyd.

— Ai scris un bestseller! Este un lucru extraordinar, Genie. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că este o poveste veche, iar banii s-au terminat de mult.

— Bine. Mai e ceva ce nu știu?

— Da, a ripostat ea. Nu suport băieții de nouă ani sau indivizii care se poartă exact ca ei. Așa că afișează un zâmbet larg pe chip și arată-le tuturor pasagerilor din avion că ești mândru pentru că ai șansa să călătorești cu o persoană atât de sexy ca mine.

Nu și-au mai adresat niciun cuvânt până când au ajuns undeva deasupra Lousianei, unde Boyd Shreave și-a făcut curaj și a întrebat-o cum era fostul ei iubit.

— S-a dovedit un criminal, i-a răspuns Eugenie, turnând în ceașcă ultimele picături de vodcă dintr-o sticlă minusculă. Îl chema Van Bonneville. Toată mass-media a relatat povestea.

— Și tu erai căsătorită cu nebunul ăsta?

— Nu, eram prietena lui. Și-a înecat soția și a dat vina pe uragan pentru dispariția ei.

— Doamne, Dumnezeule! Îmi amintesc de cazul ăla, a murmurat Shreave. A fost difuzat pe Court TV, nu-i așa?

— Hai să vorbim despre un subiect mai interesant, cum ar fi, de exemplu, foametea sau poliomielita! i-a propus ea, făcându-i semn unei însoțitoare de bord să-i mai aducă o băutură.

Treceau pe deasupra orașului Panama City când Boyd s-a aplecat spre ea și i-a șoptit:

— Așadar, pe lângă faptul că ești extrem de frumoasă și de seducătoare, ești și o scriitoare celebră. Minunat!

Eugenie vedea pe fereastră țărmul în formă de semilună din Florida Panhandle. Ea a reușit pentru o clipă să-și imagineze că nu o însoțea nimeni în această călătorie.

— Nu sunt o scriitoare celebră, Boyd, a spus ea, sunt doar o amantă celebră. E o mare diferență.

— Dar gândește-te puțin, Genie! a ripostat el, punându-și mâna pe piciorul ei. Un bărbat *a ucis* pentru tine. Câte femei se pot lăuda cu asta?

— Dar la vremea respectivă nu părea atât de măgulitor, i-a răspuns ea, iritată de faptul că relația

ei cu un criminal nebun îl incita atât de tare. N-aș putea spune că am trăit atunci aventura vieții mele, a adăugat ea, întrebându-se însă: „Dar dacă așa a și fost?”

Boyd a sărutat-o pe gât, strecurându-și în același timp degetele pe sub fusta ei. Eugenie și-a strâns genunchii atât de tare, încât el a icnit și și-a smuls mâna dintre picioarele ei, atrăgând privirea amuzată a unui cowboy tânăr, care stătea pe scaunul de alături.

— Fii cuminte! l-a avertizat ea pe Boyd, care a afișat din nou o expresie bosumflată.

În timp ce dădea pe gât ultimul cocteil, a observat pe deasupra ceșcuței din plastic că tânărul cowboy îi zâmbea. Ea nu i-a zâmbit, deși se simțea dintr-odată mult mai bine.

Sub ei, la o distanță de opt kilometri, golful Mexic se întindea de-a lungul coastei. Undeva spre est, mângâiat de apele râului Suwannee, se afla ținutul Gilchrist, pe care Eugenie Fonda și Boyd Shreave încercaseră să-l vândă, în loturi de câte zece acri, tuturor clienților lor naivi, hăituindu-i cu telefoane interminabile. Din înaltul cerului, plutind printre nori, nu mai părea însă o afacere atât de proastă.

Eugenie a închis ochii, sugând ultimul cub de gheață, care se lovea de perluța prinsă de limbă, scoțând un sunet cristalin.

•

Dealey călătorea la clasa întâi, un lux pe care îl va adăuga pe nota de plată destinată lui Lily Shreave după ce își va duce misiunea la bun sfârșit. Echipamentul foto era bine protejat în valize impermeabile, marca Halliburton; subiecții lui se aflau cu șaisprezece rânduri mai în spate, la clasa a doua.

Ar fi putut să ia un alt zbor spre Tampa, dar nu avea niciun rost, de vreme ce îndrăgostiții nu știau cine era sau cu ce se ocupa. Pentru ei, era doar un alt pasager între două vârste, care răsfoia paginile

sportive din *Star-Telegram,* în timp ce alți călători își ocupau locurile.

Momentul penetrării.

Lily Shreave era o femeie extrem de ciudată, dar avea dreptate într-o singură privință: dacă Dealey va reuși să-și ducă misiunea la bun sfârșit, va deveni o legendă în breasla detectivilor particulari.

Își făcuse temele cu multă grijă – o zi întreagă studiase site-urile porno, dar nu găsise nimic care să-i fie de folos. Se punea accentul pe fotografiile care surprindeau pe sub fustă zona intimă a femeilor sau pe cele făcute cu ajutorul camerelor de luat vederi montate în toalete, dar niciuna dintre acestea nu cerea cunoștințe avansate de cinematografie. Cât privește scenele de sex ale cuplurilor filmate, acestea erau regizate, iar protagoniștii știau că erau înregistrați. Nu exista nicio altă explicație pentru faptul că – în toiul actului sexual – ei se opreau mereu ca să se așeze în unghiuri cât mai favorabile camerei de luat vederi. Scenele erau chiar comice.

Din păcate, nimeni nu le regiza pozițiile sexuale în pat lui Eugenie Fonda și Boyd Shreave pentru ca Dealey să surprindă actul penetrării. Chiar dacă reușea să ascundă camerele de luat vederi, exista posibilitatea ca acestea să prindă doar niște forme obscure care se mișcau și gemeau pe sub cearșafuri.

Chiar dacă ar trăi o sută de ani și tot n-ar mai egala vreodată performanța pe care a înregistrat-o atunci când i-a surprins făcând sex oral în cofetărie, și-a spus el, nostalgic.

A fost un moment unic, o scenă care va intra în istorie.

Dealey obturase fețele protagoniștilor din fotografie și o trimisese prin e-mail unei reviste online, care a și postat-o a doua zi. Kudos și alte site-uri de pe internet au expediat-o apoi în toate colțurile țării. Și alți detectivi particulari au trimis fotografii în care subiecții filați făceau sex oral cu

prietenele lor – dar niciuna nu a fost făcută ziua în amiaza mare într-un local înțesat de oameni.

Unele soții ar fi plătit zece mii de dolari doar pentru o fotografie ca aceea, s-a gândit Dealey, dar clienta mea nu se mulțumește numai cu atât. Ea vrea actul penetrării.

Ca să-i poată studia cu mai multă atenție pe subiecții săi, Dealey a așteptat până când toți pasagerii de la clasa întâi și-au ocupat locurile. Apoi s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre rândurile din spate. Eugenie Fonda și Boyd Shreave stăteau pe bancheta de lângă ieșirea de urgență. Ea se uita pe fereastră; el răsfoia o revistă.

Nici măcar nu păreau un cuplu, a observat Dealey îngrijorat, ci doi străini.

Stând în fața toaletei, detectivul analiza posibilitatea – deloc încurajatoare – ca idila clandestină a lui Boyd Shreave să se apropie de sfârșit. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci partidele de sex din Florida vor fi rare, scurte și lipsite de pasiune.

Iar asta îi va îngreuna și mai mult misiunea.

Ei bine, s-a consolat el atunci, există locuri și mai cumplite în care ar fi putut să ajungă pe timp de iarnă. Ar fi putut, de exemplu, să zboare acum spre Little Rock și nu spre Tampa.

În momentul acela, avionul a intrat într-o zonă de turbulențe puternice, care i-au întrerupt traiectoria lină și l-au zgâlțâit pe detectiv.

— La naiba! a murmurat Dealey, luând o bucată de hârtie igienică pentru a șterge picăturile de urină care i se prelingeau pe piciorul drept. Pata de pe pantaloni, a observat el cu tristețe, avea forma statului Arkansas.

Când s-a întors la locul lui, Dealey nu și-a mai aruncat privirea spre soțul lui Lily Shreave și Eugenie Fonda.

Care acum se țineau de mână.

•

Peste insulă s-a așternut din nou tăcerea după trecerea micului avion.

Gillian i-a aruncat pușca lui Sammy Tigertail, întrebându-l:

— Te-am speriat, nu-i așa, Thlocko?

— Te rog să pleci, i-a spus el. Ia nenorocita aia de barcă! Oricum, nu-mi pasă.

Nu mai știa cine era acum ostaticul: fata sau el.

Ea a format un număr pe telefonul mobil.

— Ethan? Eu sunt! Vie și nevătămată, dar și foarte supărată. Sammy Tigertail a vrut să iasă din rezervorul de apă, dar Gillian i-a făcut semn să rămână. De ce ai așteptat atât de mult ca să suni? l-a întrebat ea pe Ethan. Spui numai prostii. Și eu am telefon Verizon și merge foarte bine. Susține că n-a avut semnal, i-a explicat ea lui Sammy Tigertail. O scuză jalnică, nu ți se pare?

Indianul s-a așezat pe podea, încercând să facă abstracție de discuția telefonică a lui Gillian. Începea să-l doară capul. Și-a frecat palmele de podeaua din ciment, imaginându-și pentru o clipă că se afla în închisoarea din Louisiana, unde se spune că stră-stră-străbunicul lui și-a găsit sfârșitul.

Deși aveau mâinile pătate de sângele strămoșilor lui, Sammy Tigertail n-a crezut niciodată că oamenii albi erau răi cu toții; tatăl lui fusese un individ cumsecade și cinstit. În timpul copilăriei petrecute în suburbii, Sammy Tigertail se împrietenise cu foarte mulți copii albi, observând, de asemenea, că și părinții lor puteau fi generoși și amabili. Întâlnise, firește, și foarte mulți ticăloși, deși era greu de spus dacă rasa din care făceau parte era vinovată pentru josnicia lor. Sammy bănuia că unii dintre ei și-ar fi păstrat caracterul mârșav, indiferent de cultura lor sau de continentul pe care ar fi trăit.

Unchiul lui, Tommy, vorbea uneori despre un bărbat alb, Wiley, care scria articole pentru un ziar din Miami. Spunea că Wiley voia să salveze

Florida cu aceeași îndârjire ca tribul Seminole și că a mers până în pânzele albe ca să-și vadă visul împlinit. Sammy Tigertail avea impresia că unchiul lui și acel scriitor nebun erau prieteni. Când l-a întrebat ce s-a întâmplat cu Wiley, Tommy i-a răspuns că marele Creator al Vieții îi încredințase spiritul unui bătrân vultur-pleșuv.

Sammy Tigertail își amintea povestea ori de câte ori vedea un vultur, lucru care se întâmpla însă destul de rar. Spera să întâlnească și el un om alb ca Wiley, deși se îndoia de asta. Spiritul nestatornic al lui Gillian semăna mai degrabă cu cel al unei vrăbiuțe.

— Un tip pe care l-am cunoscut, îi spunea ea prietenului ei, enervându-l. Chiar vrei să știi? Păi are cam un metru optzeci, e bronzat și are niște ochi albaștri răvășitori.

„Bronzat? Doamne, Dumnezeule!” și-a spus Sammy Tigertail.

— Nici măcar nu știu cum îl cheamă, a continuat ea, făcându-i cu ochiul, un lucru extrem de interesant, nu-i așa? Indianul i-a șoptit să pună capăt conversației. Când i-a arătat cu degetul că îi va tăia gâtul, ea a zâmbit și a clătinat din cap. Ethan vrea să știe dacă tu ești nebunul care a tras în ei pe insulă. Ce să-i zic?

— Spune-i s-o lase baltă! N-a tras nimeni.

— Prietenul meu e cam timid, a ciripit Gillian la telefon. Migrena era atât de puternică încât Sammy Tigertail avea impresia că o să-i explodeze capul. S-a întins pe jos, ținând pușca la piept. *Nu știu* când mă întorc, a auzit-o el pe Gillian zicându-i prietenului ei. Tallahassee este un loc atât de plictisitor. Indianul a închis ochii, deși nu spera să adoarmă. Arăți îngrozitor, i-a spus Gillian, după ce a închis telefonul.

— Îți mulțumesc pentru că nu m-ai dat de gol.

— Cum aș fi putut să-i spun cum te cheamă, când nici măcar nu pot să-ți pronunț numele? l-a întrebat Gillian, râzând.

— Dacă ar ști că sunt indian, ar veni imediat să mă caute, a zis Sammy Tigertail, ridicându-se în picioare.

Spera că se simțea amețit din cauza foamei, nu a bolii omului alb – meningita.

— Ethan mi-a promis că va întrerupe căutările, dar sunt convinsă că e supărat. Refuză să accepte faptul că vreau să fiu cu altcineva, a continuat Gillian. Voi și egoismul vostru!

— Și pentru că tot a venit vorba de nume, chiar te cheamă St Croix[18]?

— Ai fost vreodată acolo? Plajele sunt minunate – ar trebui să te duci cu prietena ta sau cu cine vrei tu.

— Nu, nu voi mai pleca din Everglades, i-a răspuns indianul. Niciodată.

Când au ieșit din rezervor, Gillian a numărat patru specii de fluturi. Sammy Tigertail a identificat doar două dintre ele: fluturele-zebră și coada-rândunicii. Gillian era impresionată. Ea s-a cocoțat apoi în arborele secular și s-a așezat pe o creangă groasă cât un butuc, printre florile lui roșii.

— Hei, Thlocko! a strigat ea. De ce nu vreau să plec acasă?

Sammy Tigertail era încântat deoarece Gillian și-a amintit numele lui indian, chiar dacă a uitat să pronunțe și cel de-al doilea *l*. Și alții aveau probleme cu numele lui – Thlocklo. La biblioteca publică din Miami, a găsit odată copia unui registru în care erau scrise numele a „99 de indieni și negri din Florida”, trimiși pe data de 7 ianuarie 1843 în cazărmile armatei Statelor Unite din New Orleans. Printre ei se afla și „șeful indienilor Tiger Tail sau Thlocko Tustenugee”, mutat cu forța la vest de fluviul Mississippi. Acesta era stră-stră-străbunicul lui Sammy Tigertail.

— Trebuie să fac o baie, a spus Gillian, dându-se jos din copac.

— Bine că avem instalație!

— Ai spus că vrei să plec. Chiar ai vorbit serios? Nu mi se pare că ai fi prea încântat.

Sammy Tigertail a descoperit, în ciuda dorinței sale, că îl fascina felul în care arăta Gillian în momentul acela, cu părul în vânt și obrajii rumeni de soare.

— L-ai fiert destul pe Ethan în suc propriu, a spus el. E timpul să pleci.

— Să-l ia dracu' pe Ethan!

— Chiar nu înțelegi? S-ar putea întâmpla orice aici.

— Exact despre asta este vorba! a exclamat Gillian, făcându-l pe Sammy Tigertail să zâmbească. Ce-ai zice, a continuat ea, dacă ți-aș spune că te-aș putea învăța să cânți la chitară?

— Nu te-aș crede.

— Stai să vezi, Cochise[19]! a spus Gillian, fugind pentru a se întoarce apoi cu chitara Gibson. Ai vreo preferință?

— Nu, a răspuns Sammy Tigertail, curios.

— Nu-i nimic. Urmărește-mă!

Ea a început să cânte, iar el a ascultat.

•

În seara aceea, un alt agent de vânzări de la o companie de telemarketing a încercat să-i vândă prin telefon lui Honey Santana o poliță de asigurare pe viață pentru care trebuia să plătească șaptesprezece dolari și cincizeci de cenți pe lună. În loc să-i sară țandăra, i-a vorbit cu o răbdare și o politețe ieșite din comun.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, frate! i-a zis ea înainte de a închide telefonul.

Uluit, Fry a scăpat furculița în farfuria cu lasagna.

— Trebuie să-i spun tatii.

— Ba nu trebuie să-i spui nimic. Mă simt foarte bine, a insistat Honey.

— Nu mi se pare deloc că te simți bine, mamă. Manifești din nou simptomele tulburării bipolare[20]. Poate chiar *tri*polare.

— Doar pentru că i-am vorbit frumos unui străin la telefon? Credeam că asta vreți de la mine.

— Da, dar politețea *asta* îți dă fiori, a spus Fry, strângând masa.

Honey a preferat să treacă sub tăcere faptul că – mânată de o simpatie aberantă – îi făcuse în ziua aceea o vizită lui Louis Piejack. Ademenită de primirea lui călduroasă și de invitația de a bea o limonadă, Honey s-a așezat pe un scaun în sufrageria fostului ei patron numai ca să-l audă spunând că (a) soția lui se afla în Gainesville, unde făcea chimioterapie, și (b) că testiculele i se vindecaseră complet după lovitura pe care i-o aplicase Honey în piața de pește. Piejack și-a continuat disertația, spunând că amputarea degetelor și intervenția chirurgicală suferită ulterior – deși îi zădărniceau ambițiile legate de visul său de a cânta la pian – promiteau, în schimb, un preludiu cu totul inovator și un repertoriu extrem de variat. În clipa aceea, Honey Santana s-a năpustit la ușă în timp ce Piejack a lovit-o cu mâna lui stângă bandajată. Femeia nu voia să-i spună nimic lui Fry de teamă că băiatul îi va povesti incidentul tatălui său, care va recurge, fără îndoială, la un gest extrem, ce l-ar putea trimite pe Skinner direct la închisoare.

Băiatul s-a dus să-și facă bagajele în timp ce Honey a ieșit din rulotă ca să testeze un alt remediu împotriva țânțarilor: ulei esențial de citronella amestecat cu ulei de măsline, cu care și-a uns picioarele. După câteva minute, a ajuns la concluzia că noaptea era prea răcoroasă pentru invazia insectelor, așa că a început să repete discursul pe care avea să i-l țină lui Boyd Shreave, cel care a numit-o poamă acră și zbârcită. Avea de gând să aștepte până în cea de-a doua zi a aventurii lor ecoturistice, când vor ajunge în inima sălbăticiei, iar Shreave nu va mai îndrăzni să fugă. Va fi obligat atunci să asculte lecția de moralitate pe care Honey Santana i-o va servi.

Tema prelegerii sale moralizatoare o va constitui pierderea bunelor maniere în societatea modernă, decăderea bunului-simț. Honey era dispusă să-și asume responsabilitatea pentru cuvintele aspre pe care i le-a aruncat, la rândul ei, în timpul conversației lor telefonice. Poate că va începe prin a-și cere scuze pentru că a adus-o în discuție pe mama lui Shreave.

— Am greșit, Boyd, și-mi cer iertare. Eram însă supărată și acum vreau să-ți spun de ce…

— Mamă! s-a auzit vocea lui Fry din spatele ușii de la intrare. Cu cine vorbești?

— Cu nimeni. Vino să stai cu mine! a zis ea, făcându-i loc să se așeze pe scările rulotei. El își ținea rucsacul pe umăr și mânca un măr. Când vine tatăl tău să te ia? l-a întrebat ea.

— Peste zece minute. Cu cine vorbeai?

— Singură. Foarte mulți oameni perfect sănătoși fac asta, Fry.

Honey s-a rezemat de el. Avea părul ud și mirosea a șamponul pe care îl folosea ea. Îi venea să-l ia în brațe și să plângă.

— Un avion a survolat astăzi zona în căutarea unei studente, care se pare că a fost răpită de pe una dintre insule, i-a povestit el. Apoi a sunat prietenul ei și a spus că e teafără. L-a părăsit și a fugit cu un braconier.

— Pare o poveste de dragoste, a spus Honey, râzând.

Fry s-a întors ca să privească scena din natură pe care mama lui o pictase pe rulota scăldată acum în lumina unui felinar.

— Papagalul ți-a ieșit grozav. Și maimuțele sunt bestiale, a spus el.

— Mulțumesc. Vecinii însă nu par prea impresionați. Hei, ce s-a întâmplat cu fata pe care o plăceai la școală? Naomi.

— S-a mutat în Rhode Island. Și o chema Cassie, i-a spus Fry. Și cum vrei să-i distrezi pe prietenii tăi?

— Nu știu. O să le arăt locurile. Am auzit că ar fi un târg de articole artizanale în Naples.

— O distracție de nota zece! a spus Fry.

— Sau poate ne vom plimba în caiace dacă vremea este frumoasă.

— De ce ai ochii roșii?

— Fac alergie la părul de pisică, i-a răspuns ea, arătându-i motanul gri al doamnei Saroyan, care își marca teritoriul, respectiv cutia lor de scrisori.

Fry a scos atunci din rucsac un aparat care semăna cu un telefon mobil BlackBerry, doar că era mai mic.

— Uite, ia asta! Este un GPS care te ajută să te orientezi pe apă în cazul în care te rătăcești.

— Ți l-a dat fostul meu soț, măcinat de remușcări? l-a întrebat ea, zâmbind.

— Mai avea unul. A fost ideea mea, i-a explicat el, arătându-i apoi cum să-l folosească în timp ce ea se prefăcea atentă.

— Toată lumea își face griji în privința mea. Cred că ar trebui să mă simt flatată.

La capătul străzii au apărut atunci două faruri.

— A venit, a spus Fry, ridicându-se în picioare.

Honey l-a sfătuit pe fiul ei să se distreze.

— Dar nu uita să-ți faci temele! O să sun mâine ca să luăm masa împreună și ca să-i cunoști pe prietenii mei. Firește că nici prin cap nu-i trecea să facă asta, dar Honey trebuia să joace teatru până la capăt pentru ca povestea să pară cât mai credibilă. Și, pentru numele lui Dumnezeu, a adăugat ea, spală-ți chiloții după ce vii de la antrenamente!

— Să nu plângi, mamă! Vorbesc serios.

— Ți-am spus că sunt alergică.

Când Perry Skinner a oprit în fața gardului lor, Honey l-a văzut făcându-i cu mâna sau, cel puțin, așa și-a închipuit. Fry a sărutat-o pe obraz, spunându-i:

— Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc. Și nu-ți mai face atâtea griji pentru mine, bine? a zis ea, zâmbind și

împingându-l spre camioneta tatălui său.

— Ai grijă să nu fugi cu vreun braconier! a sfătuit-o el.

— S-ar putea și mai rău, i-a strigat Honey.

11.

Aterizarea în Tampa nu a fost deloc lină. Pe aeroport, Eugenie Fonda a intrat în primul bar deschis. Pe un ecran i se făcea reclamă cocteilului Margaritaville, așa că a cerut și ea unul.

Boyd Shreave a comandat o bere. Apoi, a ridicat paharul, spunând:

— Pentru libertate!

— Să zicem! a spus Eugenie.

— Acesta este începutul unui nou stil de viață.

— Ce mașină închiriezi?

— Un Saturn.

— Nu mai spune, iubitule! a exclamat Eugenie.

— Dar ce are mașina asta?

— O mișcare inteligentă, Boyd, a răspuns ea, zâmbind. O plătești cu cardul lui Lily? Shreave s-a prefăcut atras de un meci de baschet difuzat la televizorul montat deasupra ecranului unde se prezenta un spot publicitar la berea Budweiser. De ce nu ții mai sus? La un Cadillac Escalade? a continuat Eugenie. Doar nu ești un pârlit obligat să-și deconteze cheltuielile, Boyd. Ai pornit într-un safari.

— Bine. O să închiriez cea mai mare măgăoaie pe care o voi găsi aici.

— Asta dacă nu te simți vinovat pentru că o jecmănești pe soția ta, a spus Eugenie.

— Da, într-adevăr, sunt măcinat de vină, a răspuns Shreave, trântind trei monede pe tejghea. Ai terminat?

Au stat patruzeci și cinci de minute la rând în fața ghișeului de închiriat mașini Avis și au plecat cu un Ford Explorer obișnuit, pentru că ultimul Cadillac Escalade a fost luat de un individ între două vârste, care căra două valize Halliburton.

Traficul era cumplit. Eugenie Fonda a închis ochii și s-a rezemat de geam. Boyd Shreave se întreba cum să-i inducă euforia tipică unei aventuri

în Florida. În ciuda vieții lor sexuale exuberante, Eugenie păstrase întotdeauna o distanță emoțională. Acum, în timp ce străbăteau drumul ce părea să nu se mai sfârșească, Shreave a descoperit că era copleșit de dorința de a o poseda în toate privințele. Pe când ea moțăia – tresărind ori de câte ori cotea sau frâna brusc – Shreave își dorea cu ardoare ca Eugenie să fie expansivă și fericită în prezența lui. Se întreba ce calități au atras-o la Van Bonneville, individul care s-a transformat într-un ucigaș cu cinci ani în urmă. În ciuda virtuților pe care și le atribuia, Shreave era conștient că nu avea nimic în comun cu tăietorul de copaci, al cărui portret – descurajant – a fost prezentat la Court TV. Acesta era un individ temerar și hotărât, trăsături care nu l-au caracterizat niciodată pe Shreave.

La nord de orașul Fort Myers, a ieșit de pe șoseaua interstatală, a văzut un centru comercial și a informat-o pe Eugenie că se ducea la toaletă. Ea a încuviințat somnoroasă, a înclinat scaunul și s-a cufundat într-o stare de visare indusă de valium și de alcool. Shreave a intrat direct într-un magazin de cărți și CD-uri Barnes & Noble, unde un vânzător uimit i-a oferit ultimul exemplar din *Storm Ghoul,* pe care l-a cumpărat împreună cu o hartă a sud-vestului Floridei.

Soarele se pregătea să apună când el și Eugenie au ajuns în cele din urmă în Everglades City, care nu era deloc un oraș în sensul texan al cuvântului. De fapt, nici nu se putea numi oraș.

Eugenie a deschis fereastra pentru ca aerul răcoros s-o trezească la viață.

— Unde e plaja? l-a întrebat ea pe Shreave.

— Nu știu.

— Dar există *ceva* aici?

— Ai răbdare! i-a spus el.

Când a oprit în fața unui magazin Circle K și a întrebat cum putea să ajungă la cabana ecoturistică Dancing Flamingo, vânzătorul l-a privit de parcă îi

făcuse o propunere indecentă. A avut mai mult noroc la clubul Rod and Gun, unde barmanul a studiat adresa oferită de operatoarea companiei de telemarketing și i-a spus că se afla la câțiva pași distanță. El a schițat o hartă pe un șervețel, pe care i l-a dat apoi lui Shreave.

— Hai să mâncăm mai întâi! Sunt lihnită, a spus Eugenie, îndreptându-se spre restaurant.

Admirându-i formele apetisante ale șoldurilor, barmanul l-a asigurat pe Shreave că era un tip foarte norocos.

— Dar în locul tău aș fi cu ochii-n patru, a adăugat el. Băieții de pe aici nu prea văd multe femei ca ea.

— Nici nu sunt multe ca ea, indiferent unde te-ai afla, i-a răspuns Shreave, cu glas autoritar.

Meniul a fost delicios – inimă-de-palmier[21], frigărui din scoici-de-mare, crabi-de-stâncă și plăcintă cu lămâi verzi. De la masa lor vedeau râul Barron, unde peștii care săreau la suprafață străluceau ca niște licurici în lumina docurilor. Eugenie a mâncat cu poftă, iar Shreave a observat că era bine dispusă. După desert, și-a scos un pantof și a început să-i dezmierde zona genitală cu degetele de la picior.

— O să ne distrăm de minune diseară, a spus ea.

Arzând de nerăbdare, Shreave a hotărât să meargă cu mașina până la cabană pentru a nu fi nevoiți să care singuri bagajele. Urmând indicațiile de pe harta barmanului, au ajuns pe o stradă nepavată, care se numea Curlew Boulevard.

— Boyd! l-a strigat Eugenie, stând rigidă pe scaun.

— Da, știu.

— Ăsta e un parc de rulote.

— Văd și eu, i-a răspuns el, cu glas aspru.

Adresa era 543 Curlew, iar „cabana” era o rulotă. Un nebun pictase pe pereți papagali și maimuțe psihedelice.

— Spune-mi că totul e o glumă! a zis Eugenie Fonda. Shreave era nervos și debusolat. Boyd, înțelegi ceva din toate astea?

— Nu știu ce se întâmplă, pe cuvântul meu! i-a răspuns el.

Tocmai atunci, cineva a deschis ușa rulotei.

•

Înainte de a se angaja ca ghid turistic, carieră care s-a încheiat însă atât de tragic, Sammy Tigertail a cochetat pentru scurt timp cu un sport mai puțin obișnuit – luptele cu aligatori. Nimeni nu i-a înțeles motivul. Nu se mai bucura de succes în rândul indienilor, cu atât mai mult cu cât luptătorii profesioniști din tribul Seminole au început să renunțe la afacere în clipa în care jocurile de noroc au prins teren.

Prin intermediul anunțurilor din ziare, tribul a recrutat câțiva băieți albi, tineri și vânjoși, care să execute numerele spectacolului, a cărui autenticitate culturală îi atrăgea încă pe turiști. Sammy Tigertail și-a făcut ucenicia alături de un fost mecanic de motociclete Harley-Davidson, care, din cauza faptului că îi lipseau trei degete de la picioare, fusese poreclit „Ciungul”. Și le pierduse în timpul unei lupte de stradă, dar le spunea, firește, spectatorilor că i le înfulecase un aligator uriaș. Ciungul i-a arătat lui Sammy Tigertail câteva manevre rudimentare de imobilizare a crocodilului, sfătuindu-l să nu mănânce pește în ziua reprezentației, pentru că „aceste reptile nenorocite îi pot detecta mirosul din respirația ta”.

Primul spectacol al lui Sammy Tigertail a decurs atât de bine, încât a întrebat în glumă cine i-a drogat aligatorul – un monstru lung de peste doi metri, „feroce” ca o saltea de dormit. Pentru următorul show, Sammy Tigertail – relaxat și mândru de succesul repurtat – avea să înfrunte un specimen și mai docil sau, cel puțin, așa i s-a spus tânărului indian.

Practic, pentru un luptător profesionist, confruntarea cu un aligator este la fel de inofensivă ca lipitul tapetului pe pereți. Rata scăzută a accidentelor se datorează nu atât agilității luptătorului, cât toleranței reptilelor. Pentru că au învățat că răbdarea le va fi răsplătită cu un pui copt, aligatorii își tolerează adversarii, lăsându-se târâți în ringul cu nisip și supuși la alte umilințe prostești. Succesul acestor cascadorii depinde, firește, de nivelul critic al stării de letargie a animalelor. Un aligator abia capturat nu este un adversar ideal; neantrenat și irascibil, poate să provoace răni grave, chiar dacă nu este un specimen foarte puternic.

Pentru cel de-al doilea (și ultimul) spectacol din cariera lui Sammy Tigertail, colegii de breaslă, răutăcioși, s-au gândit să-i facă o glumă: au înlocuit aligatorul dresat cu un exemplar lung de peste doi metri, care cântărea cincizeci de kilograme și nu avea experiența reprezentațiilor, fiind capturat într-o lagună doar cu o seară în urmă. Fără să știe ce-l așteptа, Sammy Tigertail a scos strigătul de război și a sărit plin de elan în bazinul cu apă, năpustindu-se asupra reptilei, care i-a ripostat cu o furie ieșită din comun. Publicul era în delir.

Deși îl prinsese în gheare și îl lovea cu coada, Sammy Tigertail a reușit cumva să scape din colții aligatorului. În timp ce continuau să se lupte, indianul și-a încleștat brațele în jurul capului adversarului său, rostogolindu-se amândoi pe fundul bazinului. Apa nu era mai adâncă de un metru și ceva, dar Sammy Tigertail știa că aligatorii au înecat oameni în ape și mai puțin adânci. Mai știa, de asemenea, că animalul captiv în brațele sale putea să-și țină respirația ore întregi. Acest lucru, dar și gândul că bazinul era murdar din cauza excrementelor crocodilului l-au determinat pe Sammy Tigertail să-și elibereze

adversarul din strânsoare și să înoate repede spre suprafață.

Când a ieșit singur din apa murdară, publicul l-a aplaudat frenetic. Indianul s-a înclinat, timid, în fața spectatorilor, în timp ce crainicul le explica la microfon că monstrul înfrânt va sta un timp sub apă ca să-și lingă rănile, apoi își va face singur apariția. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, aligatorul s-a ridicat într-adevăr la suprafață, dar cu burta în sus, poziție care sugera faptul că reptila nu suferea doar din pricina mândriei rănite, ci din cauze mult mai grave. Numărul îmblânzitorului de crotali a fost oprit imediat, iar Sammy Tigertail a fost chemat din nou la fața locului. Acolo, printre strigătele de protest și flash-urile aparatelor de fotografiat, el a scos din bazin leșul aligatorului.

Necropsia a scos la iveală faptul că Sammy Tigertail a rupt din greșeală gâtul reptilei în timpul luptei lor subacvatice, accident în urma căruia tribul va trebui să plătească amenzi statale și federale usturătoare. Dintre nenumăratele legi referitoare la ținerea în captivitate și folosirea în spectacole a speciei *Alligator mississippiensis,* cea care interzicea rănirea reptilelor avea cele mai stricte prevederi. Niciun luptător din istoria rezervației Seminole nu a ucis vreodată un aligator în timpul unui spectacol, astfel că apelul la clemență al lui Sammy Tigertail s-a dovedit lipsit de sens. I s-a interzis, așadar, pentru totdeauna să mai practice acest sport, iar incidentul a consolidat și mai mult credința tribului potrivit căreia sângele lui impur era un blestem.

Sammy Tigertail a preferat însă să treacă sub tăcere întâmplarea atunci când Gillian l-a rugat să-i ofere o demonstrație de luptă, iar el a refuzat-o.

— Hai, te rog! Eu te-am învățat să cânți la chitară.

Îi cântase însă acordurile unui singur cântec, *Tequila Sunrise,* al formației Eagles. Era una dintre melodiile preferate ale răposatului său tată.

Sammy Tigertail îi era recunoscător – până într-un punct.

— Crezi că toți indienii Seminole se luptă cu aligatorii? Este jignitor, a spus el. E ca și cum ai spune că toți negrii joacă baschet.

Aduseseră subiectul în discuție pentru că văzuseră fie un aligator, fie un crocodil înotând prin canalul din apropierea insulei.

— Nu-mi spune că n-ai încercat niciodată! a zis Gillian.

— Totul se bazează pe un truc, a răspuns repede Sammy Tigertail.

— Arată-mi!

— Am spus nu.

— Hai să ne prefacem că eu sunt aligatorul! a insistat Gillian, întinzându-se pe burtă, cu brațele lipite de trup, pe podeaua rezervorului de apă. Acum sari pe mine!

— Altă dată.

— Hai odată! Nu mai fi așa timid!

Purta șlapi în culori pastelate, slip gen plasă și un maiou alb, aceasta fiind ținuta ei oficială pe insulă, îmbrăcămintea ei sumară îl înnebunea pe Sammy Tigertail. Nu știa însă dacă Gillian voia să-l chinuiască sau dacă, dimpotrivă, nu era conștientă de sentimentele lui.

— Sunt foarte obosit, a spus indianul.

Toată dimineața tăiase cactuși ca să-și croiască drum pe insulă. Aceștia se dovediseră, măcar atât, suculenți și comestibili.

— Te rog! l-a implorat Gillian. Doar ne prefacem.

Indianul s-a întins deasupra ei, rezemându-se în coate ca să nu se lase cu toată greutatea peste ea. Era mai caldă decât un aligator și mult mai moale, neavând corpul acoperit cu plăci cornoase, precum crocodilii.

— Și acum? a întrebat Gillian, râzând sub greutatea indianului.

El și-a strecurat o mână pe sub bărbia ei, iar pe cealaltă i-a pus-o pe creștet, strângând-o ca într-o menghină și închizându-i gura.

— Trucul constă, i-a explicat el, în a imobiliza aligatorul fără să-l enervezi.

Gillian a început atunci să se zbată, mormăind. Sammy Tigertail s-a rostogolit într-o parte. Spera că starea lui de excitație va trece neobservată, dar s-a înșelat.

— Era și timpul. Chiar începusem să-mi fac griji în privința ta, a remarcat ea, ridicându-se în picioare.

— Nu e un joc. Este o problemă foarte serioasă, a spus Sammy Tigertail, gândindu-se: „Unchiul Tommy avea dreptate. Fetele astea nu sunt un remediu bun”.

— Nu-mi vine să cred că n-ai încercat încă să faci sex cu mine, a spus Gillian. Ethan mi-a propus-o după doar trei minute și jumătate chiar de la prima întâlnire. Atâta i-a trebuit din momentul în care ne-am urcat în mașină și până mi-a luat mâna și mi-a pus-o între picioarele lui.

— Eu nu mă excit atât de ușor ca Ethan.

— Am refuzat să-l masturbez.

— Ascultă! a spus el, ridicându-se în picioare și trăgând-o pe Gillian de pe podea. Ai auzit? Era un alt avion care zbura la joasă altitudine. Du-te să-i faci cu mâna! a îndemnat-o el.

— Mai lasă-mă-n pace!

— Ce încerci să dovedești? a întrebat-o indianul, prinzând-o de umeri. Nu e niciun pic de apă dulce pe insula asta – nu există săpun, gheață sau curent electric. O să mănânci doar ouă și pește, de care îți este atât de silă. Așa că du-te acasă! Întoarce-te în Tallahassee, rupe relația cu Ethan și ia-o de la capăt!

Ea s-a eliberat din strânsoarea lui și a spus ceva mânioasă, dar indianul nu a înțeles din cauza zgomotului făcut de avion. Când aparatul s-a îndepărtat, a auzit-o zicând:

— Am crezut că trăim într-o țară liberă.

— De ce dracu' vrei să rămâi aici? a întrebat-o Sammy Tigertail.

— Spune tu primul!

— Un individ a murit în barca mea și a trebuit să mă duc undeva. Într-un loc fără oameni albi.

— De aceea nu vrei să faci sex cu mine? l-a întrebat Gillian. Este o idee la fel de preconceptă precum cea referitoare la faptul că toți indienii se luptă cu aligatorii. Și știi ceva? E și mai proastă.

— Prietena mea este albă, a zis indianul.

— Nu mai spune! a exclamat, ironică, Gillian, încrucișându-și brațele.

— Adică fosta mea prietenă.

— Cum o cheamă?

— Cindy. Este narcomană.

— Ha-ha! Noi doi avem ceva în comun. Ne încurcăm cu ratați, a spus Gillian. Uite ce e, mare șef de trib! Într-o zi, când voi fi bătrână, vreau să le povestesc nepoților mei că un indian adevărat m-a răpit și m-a ținut ostatică pe o insulă de mangrove din Everglades. Eu l-am învățat să cânte la chitară, iar el mi-a povestit despre aligatori. Am mâncat fructe de cactus, am numărat fluturi și am dormit într-un rezervor de apă părăsit. E o poveste frumoasă. Sammy Tigertail nu o putea contrazice. Și ar fi și mai frumos, a continuat Gillian, dacă ar exista și o poveste de dragoste. Dar în cazul ăsta mi-aș putea pune imaginația la contribuție, nu-i așa? Aș putea crea – cum se numește? – o „licență poetică", nu?

— Dă-i drumul! a spus Sammy Tigertail.

•

Lily Shreave era la ședința de masaj când a sunat telefonul. Maseurul, Mikko, susținea că și-a făcut ucenicia, timp de unsprezece ani, în Bali. Era o minciună fermecătoare, considera Lily, având în vedere tatuajele echipei de fotbal Sooners și accentul din Oklahoma. I-a îndesat o bancnotă de

cincizeci de dolari în mâna dată cu ulei, făcându-i semn să iasă din cameră, apoi a răspuns la telefon.

— Este inutil, a spus Dealey de la celălalt capăt al firului.

— Doar nu vreți să renunțați deja? Abia ați ajuns.

— Sunt într-o rulotă nenorocită, doamnă Shreave. Nu pot să-i filmez.

— Într-o rulotă gen Winnebago? a întrebat Lily, dându-se jos de pe masa de masaj.

— Nu o autorulotă, a răspuns Dealey, ci una transformată în casă de locuit. Nu voi reuși niciodată să prind unghiul de care am nevoie.

— E și ea cu el? Nu înțeleg nimic, a spus Lily, înfășurându-se cu un prosop.

— O să vă descriu situația în câteva cuvinte! Mă aflu într-un parc de rulote undeva în Everglades, într-un loc uitat de lume. Nici nu pot să ies din mașină pentru că doi pitbulli abia așteaptă să mă facă praf. Între timp, soțul dumneavoastră și prietena lui, așa-zisa Fonda, și-au dus bagajele într-o rulotă care pare să fi fost fabricată pe vremea lui Roosevelt și decorată de maimuțele lui Tarzan.

Dealey părea descurajat.

— Dar toată povestea asta nu are niciun sens, a spus Lily. Boyd se cazează întotdeauna la Marriott.

— Nu există niciun hotel Marriott aici, doamnă Shreave. E o minune dacă oamenii ăștia au apă curentă. Lily l-a întrebat apoi pe detectivul particular dacă ar putea să arunce o privire în rulotă. Nicio șansă! a răspuns el. Toate ferestrele sunt acoperite de draperii. Și, după cum v-am spus deja, câinii nici nu m-ar lăsa să mă apropii. Am parcat mașina cam la o sută de metri distanță.

— Și ce intenționați? l-a întrebat Lily.

— Să mă întorc în civilizație, să mă cazez într-o cameră de hotel cu aer condiționat și pat matrimonial, să comand o friptură de vacă și să urmăresc filmele de luptă de pe HBO. Apoi mâine-

dimineață vreau să prind primul avion spre Dallas. Asta intenționez, doamnă Shreave.

Era evident că lui Dealey nu-i plăcea viața la țară.

— Nu mă puteți lăsa baltă tocmai acum. Mai rămâneți o zi!

— Îmi pare rău. Nici nu se pune problema.

— Dar cât de rău poate să fie? Doar sunteți în Florida, pentru numele lui Dumnezeu!

— Da, poate că sunt la Disney World și nu-mi dau seama, a mormăit Dealey. Poate că mă aflu într-o croazieră de lux și nu știu – Parcul de Rulote din Marea Caraibilor.

Lily nu înțelegea de ce soțul ei și-a dus amanta într-un loc ca acela, dar povestea îi stârnise interesul. Poate că era un club de perversiuni sexuale pe care îl găsise pe internet.

— *Nu puteți* pleca tocmai acum, i-a spus Lily Shreave detectivului.

— Serios? Eu n-aș fi atât de sigur.

— Dar dacă ridic suma la douăzeci și cinci de mii de dolari?

Chiar din clipa în care a rostit aceste cuvinte, Lily și-a dat seama că a mers prea departe. Nu era vorba de dorința de a-și umili soțul infidel, ci de satisfacerea propriilor fantezii sexuale.

— Poftim? a spus Dealey.

— Vă dau douăzeci și cinci de mii de dolari.

— Să-mi fie cu iertare, dar nu sunteți sănătoasă!

— Consider replica dumneavoastră ca pe un răspuns afirmativ, a spus Lily, auzind în fundal lătratul pitbullilor. Boyd și târfulița lui vor trebui să iasă la un moment dat din rulota aia, a continuat ea. Sunt convinsă că vor face sex pe plajă când nici nu se va crăpa bine de ziuă. Vor întinde o pătură și vor face sex cu o pasiune animalică – scena i se potrivește mănușă „domnișoarei” Fonda.

— Nu cred că există *vreo* plajă, doamnă Shreave.

— Nu fiți ridicol! Doar sunteți în Florida.

— Mai stau doar douăzeci și patru de ore, a spus Dealey. Apoi, am întins-o!

— Mi se pare corect. Scena din zori nu se va lăsa mult așteptată, credeți-mă!

— O să-mi pun ceasul să sune, a spus detectivul. Sper că n-ați glumit în privința celor douăzeci și cinci de mii de dolari.

— Pizzeriile merg bine, domnule Dealey, a răspuns Lily Shreave, zâmbind la celălalt capăt al firului.

•

Boyd Shreave nu părea un individ atât de rafinat cum și-l închipuise Honey Santana.

— Doriți – dumneavoastră și doamna Shreave – un suc proaspăt de portocale?

Femeia care îl însoțea pe Boyd Shreave a încercat să spună ceva, dar el a întrerupt-o cu brutalitate:

— Da, un suc de portocale ar fi foarte bun, nu-i așa, Genie?

Honey știa – din căutările pe care le efectuase pe Google – că pe soția lui Shreave o chema Lily. Cu câteva zile în urmă, când el îi trimisese prin fax informațiile necesare pentru rezervarea biletelor de avion, trecuse în dreptul soției sale Eugenie Fonda, explicându-i că ea prefera să-și folosească numele de fată. Această minciună sfruntată nu a surprins-o deloc pe Honey. Faptul că Shreave își aducea prietena cu el îi consolida părerea negativă pe care și-o formase despre agentul de vânzări.

— Aceasta este „cabana”? a întrebat Shreave, scrutând interiorul rulotei. Ne așteptam la cu totul altceva, a adăugat el.

— Este un local temporar până terminăm noile proiecte, a mințit Honey cu seninătate. Vrem să construim cabanele în copaci, după modelul celor din Costa Rica.

— Companiile oferă, de obicei, o călătorie gratuită spre paradis, nu într-un parc de rulote, a spus el, sceptic. Nu-i așa?

— Cred că până la urmă veți fi încântați, a spus Honey, jignită de faptul că nici Shreave, nici prietena lui nu au fost impresionați de picturile de pe pereții exteriori ai rulotei.

— Când ne prezentați, așadar, marea ofertă? a întrebat el.

— Poftim?

— Pentru terenul virgin pe care ar trebui să-l cumpărăm. Royal Gulf Hammocks, vă mai amintiți? a chicotit Shreave, sardonic. Afacerea de patru stele pe care o conduceți.

— A, da, Hammocks! a exclamat Honey Santana. O să vorbim despre asta mai târziu.

Uitase că se „ocupa" cu vânzarea de terenuri.

— Pe aici există vreo plajă? a întrebat femeia căreia Boyd îi spusese Genie. Sau măcar un bar cu băuturi exotice?

— O să vă duc într-un loc mult mai frumos decât plaja: mâine în zori vom porni spre insule, a spus Honey, zâmbind. Vă rog să mă scuzați acum.

Pentru că rulota avea dimensiunile unei rulote, Honey îi auzea pe cei doi certându-se cu voci scăzute în timp ce ea era la bucătărie. Se simțea ușurată pentru că Shreave nu o recunoscuse ca fiind Pia Frampton, operatoarea companiei fictive de telemarketing, care îi oferise călătoria. Tonul sobru pe care îl adoptase, asemenea celui al Laurei Bush, a avut roadele scontate.

Deși Honey avea un aparat electric de făcut suc, a preferat să stoarcă manual portocalele. Era o metodă de terapie, pentru că în acest fel reușea să mai atenueze cele două melodii – *Smoke on the Water* și *Rainy Days and Mondays* – care continuau să-i tulbure existența încă de când făcuse greșeala atât de gravă de a-l vizita pe Louis Piejack. În seara aceea, cu puțin înainte de sosirea oaspeților ei din Texas, Honey a avut impresia că zărise camioneta închisă la culoare a lui Louis trecând pe strada ei. Nu era însă ferm convinsă;

foarte mulți bărbați din oraș aveau mașini ca aceea.

Genie și-a făcut atunci apariția în bucătărie, oferindu-se să ducă tava. Honey i-a spus că nu era nevoie.

— Dar vă mulțumesc oricum, doamnă Shreave.

— *Nu sunt* doamna Shreave, a șoptit insinuant Genie.

— Știu, i-a răspuns Honey, pe același ton șoptit.

— Serios? Ce anume m-a trădat?

— Pentru început, perla înfiptă în limbă.

— Numele meu este Eugenie Fonda, a spus femeia, încuviințând trist din cap. Cred că am făcut o greșeală cumplită.

— Nu trebuie să vă faceți probleme, i-a răspuns Honey. Nu voi încerca să vă vând nimic.

— Nu, nu înțelegeți…

Shreave a strigat-o atunci pe Genie, iar Honey i-a făcut semn cu degetul să tacă. Cele două femei s-au întors în sufragerie, unde bărbatul studia obiectele de pe rafturile bibliotecii lui Honey, pe care ea uitase să le ascundă.

— Cine este campionul care a câștigat atâtea premii la atletism? a întrebat-o el, arătându-i trofeele.

— Fiul meu.

— Serios? Probabil că aleargă foarte repede.

— Serviți niște suc de portocale, domnule Shreave! a spus Honey, care voia să schimbe subiectul.

— Da, este foarte bun, a spus Eugenie Fonda. Ea strângea paharul în mână de parcă era un colac de salvare. Aveți niște vodcă?

— Și eu am obținut niște premii la atletism cu mult timp în urmă, a spus el. Honey a crezut la început că Shreave glumea, dar privirea disprețuitoare a lui Eugenie i-a spulberat orice îndoială. Până mi-am rupt genunchii, a continuat el.

În curând, vâltoarea din capul lui Honey a împiedicat-o să-și mai urmeze șirul gândurilor. Analiza varianta că poate și ea făcuse o greșeală cumplită. Boyd Shreave nu părea genul pe care să-l mustri, să-l impresionezi sau să-l modelezi cu ușurință. Nu se ghida după niște principii și nu avea nicio părere obiectivă despre sine. Făcuse călătoria în Everglades doar ca să-i dovedească prietenei lui că nu era un papă-lapte.

Honey trebuia să se pregătească pentru cea mai mare aventură din viața ei.

— *Știți* să vâsliți în caiace, nu-i așa? i-a întrebat ea.

12.

Adevăratul nume de familie al lui Gillian era Tremaine, dar în colegiu îl schimbase în St Croix doar ca să-i supere pe părinții ei. Acesta era și motivul pentru care studia pedagogia; ai ei voiau ca ea să-și ia diploma în finanțe și să lucreze împreună cu ei la agenția de bursă din Clearwater. Asta făcuse și sora ei mai mare, care acum însă își plângea de milă.

Deși Gillian se împăcase, teoretic, cu ideea de a deveni profesor, nu era vocația ei; era doar o profesie pe care avea s-o tolereze până când va trăi o revelație cosmică sau până îl va întâlni pe poetul-muzician la care visa. Se hotărâse să-și schimbe numele în St Croix după ce vizitase insula cu prietenul ei de atunci, un chitarist dintr-o formație rock. Vacanța nu s-a dovedit plină de magie, dar și Gillian era o persoană dificilă, pe care nu o distrai cu ușurință. Plictiseala era o stare care îi tulburase întotdeauna existența. Fiecare fustă pe care o alegea părea ternă imediat ce ajungea acasă. Fiecare CD pe care îl cumpăra părea vechi și anost atunci când îl asculta a doua oară. Fiecare carte pe care o deschidea plină de speranțe se transforma într-o corvoadă până ajungea la pagina o sută. Același lucru se întâmpla și în cazul relațiilor ei.

— Am douăzeci de ani și nimic nu pare interesant în viața mea, cu excepția ta, i-a spus Gillian lui Sammy Tigertail.

— Acest lucru îți cam dă fiori, i-a răspuns el.

— Nu-ți face probleme. Îmi trece repede.

Dornici de câștig, Len și Ginger Tremaine s-au mutat în Sud, urmându-i pe locuitorii din Vestul Mijlociu care urmau să se pensioneze sau care o făcuseră deja. Gillian era adolescentă când familia ei a părăsit Ohio pentru Florida. În prima zi de școală, profesorul ei de franceză din clasa a zecea,

domnul Hodgman, i-a spus că era prea frumoasă, lucru din cauza căruia va avea numai de suferit. Cuvintele lui au determinat-o să-și scoată, pe sub bluză, sutienul în fața clasei. După fapta ei atât de îndrăzneață, colegii au botezat-o – cu dragoste – „Puicuța Nebună". A absolvit liceul cu rezultate bune la învățătură, dar cu note mici la purtare, care i-au minat toate șansele de a intra la Wharton sau la alte colegii particulare aflate pe lista preferințelor părinților ei. Au rămas însă muți de uimire în clipa în care le-a spus că a fost admisă la Florida State, un colegiu gen party school[22] situat în Tallahassee, capitala statului Florida.

La scurt timp după ce au ajuns în Florida, soții Tremaine au citit o poveste scandaloasă în *St Petersburg Times,* în care se spunea că un legislator influent al statului a tras niște sfori pentru a-i găsi un post important la stat amantei sale, chelneriță la restaurantul Hooters. Ei se temeau că aceeași soartă o aștepta și pe mezina lor, dar nu o cunoșteau prea bine pe Gillian. Pe ea nu o impresionau puterea, poziția socială sau banii; pe ea o impresionau oamenii rebeli.

— Bateria mobilului s-a descărcat, i-a spus ea indianului. Ethan nu m-a mai sunat.

— Nici nu e de mirare.

— Mie îmi convine.

— Cât mai ai de gând să stai în copac? a întrebat-o Sammy Tigertail.

— Știi de ce am început să mă întâlnesc cu el? Într-o noapte, el și câțiva prieteni se îndreptau spre Keys. În drumul lor, au eliberat niște delfini dintr-un parc marin. Ethan mi-a spus că și-au pus tuburile de oxigen și au tăiat o porțiune din gardul care împrejmuia laguna, a spus Gillian. Fapta lor a ajuns pe prima pagină a ziarelor din Miami. Era un infractor – dar nimeni nu l-a prins. Indianul prăjea peștele pe care îl prinsese ceva mai devreme. El a amenințat-o pe Gillian că îl va mânca pe tot dacă nu va coborî din copac. Mi-a spus mai târziu ce s-a

întâmplat cu adevărat, a continuat ea. Delfinii au ieșit prin spărtura din gard pentru ca a doua zi de dimineață să se întoarcă – exact la timp pentru micul dejun. Și nu au mai plecat niciodată. Au rămas în lagună, unde au făcut tot felul de giumbușlucuri în schimbul peștelui. Între timp, proprietarii au reparat gardul, punând capăt escapadei delfinilor. Firește că Ethan mi-a mărturisit adevărul numai după ce m-am culcat cu el.

— Te-ai drogat cumva? a întrebat-o Sammy Tigertail, ridicându-și privirea spre ea.

— Aș vrea să stau toată noaptea aici sus, a spus ea, închizând ochii. Este atât de bine!

— Coboară! Trebuie să mănânci, a insistat indianul.

Gillian s-a ridicat în picioare, clătinându-se desculță pe creanga lungă a copacului.

— Nu sunt chiar un dezastru așa cum ți-ai putea imagina. Aștept doar să mi se întâmple ceva extraordinar.

— Pe insula asta?

— De ce nu?

Ea a sărit atunci din copac și s-a așezat lângă el în fața focului de tabără. A mâncat puțin biban-de-mare, care i s-a părut mai dulce decât orice altă specie de pește din care gustase vreodată.

Indianul a sfătuit-o să nu-l judece atât de aspru pe Ethan.

— Măcar a încercat să-i salveze. Nu e vina lui că delfinii nu au vrut să fie liberi.

— Dar ar fi trebuit să-mi spună cum stau lucrurile de la bun început, a spus Gillian, ca să nu mă mai bucur în zadar.

— Poate că a vrut să te facă fericită.

— Da, ca să mă culc cu el, a spus ea, făcând o pauză ca să-și scoată un os dintre dinți. Povestește-mi despre Cindy!

— N-am ce să-ți povestesc. Este un dezastru.

— Doar pentru că este albă?

— A fost greșeala mea, a zis Sammy Tigertail. Am fost slab de înger.

— Ce cauți mai exact în locurile astea?

— Ți-am spus deja: pace, a răspuns el, turnând cu grijă untura caldă din tigaie într-o cutie ruginită de bere. Nu pacea mondială. Doar pentru mine. Trebuia să fug de nebunia din lume.

— Prostii! Te ascunzi.

— Așa este, a răspuns indianul.

— Ești vinovat pentru că omul acela a murit în barca ta? l-a întrebat Gillian.

— Nu l-am ucis eu. Și el o știe foarte bine. Mi-a spus în vis.

— Ciudat, dar eu nu visez deloc, a spus Gillian.

— O să visezi dacă o să stai mai mult timp aici.

— Așa cum fac indienii? a întrebat ea, renunțând să mai vorbească despre moartea turistului, un subiect sensibil, de altfel.

Sammy Tigertail s-a dus apoi să adune niște fructe de cactus, pe care le-au mâncat ca desert.

— Timp de o mie cinci sute de ani, locul acesta a fost populat de indienii Calusa, a spus el. Spiritele nu pleacă niciodată.

„Oamenii-stridie”, și-a spus Gillian. N-a crezut niciodată în viața de după moarte, dar se lăsa ușor convinsă.

— Nu plouă niciodată aici iarna? a spus ea. Mor după un strop de apă.

— O să căutăm diseară, dacă luna va apărea dintre nori și ne va lumina calea.

— Dar unde? a întrebat Gillian.

Sammy Tigertail i-a spus că nu știa.

— Dar dacă n-o să găsim, o să furăm.

Gillian și-a amintit atunci de pușca încărcată și îngrijorarea a pus stăpânire pe ea. Nu părea genul care să împuște pe cineva pentru o picătură de apă, dar ce știa ea despre oamenii ca el? Indianul se lăsa uneori copleșit de pasiune, alteori acționa împins de rațiune.

— Nu mi-e chiar atât de sete, i-a zis ea.

— Dar mie îmi e, i-a răspuns el.

•

Prima dată când l-am văzut pe Van Bonneville, tăia un arbore de grepfrut în fața vilei Elks de pe Freeman Street. Purta o bășmăluță indigo, decolorată, și un medalion de argint cu Sfântul Christopher, pe care poliția avea să-l găsească, după trecerea uraganului, în mașina soției sale decedate.

În timp ce Van lucra, picăturile de sudoare i se prelingeau pe gât, strălucind ca niște periuțe pe pieptul lui gol. Avea brațele groase ca niște parâme de vapoare și umerii lați cât o ladă frigorifică. Dar ceea ce m-a fascinat cel mai mult au fost mâinile lui bătute de vânt – erau acoperite de cicatrici lungulețe, palide și delicate. Probabil că Van mi-a observat privirea stăruitoare, căci mi-a zâmbit.

Ieșisem la plimbare cu Tito, pudelul vecinilor mei, în vârstă de paisprezece ani, care avea probleme cu vezica urinară. El încerca să se ușureze pe arbuștii din fața vilei Elks (Van mi-a spus mai târziu că era ficus), iar eu trăgeam fără milă de el pe trotuar. Sărmanul câine lătra, sărea și încerca disperat să-și țină un picior ridicat în aer, fără ca eu să observ ceva. Nu puteam să-mi desprind ochii de la străinul atât de fermecător, care ținea un fierăstrău în mână.

Deodată, arborele de grepfrut s-a prăbușit la pământ, iar Van s-a ferit exact la timp. Un fruct l-a lovit în tâmplă, dar el s-a mulțumit doar să ridice din umeri și să lase jos fierăstrăul.

— Mălură, a fost primul lucru pe care mi l-a spus.

— Poftim?

— Suferea de mălură, un soi de cancer al copacilor, mi-a explicat el. De aceea a trebuit tăiat.

În noaptea aceea, am atins pentru prima oară mâinile acelea minunate, iar ele mi-au mângâiat trupul.

•

Boyd Shreave a închis cartea și a privit-o, arzând de dorință, pe autoarea ei, care căzuse într-un somn adânc lângă el. Voia s-o trezească pe Eugenie Fonda și să facă dragoste cu ea cu o pasiune răvășitoare. Voia să clatine rulota din țâțâni. Asta ar fi făcut Van Bonneville sau asta credea Shreave că ar fi făcut după ce-a citit (și recitit) introducerea lui Eugenie, care te lăsa practic fără suflare. Nu-și mai amintea când citise ultima oară o carte fără poze, dar niciuna nu-l impresionase atât de mult ca asta. Spera că Eugenie se va trezi și va da cu ochii de *Storm Ghoul.* Nu-l interesa cum va reacționa, ci doar s-o scoată din starea în care se afla, pentru că – de când sosiseră în acest loc „feeric” – se transformase într-un aisberg.

Și acum începuse să sforăie – un sunet cristalin, intensificat de perluța din limbă. Când Boyd Shreave s-a apropiat de ea, și-a analizat mâinile, observând cu tristețe că nu aveau cicatrici sau măcar niște bătături, care să-i scoată în evidență virilitatea fascinantă. Erau mâinile unui individ care le ținuse numai în buzunar. Shreave avea o singură cicatrice – cea din zona pubiană, provocată cu mult timp în urmă de cactusul din ghiveci – dar, cel puțin până acum, interesul pe care îl manifestase Eugenie era mai degrabă de ordin medical decât erotic.

În timp ce încerca s-o ia în brațe, ea a protestat în somn, respingându-l cu brutalitate. O femeie puternică, s-a gândit Shreave, arzând de pasiune. Pentru că investise atâtea speranțe în aventura lor clandestină din Everglades, nu agrea ideea că Eugenie se săturase deja de el. Ea reprezenta viitorul și libertatea lui. Perspectiva de a se întoarce în Fort Worth – la soția lui – nici nu intra în discuție. Lily nu era proastă. Își va da în curând seama că Boyd își pierduse postul de la Relentless și că în sudul Floridei nu exista nicio clinică de renume pentru cei care sufereau de

aphenphosmphobia, descoperind astfel adevăratul motiv al călătoriei sale. Lily va avea grijă să-l aducă în sapă de lemn în urma divorțului, iar mama lui îi va călca în picioare și fărâma de respect pe care o mai avea față de sine. Mai tragic era însă faptul că – falit și șomer – nu va mai avea nicio șansă să găsească vreo iubită la fel de înaltă, de frumoasă și de seducătoare ca Eugenie Fonda.

După ce a pus *Storm Ghoul* în valiza Orvis, Shreave s-a ridicat în picioare ca să analizeze decorul oarecum artificial al dormitorului lor. Honey, ghidul lor turistic, îl redecorase, conferindu-i aspectul unui cort de safari – cearșafuri de muselină erau prinse de tavan, iar pe noptieră ardea o veioză Coleman. Deși părea incredibil, în cameră nu exista televizor sau măcar un CD-player.

Cabana Păsării Flamingo Dansatoare, și-a spus sardonic Shreave. I s-ar potrivi mai bine Cabana Păsării Flamingo Infestate de Purici. Era evident că oferta promovată de Royal Gulf Hammocks era sortită eșecului de la bun început; numai un nebun cu acte în regulă ar cumpăra un teren de la o agenție al cărei sediu era atât de jalnic.

S-a dus în baie cu periuța de dinți NASCAR și pasta Colgate, hotărât să-și perfecționeze zâmbetul. Când a ieșit, Eugenie stătea în capul oaselor în pat și se dezbrăca.

— Am avut un coșmar îngrozitor, a spus ea. Eram la call-center și vorbeam cu Bill Gates, care voia să cumpere o casă de vacanță în Port Aransas. Atunci, nenorocitul ăla de Sacco s-a furișat pe sub biroul meu și a început să mă lingă pe genunchi… Boyd, ce semnificație are cifra trei de pe periuța ta de dinți?

— Sper că glumești, nu? a spus el.

— Bine, las-o baltă! a răspuns iritată Eugenie, aruncându-și chiloții.

— Nu-mi spune că nu știi! Trei era numărul mașinii lui Dale Earnhardt[23].

— Și ăsta cine mai e?

— Genie, jocul tău nu e deloc nostim, a spus Shreave.

— În fine! Mă duc să-mi șterg machiajul.

Plin de speranțe, Shreave s-a stropit pe gât cu apă de colonie și a micșorat lumina veiozei. Așezându-se apoi în genunchi, a început să scotocească febril prin geanta Orvis în căutarea cutiei cu prezervative. Un obiect negru de sub pat i-a atras atunci atenția – părea un pistol.

Shreave îl analiza pe toate părțile când Eugenie Fonda a ieșit din baie, oprindu-se brusc în fața lui. El era pregătit.

— Și *ăsta* pentru ce e? a întrebat ea.

— Pentru orice eventualitate. Sunt pantere pe aici.

— Cum l-ai strecurat în avion?

— Nu l-am adus cu avionul, a spus Shreave. L-am cumpărat când ne-am oprit la centrul acela comercial.

Când Eugenie i-a cerut să i-l dea și ei, el a refuzat-o sub pretextul că era încărcat.

Vorbea – era convins de asta – la fel de sigur pe el ca și Van Bonneville, etalându-și cunoștințele în materie de arme de foc.

— Nu mi-am închipuit că te pasionează armele, Boyd, a spus ea, zâmbind.

— Trebuie să fii întotdeauna pregătit.

— Ce pistol e, un .38?

— Ai nimerit, i-a răspuns el, fără să aibă însă nici cea mai vagă idee.

Dacă l-ar fi pasionat armele, ar fi știut atunci că pistolul pe care îl găsise sub patul lui Honey Santana era de fapt un Taser, un aparat cu electroșocuri folosit de poliție ca să-i imobilizeze pe scandalagiii beți și drogați. În loc de gloanțe, „trăgea” cu volți.

Cu aceeași stăpânire de sine, Shreave l-a îndesat în geantă, sub un maldăr de pantaloni scurți Tommy Bahama.

— Și chestia aia mică va reuși să alunge o panteră uriașă și flămândă? a întrebat Eugenie.

— O, da!

— Ești obosit, Boyd? a continuat ea, urcându-se în pat și acoperindu-se cu păturile.

— Nu prea.

— Minunat! Atunci vino încoace!

•

Dealey a cumpărat de la un magazin Winn-Dixie din Naples aproape un kilogram de carne tocată, în care a introdus ultimele patru pastile de sedative Ambien pe care le mai avea. Pitbullii erau încă liberi când s-a întors în parcul de rulote, dar au adormit la scurt timp după ce au înfulecat carnea.

Detectivul a parcat mașina peste drum de rulota în care stăteau Boyd Shreave și prietena lui. La douăsprezece și jumătate noaptea, s-a dat jos și a luat-o pe jos. Avea o cameră video cu infraroșii, pe care o închiriase de la o firmă concurentă din Fort Worth.

Când s-a apropiat de rulotă, Dealey a văzut o lumină palidă care răzbătea printre draperiile trase la una dintre ferestre. S-a ascuns imediat în întuneric. Cu ajutorul unei lanterne foarte subțiri, a găsit lângă peretele rulotei câteva bârne din lemn de cedru. Le-a așezat una peste alta sub fereastră și s-a urcat pe ele ca să arunce o privire înăuntru.

Nu a reușit însă să distingă decât umbra unor siluete; draperiile erau de fapt niște cearșafuri de pat prin care Dealey nu avea nici cea mai mică șansă să tragă cu ochiul. Nu putea, de asemenea, să audă niciun zgomot dinăuntru din cauza aparatului de aer condiționat, prins de peretele exterior, care huruia îngrozitor.

— E a mea, a șoptit atunci o voce răgușită. Dealey și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit la pământ. A reușit însă să protejeze camera video, ținând-o în aer. La început, a fost prea șocat ca să scoată vreun cuvânt. Nu te mișca! a șoptit bărbatul.

Părea să poarte o mănușă albă și ținea o pușcă de vânătoare îndreptată spre Dealey. Neras și cu părul răvășit, individul duhnea a băutură, transpirație și pește.

— Nu e ceea ce credeți, domnule, a îngăimat Dealey, după ce și-a recăpătat suflul.

— E a mea, cum ți-am spus deja.

— Cine e a dumneavoastră?

— Honey. Așa că trage-ți pantalonii pe tine și cară-te de aici! Honey Santana e numai a mea.

— Nu știu despre cine vorbești, prietene, a spus Dealey, ridicându-se încet în capul oaselor. Apoi, s-a prezentat și a început să-i explice cu ce se ocupa. O doamnă bogată din Texas m-a angajat ca să-i urmăresc soțul, a continuat el.

— Și ăsta a venit aici tot ca să i-o tragă lui Honey? a întrebat necunoscutul cu glas fonfăit.

— Nu, domnule. El și-a adus prietena.

— Nu cred un cuvânt din tot ce-mi spui. Cred însă că ești un obsedat sexual. Un individ care își pândește victimele din umbră, a spus bărbatul, dar nu-mi pasă. Eu sunt primul la rând.

Dealey nu-și desprindea ochii de la țeava puștii de vânătoare, care se mișca periculos în mâinile agitate ale străinului. Era evident acum faptul că nu purta nicio mănușă. Avea mâna stângă complet bandajată; nu i se vedeau decât buricele degetelor, dintre care pe unul îl ținea pe trăgaciul armei.

— Aș putea să știu cum te cheamă? l-a întrebat Dealey.

— Louis Peter Piejack.

— Ce-ai pățit la mână?

Din cauza zgomotului pe care îl făcea aerul condiționat, individul nu a înțeles întrebarea detectivului, așa că Dealey a repetat-o.

— M-au mușcat niște crabi, a răspuns Louis. Probabil că expresia de pe chipul lui Dealey îi trăda dezgustul, pentru că bărbatul a ripostat mânios. Nu crabii ăia mici, măi, nătărăule! Crabi-de-stâncă uriași, ai înțeles?

— Aha! a spus Dealey, gândindu-se: „Ar fi trebuit să plec din orașul ăsta blestemat când am avut ocazia”.

— Și asta din cauza sentimentelor pe care le nutresc pentru Honey, a continuat individul. Fostul ei soț a angajat niște cubanezi nenorociți ca să mă sperie, dar nu renunț eu așa ușor. O să regrete că s-a pus cu mine! Dă-mi camera aia!

Dealey a observat că lumina de la fereastra dormitorului s-a stins, vorbind apoi în șoaptă.

— Camera nu e a mea, Louis.

— Ai furat-o sau ce?

— Nu, am împrumutat-o pentru misiunea mea.

Piejack i-a spus detectivului particular să se ridice în picioare și să pornească la drum. Dealey nu s-a împotrivit. Aștepta ocazia să-l atace pe bețivan și să-l dezarmeze. Când au ajuns la camioneta lui Piejack, acesta i-a luat camera video și l-a obligat pe Dealey să treacă la volan.

O jumătate de oră mai târziu, parcau mașina pe un drum de țară învăluiți într-o beznă totală. Dealey îi arăta lui Piejack cum funcționa camera video cu infraroșii, sperând că îi va distrage atenția de la pușca de vânătoare pe care acum o ținea cu brațul drept, rezemată de piept.

— Seamănă cu armele cu care trag pe întuneric soldații noștri din Irak, și-a manifestat Piejack uimirea și încântarea față de aparatul-minune.

— E grozav, nu-i așa? l-a întrebat Dealey.

— Uite o mămică oposum! a exclamat Piejack.

Cam la câțiva metri în fața lor, un oposum traversa strada, urmat îndeaproape de doisprezece pui, ai căror ochișori străluceau ca niște rubine în lumina razelor infraroșii.

Piejack se agita pe scaun, încântat de această priveliște. Detectivul a încercat atunci să pună mâna pe armă, dar Piejack l-a lovit cu patul puștii deasupra ochiului drept. Gemând, Dealey și-a pierdut cunoștința și s-a prăbușit peste volan.

S-a trezit simțind cum ceva cald i se prelingea pe obraji, dar și țeava dură a pușții care îl înghiontea în coaste. Și-a șters cu mâneca de la cămașă sângele care îi curgea pe față.

— Și ce scene trebuie să filmezi pentru doamna aia din Texas? l-a întrebat Piejack.

— Tu ce crezi?

— Vorbești serios? Dar ce slujbă interesantă ai, domnule! Dealey a ridicat din umeri. Capul îl durea îngrozitor și nu avea chef să-i asculte prelegerile moralizatoare. Și eu care credeam că negoțul cu creveți e o slujbă împuțită, a adăugat Piejack.

— Pot să plec acum? l-a întrebat Dealey. Păstrează nenorocita aia de cameră, dacă vrei!

— Nu m-ar deranja să am niște filme cu doamna Honey Santana, a răspuns individul, zâmbind.

— Atunci, e a ta, Louis.

— Dar vezi tu, am o mică problemă, a spus el, ridicându-și mâna bandajată. Nu prea pot să mânuiesc toate butoanele camerei video cu mâna asta – zoomul, butonul de focalizare și câte și mai câte. Abia reușesc să trag cu arma, la naiba!

A îndepărtat țeava pușții de Dealey și a apăsat pe trăgaci, spulberând geamul din partea șoferului. Detectivul a țipat, acoperindu-și urechile cu mâinile.

Piejack părea și el uimit de impactul împușcăturii. A crăpat portiera ca să se aprindă lumina în mașină, apoi a examinat îmbufnat geamul spart.

Dealey, care – la fel ca mulți alți detectivi particulari – învățase să citească de pe buze, l-a văzut pe Piejack spunând:

— La dracu', am crezut că fereastra era deschisă!

— Dă-mi drumul! l-a rugat Dealey. Ia camera video, cărțile de credit și ce dracu' mai vrei! Dar lasă-mă să plec!

— Nu până nu-mi filmezi niște scene fierbinți cu Honey. Apoi îți dau drumul, a continuat individul. Dar până atunci, domnule Dealey, vei lucra pentru *mine*!

— Nu face asta, te rog!

— Bine ai venit la bord! i-a urat Louis Piejack.

13.

Fry s-a trezit în zori ca să se antreneze. Vremea era ideală – senină și răcoroasă. A parcurs tot drumul până la semaforul de pe autostrada Tamiami, unde membrii unei familii de turiști coborâseră dintr-o rulotă ca să fotografieze un piton care zăcea mort pe stradă. Întorcându-se în oraș, Fry s-a abătut din drum, trecând prin parcul de rulote unde locuia mama lui. Doi pitbulli dormeau dezlegați lângă o mașină neagră, Escalade, în care nu se afla nimeni. Acest lucru i s-a părut de bun augur, pentru că de obicei câinii alergau după el.

Când a ajuns pe strada mamei sale, Fry s-a așezat la umbra unui mango din grădina unui vecin. De acolo putea să vadă rulota proaspăt vopsită, dar și curtea din față, unde se zăreau trei siluete: mama lui și cuplul care venise în vizită. Ei încercau să lege bărcile de capota mașinii ei.

Fry s-a gândit să-i ajute, dar până la urmă s-a hotărât să rămână pe loc. Dacă îl vedea mama lui, îl va lua în brațe și va începe să se laude în fața oaspeților cu trofeele obținute de fiul ei. Băiatul nu avea chef de așa ceva cu noaptea în cap.

Era îngrijorat însă că mama lui avea să plece într-o expediție prin Cele Zece Mii de Insule. Orice idiot putea să schițeze, în bucătărie, traseul pe hartă, dar, în momentul în care ajungi acolo, te poți pierde în labirintul junglei; chiar și cei mai experimentați navigatori se puteau rătăci. Fry știa că mama lui nu mai practicase de mulți ani canotajul, încă de dinainte de a divorța, deși pretindea că se antrena când el era la școală. Spera să nu-și fi făcut niște planuri prea ambițioase. O plimbare, ziua, prin golful Chokoloskee era ideală – de acolo, până și un orb se putea întoarce acasă în siguranță.

În timp ce îi privea pe vizitatori urcându-se în mașină, îndoielile nu-i mai dădeau pace lui Fry – ceva îi spunea că oaspeții nu erau niște prieteni vechi ai mamei sale. Vorbise în termeni mult prea lapidari despre relația lor. Nu știa de ce i-ar fi ascuns adevărata lor identitate, dar era convins că punea ceva la cale.

După ce au pornit la drum, Fry a ieșit din ascunzătoarea pe care i-o oferea arborele de mango și a început din nou să alerge – în sens opus însă. Când a ajuns în colțul străzii, a fost cât pe ce ca o camionetă verde, cu doi oameni în ea, să dea peste el. Fry s-a ferit la timp, dar nu înainte de a-l identifica pe cel care stătea în stânga șoferului.

Era domnul Piejack.

Fry nu vedea niciun motiv pentru care perversul ăla să se plimbe pe strada mamei sale. A văzut apoi cum mașina a încetinit în fața rulotei ei, apoi a demarat în trombă.

Băiatul a alergat după camionetă. Chiar și după ce aceasta a dispărut în zare.

•

Pe Honey Santana au trezit-o niște melodii îndepărtate. A umplut espressorul de cafea și s-a dus să-i trezească pe oaspeții ei – operatorul companiei de telemarketing, un individ atât de nesuferit, și prietena acestuia.

Douăzeci de minute mai târziu, luau cu toții micul dejun.

— Sper că nu v-am trezit azi-noapte, a spus Boyd Shreave, cu rânjetul lui îngâmfat. Pereții rulotei sunt cam subțiri.

„Ce subtil ești!” și-a spus Honey.

— Am auzit niște zgomote, i-a răspuns ea, cu o expresie inocentă, dar n-au durat mai mult de două minute. Shreave s-a făcut roșu ca racul, în timp ce Eugenie Fonda abia își stăpânea râsul. Doriți niște brioșe? i-a întrebat Honey.

Shreave nu a mai vorbit prea mult după aceea. A mâncat o porție de jumări și apoi s-a dus în

sufragerie ca să se uite la televizor. În timp ce Genie spăla vasele, Honey s-a furișat afară și a verificat încă o dată lucrurile pe care aveau să le ia cu ei: două corturi mici, trei saci de dormit, o cutie de chibrituri rezistentă la apă, o trusă de prim ajutor, o tigaie, linguri și furculițe din plastic, o toporișcă, douăsprezece batoane de ciocolată și cereale, șase porții de mâncare thailandeză deshidratată, șapte litri de apă distilată, șase pachețele de mere și smochine uscate, plicuri de băuturi răcoritoare Gatorade sub formă de praf, spray antiinsecte (o sticlă de Cutters, „condimentată" cu usturoi și cuișoare) și o cutie uriașă de cereale Cheerios. Toate astea trebuiau să încapă în două rucsacuri – unul pentru fiecare barcă. Situația era cu atât mai complicată cu cât Boyd Shreave și prietena lui nu știau că aveau să petreacă noaptea sub cerul liber, iar Honey nu intenționa să le spună, așa că încărca bagajele în mare taină.

Când a intrat din nou în rulotă, Eugenie a tras-o deoparte, întrebând-o în șoaptă:

— Nu există nicio plajă pe aici, nu-i așa? Fii sinceră!

— În schimb, locurile sunt minunate, i-a răspuns ea. N-ai văzut niciodată ceva mai frumos, crede-mă!

Prietena lui Shreave părea dezamăgită.

— Boyd, pot să vorbesc puțin cu tine? l-a întrebat ea apoi. Hei, Boyd!

El urmărea fascinat o emisiune publicitară pe care o găsise întâmplător în timp ce muta canalele de colo-colo. Un actor de televiziune, Erik Estrada, făcea reclamă unor proprietăți imobiliare situate pe malul unui lac din Arkansas, un „paradis" abia descoperit.

— Știi ce înseamnă asta? Că *orice* este posibil! a strigat Shreave. Trăim într-o țară realmente minunată. Uită-te și tu! Erik Estrada face reclame! Dumnezeule, Genie, vino să vezi și tu!

Ea a închis însă televizorul și l-a rugat pe Shreave s-o însoțească. Chiar și după ce au închis ușa dormitorului, Honey a auzit-o spunând:

— Nu mai vreau să stau aici. Vreau să mergem în Sarasota și să ne cazăm la Ritz-Carlton. Vreau un masaj, Boyd. Vreau o plajă unde să port noul meu slip tanga. Vreau să mă întorc apoi în cameră, să comand vin franțuzesc și să văd filme porno.

Honey Santana a ieșit repede afară și a început să îndese lucrurile în rucsacuri. Planul său avea să se ducă pe apa sâmbetei dacă Shreave va ceda rugăminților ei, lucru destul de probabil. Dacă avea să reziste imaginii seducătoare a lui Eugenie Fonda îmbrăcată doar în bikini, atunci va ceda fără îndoială în fața promisiunii unei orgii sexuale la lumina lumânărilor.

Honey se temea că se va frânge în mii de bucățele dacă Shreave îi va îndeplini dorința prietenei sale. Lucrând până târziu în noapte, își elaborase discursul pe care voia să i-l țină lui Shreave în fața focului de tabără. Un individ ca el – care deranja oamenii la ora mesei și apoi îi insulta când aceștia protestau – avea nevoie de o lecție de maniere și bun-simț. Câteva zile petrecute în sălbăticie îi vor mai topi puțin din aroganță. O călătorie prin insule îi va lărgi orizontul, îi va deschide ochii și îl va determina să renunțe la atitudinea de superioritate afișată atât de ostentativ. Boyd Shreave va deveni un om modest, generos și bogat sufletește. Honey era convinsă de asta, motiv pentru care ar fi fost un dezastru ca misiunea ei să se spulbere încă de la început, doar pentru că prietena lui Shreave voia să dea bir cu fugiții.

În clipa aceea, Boyd și Eugenie au ieșit din rulotă – el purtând o pălărie nouă în stilul lui Indiana Jones; ea dându-și, bosumflată, cu loțiune de plajă în zona decolteului. Honey era în al nouălea cer de fericire. Cei doi au ajutat-o, tăcuți, să urce caiacele pe capota mașinii ei și apoi să le

lege. Shreave s-a dovedit cu totul inutil atunci când a fost nevoit să facă noduri, dar pe Honey n-o deranja să refacă legăturile. O uimea faptul că Shreave renunțase la scenariul decadent de la Ritz-Carlton în favoarea înțepăturilor de insecte și a altor neplăceri specifice vieții în sălbăticie, întrebându-se dacă nu cumva îl judecase greșit. Timpul îi va răspunde la această întrebare.

— Cărăm cam multe pentru o excursie de o zi, a remarcat el în timp ce așezau rucsacurile pe bancheta din spate a mașinii.

— Trebuie să fim întotdeauna pregătiți pentru orice, a spus Honey pe un ton domol.

— Acum vorbește ca tine, i-a șoptit Eugenie prietenului ei.

Au lansat caiacele la apă în apropiere de clubul Rod and Gun. Eugenie a acceptat recunoscătoare vesta de salvare pe care i-a oferit-o Honey, dar Shreave a spus că nu avea nevoie de așa ceva, evocând performanțele uluitoare pe care le obținuse cu echipa de înot a liceului său. Eugenie le-a dat de înțeles că nu credea o iotă din poveștile lui, iar Honey a încercat din răsputeri să afișeze o mină cât mai serioasă, mai ales atunci când Shreave s-a dezechilibrat și a căzut ca un bolovan pe fundul bărcii. Teama care i se citea în priviri trăda faptul că nu petrecuse prea mult timp pe apă.

El și prietena lui au căzut de acord să aleagă barca de culoare galbenă. Honey a ținut-o nemișcată pentru ca oaspeții ei să se urce la bord. După câteva momente de cumpănă, au reușit în sfârșit să se așeze la locurile lor – Boyd la pupă, iar Eugenie la proră. Honey i-a lăsat apoi în voia curentului. S-a urcat și ea iute în cealaltă barcă și i-a urmat îndeaproape.

Curentul era puternic, lucru care promitea o călătorie lipsită de evenimente neplăcute. Traversarea în aval a unui râu adânc și larg n-ar fi trebuit să presupună un efort prea mare din partea vâslașilor, chiar dacă era vorba de amatori. Cu

toate acestea, barca galbenă a început să plutească în derivă. Înainte ca Honey să-i prindă din urmă, a intrat într-un hățiș de mangrove care străjuia țărmul. Shreave înjura atât de tare, că a speriat un bâtlan alb și un stol de pelicani gri. Când a ajuns, Honey a văzut-o pe Eugenie agitând cu disperare vâsla ca să se apere de pânzele de păianjen, iar Shreave își proteja fața cu pălăria cea nouă de ramurile și frunzele rupte care se revărsau asupra lor.

Honey se simțea stânjenită de zarva lor, care le strica dimineața. Ea a legat prora bărcii galbene de pupa bărcii ei, reușind, nu fără efort, să-i scoată din hățișul de mangrove. Mai aveau cam nouăzeci de metri până la gura râului, de unde se întindea – neted ca în palmă – golful Chokoloskee.

Când au ajuns în larg, Honey a dat drumul bărcii pe care o remorcase, privind cum aceasta lua din nou o traiectorie haotică sub cârma lui Shreave. Și-a amintit atunci – din plimbările pe care le făcuse cu Perry Skinner – că vâslașul mai slab trebuie să stea întotdeauna la proră. În asta consta problema lor: prietena lui Shreave era, fără îndoială, vâslașul mai puternic. Știind că nu era destul de agil ca să schimbe locurile fără să răstoarne barca, Honey i-a sugerat lui Eugenie Fonda să vâslească mai ușor.

— Păi, da, a intervenit Shreave, am încercat să-i arăt cum se vâslește, dar nu vrea să mă asculte.

— Asta pentru că ești un prost, a punctat Eugenie, adunându-și încă din păr firișoare străvezii de pânză de păianjen. Bunica mea de nouăzeci de ani vâslește mai bine ca tine, Boyd.

Honey Santana a auzit atunci ecouri îndepărtate, așa că și-a acoperit urechile cu mâinile și a închis ochii. În curând, muzica a început din nou s-o bântuie – melodiile Celiei Cruz, pe care părinții ei o adorau, alternau cu cele ale formației Nine Inch Nails. Honey a tras adânc aer în piept, așa cum o sfătuiseră mai mulți psihoterapeuți. „Ce bine ar fi

dacă ăștia nu s-ar mai certa atâta!” și-a spus. Ea. „Strică totul”.

— Ce faci acolo? a strigat Boyd Shreave. Honey n-a realizat imediat că vorbea cu ea. Ți-e rău? Numi spune că ți-e rău! a insistat el.

Ea a ridicat privirea, le-a zâmbit și le-a făcut semn texanilor s-o urmeze. Unde – nu știa nici ea. Hărțile erau îndesate într-unul dintre rucsacuri și nu avea chef să le caute tocmai atunci. O să facă asta mai târziu, când se vor opri să mănânce.

Vâslind rapid și corect, se îndrepta spre partea cea mai largă a golfului, într-o direcție care avea coordonatele nord-nord-vest sau, cel puțin, așa credea. Nu prea departe, se afla un canal bine demarcat, își amintea ea, care ducea spre golful Mexic.

„Care va fi la fel de neted”, s-a încurajat Honey.

Ea a auzit-o pe Eugenie Fonda întrebând din cealaltă barcă:

— Boyd, n-ai putea să afli, te rog, unde dracu’ ne duce femeia asta?

Iar Shreave s-a conformat imediat, căci l-a și auzit țipând:

— Hei, Fiică a Naturii, unde mergem? Trebuie să ne oprim undeva pentru că am băut cam multă cafea.

Honey a început atunci să vâslească și mai repede, atenuând melodiile pe care numai ea le auzea.

— Urmați-mă îndeaproape și încercați să evitați bancurile de stridii! le-a strigat ea peste umăr. Ajungem în curând la destinație.

•

Fry a făcut repede un duș și s-a îmbrăcat cu niște haine curățele, apoi și-a luat ghiozdanul și a pornit cu placa de skateboard spre docuri. Perry Skinner se afla pe unul dintre vasele sale, căruia îi repara motorul. Fry s-a urcat la bord și i-a povestit ce văzuse mai devreme în parcul de rulote.

— O să verific, i-a spus tatăl lui, pe un ton aparent calm. Acum du-te la școală ca să nu întârzii!

— Dar dacă domnul Piejack o urmărește pe mama?

— Nu-ți mai face griji din cauza ticălosului ăluia!

După ce fiul lui a plecat, Skinner s-a dus acasă și a scos din ascunzătoarea lui – aflată în podeaua spălătoriei – un pistol semiautomat de calibru 45. Legea interzice, chiar și în Florida, ca foștii delincvenți să dețină arme de foc, dar – ca viceprimar al orașului (care își recâștigase, prin nenumărate petiții, drepturile civile) – Skinner și-a permis o mică abatere de la căile legale. Polițiștii n-ar fi îndrăznit să-l aresteze, iar cu ajutorii de șerif se înțelegea foarte bine, jucând adesea poker cu ei. Numai agenții federali ai parcului ar putea reprezenta o problemă, dar în general ei își vedeau de treburilor lor.

Skinner s-a urcat apoi pe motocicletă și a pornit în căutarea lui Louis Piejack. În Everglades City este extrem de ușor să găsești pe cineva, pentru că – din punct de vedere geografic – locul este neted ca-n palmă. Camioneta verde a lui Piejack era parcată lângă platforma din apropierea clubului Rod and Gun, de unde bărcile se lansau la apă. Skinner nu a reușit să-i identifice, de la distanță, pe cei doi bărbați care stăteau în față, dar bănuia că unul dintre ei era Louis. Nu se vedea nici urmă de Honey Santana sau de oaspeții ei. Skinner a parcat motocicleta lângă restaurant și a mers pe jos până la dig, unde Piejack va da cu ochii de el fără doar și poate. Își ținea pistolul îndesat în pantaloni, la spate, ascuns de cămașa pe care o purta la muncă.

Scrutând râul în aval, a zărit două caiace, unul roșu și celălalt galben, îndreptându-se, mai mult sau mai puțin, spre golful Chokoloskee. Femeia din barca roșie semăna de la distanță cu Honey. Poate chiar ea era. Nu avea egal în tot ținutul. În

cea de a doua ambarcațiune se aflau un bărbat care purta o pălărie cu boruri largi și o femeie îmbrăcată cu o bluză în culorile fructului de papaia. Modul în care vâsleau nu sugera o muncă de echipă.

Skinner a auzit atunci un zgomot de roți și a aruncat o privire peste umăr: mașina lui Louis Piejack demarase în trombă. Skinner s-a așezat cu picioarele atârnate peste dig, urmărind cum caiacele deveneau tot mai mici, pierzându-se în zare. Încerca să se convingă de faptul că nu făcea toate astea pentru că o mai iubea încă pe fosta lui soție, care o luase razna de-a binelea, ci pentru că era mama singurului său fiu, cineva trebuind, așadar, să-i poarte de grijă.

După ce a dus pistolul acasă, s-a întors la docuri, unde unul dintre mecanicii lui tineri, Randy, se chinuia să repare motorul stricat. Skinner l-a înlocuit. La prânz, o femeie – cu care Skinner obișnuia să se mai întâlnească – a trecut pe la ei, aducându-le bere rece și sandvișuri cubaneze. O chema Debbie, dar prefera să i se spună Sienna. Skinner a întrebat-o odată de ce își alesese acest nume, dar se pare că atinsese un punct nevralgic. Avea doar douăzeci și șase de ani și transporta propan cu o camionetă în și din Port Charlotte. Fratele ei era un fan al echipei Jacksonville Jaguars, lucru care le oferea, ei și lui Skinner, un subiect comun de discuție în timpul campionatelor de fotbal. În restul anului, relația lor nu părea să evolueze prea mult.

— Abia aștept spectacolul de diseară, a spus Sienna. Tu nu? Skinner studia cu atenție bulele de bere. Nu-și amintea despre ce spectacol era vorba. Green Day[24], ai uitat? a continuat ea. Doamne, Perry, nu-mi spune că ai uitat!

— Firește că n-am uitat. Cântă în Fort Myers.

— Ai spus că-ți plac.

— Așa și e, a confirmat Skinner, deși nu auzise niciun cântec al formației respective; el era un fan

înrăit al muzicii country.

— Nu trebuie să mergem dacă nu vrei. Aș putea să vând biletele pe eBay cât ai bate din palme.

— Nu te bosumfla, te rog! Am spus că mergem.

— Am mers de două ori cu tine la concertul lui Willie Nelson. *De două ori.*

— Da, așa e.

Skinner nu prea avea chef să vadă un concert rock, dar se gândea că i-ar mai fi distras atenția de la problemele lui.

— Am mers și la spectacolul lui Hank Jr.[25], a continuat Sienna, sau ai uitat?

— Nu, n-am uitat, a spus Skinner, dorind să pună capăt discuției lor. Ar fi vrut ca Sienna să plece înainte de a se vedea obligat s-o arunce peste bord. Scuză-mă o clipă, a zis el apoi, intrând în timonerie.

Randy răsfoia o revistă *MotoCross,* rezemându-și picioarele pe pupitrul de comandă. Skinner și-a băut berea în tăcere, privind cum din amonte se apropia un schif vechi. La proră stătea un bărbat burtos, care avea un ochi vânăt și care nu părea să se simtă în largul lui. Purta un costum șifonat, gri, de afaceri, o ținută complet nepotrivită pentru pescuit, iar pe genunchi ținea cu un gest protector două valize de metal.

În spate stătea Louis Piejack, cu mana zdravănă rezemată de mânerul motorului. Când a trecut de docuri, nu a privit nicio clipă înapoi, astfel că nu avea nici cea mai vagă idee că cineva îl urmărea. Altfel ar fi ascuns, fără îndoială, pușca de vânătoare, pe care o ținea la vedere pe fundul bărcii.

— La naiba! a murmurat Perry Skinner.

— Ce s-a întâmplat, șefu'? l-a întrebat Randy, ridicându-și privirea din paginile revistei.

Nu mai avea timp să-i cheme pe indivizii din Hialeah. Skinner va trebui să rezolve singur problema, lucru care îi convenea însă de minune.

— Ce faci diseară, Randy?

— Nimic, șefu'.

— Nu vrei să te duci cu Sienna la concertul formației Green Day? M-a înnebunit, a spus Skinner.

— Grozav!

•

Dealey nu era un tip dur. Nu fusese niciodată polițist sau agent federal ca alți detectivi particulari. Înainte de a pune bazele propriei sale agenții de detectivi, lucrase timp de optsprezece ani pentru o companie de asigurări, unde îi demasca pe cei care invocau diverse dizabilități fizice.

Și, de obicei, misiunile lui nu presupuneau factori de risc, limitându-se în general la spionarea soților sau soțiilor infidele. Se confruntase o singură dată cu un incident violent, când arma s-a dovedit a fi un vibrator zburător. Atacul a avut loc în timp ce fotografia un cuplu de tineri din Candleridge. Femeia, care îl văzuse pe Dealey, a luat proiectilul de pe o noptieră și l-a aruncat cu o precizie fantastică prin fereastra deschisă a apartamentului ei situat la parter. Detectivul, lovit din plin în gât, a fugit la câteva blocuri distanță înainte de a se prăbuși într-un gard viu. Trei săptămâni după aceea nu a mai putut să vorbească și nici să înghită mâncare solidă. Dealey păstra vibratorul în biroul său ca să-și amintească mereu faptul că meseria lui nu era lipsită de pericole. Bateriile le aruncase la gunoi.

În toți acești ani, în care a urmărit parteneri infideli, oameni care refuzau să muncească și artiști falși, nimeni nu l-a amenințat vreodată pe Dealey cu arma și nici nu a tras pe deasupra capului său. Louis Piejack era un individ răzbunător și nebun – o combinație extrem de periculoasă.

— Nu știu să înot prea bine, l-a avertizat el pe Piejack când s-au urcat în barcă.

— Mare lucru!

Auzul îi revenise la normal, așa că Dealey nu avea de ce să-și pună semne de întrebare referitor la răspunsul lui Piejack.

— N-ar fi mai bine să așteptăm ca Honey să se întoarcă? i-a sugerat detectivul. Ce poze sexy ai vrea să-ți fac în timp ce vâslește?

— Taci dracului din gură! i-a spus Piejack.

Dealey își așezase valizele Halliburton pe genunchi ca să-și apere organele vitale în cazul unei alte împușcături – trase din greșeală sau intenționat. În timp ce bărcuța cu fundul plat plutea în aval, detectivul își concepea o strategie prin care să-i câștige încrederea lui Louis Piejack în așa fel încât să-i înșele vigilența și să-l prindă pe picior greșit.

— Cum s-a întâmplat mai exact incidentul cu crabii-de-stâncă? l-a întrebat Dealey pe un ton plin de compasiune.

Nu-și putea desprinde ochii de la buricele degetelor lui, care se iveau din bandaj ca niște cioturi de cretă murdară. Ceva nu era în regulă.

— Fostul soț al lui Honey a angajat niște nenorociți de cubanezi, care mi-au băgat mâna într-o capcană plină de crabi, iar ăștia au trecut imediat la treabă, a spus Piejack. Știu că el mi-a făcut-o – în primul rând, pentru că vorbește spaniola foarte bine și, în al doilea rând, e gelos pentru că îi dau târcoale lui Honey.

— Da, pare logic, a spus Dealey.

— Apoi, când am ajuns în sala de operație, un nenorocit de doctor mi-a cusut greșit degetele. Privește! Louis Piejack a ridicat mâna, arătându-i cum în locul degetului mare se afla degetul mic. Priveliștea l-a tulburat pe Dealey, deși nu știa dacă trebuia să creadă ceva din povestea individului. Piejack părea capabil să se mutileze singur. Mi-am angajat un avocat bun, a continuat el, nu-ți face griji! Dacă te întorci peste un an, o să vezi că tot spitalul ăla o să fie al meu.

— Nu poți să găsești un alt doctor care să te opereze și să-ți pună degetele la locul lor?

— Probabil că da, a spus Piejack, dar o să mai aștept un timp să văd cum funcționează astea.

— Ce vrei să spui?

— Poate că lui Honey o să-i placă mai mult așa, a explicat Piejack, încercând în zadar să-și miște degetul mic. Înțelegi?

Dealey a încuviințat din cap, spunându-și: „E nebun de legat!”

I-ar fi plăcut s-o acuze pe Lily Shreave pentru situația în care se afla, dar știa că era vina lui. Lily era bogată și excentrică; el, în schimb, ar fi putut să refuze călătoria în Florida. Din cauza lăcomiei lui a ajuns în această încurcătură.

— Doctorii mi-au dat niște calmante puternice pentru dureri, a spus el, când au trecut pe lângă niște bărci de pescuit.

— Serios? Ce anume?

— Vicodin, a răspuns el. În prima zi am înghițit tot flaconul. Dar cunosc un farmacist în Naples – îmi dă o sută de pastile pentru două kilograme de pește-sabie.

„Minunat!” și-a spus Dealey. „Individul nu e doar nebun; e și drogat. Dacă mai punem la socoteală și pușca de vânătoare încărcată, atunci vom avea parte de o petrecere pe cinste”.

— Dacă nu te simți bine, aș putea să trec eu la cârmă, s-a oferit Dealey.

— Da, cum să nu! a spus Piejack, tușind și scuipând într-o parte.

Detectivul și-a schimbat poziția pe scaun ca să vadă unde îl ducea nebunul. După ce au traversat râul cafeniu, au ajuns într-un golf mare, cu ape line, străjuit de pâlcuri dese de copaci. Nu se vedeau nici hoteluri, nici alte clădiri înalte, un lucru surprinzător, în concepția lui Dealey. Piejack a apăsat pe mânerul motorului și barca a prins viteză. Dealey și-a strâns valizele în brațe, tremurând ușor din cauza aerului rece.

— Dar unde dracu’ au dispărut? s-a întrebat Piejack, ridicând vocea ca să acopere zgomotul motorului.

Dealey a văzut păsări scufundându-se în apă și peștișori aurii sărind la suprafață, dar nici urmă de caiace.

— Poate că s-au întors deja, a spus el plin de speranță.

— Nu, sunt pe aici pe undeva, a răspuns Louis Piejack, râzând. Nu mă las până nu-i găsesc. De asta poți să fii sigur.

14.

Planul era să fure apă, dar nu și mâncare de la alți vizitatori de pe insulă. Apa era vitală, a spus Sammy Tigertail. Chipsurile Pringles, nu.

— Ce facem dacă găsim bere? l-a întrebat Gillian.

— E bună și aia.

După ore întregi de căutare, n-au găsit nici focuri de tabără și nici urmă de oameni. Când luna a dispărut în spatele norilor gri-albaștri, Sammy Tigertail a hotărât să se întoarcă pe insulă. Se temea că s-ar putea rătăci în hățișul de golfulețe nedelimitate, deși nu i-a spus acest lucru lui Gillian.

— Cunoști vreun dans al ploii? l-a întrebat Gillian de la prora bărcii.

— Am nevoie de o fată virgină.

— Vorbesc serios, a insistat ea.

Sammy Tigertail nu știa dacă indienii Seminole aveau vreun dans ca să aducă ploaia. Cunoștea însă Dansul Porumbului Verde, o sărbătoare și un ritual de purificare, ce-și avea originile în cultura tribului Creek. Aceasta avea loc în fiecare primăvară și presupunea ca participanții să bea o fiertură neagră, care îi făcea să vomite. Sammy Tigertail a participat și el împreună cu mama și unchiul lui, Tommy, care a adus cu el o sticlă de Johnnie Walker ca să înlăture gustul neplăcut al băuturilor negre.

— Și pentru că a venit vorba de virginitate, a spus Gillian, vrei să știi cum mi-am pierdut-o? Îți spun dacă îmi spui și tu.

— Nu mă interesează.

— Pe o mașină de tuns iarba.

— Încetează!

— Pe terenul de golf al clubului Firestone Country, a continuat ea.

— Am înțeles.

— Mândria orașului Akron din Ohio. Dar tu?

— Nu-mi mai aduc aminte, a spus Sammy Tigertail.

Indianul a zărit insula în apropiere și a început să vâslească mai tare, ignorând setea și bășicile care îi apăruseră în palma stângă.

— Am făcut-o cu fratele mai mare al celei mai bune prietene de-ale mele, a continuat Gillian. Ți se pare un clișeu? Și sunt convinsă că-ți amintești foarte bine.

— Aproape că am ajuns, a zis indianul.

— Deci – cum o chema?

— Sally Otter.

— Grozav!

După ce au priponit barca, au mâncat fructe de cactus și au mutat sacii de dormit sub cerul liber ca să vadă stelele. Stăteau întinși unul lângă celălalt, atingându-și umerii.

— Thlocko! a murmurat Gillian.

— Sunt obosit.

— Urmezi vreun colegiu?

— N-am terminat nici liceul.

La o săptămână după ce s-a născut fiul lui, tatăl lui Sammy Tigertail a deschis un cont la bancă – „Fondul destinat studiilor universitare ale lui Chad McQueen” – în care depunea câte o sută de dolari pe lună. Când Chad/Sammy a împlinit doisprezece ani, mama lui vitregă l-a convins pe tatăl lui să lichideze contul și să investească suma acumulată – 16 795,12 dolari – în trei sute șapte păpuși și figurine din pluș Beanie Baby, a căror valoare, a prezis ea, va crește de cinci ori până când băiatul va termina liceul. Se spunea că piesa cea mai rară și cea mai valoroasă a colecției de figurine, ce purtau nume cât se poate de pompoase, era lemingul Leroy, din care mama vitregă a lui Sammy deținea patru exemplare. Jucăriile au fost apoi ferecate într-un cufăr care ocupa foarte mult spațiu în dormitorul băiatului. După moartea bruscă a tatălui lui Sammy, mama lui vitregă a

vândut întreaga colecție de figurine Beanie Baby pentru trei mii patru sute de dolari, bani cu care a plătit avansul noului ei automobil Lexus.

Indianul a preferat să nu-i împărtășească însă aceste amintiri lui Gillian. Trecutul și sângele lui pe jumătate alb îl priveau numai pe el.

— Și atunci care e problema ta cu colegiul? l-a întrebat ea.

— Taci odată! a zis Sammy Tigertail.

— Dar cu echipa Fighting Irish?

— Cu cine?

— Îți mai aduci aminte că mi-ai servit o întreagă teorie legată de tricoul care purta sigla universității tribului Seminole? Dar ce zici de Notre Dame? De ce pe irlandezi nu-i deranjează numele acestei echipe[126]?

Sammy Tigertail i-a pus mâna peste gură lui Gillian.

— Taci dracului din gură! Te implor.

Ea i-a dat mâna la o parte, întrebându-l:

— Așa vorbeai și cu Sally Beaver?

— Otter o chema.

— Mă rog, a spus Gillian.

Indianul a închis ochii, dorindu-și un somn liniștit. Cu o mie de ani în urmă, războinicii Calusa dormeau sub același cer plin de stele. Când era în clasa a opta (și purta încă numele de Chad McQueen), Sammy Tigertail a scris o lucrare despre tribul Calusa, care se afla în Florida cu douăsprezece secole înainte de sosirea strămoșilor lui Seminole. Indienii Calusa aveau o societate bine structurată și se îndeletniceau în special cu pescuitul, dar erau și buni meșteșugari, confecționând plase din fibre de palmier, sulițe, armuri pentru gât și cârlige. Călătoreau cu pirogi, dominând – prin forța și arta negoțului lor – toate celelalte triburi de indieni din peninsulă. Sammy Tigertail își amintea că a văzut fotografii care înfățișau măști decorative purtate de membrii tribului, bijuterii din cochilii de scoici și păsări

sculptate în lemn, descoperite într-o movilă Calusa de pe insula Marco. Războinicii Calusa amestecau vopseaua cu care se ungeau pe trup cu ulei din ficat de rechin, ca să alunge țânțarii. (Sammy Tigertail l-a întrebat odată pe unchiul lui de ce indienii Seminole nu foloseau și ei această metodă, iar el i-a răspuns că prefera să omoare insectele cu mâna decât să ucidă un rechin.)

Dar ceea ce l-a impresionat cel mai mult pe Sammy Tigertail a fost soarta cumplită a nobililor Calusa, care au fost exterminați la două sute de ani după prima lor întâlnire cu soldații spanioli, ale căror boli s-au dovedit mai periculoase decât muschetele lor.

„Războinicul Calusa, care l-a ucis cu o săgeată pe Ponce de Léon, a avut dreptate", și-a spus Sammy Tigertail. „Și-a dat seama că fețele palide nu aduceau vești bune".

În cele din urmă, ultimii indieni Calusa, alungați de pe pământurile lor, au fost vânați de mercenarii tribului Creek și de alți indieni, bine înarmați, care i-au vândut apoi ca sclavi. Se spune însă, și-a amintit Sammy Tigertail, că, prin anii 1700, câteva sute de indieni Calusa au reușit să fugă, împreună cu șeful lor, în Havana, iar el se întreba acum ce s-a întâmplat cu ei. I se părea trist faptul că tribul a dispărut din ținuturile sălbatice situate în sudul Floridei înainte ca indienii Seminole – alungați și ei de lăcomia fețelor palide – să se stabilească acolo. Pentru că cele două triburi nu s-au întâlnit niciodată, nu exista nici cea mai mică șansă ca prin venele lui Sammy Tigertail să curgă vreo picătură de sânge Calusa. Uneori, cuprins de tristețe, se întreba dacă nu cumva era urmașul indienilor Creek, care au vânat și au distrus seminția Calusa, căci – ca o ironie a sorții – națiunea Seminole a luat naștere din contopirea clanurilor Creek cu alte triburi africane, care au scăpat de sclavie și s-au stabilit în locurile acelea.

Sammy Tigertail a tras adânc aer în piept și și-a lipit brațele de trup. Spera să absoarbă puterea și înțelepciunea războinicilor Calusa îngropați în movilele de sub el…

Dar când a deschis ochii, nu se simțea deloc mai bine – părea că nu-și găsește locul nici în lumea albilor, nici în cea a indienilor.

A clipit de câteva ori, orbit de razele puternice ale soarelui, care ardea pe cer. Zăcea, fără cămașă, pe sacul de dormit, ținând strâns la piept chitara Gibson. Undeva, lângă țărm, a auzit-o pe Gillian spunând:

— La dreapta, Boyd, *la dreapta*! Ferește-te de crengile alea, Genie!

Dar cuvintele nu aveau nicio noimă, până când indianul a realizat că nu vocea lui Gillian se auzea de pe apă. Fata stătea pe crengile arborelui secular, făcându-i semn să se trezească.

Sammy Tigertail a sărit în picioare și și-a luat pușca. Gillian a coborât încet din copac. Și-a făcut simțită prezența, atingându-i brațul și întrebându-l:

— Crezi că au apă, Thlocko?

— E timpul să fii cuminte, a sfătuit-o el, pentru că altfel o să te las să mori singură în pustietatea asta.

— Știu să tac. Îți jur că știu, l-a asigurat ea, mimând că își închide gura ca pe un fermoar.

•

Eugenie Fonda recunoștea că Boyd Shreave chiar se schimbase: într-o ultimă încercare de a deveni un alt om, trecuse de la statutul de prostovan ambivalent[27] la cel de ticălos atotștiutor. Nu era pentru prima oară când unul dintre iubiții ei căuta să se reinventeze, dar Boyd îi întrecea pe toți prin firea lui detestabilă. Firește că va plăti cu vârf și îndesat. În loc să lenevească pe o plajă cu un cocteil rece în mână – aceasta fiind vacanța de vis în concepția lui Eugenie – străbăteau o mlaștină urât mirositoare și plină de microbi. Dar, mai rău decât atât, ei îi revenea rolul cel mai dificil în

această misiune; Boyd habar nu avea să vâslească, nereușind să-și sincronizeze loviturile și împroșcând apă în toate părțile. Ignora cu nonșalanță sfaturile ghidei lor, care – a observat Eugenie la lumina zilei – era atrăgătoare. Majoritatea foștilor ei prieteni i-ar fi făcut deja avansuri lui Honey Santana, dar nu și Boyd. El s-a hotărât să-și promoveze virilitatea, afișând un comportament arogant și sfidător.

— Iar fac pe mine, a spus el.

Eugenie Fonda l-a ignorat. Honey și-a întors barca spre ei, întrebându-i:

— Totul e în regulă la voi acolo?

— Nu. Trebuie să urinez din nou, i-a răspuns Shreave.

— Ne oprim puțin mai încolo să luăm masa, i-a spus Honey, arătându-i o insulă la câțiva metri distanță.

— Ar fi bine să te grăbești, a mormăit el, adresându-i-se lui Eugenie, dacă nu vrei să te trezești înotând în ceva nu tocmai plăcut. A început apoi să vâslească la fel de haotic, deviind barca de la ruta corectă. Ca să-i distragă atenția, Eugenie și-a scos vesta de salvare și și-a desfăcut bretelușele care susțineau bluza, rămânând goală până la brâu. Ce faci? a întrebat-o Boyd.

— M-am hotărât să mă bronzez uniform.

— Dar dacă trece vreo barcă?

— Cui îi pasă, Boyd? Toată lumea are sâni.

Din momentul acela, priveliștea i-a captat atât de tare interesul, încât a uitat să mai vâslească, aceasta fiind și intenția lui Eugenie. Vâslind acum degajată, a reușit să repună barca pe făgașul corect și a pornit din nou la drum, împinsă de curent. Când s-au apropiat de insula de mangrove, Honey le-a strigat:

— La dreapta, Boyd, *la dreapta*! Ferește-te de crengile alea, Genie!

Nici nu au ajuns bine la mal, că Shreave a și sărit în apă, făcându-se imediat nevăzut. Honey

Santana și Eugenie Fonda au tras caiacele pe țărm.

— Pot să te întreb ceva? a spus Honey.

— Da, dar răspunsul nu-ți va fi pe plac. Cred că mă plictiseam, i-a răspuns Eugenie. Adică mă plictiseam *rău* de tot.

— Nu pare genul tău.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe cel care este genul meu. Asta e problema, a spus Eugenie. Dar tu?

— Eu l-am întâlnit, a răspuns Honey, dând afirmativ din cap. Am stat împreună mult timp.

— O să îndrept situația, nu te teme!

Shreave și-a făcut apariția tocmai atunci. Pălăria îi stătea strâmb pe cap, iar el se lupta să scoată o rămurică din fermoarul pantalonilor.

— Doamnelor, a spus el, n-o să vă vină să credeți ce am găsit pe deal.

— Puțin farmec? a întrebat Eugenie.

— Resturile unui foc de tabără!

— Aici? a exclamat Honey, vădit îngrijorată.

— E cald încă, a continuat Shreave, și miroase a pește. Honey a spus că ar trebui să se mute imediat pe o altă insulă. Dar de ce te temi? Au plecat acum, a insistat Boyd, agitându-și brațele indiferent. În plus, sunt lihnit.

— Ei, atunci așa rămâne. Maiestatea Sa ar vrea să mănânce, a spus Eugenie, scoțând din rucsac un pulover subțire din bumbac, cu care s-a îmbrăcat, în ciuda protestelor adolescentine ale lui Boyd. Nu avea de gând să meargă goală printre pânzele de păianjen.

•

Fry s-a trezit chicotind. Nu știa unde era și nici nu-i păsa. L-a auzit pe tatăl lui spunând:

— Frumoasă treabă, campionule!

— Poftim?

— Ai dat peste camionul care ridică gunoiul. Băiatul a încercat să-și amintească ce se întâmplase. Mergeai cu placa de skateboard, i-a explicat tatăl său.

— La dracu'! a murmurat Fry.

De obicei, nu înjura în fața părinților lui, dar acum nu se putea controla. Soarele îl orbea, iar gâtul îl durea când întorcea capul.

— Apropo, camionul era parcat, a spus tatăl lui. E ditamai măgăoaia, dar tu nu l-ai văzut.

— Îmi pare rău, tată, a spus Fry, râzând din nou și încercând să-și revină. Știu că nu e nimic nostim în toată povestea asta, crede-mă.

— Ești terminat, a spus tatăl lui. Dar o să-ți revii.

— Oooo! s-a văitat Fry, închizând ochii.

Știa că se afla în camioneta tatălui său și mergeau pe autostrada Tamiami.

— Ți-au administrat niște calmante foarte puternice, a spus Perry Skinner.

— De ce?

— Pentru că ai trei coaste rupte și o fractură craniană superficială. Plus un cucui mare cât o căpșună.

Fry a încercat să-l pipăie, dar a dat peste ceva moale de plastic.

— Ce e asta? a întrebat el.

— Doctorii au vrut să te țină sub observație, dar eram pe fugă, așa că am cumpărat de la un magazin o cască de fotbal.

— Cu echipa Bucs sau Dolphins?

— Dolphins, i-a răspuns tatăl lui. Dacă se va întâmpla cumva să amețești și să cazi, nu vreau să-ți adun creierii de pe jos.

Fry își recăpăta cu greu memoria.

— Unde eram în momentul accidentului? La școală, nu-i așa?

— Da.

— Tată, conduci cumva prea repede sau acesta este efectul medicamentului?

— Amândouă.

Fry și-a amintit atunci că a văzut prea târziu camionul de gunoi în calea lui și nu a mai avut

cum să-l evite. Se întreba la ce se gândea în clipa aceea, ce anume i-a distras atenția.

— Unde mergem? a întrebat el.

— Să ne plimbăm cu barca, i-a răspuns Perry Skinner.

— De ce?

Fry nu prea avea chef de o plimbare cu barca. Ar fi preferat să meargă acasă, să tragă jaluzelele și să se bage în pat.

— Pentru că doctorii mi-au spus să nu te las singur. Dacă vor apărea complicații, n-are cine să aibă grijă de tine, i-a răspuns tatăl lui, pe un ton aspru.

— Dar mama unde e? Skinner nu i-a răspuns. Fry își amintea acum că îl văzuse pe Louis Piejack trecând pe lângă rulota mamei lui în dimineața aceea. Își amintea, de asemenea, că se dusese la docuri ca să-i povestească totul tatălui său. Dar mama unde e? a repetat el întrebarea, deschizând ochii de această dată. Tată?

— Păi de-aia mergem, ca s-o găsim pe mama ta.

— Dar unde e?

— Nu știu sigur.

— O urmărește cumva domnul Piejack? a întrebat Fry.

— E posibil.

Fry s-a prăbușit într-o parte, lovindu-se cu casca de geamul camionetei.

— Ar fi trebuit să te las la spital, a spus Perry Skinner. Unde dracu' mi-o fi fost capul?

— Aș fi găsit o cale să fug.

— Da, mă gândeam eu că așa o să faci.

Niciunul dintre ei nu a mai rostit vreun cuvânt până când au ajuns la indicatorul luminos care semnala drumul spre Everglades City.

— Placa de skateboard n-a avut prea mult de suferit, a zis tatăl lui. I-a zburat o roată, dar în rest e întreagă.

— Tată, îți iei și arma?

— Poftim?

— Când plecăm s-o căutăm pe mama, îți iei și arma? l-a întrebat Fry.

— Da, a răspuns Perry Skinner, dregându-și glasul.

— Grozav!

•

Louis Piejack s-a uitat prin binoclu și a exclamat:

— Bingo!

A repetat apoi cuvântul de șase sau șapte ori.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Dealey, cu glas trist, stând la prora.

— Pregătește-ți camera! Văd țâțe la orizont. Detectivul a scrutat golful și a zărit două caiace cam la patru sute de metri distanță.

— N-are niciun rost, i-a spus el lui Louis Piejack. Bărcile sunt prea departe și, în plus, lumina le bate din spate, nu din față.

— Nu sunt ale lui Honey, dar sunt niște țâțe a-ntâia. Montează dracului camera aia odată!

Dealey a desfăcut una dintre valizele Halliburton, de unde a scos un aparat de fotografiat Nikon, pe care l-a fixat pe un trepied mic. Din cealaltă valiză a luat un teleobiectiv de șase sute de milimetri, pe care l-a montat cu mâinile tremurânde, căci se temea să nu scape în apă echipamentul atât de costisitor.

Louis Piejack a încetinit viteza, strigând:

— Bingo! Bingo! S-au oprit pe insulă!

Cu mâna dreaptă ținea binoclul la ochi în timp ce cu cea bandajată mânuia cârma bărcii.

— Lumina bate tot din spate, nu înțelegi? Nu pot să fotografiez nimic de aici, s-a plâns Dealey.

— Cunosc foarte bine Dismal Key. Putem s-o luăm pe altă cale.

— Dar mergi încet, bine? a spus detectivul. Dacă apa intră în aparat, s-a terminat cu jucăria noastră.

„Iar eu pierd două mii de dolari”, s-a gândit el.

— Dar vreau filme, a spus Piejack, nu fotografii.

Dealey a demontat aparatul Nikon, spunând că trebuiau să se apropie mai mult de subiectul lor ca să poată filma ceva.

— Nicio problemă!

Piejack era ameţit din cauza pastilelor de Vicodin pe care le luase la prânz. Nu era uşor să scape de dependenţa de medicamente cu o mână pe care nu o putea folosi. Prin urmare, l-a obligat pe Dealey – sub ameninţarea armei – să desfacă flaconul şi să scoată cinci pastile, pe care i le-a luat din palmă cu limba. Scârbit, detectivul nu a putut să spună nimic.

Piejack a ocolit insula şi a intrat cu barca într-un pâlc de mangrove. Crengile ca nişte gheare îl zgâriau pe Dealey şi îi sfâşiau haina de la costum, dar Piejack îşi vedea mai departe de drum. Când a ajuns la uscat, a luat puşca de vânătoare şi a sărit pe mal. Detectivul l-a urmat îndeaproape, cărând echipamentul de fotografiat.

— Sper că n-o să-ţi vină vreo idee, l-a avertizat Louis Piejack.

— Crezi că sunt nebun?

De fapt, de când plecaseră din Everglades City, Dealey căuta cu disperare o cale de scăpare. Acum, în timp ce îl urma pe Piejack pe insulă, aştepta ca narcoticele să-şi facă efectul. Cu puţin noroc, Piejack va adormi în curând, oferindu-i lui Dealey mai multe opţiuni. Fuga era prima pe listă, dar unde să se ducă? Chiar dacă ar fi reuşit să fugă cu barca, nu era convins că va ajunge înapoi de unde a plecat.

O variantă mult mai practică era să-i ia puşca în timp ce Louis Piejack dormea şi să-l oblige apoi să-l ducă înapoi în oraş. Chiar dacă avea să-şi conceapă un plan, Dealey trebuia să fie numai ochi şi urechi, pentru că nimic din experienţa acumulată în Fort Worth nu-l pregătise pentru o situaţie ca

aceea – să ajungă prizonierul unui negustor de pește mutilat, capabil oricând să apese pe trăgaci.

— Taci din gură! i-a ordonat Piejack.

— Dar n-am spus nimic.

— Atunci cine dracu' a vorbit? Piejack s-a oprit, ridicând o mână. Dealey nu auzea nimic, cu excepția respirației sale întretăiate; echipamentul de fotografiat era greu. De acolo se aude, a spus Piejack, arătând un deal înalt de patru metri, presărat cu arbuști și cactuși. Ia-o înainte!

— Mai lasă-mă-n pace!

— Dar un glonț în fund te-ar convinge să faci ce-ți spun?

Movila era ridicată din cochilii sparte de stridii și de scoici. Pantofii lui Dealey scârțâiau zgomotos în timp ce înainta, mânat de la spate de țeava puștii lui Piejack. Când au ajuns în vârf, detectivul a auzit voci de cealaltă parte a colinei. Piejack i-a făcut semn să se ascundă într-un hățiș de liane.

Cei trei vâslași se aflau într-un luminiș la umbra unui copac imens, cam la patruzeci și cinci de metri distanță. Boyd Shreave și Eugenie Fonda stăteau pe un rucsac și mâncau din casolete de plastic, bând apă dintr-o sticlă de trei litri. Femeia din parcul de rulote, Honey, cea pentru care Louis Piejack făcuse o adevărată pasiune, își dădea pe brațe cu spray antiinsecte.

— Doamne, e o splendoare! a exclamat, oftând, Piejack. Scoate-ți camera, Ochi-de-Vultur!

— Dar e îmbrăcată. Toți sunt îmbrăcați, a spus Dealey, convins fiind că sânii goi pe care Piejack susținea că îi văzuse mai devreme fuseseră doar o închipuire.

— Fă-mi dracului un film! a șoptit Louis Piejack amenințător.

Dealey a scos camera de luat vederi și a început să înregistreze în timp ce răpitorul său stătea lipit de umărul lui stâng, urmărindu-i toate mișcările. Detectivul a văzut prin ecranul camerei că Boyd

Shreave vorbea ca o moară stricată, fără ca femeile să-i acorde însă nici cea mai mică atenție.

Dealey simțea în ureche respirația fierbinte a lui Piejack. Apoi l-a auzit spunând cu o voce tărăgănată:

— Unde se duce plăcințica mea?

— De unde naiba să știu eu?

— Urmărește-o! Urmărește-o!

— Ușurel, Louis! a spus Dealey, însoțind-o pe Honey cu camera de luat vederi în timp ce ea își croia drum printr-un pâlc de copaci.

— Pun pariu că se duce să facă pipi, a spus Piejack, deja excitat.

„Probabil că are dreptate”, s-a gândit Dealey, oprind discret camera.

— O filmezi, da? Continuă s-o filmezi! a insistat Louis, gâfâind ca un câine istovit. O vezi? Eu nu mai reușesc s-o văd.

Fraierul habar nu avea că detectivul oprise camera, așa că Dealey s-ar fi putut preface în continuare că o filmează pe Honey stând pe vine în boschete în timp ce Piejack era în al nouălea cer.

Cu toate acestea, până și Dealey – a cărui meserie presupunea să spioneze și să exploateze cele mai intime momente ale semenilor săi – avea niște limite morale. O casetă cu o partidă de sex constituia o dovadă; o casetă care surprindea pe cineva urinând era o mizerie.

Detectivul s-a răsucit, cu un gest artistic, spre răpitorul său, a apăsat pe butonul de înregistrare și a îndreptat camera direct spre el.

Louis Piejack a făcut un pas înapoi.

— Ce dracu’ faci?

— Un film, a răspuns Dealey, despre cel mai josnic om pe care l-am cunoscut vreodată.

Atunci, pe coama movilei de stridii, Piejack a trecut de la nedumerire la mânie. Și-a înfipt călcâiele în cochiliile de scoici și a îndreptat pușca de vânătoare spre Dealey.

— Nu te apropia! Ești un om terminat, a spus el.

— Eu n-aș fi atât de sigur, i-a răspuns detectivul, potrivind expunerea camerei și continuând să filmeze.

Louis Piejack se holba la luminița roșie care licărea sub lentile.

— Închide drăcia aia!

— Nu vrei să devii celebru?

— Pentru ce?

— Pentru că împuți planeta, i-a răspuns Dealey.

— Gata! Până aici ți-a fost! Pregătește-te să crăpi, ticălosule!

— Atunci, baftă, Louis! O să ai nevoie.

— Ce dracu' vrei să spui? l-a întrebat furios Piejack.

— Baftă să deschizi, fără ajutorul meu, flaconul de medicamente, a spus Dealey.

— Au capace de protecție ca să nu le deschidă copiii, a murmurat Piejack, căzând pe gânduri și mușcându-și buza de sus. Nu le poți desface cu o singură mână.

— O să găsești tu o modalitate, a continuat Dealey, observând pe trăgaciul puștii ciotul unui deget pătat cu iod. Era degetul mare, care stătea acum în locul arătătorului. Dealey a focalizat obiectivul asupra lui. Hotărăște-te, Louis!

— Crezi că n-o să trag? a mormăit Piejack. Ha-ha!

Dealey a auzit atunci un pocnet surd, iar răpitorul a dispărut de pe ecranul aparatului de filmat. În locul lui stătea un tânăr vânjos, care ținea o pușcă în mână. Dealey a lăsat camera și l-a văzut pe Piejack zăcând fără suflare, cu fața în jos, într-un cactus.

— Îți sunt recunoscător, amice, i-a spus detectivul străinului, care a luat pușca de vânătoare a lui Piejack și a pus-o la subraț.

Apoi s-a dus la Dealey și l-a strâns tare de nas.

— Nu ești un om în carne și oase, i-a spus tânărul pe un ton acuzator.

— Ba da, a protestat Dealey, încercând să se elibereze din strânsoarea străinului.

— Uită-te ce costum ai!

— Pot să-ți spun ce mi s-a întâmplat.

— Nu mă minți! a spus omul cu pușca. Ești spiritul unui om mort.

„Minunat!” și-a zis Dealey. „Un alt țicnit din Florida”.

Bărbatul i-a eliberat nasul din strânsoare, ordonându-i:

— Scoate-ți pantofii și ciorapii! Dealey a împachetat aparatul de filmat și a făcut ce i s-a spus. Tânărul a îndesat apoi ciorapii uzi de transpirație în gura lui Dealey. Ai niște apă? l-a întrebat el. Detectivul a clătinat din cap, cerându-și parcă scuze. La naiba! a zis străinul, făcându-i apoi semn cu pușca. Ridică-te și vino după mine!

Când Dealey i-a arătat cele două valize Halliburton, bărbatul a ridicat din umeri. Detectivul a luat valizele și a pornit la drum, urmându-l cu greu pe străin. Cochiliile sparte de stridii îi înțepau tălpile, așa că a început să se vaite.

„Este cea mai grea misiune pe care am avut-o vreodată”, și-a spus el. „Fără îndoială, cea mai grea”.

15.

I s-a părut că auzise voci, dar nu era ceva neobișnuit. Rareori se așternea tăcerea în lumea ei; nu cunoștea noțiunea de liniște sau pace. Nat King Cole cânta în duet cu Marilyn Manson; un trăgător de elită a declanșat alarma de incendiu într-un sanatoriu; un papagal a aterizat într-un blender…

Cam așa se derula o zi în capul lui Honey Santana.

— Ce vacanță! a spus Boyd Shreave, cel care se prezentase la telefon cu numele de Eisenhower și încercase s-o convingă să cumpere la suprapreț o proprietate imobiliară. Cel care o făcuse poamă acră. Nu la asta ne-am așteptat, a adăugat el. Nu, Genie?

— N-aș putea să spun că seamănă cu Bahamas, a confirmat amanta lui.

— Dar la ce v-ați așteptat? a întrebat Honey. În afară de plajă și baruri cu băuturi exotice. Acestea sunt niște locuri pustii și virgine, ultimele din lume. Asta caută oamenii care vin în excursii ecoturistice.

Boyd Shreave a chicotit atunci sardonic.

— Prezintă-ne odată oferta aia promoțională ca să ne întoarcem în oraș.

— Nu există nicio ofertă promoțională, a spus Honey Santana.

— Da, cum să nu!

— Cum se numește insula asta? a întrebat Eugenie Fonda, întinzându-și brațele.

— Nu știu, i-a răspuns Honey, dar e ideală.

— Pentru ce? a întrebat Shreave, încruntându-se. Apoi s-a îndreptat spre ea și i-a smuls din mână batonul de ciocolată și cereale pe care îl mânca. Pentru ce e ideală?

— Urât din partea ta, a spus Honey, adunând resturile de pe jos și punându-le într-o pungă de gunoi. De fapt, gestul tău este incalificabil.

Eugenie Fonda i-a atras atenția lui Shreave să se comporte civilizat.

— Nu există nicio ofertă promoțională? a spus el, lovind cu piciorul resturile focului de tabără rămase de la cei care trecuseră pe acolo înaintea lor. Ce dracu' se petrece aici?

Nu avea niciun rost să mai aștepte, și-a zis Honey Santana. Era pregătită; la fel și el.

S-a ridicat atunci în picioare, spunând:

— Nu există nicio ofertă promoțională pentru că nu există nicio companie cu numele de Royal Gulf Hammocks, domnule *Eisenhower*.

Shreave s-a încruntat, vădit îngrijorat. S-a clătinat ușor, încleștându-și maxilarul.

— La dracu', Boyd! a spus Eugenie Fonda, care a făcut imediat legăturile. La dracu', *la dracu*'!

— Ne cunoaștem cumva? a întrebat-o el pe Honey, vorbind din ce în ce mai iute. Nu-mi spune că tu ai sunat la mine acasă!

— Tu m-ai sunat primul, Boyd. Ca să-mi vinzi nu știu ce teren în ținutul Gilchrist, îți mai aduci aminte? Ți-am ținut atunci o scurtă lecție de istorie despre Stephen Foster, care n-a văzut niciodată râul Suwannee. De ce nu te așezi?

Shreave se învârtea de colo-colo. Se bâlbâia. Își agita mâinile. Eugenie l-a apucat în cele din urmă de cureaua pantalonilor și l-a tras lângă ea.

— Vorbește ca ea! i-a spus el lui Honey. Dacă tu ești într-adevăr cea care m-a sunat, atunci vorbește ca ea!

Honey își făcuse bine temele.

— Bună seara, domnule Shreave. Numele meu este Pia Frampton și v-am sunat ca să vă prezint o ofertă extraordinară…

— O, Doamne! a exclamat Shreave, cu gura căscată.

— Mi-ai spus că am o voce prea „catifelată", îți amintești? Mi-ai dat multe sfaturi utile în meseria asta.

— Incredibil! a spus Eugenie Fonda.

Glasul i-a trădat oboseala, dezamăgirea, speranțele spulberate. „De ce m-am încurcat cu ratatul ăsta?” părea să se întrebe. Și Honey își pusese de mai multe ori întrebarea asta înainte de a pune capăt unei relații.

— Ți-a făcut-o, Boyd, i-a spus Eugenie lui Shreave.

— Pe dracu’! Ne-a oferit o călătorie gratuită în Florida.

— Nimic nu e gratuit, Boyd. Nu-mi spune că ai uitat!

— Da, dar ne-a trimis biletele de avion!

— Te-a fraierit, înțelege odată! Eugenie s-a uitat apoi la Honey, spunându-i: Probabil că ne vom trezi acum cu vreo bandă de tâlhari care ne vor jefui. Honey Santana a izbucnit în râs. Și atunci ce rost au toate astea? Gata, am ghicit – vrei o răscumpărare, a continuat Eugenie. Poate că ai aflat că soția lui Boyd are niște bani.

— Tacă-ți fleanca, Genie! i-a cerut Shreave.

Honey a luat o bomboană Tic Tac. Ceva i-a atras atenția – resturile unei căbănuțe: scânduri scorojite, grinzi arse, rame sparte de ferestre –, toate clădiseră cândva o casă. Pe una dintre pantele movilei de scoici se vedea o structură turtită, construită din cărămizi, care semăna cu un buncăr – poate că era un rezervor de apă.

Un stol de pescăruși și pelicani și-a luat atunci zborul, iar Honey s-a întrebat ce-i speriase. Poate că se duceau să prindă pești, și-a spus ea. Era o zi frumoasă.

— Dar de ce ai făcut asta? a întrebat-o Shreave cu glas răgușit. De ce ne-ai cumpărat bilete de avion? De ce ne-ai adus aici? Dumnezeule, probabil că ești nebună!

— Nu ești nebună, nu-i așa, Honey? a spus Eugenie Fonda.

Honey a desfăcut un pachet de smochine uscate. Din depărtare, îi veghea un arbore secular. Dacă s-

ar fi urcat în el, ar fi putut să vadă mult mai bine locul. I se părea că se afla foarte departe de fiul ei.

Liniștea a fost atunci spulberată de zgomotul unei împușcături, urmată imediat de alta.

Eugenie a sărit în picioare. Shreave a exclamat cu ochii mari cât cepele:

— E o *capcană*!

— Ssst! Sunt doar niște braconieri, a spus Honey, gândindu-se că ei erau probabil cei care făcuseră focul.

Împușcăturile l-au făcut să-și piardă cumpătul pe Shreave, care a sărit la gâtul lui Honey, prăbușindu-se amândoi la pământ.

— Hai să plecăm de aici! i-a spus el amenințător.

Eugenie Fonda a reușit cu greu s-o elibereze pe Honey din mâinile agresorului ei. În timp ce aduna cochiliile de scoici care i se agățaseră în păr, și-a amintit cum a făcut dragoste cu Perry Skinner pe plaja de la Cape Sable, plini de nisip și pietriș ud. Fuseseră surprinși de o furtună puternică de primăvară, motiv pentru care s-au trezit singuri pe plajă, cu excepția unui linx, care îi privea dintr-un pâlc de palmieri pitici. Lui Honey îi plăcea să creadă că atunci l-au conceput pe Fry.

— Cine a tras? a întrebat Shreave.

— N-am nici cea mai vagă idee, ăsta e adevărul, a răspuns Honey.

Au rămas tăcuți câteva clipe, ascultând încordați. Nu s-a mai auzit nicio altă împușcătură, iar Shreave s-a liniștit.

— Ia te uită! a exclamat Eugenie, văzând-o pe Honey instalându-și cortul.

— N-avem de gând să ne petrecem noaptea aici, a mârâit Shreave. O să cer ajutor.

— Cum? l-a întrebat Eugenie. Își lăsaseră telefoanele mobile în mașina închiriată, pentru că s-au temut că le vor pierde în timp ce vor vâsli. Suntem izolați aici, Boyd.

— Pe dracu'!

Le-a trebuit o jumătate de oră ca să instaleze corturile. După ce a terminat, Honey le-a spus texanilor:

— Am un băiat, cel pe care l-ați văzut în fotografiile din rulotă. M-am străduit să-l învăț principiile morale – oamenii au devenit atât de cinici în vremurile noastre! Urmărim împreună știrile la televizor pentru că este important ca tinerii să știe ce se întâmplă în lume, dar uneori îmi vine să sparg aparatul, credeți-mă! Nu ați face și voi același lucru?

— Nu și Boyd, a răspuns Eugenie. El adoră televizorul.

— Nu mă uit la știri, a intervenit el. Nu urmăresc nenorocitele alea de știri, nici măcar pe Fox. Apropo, ne pregătim de plecare, așa că strângeți corturile și puneți-le în caiace!

— Hai s-o ascultăm până la capăt, Boyd! a zis Eugenie. A făcut un efort considerabil ca să ne aducă până aici.

Honey i-a mulțumit și a continuat:

— „Lumea este plină de oameni ticăloși și hrăpăreți", îi spun eu fiului meu. „Ai grijă să nu devii ca ei!" Asta înseamnă că vreau să fie o persoană responsabilă și generoasă. E chiar atât de greu? Să fii generos, nu lacom. Mărinimos, nu indiferent. O, Doamne, există oare un păcat mai cumplit decât indiferența?

Shreave a luat o sticlă de apă și a început să bea, gâlgâind zgomotos. Și-a șters apoi gura cu mâneca, mormăind:

— N-ai vrea să treci odată la subiect, asta dacă mai știi unde vrei să ajungi?

— Da, știu foarte bine unde vreau să ajung, a spus Honey, făcând o pauză ca să identifice melodiile pe care le auzea în cap. Una dintre ele era *Yellow Submarine,* pe care i-o cânta adesea lui Fry când era copil. Chiar și Perry Skinner, care îi prefera pe Merle sau Waylon[28], știa toate versurile melodiei. Recunosc că sunt foarte sensibilă, că mă

obsedează unele lucruri, dar nu în sens medical. Am tendința de a mă concentra excesiv asupra anumitor lucruri, cum spune fiul meu. Cina este un moment important pentru mine, pentru că numai atunci reușim să mai vorbim.

— Tu și fiul tău? a întrebat Eugenie.

— Da. Momentul acela al zilei este numai *al nostru*, înțelegeți? Fry crește foarte repede, iar antrenamentele la atletism, temele și skateboardingul îi ocupă aproape tot timpul. În plus, se duce să-l vadă pe fostul lui tată de două ori pe săptămână, când vrea el. În fine… unde eram?

— La ora cinei, i-a amintit Eugenie cu glas domol.

— Da. Telefonul sună practic în fiecare seară, exact atunci când luăm masa, și un străin, de la mii de kilometri depărtare, încearcă să-mi vândă lucruri de care nu am nevoie, pe care nu le vreau și nici nu mi le permit. Compania unde lucrezi se numește Relentless, nu-i așa? Până și numele firmei sugerează dorința patronilor de a-i sâcâi continuu pe oameni, a continuat Honey, gesticulând și ridicând vocea. M-ai sunat acasă, domnule Boyd Shreave, fără să ai măcar decența sau curajul de a te prezenta cu numele real.

— Am respectat PSO-urile, a mormăit Shreave.

— Procedurile standard de operare, a explicat Eugenie. Nu ne dăm niciodată numele adevărate. Nimeni nu face asta.

— Și tu lucrezi acolo? a întrebat, uluită, Honey Santana.

— Data viitoare închide telefonul și gata! a spus Eugenie. Nu vor insista. Lista numerelor unde trebuie să sunăm este uriașă.

— Dar este îngrozitor! a spus Honey, apăsându-și tâmplele cu degetele. Eu vorbesc despre principii morale precum respectul și bunul-simț. Individul ăsta mi-a spus să mă duc la dracu', numindu-mă poamă acră și zbârcită.

— După ce ai insultat-o pe mama, a ripostat Shreave.

— Nu am făcut așa ceva! a protestat Honey, renunțând la intenția de a-și cere scuze. Individul nu le merita. Am pus doar o întrebare cât se poate de simplă și logică: Mama ta te-a crescut ca să devii o pacoste pentru semenii tăi? S-a chinuit să te aducă pe lume, Boyd, ca să-i sâcâi pe oameni cu telefoanele tale? Eu aș zice că nu. Cred că așteptările părinților tăi au fost cu totul altele. Și cum rămâne cu Lily? Shreave s-a împleticit, pentru că un alt secret îi era dat în vileag. *Adevărata* doamnă Shreave, a continuat Honey. Spune-mi că se bucură pentru că ai atins apogeul în carieră! Spune-mi că e mândră și fericită pentru că s-a căsătorit cu un agent de vânzări al unei companii de telemarketing!

— Bine, dragă, a intervenit Eugenie Fonda, suntem cu toții în aceeași barcă. Boyd regretă că te-a sunat și te-a deranjat. Nu o va mai face niciodată. N-am putea să plecăm acum de aici?

— Nu, nu cred că îi pasă nici cât negru sub unghie, a spus Honey, încercând să citească pe chipul lui Shreave o umbră de regret. N-a înțeles mesajul meu.

— Ba l-am înțeles foarte bine, a spus el, dovedind că Honey avea dreptate. Ești nebună de legat.

— Foarte elegant din partea ta! a spus Eugenie, aruncându-i o privire mânioasă.

— Ne-a răpit, la dracu'!

— M-am gândit că o să-ți placă aici, a spus Honey. Fii sincer: ai mai văzut vreodată un loc atât de frumos?

— În fiecare săptămână la *Survivor*, a strigat Shreave.

— Emisiunea lui preferată, a explicat Eugenie, lovind un păianjen care i se plimba pe gleznă. Asta și emisiunea lui Maury Povich.

Honey era complet debusolată. Se simțea îngrozitor de prost.

— Puteți să plecați, le-a spus ea, atacând cutia plină de cereale.

Boyd a sărit imediat în picioare, pierzându-și pălăria de pe cap.

— Nu fi ridicol! i-a spus Eugenie Fonda. Ne vom rătăci în cinci minute fără ea. Apoi s-a întors spre Honey: Hai să mergem! Te-ai distrat destul.

— Dacă o luați spre est, o să vă descurcați.

— Ba nu. N-o să ne descurcăm *deloc.*

— Atunci rămâneți cu mine!

— Las-o dracului! Hai să mergem, Eugenie! a bombănit Shreave.

Honey i-a urmărit apoi cu privirea, coborând în grabă poteca spre golful unde se aflau caiacele. Și-a rezemat capul de un rucsac, sperând – în ciuda tuturor celor întâmplate – că vor reuși să ajungă în Everglades City. Nu voia să-i mai vadă. Îi dăduseră tot planul peste cap. Nici discursul pe care și-l pregătise nu-și mai avea rostul. Deși nu-i plăcea să se dea bătută, se părea că Boyd Shreave era o cauză pierdută.

Cerul își schimbase culoarea, iar Honey simțea că și aerul se răcise ușor. Nu o deranja să petreacă noaptea singură; braconierii acționau de obicei discret, iar cei care au tras cu pușca plecaseră probabil de mult. O să facă focul și, înainte de apusul soarelui, o să înoate goală în golf. Dimineață, se va întoarce acasă și îl va aștepta pe Fry să vină de la școală. Avea de gând ca, în drum spre casă, să folosească GPS-ul lui Perry Skinner, pe care îl programase să-i arate mai multe rute în timp ce îi conducea pe texani prin insule.

A auzit în depărtare zgomotul unui avion, care s-a transformat apoi într-o melodie cântată în cor. Muzica, deși frumoasă, nu i se părea cunoscută. A încercat s-o fredoneze și ea, dar n-a reușit să-i descifreze notele. S-a auzit atunci un foșnet în apropiere și când a ridicat privirea l-a văzut pe

Boyd Shreave luptându-se să scape de pânzele de păianjen care i se agățaseră de urechi. Bărbatul s-a apropiat de ea, spunându-i:

— Gata, s-a terminat cu joaca! Mișcă-ți fundu'!

Honey s-a ridicat în capul oaselor. Genie a apărut și ea din pâlcul de copaci.

— Ai câștigat. Am căzut în cursă.

— Ce cursă? Ați spus că vă întoarceți acasă.

— Înot, poate, a spus Shreave.

— Au dispărut caiacele? a întrebat Honey, simțind un nod în stomac.

— Surprize, surprize! a spus Eugenie, cu glas pierdut.

Boyd Shreave a scos un pistol mic, pe care l-a îndreptat spre Honey.

— Nu mai face pe naiva! Spune-le prietenilor tăi să aducă înapoi nenorocitele alea de bărci!

Honey i-a explicat că nu avea niciun prieten pe insulă.

— Nu știu cine a furat caiacele. Jur!

Eugenie Fonda privea sceptică pistolul din mâna lui Shreave.

— Nu știu, Boyd, dar la lumina zilei pare o jucărie.

— Nu e o jucărie, a zis el pe un ton nu prea convingător, privindu-l cu atenție.

— Nu contează. Lasă-l naibii! l-a sfătuit Eugenie. Honey spune adevărul.

— Minunat! Acum v-ați coalizat împotriva mea.

— Știu de unde l-a luat, de sub patul meu, a spus Honey Santana. Și are dreptate, nu e o jucărie.

— Ți-am spus eu! a persiflat-o Shreave pe Eugenie.

Cu un gest sfidător, a îndesat arma în pantaloni, declanșându-i, cu un pocnet surd, șocurile electrice. Shreave a început atunci să țipe și să sară înapoi, de parcă ceva îl trăgea de la spate. Apoi s-a prăbușit la pământ și s-a zvârcolit cam o jumătate

de minut, ținându-se cu mâinile de organele genitale.

Eugenie Fonda a urmărit spectacolul în tăcere.

— De fapt, nu este nicio armă de foc, i-a explicat Honey. Este un Taser cu șocuri electrice.

— Ce idiot! a spus Eugenie, oftând.

— Nu l-aș atinge dacă aș fi în locul tău.

— Stai liniștită, nici n-am de gând s-o fac.

•

Trăgând după el cele două caiace furate, Sammy Tigertail și-a mutat cartierul general în partea de sud-est a insulei. Făcea un alt foc de tabără în timp ce Gillian se distra pe seama lui Dealey.

— Tu cine ești? a întrebat-o el după ce i-a scos șosetele din gură.

— Ostatica lui Thlocko.

— Asta înseamnă că suntem doi.

— Tu ești doar pentru scurt timp. Un fel de prizonier de război, a zis ea. Își mai spune și „Coadă de Tigru”. Este un șef de trib Seminole.

— Nu-mi dă și mie șansa să-i explic ce mi s-a întâmplat?

— Mă îndoiesc. Este un tip intransigent.

Gillian a deschis una dintre valizele Halliburton și a început să se joace cu aparatul Nikon.

— Ai grijă, te rog! i-a spus Dealey.

Când a încercat să-i ia aparatul, Gillian l-a pocnit peste mână.

Sammy Tigertail i-a amenințat că îi va arunca pe amândoi în golful Pumpkin, căci acolo credea că se aflau. În realitate însă erau în apropierea golfului Santina, o greșeală care nu va avea consecințe imediate.

— Din zece mii de insule, idioții ăștia au ales-o tocmai pe asta, și-a spus indianul.

Era abătut pentru că fusese nevoit să se retragă. Insula părea împânzită de fețe palide și bântuită de spiritele acestora. Cele două împușcături pe care le trăsese nu reușiseră să-i alunge pe vâslașii din caiace, obligându-l pe Sammy Tigertail să-și

abandoneze tabăra de pe movila de scoici, unde sperase că va stabili o legătură cu strămoșii din tribul Calusa. Acum cei trei turiști păreau să rămână acolo, în timp ce Sammy Tigertail se vedea obligat să-i care după el pe studenta captivă, dar și spiritul unui om de afaceri alb.

— Nu sunt o fantomă! a protestat detectivul, arătându-și picioarele sângerânde ca dovadă a statutului său de muritor.

Gillian a făcut câteva fotografii, apoi a lăsat aparatul. Indianul i-a dat chitara, rugând-o să cânte o melodie suavă. Ea a ales piesa *Mexico* a lui James Taylor, pe care Sammy Tigertail a recunoscut-o imediat. Ar fi sunat mult mai bine interpretată cu o chitară acustică, dar nici așa nu era rău. A observat, pentru prima oară, că Gillian avea o voce frumoasă, temându-se că astfel îl va subjuga și mai tare. Dar a lăsat-o să cânte până la capăt.

Când a terminat, Dealey le-a spus că îi era sete, iar fata l-a sfătuit să stea la rând.

— De zile întregi mâncăm doar fructe de cactus și pește prăjit. Aș da orice să beau o bere Corona, a spus ea.

— Și ce-ai de gând să faci cu mine? l-a întrebat detectivul pe indian, care a luat chitara de la Gillian și a început să-i ciupească coardele.

Fata s-a aplecat spre Dealey, șoptindu-i:

— Thlocko nu vrea să vorbească cu tine pentru că te consideră un spirit. S-a săturat să se certe cu spiritele oamenilor albi.

— Atunci spune-i să mă lase să plec!

— Și unde să te duci? l-a întrebat Gillian, zâmbind.

— Am un telefon celular. O să sun pe cineva să vină să mă ia.

— Nu ai cum să pleci de aici, a spus ea. Cine era individul ăla cu mâna bandajată?

Dealey i-a spus că nu îl cunoștea.

— Un oarecare Louis Piejack, un nebun, care urmărește o femeie din parcul de rulote. M-a obligat, sub amenințarea armei, să vin cu el.

— Grozav! a exclamat Gillian. Să fii răpit de două ori în aceeași zi! Un adevărat record mondial.

— Nu am inventat nimic. Individul ăsta mi-a învinețit ochiul.

Gillian i-a spus lui Dealey că îl credea. Sammy Tigertail i-a interzis însă să mai vorbească cu spiritul omului alb.

— Dar susține că e viu, i-a spus Gillian, făcându-i cu ochiul detectivului.

— Cu atât mai rău pentru el, a răspuns indianul, care nu excludea o asemenea posibilitate.

Spre deosebire de spiritul lui Wilson, Dealey nu s-a făcut nevăzut când Sammy Tigertail a deschis ochii. Și, mai mult decât atât, se materializa și în fața lui Gillian, care – deși nu era indiancă – putea să-l vadă și să-l audă.

Sammy Tigertail continua să ciupească coardele chitarei. Își dorea să aibă un amplificator. Gillian a luat aparatul de fotografiat al lui Dealey și i-a făcut câteva poze indianului în timp ce acesta cânta. Apoi i le-a arătat pe ecranul aparatului.

— La naiba, chiar ai putea să fii un star rock! a spus fata.

Indianului îi plăcea cum arăta cu chitara în mână, deși a încercat să nu-și trădeze sentimentele.

— Nu vreau să fiu un star rock, a zis el.

— Normal că nu vrei, a spus Gillian. Cui i-ar plăcea să se îndoape cu droguri și să facă sex după pofta inimii?

— Am nevoie de liniște. Nu pot să gândesc.

Sammy Tigertail a șters cu grijă chitara și a pus-o deoparte. Apoi a întins sacul de dormit și i-a ordonat lui Dealey să se bage înăuntru.

— Închide-i fermoarul! Până sus, i-a spus indianul lui Gillian.

— Și capul?

— Mai ales capul.

— Nu faceți asta! Sufăr de claustrofobie! a strigat Dealey, făcându-se roșu ca racul.

— Unde dracu' sunt ciorapii ăia? a întrebat Sammy Tigertail.

— Nu, nu! Jur că o să tac!

— Thlocko, nu vezi că este speriat de moarte? i-a spus Gillian.

— Atunci intră și tu cu el acolo! Ca să-i ții companie, a replicat indianul. E loc pentru amândoi.

— Ce scârbos!

— N-o să-ți facă nimic. E mort.

— N-aș prea crede, a răspuns ea.

Dealey s-a întors pe o parte ca să-i facă loc. Gillian a intrat în sacul de dormit, proptindu-se în coate ca să păstreze distanța între ei. Indianul a închis apoi fermoarul complet, învăluindu-i într-o atmosferă caldă, întunecată, cu iz de mucegai.

— V-am spus că trebuie să gândesc, a repetat el.

După câteva clipe, respirația lor a devenit mai ușoară. S-a așezat și el în apropiere. Nu a fost frumos din partea lui s-o oblige pe Gillian să intre în sacul de dormit alături de spiritul unui om alb, dar poate că astfel se va răzgândi și va renunța la ideea de a rămâne pe insulă. Nicio fată normală nu ar accepta un asemenea tratament, dar Gillian era oricum, numai normală nu.

O voce interioară îi spunea să n-o alunge, vocea eului său slab și singuratic. Dar de ce avea nevoie de ea? Nu ca să-l învețe, firește, să cânte la chitară. Putea la fel de bine să învețe singur, ca mulți alți artiști de renume. Tatăl lui îi zisese că Jimi Hendrix a luat o singură lecție de chitară în toată viața lui, iar membrii formației Beatles nu știau nici măcar să citească notele.

— Hei! a șoptit Dealey.

— Ce e? l-a întrebat Gillian.

Sammy Tigertail s-a apropiat mai mult de sacul de dormit ca să tragă cu urechea.

— E o barcă cu motor, a spus detectivul.

— Nu aud nimic.

— Nu, pe insulă e o barcă cu motor. Cu ea am ajuns noi aici.

— Tu și omul cu mâna bandajată? l-a întrebat Gillian.

— Da, e barca lui, a șoptit Dealey. Cred că aș putea s-o găsesc.

— Pentru ce?

Întrebarea ei a fost urmată de o clipă de tăcere. Cele două trupuri din sacul de dormit au început să se miște. Sammy Tigertail și-a masat mușchii gâtului, așteptând răspunsul lui Dealey.

— Ca să scăpăm din mâinile *lui*! a răspuns acesta vădit nervos.

— Dar de ce aș face asta? a întrebat Gillian cu o sinceritate care l-a făcut până și pe indian să zâmbească.

16.

Viceprimarul din Everglades City a împrumutat de la vecinul său o barcă dotată cu un motor de treizeci și cinci de cai-putere și un ghionder[29] lung de cinci metri și jumătate pentru cazul în care ar fi trebuit să împingă barca în ape puțin adânci. Perry Skinner a cumpărat o cutie frigorifică pentru apă și mâncare, o lanternă, doi saci de dormit și a luat și pistolul semiautomat. Fry, care se simțea încă amețit din cauza calmantelor, a moțăit o oră, la proră, în timp ce tatăl său scotocea în lung și-n lat golful Chokoloskee. Nu se vedea nici urmă de Honey, de oaspeții ei sau de barca lui Louis Piejack.

Când băiatul s-a trezit, soarele se pregătea să apună.

— Și acum ce facem? l-a întrebat pe tatăl său.

— Căutăm în continuare.

— Pot să-mi scot casca? Mă simt bine.

— Mincinosule!

Perry Skinner știa că Honey va da vina pe el dacă băiatul avea să pățească ceva. De fapt, va înnebuni de furie.

Fry și-a pipăit coastele și s-a strâmbat de durere.

— Se întunecă, a spus el.

— Cu atât mai bine pentru noi.

— Dar ne vor auzi de la mare depărtare.

— Ai încredere în mine, fiule!

Perry Skinner nu uitase arta de a fugi pe timp de noapte, o artă vitală dacă voiai să faci carieră ca traficant de droguri pe insulă. Nu fusese niciodată arestat pe apă, deoarece polițiștii nu puteau să-l găsească și cu atât mai puțin să-l prindă. Au reușit să-l aresteze pe uscat, în zorii zilei, împreună cu jumătate din bărbații care locuiau în Everglades City. Cinci agenți federali au intrat cu violență pe ușă, iar Honey, pe jumătate goală, a aruncat cu un

ibric în șeful acestora, care – fascinat de priveliștea ce i se oferea – nu a reușit să se ferească.

În timpul carierei sale de proscris, Skinner a fost întotdeauna extrem de prudent și discret. Singura lui greșeală a fost încrederea oarbă pe care a avut-o într-un om pe care îl cunoștea de la grădiniță. Ca să-și scape pielea, prietenul lui i-a turnat pe Perry și pe fratele acestuia, trădarea fiind de obicei metoda standard prin care se pune capăt afacerilor cu droguri. Skinner s-a gândit să se răzbune pe individ, dar a renunțat. La urma urmei, era vărul lui primar.

Povestea s-a încheiat înainte de venirea pe lume a lui Fry, care nu s-ar mai fi născut dacă Honey Santana nu l-ar fi așteptat pe Skinner în fața închisorii atunci când acesta a fost eliberat; purta o rochie de vară, galbenă ca lămâia, și sandale albe. Prezența ei a fost o surpriză, mai ales zâmbetul ei fermecător. Îi trimisese o sută patruzeci și șapte de scrisori lui Skinner în timpul detenției, dar – în ciuda tonului lor împăciuitor – niciuna nu i-a dat de înțeles că l-ar ierta. Și cu toate acestea, când a ieșit pe porțile închisorii Eglin, a văzut-o strălucind în bătaia soarelui din Pensacola. „Dacă mai faci vreodată trafic de droguri, îți tai cocoșelul și-l arunc la pești”, au fost primele cuvinte pe care i le-a spus.

Perry Skinner și-a reluat apoi viața cinstită de negustor de crabi și lucrurile au mers bine acasă – un timp.

— I-ai dat GPS-ul mamei tale? l-a întrebat el pe Fry.

— Da.

— Și i-ai arătat cum să-l folosească?

— Am încercat, a răspuns Fry.

— Crezi că se descurcă cu el?

— În proporție de cincizeci la sută. Nu știe să-și verifice nici bordul de la mașină.

„Nu se va schimba nimic niciodată”, și-a spus Perry Skinner.

— Cum te simți? l-a întrebat el apoi pe Fry. Și vreau să știu adevărul.

— Îngrozitor.

— Mi-am imaginat eu!

Skinner era îngrijorat pentru că îl luase pe Fry cu el. Nu-i plăceau spitalele, iar ideea de a-l lăsa pe băiat în mâinile străinilor de la secția de urgențe i se păruse atunci inacceptabilă.

— O să-l împuști, tată?

— Pe Piejack? Dacă voi fi nevoit, da.

— Dar dacă vom ajunge prea târziu? Dacă i-a făcut deja ceva mamei?

— Atunci e un om mort, i-a răspuns Skinner.

Fry a încuviințat din cap. Era exact răspunsul pe care îl aștepta.

•

Louis Piejack n-a auzit pe nimeni furișându-se în spatele lui. Cineva i-a aplicat o lovitură la baza craniului, pierzându-și cunoștința înainte de a se prăbuși în cactuși.

Și-a revenit în amurg, copleșit de o durere atroce. S-a eliberat din frunzele plantelor care îl țineau captiv, dar s-a dezechilibrat și a alunecat într-o râpă plină de cutii goale de bere Busch. Aterizarea a avut un impact copleșitor.

În lumina difuză a asfințitului, contemplându-și hainele care miroseau a pește și trupul ars de soare, Piejack a observat nenumărate gheme de ace, care se întindeau – a înțeles el după înțepăturile cumplite pe care le simțea – din cap până-n picioare. Degetele care se iveau din bandajul mâinii stângi scăpaseră ca prin minune de atacul acelor de cactus. Din nefericire însă, din cauza operației nereușite, arătătorul și degetul mare se aflau atât de departe unul de celălalt, încât îi era cu neputință să apuce micile arme. Așa că, Piejack trebuia să smulgă numai cu mâna dreaptă sutele de spini de cactus.

Altcineva în locul lui s-ar fi simțit descurajat de acest handicap, dar bărbatul și-a revenit repede.

Nu-l interesa cine îl atacase sau de ce. Nu-l îngrijora nici faptul că își pierduse pușca și nici că uitase unde ancorase barca. Nici fostul său prizonier, individul cu aparatul de fotografiat, nu-i mai stârnea interesul.

Louis Piejack avea un singur obiectiv în minte: Honey Santana.

Era prototipul obsedatului patologic, care își urmărește victima cu o stăruință ieșită din comun. Așadar, în timp ce zăcea printre cutiile de bere, a retrăit cu o plăcere uluitoare momentul care l-a propulsat în această aventură, momentul în care a reușit să pună mâna pe sânul magnific al lui Honey, profitând de neatenția ei, ocupată cum era să așeze cuburi de gheață pe o tavă cu fileuri proaspete de macrou. Faptul că purta sutien nu i-a diminuat plăcerea lui Piejack; dimpotrivă, atingerea țesăturii fine i-a făcut dorința și mai arzătoare.

Atacul punitiv al lui Honey l-a luat prin surprindere; cu toate acestea, pasiunea era la fel de puternică, în ciuda faptului că, în urma loviturii, testiculele i s-au umflat îngrozitor de tare, ajungând la dimensiunea unor lămâi mai mici. Curând după aceea, Piejack a fost răpit de o bandă de infractori din Miami și supus torturilor sadice ale crabilor-de-stâncă.

De când a reușit s-o atingă pe Honey Santana, existența lui se transformase într-un adevărat calvar, dar o voia cu și mai multă înverșunare. Ajunsese chiar să creadă că și ea îi împărtășea sentimentele, fantezie alimentată de vizita-surpriză pe care Honey i-o făcuse acasă. Era adevărat că ea a fugit apoi cât au ținut-o picioarele, dar Piejack i-a interpretat așa-zisa repulsie ca pe un gest de tachinare.

Momentul în care o va poseda pe Honey va reprezenta victoria supremă, dar și o lovitură dată sub centură fostului ei soț, cel pe care Piejack îl considera responsabil pentru mutilarea mâinii sale.

Abia aștepta să se afișeze, braț la braț, cu noua lui iubită, plimbându-se amândoi pe cheiul din Everglades City.

Piejack nu-și concepuse niciun plan ca s-o prindă pe Honey; se lăsa condus doar de poftele carnale. Chiar și după întâlnirea neplăcută avută cu spinii de cactus, obiectivul său rămăsese același, căci durerea – deși acută – îi stârnea doar niște senzații fiziologice: sete, foame și oboseală.

Sub razele palide ale lunii, s-a ridicat din maldărul de cutii de bere și a început să urce în genunchi movila din scoici de pe care se prăbușise ceva mai devreme. Când a ajuns în vârf, se simțea epuizat, iar durerea era cumplită. Din tabăra de la baza colinei se auzeau voci feminine, iar Piejack spera că una dintre ele îi aparținea lui Honey. Gândurile i-au zburat la cealaltă femeie din grup – blonda care se dezbrăcase până la brâu în barcă – și s-a imaginat atunci protagonistul unei partide de sex în trei. Și-a amintit că bărbatul care le însoțea nu era un tip solid și nici nu se pricepea prea bine la vâslit, așa că Piejack era convins că nu-i va da prea mult de furcă. Individul fie va da bir cu fugiții, fie va pieri înecat în golf.

Ca un crocodil bătrân și reumatic, Piejack a început să se târască, îndrumat de vocile îndepărtate și de lumina roșiatică a focului de tabără.

•

Dragă Geenie,

Noaptea trecută pe care am petrecut-o în mașină a fost magikă și prefectă. N-am mai avut niciodată o-știi-tu-ce precum cea de aseară!

Cred că suntem meniți să fim împreună pentru totdeauna și voi face tot ce-mi va sta în putinț să fie așa!!! *Eu îmi țin mereu promesiunea și-ți voi arăta asta.*

Al tău pentru totdeauna,

„Ce animal primitiv!” și-a spus Boyd Shreave. Era evident că Eugenie Fonda avea o slăbiciune pentru troglodiți.

— Ce faci acolo cu lanterna? l-a întrebat ea. Sau poate că nici nu vreau să știu.

— Citesc, a răspuns Shreave îmbufnat.

— Da, cum să nu. Sub o pătură, în pădure.

— N-am chef să socializez în seara asta. Îmi pare rău.

— Nu-ți cer să mă inviți la dans, Boyd, a zis ea. Vreau doar să știu cum te simți.

— Cum crezi că mă simt? Mi-am tratat penisul cu șocuri electrice.

— Te-ai ars?

— Nu te mai preface că-ți pasă!

— Lasă-mă să văd!

— Nu, mulțumesc, a spus Shreave pe un ton categoric. Nu chiar acum, a adăugat el, sperând că Eugenie își va manifesta îngrijorarea și mai târziu într-un mod mult mai plăcut.

— De ce nu vii să stai cu noi lângă foc? a întrebat ea.

— Imediat.

Mai degradantă chiar decât descărcarea electrică a fost rușinea pe care a simțit-o apoi. După ce spasmele au încetat, Shreave s-a ridicat, împleticindu-se, în picioare, a scos din buzunar pistolul descărcat acum și s-a îndepărtat în tăcere. De atunci, a stat îmbufnat, convins fiind că cele două femei vorbeau numai despre el.

— Și ce citești? l-a întrebat Eugenie.

— O carte, a răspuns el, arzând de dorința de a-i arăta coperta volumului *Storm Ghoul,* doar ca s-o scoată din sărite.

— Probabil că e foarte bună, a comentat ea.

— Nu prea. E chiar plictisitoare.

Scrisoarea de dragoste a tăietorului de copaci l-a întristat pe Boyd Shreave, dar nu din cauza

ortografiei demne de un copil de grădiniță și nici din cauza aluziilor legate de energia sexuală cutremurătoare a lui Eugenie. Shreave era trist deoarece scrisoarea reprezenta o dovadă incontestabilă a faptului că Van Bonneville era un om de acțiune. Individul își ținuse promisiunea, indiferent cât de prost se exprimase. Și-a ucis într-adevăr soția ca să-și petreacă restul vieții cu femeia visurilor sale.

Era un dobitoc, firește, dar un om de acțiune. Își ținea „promesiunile”.

Lucru pe care Shreave nu-l putea spune despre el.

A stins lanterna, a dat la o parte pătura de lână și a urmat-o pe Eugenie Fonda în fața focului de tabără, ascunzându-i memoriile în valiza Orvis. Honey încălzea un ibric deasupra focului.

— Vrei niște ceai verde? i-a oferit ea.

— N-aș prea crede, i-a răspuns el, sardonic.

— Am auzit un raton scotocind prin cutiile de bere, l-a informat Eugenie, arătându-i dealul. Cred că era mare.

— Poate că el ne-a furat caiacele, a spus Shreave, pe un ton caustic.

— Lui Honey i s-a părut că a auzit o chitară.

— Nu mai spune, o chitară! a zis bărbatul, aruncând în foc o cochilie spartă de stridie. Sigur nu era harfă? Poate că am murit cu toții și am ajuns în paradis. Ăsta da noroc!

— Boyd are dreptate, poate că nu a fost nimic, a spus Honey, oferindu-i lui Eugenie o ceașcă aburindă. Poate că doar mi s-a părut.

Eugenie a întrebat-o despre pantere. Honey i-a explicat că trăiau undeva pe țărm.

— Dar au mai rămas foarte puține. Sunt pe cale de dispariție, a adăugat ea.

— Ce *tragedie*! a murmurat Shreave.

— Nu mănâncă oameni, dacă de asta ți-e teamă.

— Singurul lucru de care mi-e teamă este că o să mă plictisesc de moarte, a răspuns Shreave,

chinuindu-se să râdă. Cred că nu v-ați gândit la un plan de distracție.

— Ba da, a spus Eugenie. Ne-am propus să-ți ignorăm comentariile insipide.

— Ssst! a șoptit Honey, ridicând o mână. Ați auzit?

— Nu-i acorda atenție, i-a zis Shreave lui Eugenie. E nebună de legat, dacă n-ai observat încă.

Honey a remarcat atunci cât de diferit părea Boyd la telefon în ziua în care a sunat-o să-i vândă un teren ieftin în ținutul Gilchrist.

— Ai o voce minunată când spui minciuni, a continuat ea. În restul timpului însă ești doar un maimuțoi, care se vaită tot timpul. Eugenie a izbucnit în râs, împroșcând în jur cu ceai. Shreave spumega de furie, dar era neputincios. Honey a golit în foc conținutul ibricului, spunând că era timpul să meargă la culcare. Mâine e o zi mare, a adăugat ea. Vom scotoci insula în lung și-n lat ca să găsim caiacele.

— Dar dacă nu mai sunt aici? a întrebat Genie.

— Atunci va trebui să înotăm. Indiferent ce vom face, trebuie să vă odihniți.

Când a înțeles că Eugenie nu avea de gând să-i îngrijească organul rănit, Shreave și-a scos sacul de dormit din cort și s-a așezat mai aproape de foc. Fusese o singură dată într-o tabără, cu douăzeci de ani în urmă, când făcuse parte, pentru scurt timp, din echipa cercetașilor. Mama lui l-a înscris în organizație într-o ultimă încercare (zadarnică, de altfel) de a-i insufla caracter singurului ei băiat. Tânărul Boyd i-a îndepărtat imediat pe ceilalți băieți din cauza comentariilor lui enervante și a disprețului pe care îl manifesta față de munca fizică. Până când trupa de cercetași a făcut prima expediție pe timp de noapte, Shreave fusese deja etichetat ca fiind trântorul echipei. Imediat după miezul nopții, un coleg pus pe șotii i-a desfăcut fermoarul sacului de dormit și i-a strecurat

înăuntru un pui de tatu, care a început să exploreze axilele lui Shreave în căutare de hrană. Acesta a reacționat extrem de violent, lovind cu casetofonul sărmanul animal până l-a lăsat fără suflare. Această faptă reprobabilă a dus la alungarea trupei de cercetași din parcul natural Lady Bird Johnson State Floral Gardens and Nature Prezerve, iar lui Shreave nu i s-a mai permis niciodată să participe la acțiunile acestora.

Acum, vegheat de razele lunii, Shreave încerca să identifice sunetele nopții. Se simțea complet lipsit de apărare în fața prădătorilor feroce. Ce știa toanta aia de Honey despre pantere? Pielea i s-a făcut ca de găină în clipa în care a auzit un animal greoi – cu siguranță, nu un raton – hârșâind printre copaci. Shreave a bâjbâit prin întuneric, căutând o piatră sau o bâtă, dar n-a găsit decât cochilii sparte de stridii.

— Miroase a pește.

Era vocea lui Honey.

— De la cei care au trecut pe aici înaintea noastră, a spus Shreave, bucuros că nu era singur.

— Nu pește gătit. Pește crud, a insistat ea. Cunosc bine mirosul.

— Am auzit animalul ăla despre care vorbeați, a spus Shreave, încercând să pară cât mai indiferent.

— S-a materializat, nu-i așa?

— Cu siguranță.

— Atunci du-te să vezi ce e! i-a sugerat Honey. Nu uita să-ți iei lanterna!

„Glumește”, și-a spus Shreave, întorcându-se pe o parte.

— Noapte bună, Boyd.

— Du-te dracului!

După un timp, zgomotul dintre copaci a încetat, iar una dintre femei a început să sforăie încet. Lui Shreave îi venea să urineze, dar nu îndrăznea să se aventureze prin fauna nocturnă. În plus, „tratamentul” cu electroșocuri pe care îl suferise alungase pentru un timp plăcerea micțiunii.

A încercat apoi, în zadar, să omoare țânțarii care făcuseră o pasiune pentru părul lui. Frumusețea mistică a Floridei se volatiliza treptat. Visul măreț de a începe o nouă viață alături de Eugenie Fonda părea să se spulbere. Dacă aventura avea să-și continue traiectoria descendentă, proporțiile eșecului le vor eclipsa pe toate celelalte din trecutul atât de anodin al lui Shreave. Ca de obicei, nu-și asuma vina și responsabilitatea pentru ce i se întâmpla; destinul crud îl țintuise aici – pe o insulă necunoscută cu o femeie divorțată și nebună, o prietenă din ce în ce mai rece și un penis aproape prăjit.

Lăsându-se purtat pe aripile viselor de sfârâitul tăciunilor care ardeau mocnit, gândurile i-au zburat, spre uimirea lui, la Lily, pe care o lăsase în Fort Worth. Dorințele lui erau primare și lipsite de sentiment; amintirea care îi stârnea imaginația era cea a soției sale îmbrăcată doar cu niște chiloți roșii, încercând să-l excite pe canapeaua din sufragerie. Shreave regreta faptul că nu profitase de acel interludiu extraordinar, căci Lily, care aflase de-acum că el părăsise căminul conjugal, era doar un vis frumos.

Ar fi fost șocat să afle că nu era singurul bărbat din Dismal Key care se gândea la ea.

•

Indianul plecase, lăsându-l pe Dealey în grija lui Gillian. Detectivul a înțeles că nu-i va fi ușor să se înțeleagă cu ea atunci când a auzit-o spunând:

— Cred că m-aș descurca de minune să prezint vremea la televizor. Cei care prezintă vremea nu se mai numesc meteorologi, ci moderatori TV. Urăsc uraganele și tornadele, dar mi-ar plăcea să fac reportaje despre schi. Ai fost vreodată în Aspen? Dealey a clătinat din cap. Nici eu, a continuat ea. Dar în Park City?

— Vreau să dorm, a spus detectivul.

— Hai să înregistrăm o casetă demonstrativă!

Dealey a refuzat la început, dar fata l-a înghiontit cu pușca de vânătoare, pe care habar nu avea cum s-o folosească. Așa că a luat camera video și a filmat-o cu arma în mână în timp ce se prefăcea că prezintă vremea. Când a văzut imaginile, a exclamat:

— Doamne, în ce hal îmi stă părul! Ai cumva niște balsam?

— Cum să nu! Și sare de baie cu petale de trandafir.

— Poate îmi voi schimba specializarea pe comunicare, a spus Gillian. Nu mă văd într-o sală plină de copii de clasa a treia.

— Da, e greu, a încuviințat Dealey.

— Sau poate nu mă mai duc deloc la colegiu. O să rămân aici pe insulă cu tine și cu Thlocko.

— Vreau să te rog ceva. Trebuie să sun acasă s-o anunț pe soția mea că sunt teafăr și nevătămat.

Gillian se arăta mai mult amuzată decât înțelegătoare.

— Ai un telefon mobil, Lester?

Numele de Lester i se părea mult mai potrivit pentru el, motiv pentru care a hotărât să i se adreseze în felul acesta.

— Doar două minute, atât vreau să vorbesc. Probabil că este foarte îngrijorată, a insistat Dealey.

— Dar unde ți-e verigheta? Detectivul a ezitat prea mult înainte de a-i da un răspuns. Crezi că dacă sunt atât de tânără, a spus Gillian, mustrându-l cu degetul, nu-mi dau seama când cineva minte de îngheață apele? Te prind repede cu minciuna, Lester, așa că ai grijă! Sunt un adevărat detector de minciuni.

— Pot sau nu să dau telefonul ăla?

— Cui? a întrebat Gillian, privind pușca printre degetele de la picioare.

— Trebuie să vorbesc cu doamna care m-a angajat, a spus Dealey. Sunt detectiv particular.

— Pe bune? Grozav!

— În momentul de față, n-aș putea spune că e chiar atât de grozav.

— Apropo, știu să folosesc chestia asta, a spus Gillian, ridicând pușca. Thlocko mi-a spus că pot să trag dacă încerci să faci ceva. Mi-a spus să țintesc picioarele în cazul în care nu ești spirit, ci om în carne și oase.

— Ce drăguț din partea lui! a zis Dealey.

— Așa că ia-o de la început, Lester, și spune-mi adevărul! i-a cerut fata.

— Desigur, a răspuns Dealey, conformându-se.

Povestea i s-a părut fantastică lui Gillian.

— Îți dă douăzeci și cinci de mii de dolari ca să-i filmezi bărbatul în timp ce face sex cu o târfuliță! Minunat, Lester!

— N-o să primesc nicio centimă, a spus Dealey, pentru că n-o să reușesc niciodată să filmez scena pe care o vrea clienta mea. Nu e zdravănă.

— Vorbim despre cei care și-au făcut tabăra lângă Râpa Cutiilor de Bere, nu-i așa?

— Da, despre cuplul din Texas. Femeia din parcul de rulote nu este implicată.

Gillian era atât de încântată să afle detalii picante referitoare la intrușii misterioși, încât l-a lăsat pe Dealey s-o sune pe clienta lui.

— Dar sun eu prima, a spus ea, cerându-i telefonul. Dealey l-a scos din buzunarul jachetei sale și i l-a oferit. Fata a format numărul și a așteptat. O sun pe mama, i-a zis ea lui Dealey.

— Nu-mi consuma toată bateria!

Gillian a încuviințat din cap, șoptind:

— O să răspundă robotul, slavă Domnului! Dealey a auzit bipul telefonului de la celălalt capăt al firului. Bună, mamă, eu sunt, a spus Gillian, pe un ton vesel. Telefonul meu nu mai merge, dar nu vreau să vă faceți griji. Totul este minunat – mi-am luat o mică vacanță. M-am despărțit de Ethan, lucru pe care l-ai și prezis, de altfel. Am cunoscut un alt băiat – e *cu totul* diferit. Sunt convinsă că o să-ți placă. Transmite-i dragostea mea tatii! Voi

încerca să vă sun din nou peste câteva zile. Apoi i-a aruncat telefonul lui Dealey. Gata, m-am liniștit! Vrei să vorbești între „patru ochi”?

— Dacă nu te superi…

— Mă duc la toaletă, a zis ea, arătându-i crângul de la marginea luminișului.

Dealey a așteptat până când Gillian s-a făcut nevăzută. Apoi, la lumina lunii, a căutat în portofel bucata de hârtie pe care Lily Shreave îi scrisese numărul de telefon. Ea a răspuns după primul apel.

— Sper că îmi dați vești bune, domnule Dealey.

— Da și nu, a spus el.

— Ia să vedem!

— Vestea bună este că am reușit să surprind ce mi-ați cerut, a spus el, convins fiind că soția lui Boyd Shreave o să-l creadă.

— Ați filmat scena penetrării?

— Da, doamnă.

— Pe plajă, nu-i așa? Iar ea stătea deasupra, nu-i așa?

— O scenă de milioane, a răspuns Dealey.

N-ar fi vrut s-o înșele pe Lily Shreave, dar o minciună era tot o minciună. Și-ar fi făcut însă mai multe procese de conștiință dacă ea n-ar fi fost o persoană atât de perversă.

— Și care e vestea proastă? a întrebat ea.

— Nu pot să plec din locul ăsta blestemat.

— Și unde sunteți mai exact?

— N-am nici cea mai vagă idee, doamnă Shreave. Sunt zece mii de insule pe aici, iar eu sunt țintuit pe una dintre ele.

— Cu filmul meu în valoare de douăzeci și cinci de mii de dolari.

— Corect, a spus Dealey.

— Pot să vă întreb cum ați ajuns acolo?

— Amenințat cu arma.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Lily Shreave. Sper că nu de către Boyd!

— Să fim serioși!

— Să nu-mi spuneți că ați fost răpit!

— Și încă de două ori! a răspuns Dealey.

— Dar ați reușit să scăpați!

— Nu pentru mult timp.

— Și cine vă ține captiv acum? a întrebat Lily Shreave.

— Nu are importanță. Nu avea niciun rost, considera Dealey, să-i spună că era prizonierul unei studente și al unui indian din tribul Seminole, căruia îi plăcea să zdrăngăne la chitară. Uite ce trebuie să faceți! i-a zis el doamnei Shreave, dându-i toate detaliile.

— Îmi place, i-a spus ea. Sunteți inteligent, domnule Dealey. Voi suna mâine la prima oră.

N-o interesa soarta lui – nu-și făcea iluzii în privința asta. N-o interesa decât să pună mâna pe caseta video.

Dealey a auzit un foșnet și a văzut-o pe Gillian ieșind din crâng.

— Trebuie să închid acum.

— Stați puțin! Încă o întrebare!

— Spuneți!

— Cum a ieșit caseta? Se vede… *totul*?

— De minune! a răspuns Dealey.

— Grozav!

— Puteți s-o mai spuneți o dată.

— Abia aștept s-o văd, a zis soția lui Boyd Shreave.

— Nu veți fi dezamăgită, i-a răspuns Dealey, închizând telefonul.

17.

Cecil McQueen a murit sufocat în clubul de noapte Le Lube, unde participa, împreună cu alți șase prieteni, la o petrecere a burlacilor. Șeful de departament de la firma de transport unde lucra Cecil se căsătorea a doua zi cu contabila fostei sale soții, și ea divorțată, iar prietenii lui nu știau dacă hotărârea sa avea să fie o lovitură de maestru sau un gest autodistructiv.

Când a venit momentul de striptease, bărbații au băut după placul inimii, fără să facă însă excese. Cecil McQueen, care în mod obișnuit era un individ timid, și-a surprins tovarășii când a sărit în ringul de wrestling, unde combatanții se luptau în noroi, ca să-și măsoare forțele cu una dintre participante, Big Satin, care avea cu douăzeci și patru de kilograme mai mult ca el și care nu știa (asemenea lui Cecil) că avea coronarele obturate. După accident, Big Satin s-a simțit îngrozitor. Ca și colegii de serviciu și șeful lui Cecil, dar nunta s-a desfășurat apoi conform programului.

Poliția a declarat incidentul ca fiind un accident nefericit; cu toate acestea, a fost intens mediatizat de emisiunile de știri, ajungând și la urechile fiului victimei, cunoscut atunci sub numele de Chad, care a aflat astfel că tatăl lui nu și-a găsit sfârșitul încercând să salveze o dubă plină de copii orfani dintr-un canal de scurgere inundat, așa cum îi spusese mama lui vitregă.

Ani mai târziu, Sammy Tigertail se gândea adesea la tatăl lui, un individ blând și plin de viață, care credea că cele trei ingrediente fundamentale ale fericirii erau rockul clasic, gogoșile Krispy Kreme și o baie fierbinte. Muzica era cea care îl înveselea pe tânărul Chad, chiar și după ce s-a mutat în Big Cypress, și-a schimbat numele și s-a îndepărtat pentru totdeauna de oamenii albi (cu excepția unuia singur). Dragostea lui pentru rock a

fost cea care a dus la relația nepotrivită și dureroasă cu Cindy, pe care a cunoscut-o la concertul formației Rolling Stones din Lauderdale. Sammy Tigertail și-a dat imediat seama că avea să fie o pacoste în viața lui, dar a primit-o cu brațele deschise.

Se părea însă că nu învățase nimic din trista experiență, pentru că același lucru i se întâmpla acum și cu Gillian.

— Încep să mă simt complexată, i-a spus ea. De ce nu încerci să faci sex cu mine?

— Tu ai vrut să fii ostatică.

— Și?

— Nu te culci cu ostaticii.

— Cine a inventat regula asta tâmpită? Dar sunt convinsă că ți-a trecut prin cap.

— Prostii! a zis Sammy Tigertail.

Ea s-a ridicat pe vârfuri și a încercat să-l sărute pe bărbie, dar el s-a ferit.

— Nu înțelegi.

— Că ești nervos? Ba da.

Indianul a luat pușca agățată de creanga unui copac și i-a făcut semn cu capul, arătându-i-l pe Dealey.

— Stai cu ochii pe domnul cameraman, i-a cerut el lui Gillian. Nu întârzii mult.

— Dar dacă încearcă să facă ceva? Să sară, de exemplu, pe mine și să-mi sfâșie hainele?

— Atunci împușcă-l! Pușca este acolo, i-a spus Sammy Tigertail.

— Bine.

— Dar țintește jos, în cazul în care se dovedește că este un om în carne și oase. Nu mai vreau să fiu bântuit de spiritele fețelor palide.

— Când spui jos…

— Adică la picioare.

— Am înțeles, a zis Gillian.

Mânat de un impuls irezistibil, Sammy Tigertail s-a aplecat și a sărutat-o pe creștet, apoi s-a pierdut în noapte. Razele lunii îl ajutau să-și croiască drum

fără să mai folosească lanterna, deși nu se putea baza pe simțul lui de orientare. Din fericire însă insula era atât de mică, încât cu greu te puteai rătăci. Indianul a localizat în cele din urmă movila din cochilii de stridii și s-a așezat la pândă cu fața spre focul de tabără și rezervorul de apă. Tăciunii ardeau mocnit și, în lumina difuză, Sammy Tigertail a zărit forma ascuțită a celor două corturi și în apropiere silueta unui om înfășurat într-un sac de dormit.

A coborât în tăcere de pe movilă și, cu excepția faptului că s-a împiedicat o dată și a scăpat pușca din mână, putem spune că s-a apropiat practic pe furiș. Pentru că a auzit sforăituri, și-a imaginat că toți turiștii din caiace dormeau duși. A ieșit în fugă în luminiș și a înșfăcat un rucsac mare.

Tocmai atunci un cap s-a ivit dintr-un cort. Sammy Tigertail a văzut mișcarea și s-a răsucit imediat pe călcâie, fluturând pușca. Inima îi bătea gata să iasă din piept.

— Ușurel, uriașule! a șoptit o femeie.

— Avem nevoie de apă!

— Dar noi nu avem?

— Dar eu sunt înarmat, a spus Sammy Tigertail. Acum taci din gură!

— Tu ne-ai furat caiacele? Femeia vorbea cu un accent ușor din Sud și avea părul deschis la culoare, dar trăsăturile feței îi erau învăluite în întuneric. Stai puțin! a zis ea, scotocind prin sacul de dormit.

— Ce faci?

— Vin cu tine.

— Nici nu se pune problema! a zis indianul mânios.

Femeia s-a ridicat în picioare și s-a încălțat cu un soi de pantofi de sport din cauciuc. Era înaltă.

— Ne-ai luat bărcile și acum vrei să ne lași fără apă – să fiu a naibii dacă o să stau cu mâinile în sân, așteptând să mor aici! a continuat ea. O pală de vânt a agitat pâlcul de mangrove, iar frunzele

copacului secular au început să freamăte. Femeia, înfrigurată, și-a cuprins trupul cu mâinile. Deci? a întrebat ea. Sammy Tigertail știa că, dacă o va lăsa în urmă, îi va trezi pe ceilalți și vor lua legătura cu autoritățile, informându-le că un tâlhar indian umblă liber pe insulă. Fac tot ce vrei, a insistat ea. *Tot.*

Indianul și-a înălțat privirea spre luna care îl privea răutăcioasă. Se părea că spiritele îl pedepseau. Bănuia că toate necazurile sale i se trăgeau de la Wilson, turistul mort.

— Tot ce vreau? a întrebat-o el pe femeie. Ea a încuviințat din cap. Atunci cară rucsacul ăsta!

— Da, bwana[30].

— Și să nu scoți un sunet, s-a răstit în șoaptă indianul, că-ți tai limba!

Femeia și-a scos limba ca să-i arate perluța, care strălucea în razele lunii. Sammy Tigertail s-a încruntat.

— Mi-au înfipt-o niște tipi, a zis ea.

— Și prietena mea avea una, dar în altă parte. Nu părea să se simtă însă atât de bine.

Indianul s-a îndreptat apoi cu pași repezi spre pâlcul de copaci. Femeia îl urma îndeaproape, gâfâind sub greutatea rucsacului. Se așteptase s-o audă trăncănind ca o moară stricată, dar nu se întâmpla deloc așa. Era o surpriză plăcută.

Cei treizeci de ani petrecuți în industria pescăriei, dar și lipsa obișnuinței de a se spăla își puseseră amprenta asupra lui Louis Piejack, impregnându-i un miros puternic și distinct. Dacă ar fi fost apă de colonie, aceasta și-ar fi extras esența din solzi de macrou, icre de chefal, intestine de biban, creier de homar și pastă de stridii. Sursa acestui parfum deosebit erau gâtul și brațele lui Piejack, care căpătaseră o strălucire galben-verzuie de la curățarea resturilor și excrementelor de pește. Poate doar dacă s-ar fi spălat cu leșie industrială și-ar mai fi recăpătat înfățișarea umană.

Cu alte cuvinte, puțea de trăsnea.

Honey Santana ar fi detectat duhoarea, și pericolul, dacă alergia la polen de care suferea nu i-ar fi blocat căile respiratorii. Nici n-a apucat să adoarmă bine, că Louis Piejack s-a și aruncat, gemând cumplit, în vechiul rezervor de apă. Amețit de durere, vânătorul nostru, acoperit din cap până în picioare de spini de cactus, își urmărea prada printr-o crăpătură a zidului din cărămidă. El a văzut-o, așadar, pe Eugenie Fonda plecând împreună cu un indian tânăr și înarmat. Acest lucru nu i-a stârnit nici cea mai vagă curiozitate lui Piejack; unica lui preocupare era Honey.

Singura persoană pe care n-ar fi surprins-o deloc această urmărire asiduă a negustorului de pește era chiar soția lui, căreia – în urmă cu două decenii – Piejack îi făcuse curte într-un mod mult mai subtil. La vremea respectivă, eroul nostru era mult mai chipeș și acorda mai multă atenție igienei personale, reprezentând o partidă extrem de atrăgătoare în ținutul Collier, o regiune rurală, unde tinerii talentați erau o raritate. După nuntă însă Piejack a început să alunece rapid pe o pantă descendentă, iar când soția lui a amenințat că îl va părăsi, a dat foc dubiței mamei ei, avertizând-o că acesta era doar începutul. Chiar și atunci când familia ei s-a mutat în Redlands, Becky Piejack a rămas cu Louis doar pentru că îi era teamă să-l părăsească.

Căsnicia ei era un adevărat calvar, încât până și vestea că avea cancer s-a dovedit o ușurare pentru ea – orice motiv era bun ca să plece de acasă. Spitalele din Everglades City nu erau dotate cu aparatură pentru chimioterapie, așa că Becky abia aștepta să meargă de două ori pe lună în Gainesville ca să scape de soțul ei nebun și respingător. Chiar și atunci când oncologii au anunțat-o că – după trei ani de tratament – se vindecase complet, Becky i-a ascuns vestea soțului ei, continuând să plece de acasă de două ori pe lună. În timpul acestor lungi călătorii, o însoțea

adesea un tânăr colecționar de orhidee, Armando; ea cumpăra, de asemenea, casete de la Institutul de limbi străine Berlitz, cu ajutorul cărora învăța franceza și portugheza. Becky Piejack se pregătea pentru ziua în care își va lua inima în dinți și îl va părăsi pe soțul ei, chiar dacă asta însemna probabil să plece din Statele Unite. Parisul sau Rio de Janeiro păreau niște destinații potrivite.

În realitate însă Louis Piejack nu se mai gândea de mult la soția lui ca la un bun de care nu voia nici în ruptul capului să se despartă. De fapt, doar boala ei îl făcea să se mai gândească, vădit deranjat, la ea. Acum, în timp ce stătea tremurând pe podeaua din ciment a rezervorului de apă, Piejack visa la o nouă viață, plină de pasiune, alături de Honey Santana. Imediat ce se vor întoarce în Everglades City, o va alunga pe Becky, împreună cu patul ei de spital și mobila din răchită pe care o ura atât de tare. O va lăsa pe Honey să vopsească sufrageria după bunul ei plac, dar nu și dormitorul, unde va păstra nuanța întunecată a pereților înnobilați cu o friză sculptată, de culoare roșie. Îi va cumpăra în dar zeiței sale un set nou de vase de bucătărie, dar și un grătar pentru friptură de porc mistreț și curcan. Apoi o va angaja din nou la piața de pește, unde va curăța creveți sau va lucra la casă, pentru că astfel nu o va scăpa nicio clipă din ochi. Cât despre fiul lui Honey, mucosul putea foarte bine să stea cu tatăl lui.

La un moment dat, în timp ce făcea toate aceste planuri de viitor, Louis Piejack a simțit o durere nouă – nenumărate înțepături în palma mâinii stângi, unde nu putea ajunge cu ușurință fără să desfacă bandajul. Piejack nu văzuse în întuneric armata de furnici-de-foc, care își croiseră drum spre palma mâinii bandajate printr-una din găurile prin care ieșeau degetele operate. N-a țipat, n-a scos nici măcar un geamăt. A scrâșnit doar din dinți în timp ce insectele îi pătrundeau în carne.

Se consola cu imaginea zeiței sale răvășitoare, care sforăia ca un hamal la câțiva pași distanță. Louis Piejack considera însă că suferința fizică era doar un preț infim pe care trebuia să-l plătească pentru compania unei femei ca Honey Santana. A realizat atunci, vădit amuzat, în ciuda situației disperate în care se afla, că mâna din care insectele se înfruptau acum era cea care a atins-o pe Honey în ziua aceea tumultuoasă din piața de pește.

— Hai, devorați-mă! le-a spus el batjocoritor furnicilor. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

•

Perry Skinner a ajuns în golf, traversând canalul Sandfly Pass și s-a îndreptat încet spre coastă, scrutând insulele în căutarea lui Honey și a turiștilor ei. Vântul se intensificase, stârnind valuri care loveau carena schifului, împiedicându-i să se deplaseze în tăcere. O altă problemă o reprezentau trunchiurile arborilor bătrâni, dezrădăcinați în timpul uraganelor din vara trecută, care pluteau acum prin apele puțin adânci ale estuarelor și golfurilor mici. Ca să evite un accident, Skinner trebuia să folosească tot timpul lanterna, deși exista riscul ca astfel să fie văzuți.

Când barca a intrat într-un golf mai adânc, valurile s-au înălțat și mai tare, lovind vasul cu putere și împrăștiind apa sărată.

— Tată, ai văzut? a strigat Fry de la proră.

Skinner îl zărise și el – licărul unui foc pe un mal din apropiere. A oprit îndată motorul și a micșorat lumina lanternei.

— Ei sunt? a întrebat Fry, neliniștit.

— Nu știu, fiule.

Vântul și valurile nu păreau să ajungă la un consens, împiedicând plutirea lină a bărcii și împingând-o spre apele puțin adânci. Skinner a înclinat motorul și a luat ghionderul. Fry l-a văzut apoi urcându-se pe o platformă instabilă de deasupra motorului exterior al bărcii.

— Doar n-o să faci asta! a spus el.

Skinner a avut nevoie de câteva momente ca să-și recapete echilibrul.

— Apa n-are mai mult de treizeci de centimetri. Ai o idee mai bună?

A fixat apoi piciorul ghionderului în mâl și, cu lovituri lente, a început să împingă schiful spre insula unde ardea focul de tabără. Părea o misiune ușoară atunci când îi priveai pe ghizii care îi conduceau pe turiști în acele locuri pustii, dar Skinner nu se simțea deloc în largul lui pe platforma subțire din plastic. O singură mișcare greșită și putea să alunece în apă sau, și mai rău, să cadă pe spate și să-și spargă capul de elicea bărcii.

— Cred că ție îți trebuie acum o cască de fotbal, a comentat Fry.

Skinner și-a înghiontit ușor fiul cu vârful uscat al prăjinii.

— Fii numai ochi și urechi, băiete! Nu avem nevoie de musafiri nepoftiți.

— Apropo, unde e pistolul?

— Liniștește-te! i-a spus Skinner.

Îi venea să se arunce în apă, atât era de neliniștit. Îi revenea mereu în minte imaginea camionetei lui Louis Piejack, care aproape dăduse peste el în parcul de rulote, și se întreba cum ar fi putut să-l împiedice pe individul ăla s-o urmărească pe mama lui. Fry îl ura pe domnul Piejack pentru că s-a legat de ea în piața de pește, dar îl considerase doar un gunoi – nu un vânător de oameni nebun și periculos.

Băiatul bătea darabana pe bordul bărcii, întrebându-se cum să se liniștească. Nu avea nicio șansă.

— Am auzit ceva, a spus la un moment dat tatăl lui din spatele schifului.

Fry s-a oprit și a ciulit urechile.

— Pare… o înmormântare… sau cam așa ceva. Se aud oameni care plâng.

— De unde vin plânsetele? Vezi ceva?

— Doar niște umbre, a răspuns Fry, strângând pumnii ca să nu mai tremure.

Tatăl lui reușise să împingă schiful destul de aproape de mal, cât să zărească flăcările portocalii și să simtă miros de lemn ars. La început, siluetele din jurul focului semănaseră cu niște pini pitici, care se clătinau în bătaia vântului. Acum Fry nu mai era chiar atât de sigur. Corul de gemete și suspine părea să crească și să scadă în intensitate, făcându-l să se înfioare. Tatăl lui a început să împingă schiful cu lovituri mai repezi.

— Ancorăm aici, a spus Skinner, îndreptând barca spre plajă.

După alte patru lovituri, carena a ajuns pe nisip.

Fry a sărit din barcă, simțindu-se amețit.

— S-a făcut frig, a murmurat el.

Tatăl lui a sărit și el pe mal, trăgând schiful pe uscat pentru ca mareea să nu-l ducă în larg. Apoi i-a aruncat un pulover lui Fry, pe care băiatul, distrat, a încercat să-l îmbrace fără să-și scoată casca de fotbal.

— Tată, nu mă mai descurc, a zis el, sfios.

Odată eliberat din capcana puloverului, l-a urmat pe tatăl lui, adâncindu-se amândoi în pădurice. Părea să aibă din nou cinci ani.

— Dacă o să-ți spun să fugi, va trebui să mă asculți, a zis Skinner.

— Da, dar unde?

— În sens opus, fiule.

— Dar…

— Și nu te uita înapoi! O să vin după tine mai târziu.

— Nu pot să alerg prea repede cu chestia asta pe cap.

— Imaginează-ți că ești Mercury Morris[31]!

— Cine?

— Ești jalnic! a zis Skinner, prefăcându-se că îi dă un șut în fund. Hai să mergem acum!

Au străbătut apoi, cu ochii-n patru, drumul presărat cu arbuști și tufișuri, mergând paralel cu

plaja. Sunetele ciudate, asemănătoare cu niște bocete, au devenit mai puternice odată ce s-au apropiat de foc. Skinner s-a ghemuit la pământ, făcându-i semn fiului său să-i urmeze exemplul. Au traversat apoi un luminiș, sub razele palide ale lunii, și s-au ascuns într-un pâlc de pini australieni.

Fry a văzut cinci siluete ascunse sub glugi, care se învârteau în jurul unui foc. Purtau halate albe, dar nu plângeau, ci scoteau niște sunete stridente, ca niște incantații, fără o linie melodică clară. O cruce înaltă din lemn părea să-i vegheze de pe o dună de nisip.

— Ku Klux Klan-ul! a șoptit Fry.

— Sunt cam departe de casă, a zis Skinner.

Fry l-a văzut aranjându-și pistolul pe care îl ținea la brâu. Era posibil să-i fi ridicat piedica.

— Ce-ai de gând să faci, tată?

— Să fiu cât mai drăguț cu putință.

Fry l-a urmat, neliniștit, ieșind amândoi din ascunzătoarea pe care le-o ofereau pinii. Skinner s-a apropiat, cu o ținută degajată, de grupul de oameni, care s-au oprit – unul câte unul – din dans, încremenind într-o tăcere adâncă.

— Salut! a spus Skinner.

— Cine ești, frate? a întrebat cel mai înalt dintre ei – un bărbat, după voce.

— Reprezint Comisia pentru Apărarea Florei și Faunei Sălbatice. Caut un bărbat – pe nume Louis Piejack – pentru că vânează ilegal crustacee.

— Nu-l cunoaștem pe acest biet păcătos, a răspuns omul, în timp ce tovarășii lui s-au regrupat în spatele lui.

— Ce-ar fi să vă descoperiți chipurile? a propus Skinner pe un ton amabil.

Glugile erau atașate de halatele lor albe, pe care scria FOUR SEASONS – MAUI.

„Nu făceau parte din Ku Klux Klan”, s-a gândit Fry, vădit ușurat.

— Nu avem nimic de ascuns, a spus cel mai înalt dintre ei, descoperindu-și chipul împreună cu

însoțitorii săi. Erau doi bărbați și trei femei, toți îngrijiți și bine făcuți. Fry și tatăl lui nu i-au recunoscut pe niciunul dintre ei; nu erau din Everglades City. Eu sunt fratele Manuel, a continuat bărbatul cel înalt, și facem parte din Organizația Maritimă a Primilor Ucenici ai lui Dumnezeu. Credem că Iisus, Mântuitorul nostru, s-a întors pe pământ și străbate cele șapte mări, pregătindu-se să acosteze în toată splendoarea Sa și să le insufle oamenilor dorința de a se mântui. Noi îl vom întâmpina cu rugăciuni și cu inima deschisă.

— De unde ești, Manny? l-a întrebat Skinner, dând nerăbdător din cap.

— Din Zolfo Springs, domnule, și nu facem niciun rău. Ne aflăm aici, pe acest țărm binecuvântat, ca s-o botezăm pe noua noastră soră, domnișoara Shirelle.

Ea și-a făcut simțită prezența, fluturându-și vioaie o mână.

— Ați băut? a întrebat Skinner.

— Numai vin, domnule, a răspuns fratele Manuel, afișând o expresie jignită. Pot să vă arăt pasajul din Sfânta Scriptură.

— Sunt convins. Ați văzut ceva ciudat în seara asta pe aici? Credem că domnul Piejack este prin apropiere, a zis Skinner.

— Cum l-am putea recunoaște pe acest om? a întrebat una dintre credincioase.

— Are o mână bandajată, a răspuns Skinner, asemenea celei a unei mumii.

— Aha!

— Și pute ca un pește-de-mâl, a adăugat Fry, citând-o pe mama lui.

Unul dintre credincioși le-a spus apoi că au auzit împușcături ceva mai devreme.

— Din partea aceea, a specificat el, indicându-le insula aflată de cealaltă parte a apei.

— Câte împușcături ați auzit? a întrebat Skinner, fără să-l privească pe Fry, care intrase în

panică – o știa prea bine. Tocmai de aceea evitase să-i spună fiului său că Piejack era înarmat.

— Două focuri de armă, a răspuns bărbatul.

— Sunteți siguri că au fost focuri de armă? Unii turiști trag artificii.

— Fratele Darius este vânător, a explicat fratele Manuel. Ne bucurăm de roadele lui Dumnezeu.

— N-ați vrea să rămâneți alături de noi ca să participați la ceremonia de botez? a întrebat sora Shirelle, cea mai corpolentă dintre credincioși. Intrați cu noi în apele divine pe care călătorește Mântuitorul nostru!

— Poate altă dată, a spus Skinner, pe un ton sec.

— Domnule, pot să vă întreb cine e băiatul? a intervenit cealaltă femeie.

— Fiul meu.

— Dar de ce poartă cască? Suferă de ceva?

— Da, suferă de o nenorocită de migrenă. A intrat cu placa de skateboard într-un camion.

— Haideți să ne rugăm atunci pentru însănătoșirea tânărului! a spus fratele Manuel, împreunându-și mâinile ca într-o rugă. Haideți, dragii mei!

Credincioșii și-au pus din nou glugile pe cap și au început o nouă incantație, la fel de stridentă ca și celelalte. Sora Shirelle, care nu purta sutien, îi conducea pe tovarășii săi într-un soi de dans spasmodic.

Fry l-a tras pe tatăl său de mânecă, întrebându-l în șoaptă:

— Crezi că au auzit într-adevăr focuri de armă?

— *Vamos ahora*![32] a zis Skinner.

Străbătuseră cam patruzeci și cinci de metri, când fratele Manuel a rupt cercul de dans și a început să alerge după ei, strigând:

— Prieteni, stați puțin! Opriți-vă!

Pentru că se îndepărtaseră de lumina focului, Fry nu mai putea să vadă expresia de pe chipul tatălui său. Dar nici nu avea nevoie.

— Ticălosul! l-a auzit el murmurând.

— Să fugim? l-a întrebat băiatul cu speranță în glas.

Știa că tatăl său nu avea o părere prea bună despre predicatori și fanatici religioși. Odată, fiind acostat la docuri de câțiva reprezentanți ai Martorilor lui Iehova, i-a alungat cu furtunul de apă pentru incendii.

— Asta este problema cu habotnicii ăștia, fiule. Nu pot să-și păstreze religia doar pentru ei, trebuie să le-o bage și altora pe gât. Grăbise pasul, dar „habotnicul" înalt îi prindea din urmă. N-am mai deschis de mult Biblia, dar nu-mi amintesc ca Iisus să fi sâcâit pe cineva așa cum o fac ăștia.

— Ne-a ajuns din urmă, tată.

— Da, știu, a spus Perry Skinner, oprindu-se și răsucindu-se pe călcâie.

Gâfâind și transpirat, bărbatul venea spre ei cu un zâmbet încrezător pe buze, convins fiind de caracterul invincibil al principiilor sale religioase. El a scos din halatul alb, furat probabil de la un hotel, o broșură împăturită, pe care i-a oferit-o lui Skinner de parcă era actul de proprietate al unei mine de aur.

— Fără supărare, domnule, dar după limbajul dumneavoastră aspru, sunt sigur că nu ați mai fost de mult la biserică. Citiți, vă rog, Cuvântul Domnului!

Fry nici nu îndrăznea să mai respire. Tatăl lui a scos încet pistolul și l-a îndreptat spre nasul fratelui Manuel.

— Manny, a spus Skinner, eu cunosc un singur cuvânt: *Semiautomat.*

Broșura tremura în mâinile ucenicului lui Hristos.

— Ușor, câine! a zis el.

— *Asta* e biserica mea, a continuat Skinner, insula de aici și toate celelalte pe care nimeni nu a reușit încă să le numere. Cerul, golful și râurile care străbat Everglades – toate astea sunt biserica *mea.* Și vrei să știi ceva? Cred că Dumnezeu

Atotputernic sau cum s-o fi numind El e de acord cu mine.

— Hai s-o căutăm pe mama! l-a rugat Fry.

Băiatul era din ce în ce mai îngrijorat. Tatăl lui avea nervii întinși la maximum din cauza focurilor de armă despre care îi povestiseră sectanții.

— Manny, vreau să-ți pun o întrebare cu caracter intim și aștept un răspuns cinstit, demn de un adevărat creștin, a spus Skinner. Ai comis păcatul trupesc împreună cu sora Shirelle, nu-i așa? Ai botezat-o așa cum ai știut tu mai bine, corect? I-ai spus să închidă ochii, să se așeze în genunchi și să aștepte mântuirea, nu? Sub razele difuze ale lunii, fratele Manuel a clipit încet ca o broască țestoasă anemică. Eram convins, a continuat Skinner. Uite ce e – eu și fiul meu o să plecăm acum, iar tu o să te întorci la credincioșii tăi, o să dansezi cu Hristos și o să uiți că m-ai văzut vreodată. Ai înțeles? a spus Skinner, lăsând în jos pistolul.

— Amin! a spus fratele Manuel, rupând-o la fugă, în timp ce halatul alb îi flutura în vânt ca o pânză de corabie zdrențuită.

18.

Boyd Shreave visa că lucra la Relentless și își suna clienții la ora mesei. Încerca să vândă terenuri în Lesion Hills, un viitor cartier rezidențial. La est se afla o fermă de porci, iar la vest, o fabrică de dioxină; vântul aducea apoi mirosul cadavrelor incinerate în crematoriul din apropiere. Operatorii companiei de telemarketing trebuiau să-și convingă clienții să cumpere un teren în respectiva zonă, oferindu-le toate aceste detalii dezgustătoare.

Era un coșmar. Toți cei pe care Shreave îi suna îl insultau amarnic, apoi închideau telefonul. Când a vrut să-și verse amarul pe umărul lui Eugenie Fonda, a descoperit cu uimire că în cubul acesteia se afla soția lui, care îl amenința cu un Taser. Iar coșmarul nu s-a oprit aici: Shreave nu a observat că ultimul număr de telefon unde trebuia să sune aparținea unei persoane cu numele de D. Landry; dezastrul a fost cu atât mai mare cu cât nu i-a recunoscut vocea mamei sale până când – după ce și-a prezentat mai bine de jumătate din ofertă – a auzit mai multe apelative depreciative, extrem de familiare, care au culminat cu expresia „nu faci nici cât o ceapă degerată”.

Shreave s-a trezit lac de sudoare. Și-a amintit unde era, lucru care nu i-a oferit însă prea multă alinare. Ceasul pe care îl purta la mână arăta 3:46 dimineața. A strigat-o pe Genie, dar n-a primit niciun răspuns. A ieșit din sacul de dormit cu mișcări contorsionate, asemenea unui vierme.

Stelele străluceau aurii pe cer, temperatura scăzuse, iar focul se stinsese. Într-un cadru atât de „încântător”, era firesc să caute alinare în brațele prietenei sale. Shreave s-a strecurat printre umbre în cortul lui Eugenie, care însă era gol.

— Și-a luat tălpășița, a spus Honey Santana, luându-l prin surprindere.

— Nu e deloc nostim.

— A fugit cu un indian, a continuat Honey, scoțând capul din celălalt cort. Am tras cu ochiul.

— Ai putea să găsești o explicație mai plauzibilă, a zis Shreave.

— Un indian mare și înarmat. Doar am văzut cu ochii mei.

— Spune-mi unde e!

— Nu mai are niciun rost să-mi bat capul cu tine, a conchis Honey, intrând înapoi în cort.

Shreave a continuat s-o strige pe Genie. Și-a luat lanterna și s-a dus s-o caute prin pâlcul de copaci, renunțând însă repede și întorcându-se în tabără. S-a așezat mânios în fața cortului lui Honey, cerându-i să-i povestească ce s-a întâmplat în realitate.

— Dar ți-am spus deja, i-a răspuns ea.

Shreave a intrat în cortul ei, a înhățat sacul de dormit și a încercat s-o scoată afară. Honey i-a ars o lovitură cu piciorul în bărbie, făcându-l să se chircească de durere. Văzând stele verzi, el a încercat apoi să-și fixeze la loc maxilarul dislocat.

— Cred că titulatura de Cel Mai Idiot Om din Lume ți s-ar potrivi de minune, a spus ea. Pe cuvânt!

Insistența lui i-a provocat din nou necazuri și suferință. Se îndoia că va mai putea deveni vreodată bărbatul puternic și dur care a stârnit cândva pasiuni răvășitoare unor femei ca Eugenie Fonda. Se consola doar cu ideea că ea nu fusese martora acestui incident nefericit, din care ieșise atât de șifonat.

— E numai vina ta, s-a văicărit el, că ne-ai păcălit și ne-ai convins să venim aici. E vina ta că a fost răpită.

— Răpită? Indianul ăla se pregătea să ne fure proviziile când prietena ta l-a rugat s-o ia cu el. I s-a oferit practic pe tavă.

— Minți!

— Se mișcă repede, Boyd, a continuat Honey, ieșind din cort ca să facă focul. M-am prefăcut că

sforăi ca să creadă că dorm dusă.

— De ce dracu' n-ai făcut nimic?

— Doamne, Dumnezeule, chiar nu știu! Poate pentru că era înarmat? a zis ea, aprinzând focul cu un chibrit. Acum suntem singuri, așa că putem vorbi în liniște.

— Despre ce?

— Despre tine, a spus Honey. Subiectul l-a încântat pe Shreave. Povestește-mi istoria fascinantă a vieții tale, a spus ea, ca să te înțeleg mai bine!

— Nicio problemă, a răspuns Shreave, interpretându-i greșit interesul față de trecutul său.

Maxilarul îl durea îngrozitor, dar dacă ea voia să vorbească el îi va face pe plac. Indiferent despre ce anume.

— Dar mai întâi ar trebui să te așezi în genunchi. Nu, lasă! E bine și așa.

A început apoi să scotocească prin rucsac și a scos câteva articole din el, stând însă cu spatele la bărbat. L-a rugat apoi să închidă ochii, iar el s-a supus orbește. Dezamăgirea provocată de fuga lui Eugenie se atenua rapid la gândul unei relații intime cu o altă femeie frumoasă, chiar dacă era cam nebună.

Focul ardea din nou. Dogoarea îi încălzea chipul lui Shreave. A auzit-o pe Honey călcând pe cochiliile de stridii și apoi foșnind ceva prin tufișuri. Spera că se dusese să se dezbrace.

Câteva clipe mai târziu, a auzit-o stând în spatele lui și șoptindu-i:

— Dă-mi mâinile, Boyd!

El s-a supus din nou, vădit încântat. Ea mirosea frumos, iar el a descoperit că se excita din nou – o realizare minunată după accidentul pe care îl suferise cu pistolul Taser. Nici măcar sunetul benzii adezive nu a atenuat dorința din ce în ce mai arzătoare a lui Shreave.

Când s-a întors ca să privească peste umăr, Honey i-a ars o palmă peste cap. Gândindu-se doar

la bucuria pe care i-o oferea starea lui de excitare, dar și perspectiva de a-și satisface poftele carnale, a rămas nemișcat în timp ce ea îi lega la spate, cu bandă adezivă, mâinile și gleznele. Apoi a simțit ceva în jurul gâtului – ușor ca o ghirlandă de flori, dar mult mai aspru la atingere.

— Să nu cumva să te miști! i-a cerut Honey, făcându-se din nou nevăzută.

A auzit apoi un zgomot slab în spatele lui.

— Ce mai pui acum la cale?

Acestea au fost însă ultimele cuvinte ale lui Shreave înainte ca frânghia să se strângă în jurul gâtului său.

A căscat ochii mari cât cepele și a văzut-o pe Honey strălucind în lumina focului de tabără. A fost dezamăgit să descopere că era îmbrăcată din cap până-n picioare. Ea l-a informat că avea un laț în jurul gâtului, prins de o creangă a arborelui secular. Dacă încerca să scape, i-a explicat ea, nodul de la baza gâtului se va strânge și mai tare, existând pericolul să-l stranguleze.

Shreave o credea, deși se agăța cu disperare de ideea că totul era un joc sexual. Văzuse un documentar despre practici sexuale bazate pe asfixiere și spera că Honey îl iniția în asemenea metode incitante. În urma trădării atât de neașteptate din partea lui Eugenie, s-a hotărât să se lase sedus, indiferent de pericolele implicate.

— Îmi pare rău că am apelat la un asemenea truc, a spus Honey, dar m-ai atacat deja de două ori. Shreave a vrut să protesteze, dar a renunțat. Se temea că solicitarea chiar și a celor mai mici mușchi ai vorbirii va strânge și mai mult lațul în jurul gâtului său. Hai, vorbește! Nu e chiar atât de strâns, a continuat Honey.

Stând în genunchi, cu spatele drept, Shreave a reușit să articuleze:

— Nu te-am „atacat”, doar te-am abordat.

— Ai ajunge la închisoare dacă ai face așa ceva pe bulevardul Biscayne.

— Dar din toată afacerea asta, *eu* am avut cel mai mult de suferit.

— Venele de la gât sunt gata să-ți plesnească.

— În fine… N-ai vrea să terminăm odată cu povestea asta?

— Firește, Boyd.

— Păi, și ce-ai de gând să-mi faci? Să mă dezbraci sau să mă bați la fund?

— Nu m-am gândit la așa ceva, a spus Honey surprinsă.

— Hai, fii serioasă!

Ea a ridicat din umeri. Shreave a realizat cu tristețe că spunea adevărul.

— La naiba! a exclamat el.

O brută precum Van Bonneville nu s-ar fi lăsat atras în cursă și legat fedeleș de o mămică singură, și nebună pe deasupra.

Honey stătea lângă foc cu picioarele încrucișate și își peria părul – cu mișcări bruște și energice.

— Cu ce te-ai ocupat înainte de a deveni operator de telefonie? l-a întrebat ea.

— Cu vânzările.

— Ce-ai vândut?

— Mă dor genunchii.

Honey a luat o pătură de lână și i-a îndesat-o sub genunchi.

— Deci ce-ai vândut? a repetat ea întrebarea.

— Prostiile care se vând de obicei.

— Adică?

— Genie e băgată până în gât în povestea asta, nu-i așa? Ați pus la cale împreună planul ăsta nebunesc doar ca să vă distrați pe seama mea.

— Ai o părere prea bună despre tine, Boyd, a zis Honey, râzând. Sunt convinsă că Genie are lucruri mult mai importante de făcut. El simțea că urechile îi iau foc. Ai vândut și mașini? l-a întrebat ea.

— Desigur. Buick și Saab.

— Și altceva?

— Televizoare, jucării și mâncare pentru animale de companie, proteze ortopedice.

— O, Doamne, asta e ceva cu totul nou!

„Are un zâmbet fermecător, s-a gândit Shreave, cu tristețe, chiar dacă e nebună de legat”.

— Mă bucur că măcar unul dintre noi se distrează de minune, a zis el.

Honey s-a apropiat de el. A fixat frânghia deasupra mărului lui Adam și i-a aranjat gulerul cămășii Tommy Bahama.

— Nu te teme! Totul are un rost.

— Abia aștept să aflu și eu care e ăla.

„Ce importanță mai are?” s-a întrebat el. „Din miile de telefoane pe care le-am dat, am nimerit peste o nebună, care mă atrage într-o mlaștină și mă ia ostatic”.

— Ai copii? l-a întrebat Honey.

— Nu. N-aș face copii nici pentru tot aurul din Fort Knox.

— Da, nu e ușor să fii părinte. E greu să insufli unui copil adevăratele principii morale. Hai să fim sinceri – trăim într-o lume mizerabilă, dominată de cruzime, lăcomie și lipsa bunului-simț! Uită-te la tine, Boyd! Ești un specimen clasic.

— Nu începe din nou! a zis el, oftând.

— Ba da. Fiul meu trăiește într-o societate lipsită de valori morale, care permite unui ticălos ca tine să apară în postura unui cetățean respectabil.

— Dar n-am făcut rău nimănui, a protestat Shreave.

— Atunci vorbește cu mine! Ajută-mă să înțeleg după ce principii te călăuzești în viață, a insistat ea.

— Dar mai întâi hai s-o căutăm pe Genie! Dacă are necazuri?

— *Cu toții* avem necazuri, Boyd. Pentru numele lui Dumnezeu, nu citești ziarele…

Un foc de armă i-a întrerupt tirada, iar vântul i-a purtat ecoul în zare. Apoi s-a auzit un țipăt.

Honey a sărit în picioare.

— Ăștia nu sunt braconieri. Sunt convinsă că e indianul acela.

Și a rupt-o la fugă, în timp ce Shreave striga după ea:

— Nu mă lăsa aici! Nu mă lăsa singur aici!

Cuprins de agitație, s-a răsturnat într-o parte, iar frânghia s-a strâns și mai mult în jurul gâtului. Îl durea, dar părea să respire fără greutate.

Atunci, o voce din întuneric i-a spus șuierând:

— Nu te teme, ticălosule! Nu ești singur.

•

Sammy Tigertail i-a ordonat ultimului său ostatic să li se alăture lui Gillian și omului alb, despre care nu știa sigur dacă era sau nu un spirit. Indianul și-a păstrat o sticlă de apă și două batoane de ciocolată cu cereale, împărțindu-le apoi cu grijă și celorlalți din cele găsite în rucsacul furat. Nu intenționase să le ia toată mâncarea turiștilor, dar nu a mai avut timp să trieze conținutul.

S-a retras apoi singur la marginea luminișului în compania chitarei Gibson. Încerca să redea primele acorduri ale melodiei *Tunnel of Love,* când din pădure și-a făcut deodată apariția spectrul lui Wilson. Era pentru prima oară când spiritul turistului mort s-a materializat în fața lui Sammy Tigertail în timp ce acesta era treaz, luându-l prin surprindere pe tânărul indian. Sperase că nu avea să-l mai vadă niciodată.

Wilson arăta îngrozitor. Hainele ude îi atârnau zdrențuite, iar prădătorii îl mutilaseră fără milă.

— *Te-am rugat să-mi muți cadavrul într-un loc mai cald,* i-a spus el, cu reproș.

— Pleacă! i-a cerut indianul.

— *E îngrozitor de frig în râul ăla. Și uite ce mi-au făcut crabii și bibanii-de-mare*! a continuat Wilson, arătându-i trupul schilodit. *Mă simt singur acolo, omule*!

— Nu pot să te ajut.

Sammy Tigertail nu s-a simțit niciodată atât de abătut. Nu reușise să ducă viața de sihastru pe care

și-o dorise și nici să fie mândru de faptul că era stră-stră-strănepotul unui mare șef de trib Seminole. Misiunea lui de a se izola de lumea coruptă a albilor era complet ratată; se simțea asediat de fețele palide – spirite sau oameni în carne și oase. O și sărutase pe una dintre reprezentantele lor.

— *Frumoasă chitară*! a zis Wilson, cu admirație în glas.

— Nu o atinge!

— *Poți să cânți* Folsom Prison Blues?

— N-am auzit-o niciodată.

Sammy Tigertail credea că durerea provocată de o rană ar fi putut să alunge fantoma ce nu-i mai dădea pace, așa că s-a zgâriat pe frunte cu scoica spartă pe care o folosea ca pană pentru chitară.

Dar spiritul turistului mort a refuzat să dispară.

— *A fost o prostie din partea ta. Acum sângerezi,* a zis el. *De fapt, chiar te invidiez.*

— Nu poți să mă învinovățești pentru că ți-a cedat inima! Poate că ar fi trebuit să renunți la băutură și la cartofi prăjiți, a spus Sammy Tigertail, simțind cum ceva cald i se prelingea pe nas.

— *Dar știi vreo melodie a lui Garth Brooks*[33]*? O să-ți cânt eu una ca să-i prinzi acordurile.*

— Aș prefera să n-o faci, a spus indianul.

Wilson l-a ignorat, fluturându-și disprețuitor mâna și a început să cânte cu o voce stridentă o melodie despre o fată din Louisiana. Versurile i-au reamintit lui Sammy Tigertail de prima noapte pe care o petrecuse cu Cindy, înainte de a afla de dependența ei de droguri, de cecurile fără acoperire pe care le emitea și de infidelitățile ei frecvente. Se aștepta să simtă aceeași atracție pentru Gillian după ce va face dragoste cu ea și aceeași dezamăgire în clipa în care își va da arama pe față. Fiecare vers al cântecului adâncea și mai mult melancolia indianului.

— *Poți s-o cânți*? a întrebat spiritul omului alb când a ajuns la finalul melodiei.

Sammy Tigertail a observat că sângele care îi curgea din rana pe care și-o făcuse singur se prelingea pe chitara Gibson. A șters-o repede și a ridicat instrumentul, rezemându-l între genunchi. Apoi a luat pușca.

— *Nu-ți irosi gloanțele, frățioare*! a zis Wilson, chicotind.

Indianul a îndreptat, cu o mână, arma spre chipul acoperit de alge al albului.

— Merită să încerc, a mormăit el, apăsând pe trăgaci.

Wilson nu s-a clintit din loc, dar una dintre ostaticele sale a început să țipe în cealaltă parte a luminișului. Sammy Tigertail se simțea rău.

— *Acum ai făcut-o de oaie,* a conchis spiritul turistului mort, făcându-se nevăzut.

•

Lui Dealey i se părea că zorile nu se mai iveau. După ce indianul s-a întors în tabără cu prietena lui Boyd Shreave, Gillian l-a dat imediat în vileag pe detectivul particular.

Eugenie Fonda l-a tratat apoi ca pe un infractor de drept comun, care trage cu ochiul în toaleta doamnelor.

— E adevărat? Soția lui Boyd te plătește ca să ne spionezi?

— Și să facă filme porno, a intervenit Gillian plină de solicitudine.

— Jalnic!

— E slujba mea, a spus detectivul. V-aș ruga să nu-mi țineți predici moraliste.

Se așezaseră în semicerc și mâncau felii uscate de ananas, trecând de la unul la altul o sticlă de apă. Sammy Tigertail stătea singur și cânta trist la chitară. Le dăduse de înțeles că nu voia să fie deranjat.

— O slujbă mizerabilă, i-a spus Eugenie lui Dealey.

— Adevărul poate fi o marfă de mizerie, domnișoară Fonda. Și apropo, acesta nici nu este numele dumneavoastră real. Ci Hill.

— Ar trebui, probabil, să fiu impresionată, i-a răspuns Eugenie, mușcându-și buza de jos.

— Îmi doresc din tot sufletul să nu fi acceptat cazul ăsta, credeți-mă! a replicat Dealey. N-am întâlnit în viața mea atâția nebuni.

— Spune-i cu cât te va plăti doamna respectivă pentru secvența aia memorabilă! a continuat Gillian. Hai, Lester, spune-i! N-o să-i vină să creadă.

— Nu mă cheamă Lester.

— Ce secvență? a întrebat Eugenie.

— Doamna Shreave este o persoană extrem de ciudată, a răspuns Dealey. Am făcut toate fotografiile și am surprins toate scenele de care ar fi avut nevoie, dar nu s-a mulțumit cu atât.

— Pentru ce? Pentru divorț? Să fim serioși! a zis Eugenie.

— De ce credeți că mă angajează soțiile? a întrebat Dealey, ridicându-și mâinile.

Gillian nu se putea abține, așa că și-a continuat dezvăluirile:

— Douăzeci și cinci de mii de dolari! Atât va primi pentru o scenă memorabilă cu tine și cu prietenul tău. De aceea a bătut Lester drumul până aici.

— Douăzeci și cinci de mii de dolari? a întrebat Eugenie, izbucnind în râs.

— Chiar dacă este mai puțin important, a spus Dealey, vreau să vă asigur că nimeni, cu excepția mea și a clientei mele, nu a văzut celelalte casete sau fotografii.

Ceea ce nu era adevărat, firește. Dar Dealey nu considera că era necesar să-i spună lui Eugenie de câtă popularitate s-a bucurat pe internet partida ei de sex oral din cofetărie. La urma urmei, ascunsese cu grijă chipul protagonistei din fotografie.

A fost surprins s-o audă apoi zicând:

— Arată-mi ce-ai filmat, Lester! M-ai făcut curioasă.

— Și eu vreau să văd, a spus și Gillian, nerăbdătoare. Hai, arată-ne!

— Îmi pare rău, dar toate materialele sunt într-un seif în Fort Worth.

„Ce-au pățit femeile astea?” s-a întrebat detectivul.

Gillian le-a împărtășit, cu detalii picante, povestea colegei de facultate care a filmat o scenă deocheată în *Girls Gone Wild*; apoi l-a întrebat pe Dealey:

— Care a fost cel mai ciudat lucru pe care l-ai filmat vreodată?

— E simplu să-ți răspund, a spus el. O partidă de sex în trei în River Oaks – bărbații purtau costume à la Road Runner, iar femeia era Wile E. Coyote[34].

— Să nu-mi spui că n-ai făcut cópii după caseta originală! a spus Gillian, bătând din palme.

Eugenie a îndreptat din nou discuția spre cei douăzeci și cinci de mii de dolari pe care Lily Shreave i-i oferise lui Dealey.

— Dar ce vrea mai exact să filmezi?

— Imposibilul, a răspuns Dealey.

— Nimic nu e imposibil.

— Hai să spunem că îi plac lucrurile în prim-plan!

— Dacă aș fi știut că ne filmezi, a zis Eugenie zâmbind cu tristețe, m-aș fi străduit ca scenele să fie mult mai incitante.

— V-ați descurcat de minune, a liniștit-o Dealey.

Gillian a mărturisit că văzuse doar un singur film porno la o petrecere dată de niște colegi de facultate.

— *The Fellatio Alger Story.* A fost atât de plictisitor, că am adormit.

— Aș da orice să mă plictisesc după ultimele zile pline de adrenalină pe care le-am trăit. Ar fi o

adevărată plăcere să mă plictisesc, a spus detectivul particular.

— Cum dracu' plecăm de aici? a întrebat Eugenie, plimbându-se de colo-colo.

— Vorbiți cu *el*! le-a sugerat Gillian, arătând cu degetul spre Sammy Tigertail, care părea să fi căzut în transă în timp ce cânta la chitară.

Dealey s-a servit cu o altă felie de ananas.

— Cineva va veni mâine să mă salveze, a mărturisit el pe un ton neutru. Vă invit pe amândouă să mă însoțiți. De fapt, chiar vă sfătuiesc să faceți asta.

— De acord, a spus Eugenie.

— Eu rămân, a afirmat categorică Gillian, refuzând oferta. M-a sărutat în seara asta.

— Indianul? a întrebat Dealey, zâmbind obosit și spunându-și: „O poveste de dragoste se naște în mangrove".

— E indian? Dar are ochi albaștri, a spus Eugenie.

— Face parte din tribul Seminole, i-a explicat Gillian. Eu aștept să văd finalul poveștii, a continuat ea, întorcându-se apoi spre Dealey. Cine vine să te salveze, Lester?

Detectivul i-a răspuns că nu avea nicio importanță.

— Mă întorc acasă în Texas întreg și nevătămat, asta e tot ce contează.

— Fără scena memorabilă, i-a reamintit Eugenie. Soția lui Shreave va fi dezamăgită.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, a răspuns detectivul, luând o înghițitură din sticla de apă. Se va întâmpla ceva rău pe insula asta și n-am de gând să stau să văd despre ce e vorba.

— Nici eu, a conchis Eugenie, cu câteva secunde înainte ca indianul cu ochi albaștri să tragă cu arma, Gillian să țipe, iar Dealey să se prăbușească la pământ ca un elan lovit de glonț.

19.

Honey Santana credea că lumea nu era cu totul lipsită de speranță dacă va reuși să salveze un om cu un suflet atât de gol ca Boyd Shreave. Voia să mai facă o încercare.

— Indianul a împușcat pe cineva. N-am văzut pe cine, i-a spus ea când s-a întors în tabără.

— Desfă-mi dracului lațul ăsta!

— Este strâns superficial, Boyd.

Nodul s-a desfăcut la fel de ușor precum cel de la pantofi. Shreave s-a ridicat în genunchi, șoptind:

— Ești nebună de legat.

După ce i-a eliberat mâinile și picioarele, Honey i-a oferit niște cereale uscate.

— Numai asta mai avem. Indianul ne-a luat totul.

— Cineva se ascunde acolo, a spus Shreave, privind îngrijorat în spatele lui. Nu l-am văzut pe individ, dar părea să fie aproape. A spus că ne urmărește de mult.

Honey a legat de o creangă pălăria elegantă, à la Indiana Jones, pe care o purta Shreave, a stropit-o cu gaz de brichetă și a ținut-o deasupra focului, transformând-o într-o torță. A cercetat apoi zona taberei lor, dar n-a găsit nici urmă de intrus. Nu s-a uitat însă în rezervorul de apă.

— Nu se ascunde nimeni în tufișuri, Boyd.

Credea că a inventat întreaga poveste ca s-o sperie și s-o convingă să plece împreună de pe insulă.

— Spune-mi cine e!

— Mănâncă-ți cerealele!

Honey se gândea la fapta ei – îl căutase pe acest străin dezagreabil și îl ademenise în acele locuri, oferindu-i o așa-zisă vacanță gratuită în Florida. Nu se simțea vinovată și nici nu se considera nebună; frustrată era poate cuvântul cel mai potrivit. După nașterea lui Fry, a făcut o adevărată

obsesie pentru idioții, mincinoșii și ticăloșii care le tulburau existența, nemaiputând să-i tolereze. A ajuns să-i privească pe toți – de la angajații supermarketului Winn-Dixie, care îi aruncau priviri pofticioase, până la parlamentarii lacomi, aflați la al treilea mandat – ca pe un pericol pentru fericirea și bunăstarea fiului ei. Dacă un parazit precum Boyd Shreave putea fi adus pe calea cea dreaptă, se gândea Honey, atunci viitorul va fi mult mai luminos pentru toată omenirea, inclusiv pentru Fry.

Nu toată lumea credea în această teorie, iar Perry Skinner era unul dintre sceptici. Ca și fiul ei. Honey era conștientă de faptul că o considerau uneori naivă, bântuită de obsesii, poate chiar nebună.

— M-ai întrebat de ce-am făcut asta, Boyd, de ce m-am chinuit să te aduc până aici, a spus Honey. Încerc să vindec sufletul ticăloșilor care corup omenirea.

— Baftă, surioară! a rânjit Shreave.

— Nici n-ai întrebat ce face prietena ta. Ce se întâmplă cu tine?

— Nu Genie a țipat, a zis el, frecându-și brațele nervos. Părea glasul unei fete.

— N-am reușit să mă apropii prea mult de tabăra indianului ca să văd pe cine a împușcat. Dar n-o iubești, Boyd?

— Ce rost ar avea să mi se aprindă călcâiele după o puicuță care m-a părăsit? a spus el, îndesându-și în gură o mână de cereale. Hai mai bine să găsim caiacele alea și să plecăm dracului de aici!

Era speriat de moarte, a observat Honey.

— Sunt ascunse undeva printre copaci în celălalt capăt al insulei. Le-am zărit când m-am întors din tabăra indianului.

— Atunci ce mai așteptăm? a întrebat-o Shreave, sărind în picioare și apucând-o de braț.

Honey s-a eliberat însă din strânsoarea lui.

— Ivirea zorilor. Vreau să-ți arăt ceva.

„E ultima șansă să-ți trezesc la viață sufletul amorțit”, s-a gândit Honey.

El s-a năpustit spre ea, dar s-a oprit brusc. Și-a întors din nou privirea spre pădure, ciulind urechile.

— Totul face parte din scenariu, nu-i așa? Ai chemat o gorilă care stă la pândă printre copaci, gata să mă snopească în bătaie.

— Nu e nimeni aici, a spus Honey. Nimeni nu stă la pândă.

Nu se temea de Shreave, un om slab și lipsit de personalitate, ca majoritatea bărbaților pe care îi cunoscuse.

— Ascultă-mă, femeie nebună ce ești! a mârâit el. Plecăm *imediat* din acest loc uitat de Dumnezeu!

— Nu, Boyd, este un loc liniștit, care te îndeamnă la visare, i-a răspuns ea. N-am de gând să plec până mâine-dimineață. Dacă vrei să pleci singur, n-ai decât.

— Incredibil! Nu vrei nici măcar să-mi arăți unde sunt caiacele?

Honey a refuzat. Shreave i-a mai aruncat câteva cuvinte grele, scrutând întunericul nopții. Apoi s-a așezat, spumegând, lângă focul de tabără.

— Încearcă să-ți deschizi sufletul! i-a cerut Honey.

— Atunci taci dracului din gură! a răspuns el.

•

Glonțul a ricoșat într-o creangă de copac și a trecut prin umărul drept al lui Dealey, fracturându-i centura scapulară. Alternând între luciditate și inconștiență, se întreba dacă nu cumva era pe moarte. Era posibil, judecând după durerea insuportabilă pe care o simțea.

A început atunci să se gândească la cei care vor veni la înmormântarea sa, în eventualitatea că trupul lui va ajunge întreg în Fort Worth. Lista participanților va fi scurtă – doi sau trei detectivi

particulari cu care a mai băut uneori câte o bere; o mătușă din Lubbock, care era atât de senilă încât mai trimitea încă donații pentru campania lui Barry Goldwater[35]; proprietara în casa căreia stătea cu chirie și pudelul acesteia; un nepot bisexual, care lucra în construcții în Austin; și poate una sau două dintre fostele lui soții, care vor scotoci peste tot, sperând să găsească ceva bani.

La ceremonie, nu va veni însă ruda cea mai apropiată a lui Dealey, fratele lui mai mic, care lucra ca pescar în British Columbia și nu avea voie să părăsească provincia, fiind eliberat condiționat din închisoare. Nici prietenele din trecut ale detectivului nu vor veni la funeralii, pentru că toate se căsătoriseră de mult și tăiaseră orice legătură cu el.

Dealey nu era un individ sentimental, iar perspectiva unei ceremonii desfășurate în prezența unui număr foarte mic de participanți nu-l deranja deloc. Ce-l îngrijora însă era seiful pe care îl avea la sucursala Bank of America din Ridglea Place. Detectivul particular regreta faptul că nu lăsase nicio instrucțiune clară în testamentul său, ceea ce însemna că – la insistența fostelor sale soții – seiful va fi deschis pentru inventarierea averii sale modeste.

Executorul testamentar va descoperi în seif o mică comoară alcătuită din idile, trădări și scene de adulter, printre care și spectacolul cu adevărat magnific al lui Eugenie Fonda de la cofetărie. Dealey colecționase aceste lucruri nu din pasiune pentru obscenități, ci din mândrie profesională. Fotografiile și casetele video reprezentau încununarea muncii lui de detectiv și a nenumăratelor ore de supraveghere a subiecților lui. La fiecare trei ani, făcea curățenie prin dosare, dar păstra cu sfințenie dovezile vizuale realmente senzaționale. Deoarece nu se bucurase niciodată de aprecierea colegilor de breaslă, Dealey găsea alinarea și recunoașterea atât de râvnită în galeria

lui secretă, pe care o vizita de patru sau cinci ori pe lună. Firește că nu a avut niciodată de gând să-și facă publică această comoară, deoarece consecințele ar fi fost dramatice, stârnind nu doar valuri puternice, ci marcând și sfârșitul carierei sale.

Căci o surprinsese pe soția lui Zeke Gibbons, actualul consilier orășenesc, intrând în hotelul Hilton cu antrenorul ei de călărie din Bavaria…

Sau pe soțul lui Mary Lisette Scowron, președintele Departamentului de Justiție pentru Comitetul DeLay, care se giugiulea cu o dansatoare a formației Mavericks într-un telescaun din Utah…

Sau pe fiica mijlocie a reverendului Jimmy Todd Barnwell, gazda unei emisiuni religioase de televiziune, dar și consilierul spiritual al guvernatorului local, distrându-se în brațele mai multor tineri din South Padre…

„Minunat!” și-a spus Dealey. „Dar eu voi fi la doi metri sub pământ când va izbucni scandalul”.

A simțit că cineva îi sfâșia haina și cămașa, făcându-l să tremure sub o pală rece de vânt. Deschizând un ochi, a văzut o femeie frumoasă, cu părul blond, aplecându-se spre el. Părea că se dezbracă.

„E clar”, și-a zis el. „Am murit deja”.

•

Eugenie Fonda i-a acordat primul ajutor, spălându-i rana cu apă încălzită deasupra cărbunilor încinși. Apoi și-a scos puloverul și l-a folosit ca tampon pentru a opri sângerarea.

— Odată, un individ a fost cât pe ce să dea ortul popii la mine în pat, spunea ea. Noroc că am făcut un curs de resuscitare cardiopulmonară. L-am ținut în viață până au venit doctorii. Și știi ceva? Era încă excitat când l-au întins pe targă, cam atât trebuie să știi despre bărbați.

— Grozav! a exclamat Gillian admirativ.

Sammy Tigertail stătea abătut lângă trupul inert al lui Dealey.

— A fost un accident. Nu pe el am vrut să-l împușc.

Eugenie se îndoia că detectivul va muri.

— Dar ar avea nevoie de îngrijirile unui doctor, a zis ea. Apoi a adăugat, făcându-i cu ochiul: Chiar și un vraci ar fi bun.

— Ți-am spus că era om în carne și oase, Thlocko, a rostit Gillian, trăgându-l pe indian de cămașă. Ți-am spus că nu era o fantomă. I-a șters apoi sângele care i se prelingea din rana de pe frunte. Uite ce ți-ai făcut! a șoptit ea.

Dealey s-a mișcat și a deschis ușor ochii. Indianul a rămas la fel de trist. A răsturnat conținutul rucsacului furat, căutând zadarnic o trusă de prim ajutor.

— Dar în cine ai vrut să tragi? a întrebat Eugenie.

— În spiritul unui turist mort.

— Dacă spui tu…

— Thlocko e bântuit, i-a explicat Gillian.

Eugenie a deschis valizele lui Dealey ca să vadă aparatele de fotografiat. Indianul s-a aplecat deasupra detectivului și i-a luat pulsul.

— În zori, plecați toți trei spre Everglades, a conchis el. O să reușim cumva să-l urcăm în canoe.

Gillian nu voia să plece.

— Lester a spus că mâine va veni cineva să-l salveze. De ce să nu mai așteptăm puțin?

— Cine va veni? a întrebat Sammy Tigertail, încruntându-se.

— Nu știu. A vorbit cu cineva de pe mobilul său, a spus ea.

— Nu vreau să mai vină nimeni pe insula asta.

— Dar ce mai contează? a întrebat Gillian.

— Contează, pentru că nu vreau să ajung la închisoare.

Sammy Tigertail credea că va fi arestat pentru că îl împușcase pe omul alb în costum de afaceri. Pe de altă parte, era ferm convins că îl ucisese și pe individul cu mâna bandajată, care putea a pește, cel pe care îl lovise cu patul puștii.

Ca să nu mai vorbim de Wilson.

— N-am de gând să stau cu mâinile în sân și să aștept Paza de Coastă sau pe șeriful din Collier, ați înțeles? Îl duceți pe amărâtu' ăsta în Everglades City de cum răsare soarele…

— Stai puțin! a intervenit Gillian. Lester a spus că undeva pe insula asta există o barcă cu motor. Cu ea a venit până aici. Știi să te întorci, nu-i așa? a întrebat-o apoi pe Eugenie Fonda. Nu ai nevoie de mine.

— Nu, iubito, am nevoie de un miracol.

— O să găsesc barca aia blestemată, a spus Sammy Tigertail, și o să vă desenez o hartă, dar veți pleca amândouă. M-am săturat de toată povestea asta până peste cap, a adăugat el, apucând pușca de țeavă și lovind-o cu furie de trunchiul unui copac până când s-a făcut fărâme.

— Uite! Ia-o și pe asta! a zis Gillian, dându-i pușca de vânătoare pe care o luase de la Piejack.

Indianul a clătinat din cap. S-a întins apoi pe jos și și-a acoperit fața cu mâinile. Eugenie a luat Nikonul lui Dealey și a făcut o fotografie.

Gillian a luat-o deoparte.

— Nu e un băiat rău. Doar că e într-o mare încurcătură.

— Cine nu e? a spus Eugenie.

— Dar eu vreau să rămân aici.

— Te culci cu el?

— Mă străduiesc să-l conving, a răspuns Gillian, îmbujorându-se.

— Da, arată bine…

— Te rog să nu încerci să-l seduci!

— Dacă vrei să știi, i-a mărturisit Eugenie râzând obosită, aș face orice să plec de pe insula asta, chiar dacă asta ar presupune sex oral,

masturbare sau sex anal. Aș accepta să cânt și la operă goală-pușcă. N-am nimic cu tine, ai înțeles? Dar bate vântul și e frig și aș vrea o porție de supă franțuzească cu ceapă, așa că sunt hotărâtă să ajung la Ritz – într-un fel sau altul.

— Dar Thlocko a spus că va căuta barca. A promis că va face o hartă. Gillian era conștientă de faptul că Eugenie exercita o putere de convingere fantastică asupra bărbaților. Nu trebuie să te culci cu el pentru asta. El nu e așa.

— Firește că nu. Vrei să-ți dau un sfat?

— Nu țin neapărat. Ai putea să ne lași să vorbim între patru ochi?

— Dar mai întâi arată-mi cum funcționează camera video!

— Nu vreau să ne filmezi! a spus Gillian, vădit neliniștită.

— Nu te îngrijora! N-aș face niciodată așa ceva, a asigurat-o Eugenie, mângâind-o pe mână.

Gillian i-a arătat atunci cum funcționa camera lui Dealey.

— Am filmat un așa-zis buletin meteo, poți să vezi înregistrarea apăsând pe butonul ăsta. Mă gândeam că ar fi grozav să-mi încerc norocul în televiziune.

— Ești destul de drăguță pentru asta, a asigurat-o Eugenie.

— Uită-te la filmuleț și spune-mi ce părere ai! „Prognoza meteo” se numește acum emisiunea. Probabil că ar trebui să urmez niște cursuri de meteorologie și să-mi schimb profilul de la facultate, dar asta n-ar fi nicio problemă.

— Te întorci, așadar, la colegiu?

Gillian i-a aruncat o privire indianului, care zăcea – tăcut și mohorât – lângă Lester.

— Probabil că da. Dacă povestea cu Thlocko nu devine prea serioasă.

— E destul de serioasă, crede-mă! a conchis Eugenie. Ai putea să-mi împrumuți o lanternă?

Gillian a găsit una printre lucrurile indianului și i-a dat-o lui Eugenie, care s-a pierdut în întuneric, ducând cu ea camera video a lui Dealey. „Fata asta nu se teme de nimic”, și-a zis ea.

— Unde se duce? a întrebat Sammy Tigertail, rezemându-se într-un cot. Spune-i să se întoarcă imediat aici!

Gillian însă s-a așezat peste el, atingându-i gâtul cu buzele și apăsându-și sânii de pieptul lui cald. Îi simțea inima bătându-i cu putere și asta a făcut-o să zâmbească.

— De data asta, tu o să fii aligatorul, a spus ea.

•

Sectanții nu se înșelaseră. Cineva trăgea cu arma.

— Tată!

— Da, am auzit, a spus Skinner, mărind viteza și îndreptând barca spre larg.

Fry se legăna la prora ca un sac de mere. Casca de fotbal părea să cântărească zece kilograme. Cam la trei sute de metri de insulă, tatăl lui a oprit motorul și a început să împingă din nou schiful cu ghionderul. Băiatul îi lumina calea.

— Ești sigur că de aici s-a auzit împușcătura?

— Doar în proporție de cincizeci la sută. Vântul bate atât de tare că e greu de spus.

— Nu există plajă ca în partea cealaltă, a observat Fry.

— O să ancorez barca în mangrove. Fă-mi lumină la tribord!

— S-a făcut!

Raza de lumină a străpuns întunericul, creând o dâră purpurie, ușor încețoșată. Fry se simțea amorțit din cauza frigului, dar nu era chiar atât de rău, pentru că nu se mai gândea așa de mult la mama lui.

— Domnul Piejack este înarmat? a întrebat el. Perry Skinner nu i-a răspuns. Se lupta, stând pe platforma schifului, cu vântul și curenții apei. Fry a auzit cum vârful ghionderului s-a lovit de un

banc de stridii. Tată, Louis Piejack este înarmat? a repetat el.

— Cineva a tras cu pușca.

— Da. Și?

— Piejack are doar o pușcă de vânătoare cu două țevi. Poți să stingi acum lanterna. Aproape că am ajuns.

Fry se gândea rareori la divorțul părinților lui; când aceștia s-au despărțit, evenimentul nu l-a luat nici prin surprindere și nici nu a lăsat urme traumatizante. Tatăl și mama lui erau atât de diferiți unul de celălalt, încât se întreba deseori cum de s-au căsătorit. Acum era destul de mare ca să înțeleagă faptul că legătura dintre Honey Santana și Perry Skinner era extrem de puternică și de profundă, dar nu puteau să trăiască sub același acoperiș. Așa cum Fry nu-și imagina viața fără ei, nu-și imagina nici că se vor putea împăca vreodată. Tatăl lui pornise în această aventură mânat doar de simțul datoriei, dar Skinner ar fi distrus – băiatul o știa prea bine – dacă lui Honey i s-ar întâmpla ceva.

— Tată, cum se numește insula asta?

— Dismal Key, insula întunericului.

— Ce sinistru!

— Nu glumesc, a spus Skinner.

— Știu.

Au ajuns pe uscat și au ascuns schiful printre copaci. Țărmul era mai lung decât pe cealaltă insulă, dar avea o floră mult mai bogată. Lui Fry i s-a părut că a simțit miros de fum, dar nu a văzut niciun foc.

După ce au ancorat barca, Skinner a pornit la drum printre mangrove. Fry îl urma îndeaproape, fără să rostească niciun cuvânt, chiar și atunci când rădăcinile copacilor acoperite de scoici-rățușcă i se agățau de picioare. Mergeau pe malul unui golfuleț, căutând un luminiș.

— Aprinde lanterna! a șoptit Skinner. Băiatul s-a conformat. În partea aceea! l-a îndrumat tatăl lui.

Lumina a căzut pe o barcă roșie și una galbenă, goale și legate una de cealaltă.

— Sunt ale mamei! a exclamat Fry, la început încântat, apoi cuprins de spaimă. Dar dacă am ajuns prea târziu?

Skinner își croia repede drum printre copaci. Când au pășit pe pământ uscat, a început să alerge. Fry s-a străduit să țină pasul cu el, dar a căzut, doborât de o durere copleșitoare în coaste și de o senzație puternică de vomă. Înainte de a vomita, și-a aranjat casca pentru a nu-i murdări vizorul. Skinner i-a sărit imediat în ajutor, ținându-l de umeri.

— Du-te mai departe! Vin și eu mai târziu, i-a zis Fry.

Era stânjenit pentru că vomita în fața tatălui său, care se simțea vinovat pentru că îl luase din spital.

— Să nu pleci de aici, ai înțeles? l-a instruit Skinner, strângându-l de braț cu putere, dar și cu dragoste.

— Dar vreau să vin și eu cu tine s-o găsim pe mama, a spus băiatul, dându-i lanterna.

— Mă întorc peste cincisprezece minute. Să *nu* te miști de aici!

— Am înțeles, tată.

A așteptat până când a rămas singur, apoi a vomitat din nou. Spera că nu frica îi provoca această stare de rău. Spera că era consecința unui virus sau a cucuiului.

S-a rezemat apoi de trunchiul noduros al unui copac. Gleznele îl dureau din cauza zgârieturilor provocate de scoicile-rățușcă, dar cel puțin stomacul părea să se liniștească. Voia însă să-l asculte pe tatăl lui și să rămână unde era. Nu avea de gând să plece nicăieri…

Asta până când a auzit, pe lângă foșnetul frunzelor, o voce lină. Fry a ciulit urechile prin găurile căștii – era, fără îndoială, vocea unei femei. Vorbea repede, pe un ton misterios.

Băiatul a sărit în picioare și a fugit într-un suflet în direcția de unde se auzea glasul, rupând crengile sau lovind cu piciorul lemnele uscate care îi stăteau în cale. Când a ieșit brusc dintr-un desiș, femeia s-a speriat. Nu era mama lui, a descoperit el cu stupoare.

— M-ai speriat de moarte, a spus ea.

Fry abia își mai trăgea sufletul și avea din nou senzația de greață. Femeia l-a ajutat să se așeze pe o valiză din aluminiu. Avea părul bogat și blond, purta un pulover din bumbac și era aproape la fel de înaltă ca tatăl lui. Într-o mână ținea un telefon mobil, iar în cealaltă, o lanternă. Fry se îndoia că ea era studenta care fugise cu un braconier, pentru că părea prea bătrână ca să mai fie la școală.

— De ce porți cască? l-a întrebat ea.

— Am suferit o contuzie. Am venit s-o caut pe mama.

— Da, sigur. Iar eu îl caut pe Tarzan, Omul-Maimuță.

— Vorbesc serios. A plecat într-un periplu prin insule împreună cu niște turiști.

Femeia i-a luminat chipul lui Fry cu lanterna.

— O, Doamne! Ești băiatul lui Honey?

— Unde e? a întrebat Fry, sărind în picioare. A pățit ceva?

Femeia a tăcut câteva clipe.

— La naiba! a spus ea în cele din urmă.

— Ce s-a întâmplat? Vă rog să-mi spuneți!

— N-a pățit nimic. Doar că nu mai aveam de gând să mă întorc acolo… iar tu îmi strici planurile. Cum naiba ne-ai găsit în toiul nopții, nu pot să-mi imaginez.

— Stați puțin! a zis Fry. Sunteți turista care a însoțit-o pe mama în excursie. Era femeia pe care o văzuse de la distanță, în fața rulotei mamei sale, în timp ce încărcau mașina. Unde e soțul dumneavoastră? a întrebat-o el.

— Nu suntem căsătoriți, slavă Domnului! a răspuns ea cu o grimasă. M-a însoțit doar în

această călătorie, iar acum a rămas cu mama ta. Sunt convinsă că o înnebunește de cap. Este o poveste lungă și tristă.

— A spus că vă cunoașteți din liceu. Că sunteți vechi prieteni.

Femeia era vădit amuzată.

— Apropo, unde ți-e barca? Poți să mă duci și pe mine înapoi în civilizație?

— Dar eu și tata am auzit o împușcătură.

— Un indian cam sărit de pe fix l-a nimerit din greșeală pe individul care mi-a împrumutat telefonul celular. Din păcate, am rămas fără baterie exact în mijlocul unei convorbiri importante. Apropo, pe mine mă cheamă Genie, s-a prezentat femeia, strângându-i mâna cu putere. Individul care a fost împușcat nu a murit. Și, ca să fiu sinceră, nu mi-a împrumutat telefonul. Am profitat că era inconștient și mi-am permis să i-l iau.

— Așa v-am descoperit, a spus Fry. V-am auzit vorbind cu cineva.

— Făceam rezervare la hotelul Ritz-Carlton din Naples, i-a explicat femeia. Din păcate, m-a lăsat bateria înainte de a le putea da numărul cărții mele de credit. Ai pomenit de tatăl tău – unde s-a dus?

— Pe aici pe undeva, i-a arătat Fry, povestindu-i apoi despre Louis Piejack.

— Stai puțin! Tatăl tău umblă ca bezmeticul prin jungla asta uitată de Dumnezeu, riscându-și viața ca s-o salveze pe fosta lui soție? E posibil așa ceva? a întrebat Genie, vădit încântată de poveste.

— În valiza aia e o armă? a întrebat Fry.

— Nu, doar o cameră video, i-a răspuns ea, dar nu te teme, campionule, nu va trebui să împuști pe nimeni! Prietena indianului mi-a spus că acesta i-a spart capul unui pervers, care seamănă cu cel pe care îl descrii tu. Cică individul părea mort de-a binelea.

— Uraaa! a exclamat Fry, strângând pumnii.

— Hai să-i găsim pe ai tăi, a spus Genie, aruncând în tufișuri telefonul inutil, și să plecăm

dracului de aici!

20.

În raportul pe care l-a întocmit pentru Institutul Smithsonian, reverendul Clay MacCauley a vorbit despre relațiile viitoare dintre indienii Seminole și coloniștii albi, care – în 1880 – invadau Florida. Etnologul a prezis faptul că aveau să aibă loc „schimbări rapide, de o importanță covârșitoare", iar „viitorul indienilor nu va mai avea nimic de-a face cu trecutul". MacCauley pleda ca oamenii albi să-i trateze pe indieni de la egal la egal pentru ca războinicii tineri, spre deosebire de bătrânii istoviți de lupte, să manifeste o atitudine mult mai prietenoasă. Reverendul spera că – în contextul unui climat de pace și cooperare – indienii „vor uita de trecutul lor tragic", atrăgându-le de asemenea atenția coloniștilor că, dacă vor stârni mânia tribului Seminole, consecințele ar putea fi dramatice.

Acum, când nu mai au unde să se retragă, scria MacCauley, *când lupta lor este sortită eșecului și nu mai pot evita contactul cu oamenii pe care până acum îi consideraseră dușmani, care va fi soarta lor*?

Destinul i-a transformat în magnați ai jocurilor de noroc, ca unchiul meu, Tommy, și-a spus Sammy Tigertail, amintindu-și pasajul. Sau în corcituri ca mine.

Se gândea la ironia întrebării lui MacCauley în timp ce făcea dragoste cu Gillian. Era cel mai apropiat contact pe care îl putea avea cu un alb și părea, într-adevăr, inevitabil. Sammy Tigertail credea că reverendul, un pacifist prin excelență, le-ar fi binecuvântat gestul – spiritul împăciuitor al actului lor, dacă nu pozițiile sexuale. E mai bine decât să fumezi pipa păcii, și-a spus el.

Indianul a acceptat avansurile studentei, nu pentru că nu și-a mai putut reprima poftele carnale și nici din dorința de a începe o altă relație sortită

din start eșecului, ci ca un gest de rămas-bun. Gillian avea să plece a doua zi de pe insulă, fie că voia, fie că nu. Sammy Tigertail nu o va mai vedea niciodată. Nu avea altă variantă – nu după ce l-a rănit din greșeală pe Lester. Un om alb rănit avea să provoace mai multe necazuri decât unul mort.

„Reverendul MacCauley s-a înșelat doar într-o singură privință", s-a gândit Sammy Tigertail. „Poți întotdeauna să te retragi când ai la dispoziție zece mii de insule".

Gillian îl călărea energică, cu ochii mijiți, scăldată în lumina focului de tabără.

— Aș vrea să mă ții în brațe la fel cum ții blestemata aia de chitară, îi spunea ea, de parcă n-ai mai vrea niciodată să-mi dai drumul.

— Liniște! i-a șoptit Sammy Tigertail.

— Liniștea e și ea bună uneori, i-a răspuns ea, încetinind ritmul actului sexual. Seducătoare, aș putea să spun.

— Exact.

— Știi cui îi place să vorbească în pat? Lui Ethan.

— Nu acum, te rog.

Ea s-a arcuit, strângând în joacă anumiți mușchi.

— Ce s-a întâmplat, Thlocko? Ești gelos? Sammy Tigertail se gândea ce să-i răspundă. Nu-ți face probleme, nu se compară cu tine! a continuat Gillian, strângând din nou mușchii. Lui Ethan îi place să vorbească obscen în timpul unei partide de sex. Dar în același timp este un tip incredibil de timid. Vorbesc foarte serios, nu îndrăznește să pronunțe cuvintele vulgare.

Sammy Tigertail și-a săltat coapsele cu o mișcare atât de violentă, încât Gillian a început să sughițe.

— Dacă mai continui cu povestea asta, i-a zis el, o să-ți astup gura cu șosetele lui Lester.

— Iar mă amenințI cu asta? a întrebat Gillian, chicotind. Nu te cred. El se gândea dacă s-o lege sau nu la gură, optând în final pentru cea de-a doua

variantă. După ce ea va pleca de pe insulă, se va așterne o tăcere sublimă. Ethan era atât de timid, a continuat fata, încât de fiecare dată când făceam sex vorbea în germană. Numai așa putea să dea frâu liber limbajului obscen. *Nimic* nu pare însă vulgar în germană. Dar el continua să-mi spună să fac diverse lucruri, numindu-mă *Fräulein* – doar că eu habar nu aveam ce spunea. Nu te mint, Thlocko, putea la fel de bine să-mi citească din manualul de utilizare al Mercedesului pe care îl avea tatăl lui. Nu e o nebunie?

— Vreau să te întreb ceva, a zis indianul.

— Dar asta s-a întâmplat după ce mi-a spus că a eliberat delfinii – înainte nici n-am vrut să mă culc cu el. Dar ce-ai spus?

— Am vrut să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Ești sigură că noi mai facem încă sex?

— Da, sunt sigură, i-a răspuns Gillian, râzând. Și o facem în fața lui Lester. Mai are vreo importanță acest lucru dacă este inconștient?

Sammy Tigertail a accelerat ritmul, reducând-o la tăcere pe Gillian, care s-a agățat cu ambele mâini de el. Au ajuns amândoi la orgasm, terminând în același timp – el oftând ușor, iar ea țipând din rărunchi. Indianul a așezat-o apoi încet pe o pătură, unde fata s-a cuibărit ca o pisicuță.

Sammy Tigertail stătea mai departe de focul de tabără, luptându-se să-și întoarcă pantalonii pe față, când a simțit în ceafă țeava unui pistol. Primul lucru la care s-a gândit a fost că rănitul și-a revenit ca prin minune.

Dar nu era Lester.

— Nu te mișca! l-a avertizat vocea.

— Da, domnule.

A urmat o pauză, apoi vocea a continuat:

— Sammy, tu ești? Omul cu pistolul l-a întors cu fața spre el, exclamând: Să fiu al naibii!

— Bună seara, domnule Skinner.

— Ce-ai pățit la cap, omule?

— Am căzut pe o cochilie de stridie, a mințit Sammy Tigertail.

Gillian și-a ridicat privirea somnoroasă, trăgându-și pătura peste sâni.

— Ăsta cine mai e?

— Un prieten, a răspuns indianul, plin de speranță.

Îl cunoscuse pe Perry Skinner când era adolescent și abia venise în trib. Skinner se rostogolise cu mașina încercând să evite un pui de vidră pe autostrada Tamiami. Sammy Tigertail și unchiul său au venit primii la locul accidentului și l-au scos pe Skinner dintre fiarele contorsionate înainte ca mașina să ia foc. Sammy Tigertail a aflat mai târziu că Skinner era un om important și prosper din Everglades City. El îi împrumutase tânărului indian barca în care transportase cadavrul lui Wilson pe râul Lostmans.

Sammy Tigertail bănuia că acesta era motivul pentru care Skinner venise după el – polițiștii și-au dat seama probabil ce s-a întâmplat și l-au informat pe Skinner că vasul său a fost folosit ilegal pentru transportarea cadavrului unui turist mort.

— Bănuiesc de ce-ați venit până aici, a spus indianul.

— Minunat! a spus Skinner, îndesându-și pistolul în pantaloni. Unde e?

— Cine, domnule Skinner? a întrebat uluit Sammy Tigertail.

— Honey, a spus el, adăugând apoi ca s-o lămurească pe Gillian: Fosta mea soție. Indianul a încercat să-și ascundă ușurarea provocată de faptul că apariția atât de surprinzătoare a lui Skinner nu avea nicio legătură cu moartea lui Wilson. E pe aici pe undeva, Sammy. Îți amintești cum arată, nu-i așa?

Indianul o întâlnise doar o singură dată pe Honey Santana, dar a fost suficient. În fiecare toamnă de după accident, Skinner îi dădea lui

Sammy Tigertail unsprezece kilograme de clești de crabi-de-stâncă, pe care acesta le ducea în rezervație. Indianul venea întotdeauna să-și ia darul pe 15 octombrie, prima zi de pescuit, când se prindeau cele mai mari exemplare. Într-un an, în ziua cu pricina, Sammy Tigertail a întâlnit-o pe Honey Santana. Ea îl bătea la cap pe soțul ei să repare țeava de eșapament de la unul dintre vasele lui, care se spărsese și polua râul, otrăvind bâtlanii și vulturii-pescar. Sammy Tigertail nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă, luptând cu atâta pasiune pentru o cauză nobilă. Îl zăpăcise, motiv pentru care nu uitase episodul. Nu uitase, de asemenea, nici faptul că Perry Skinner își pusese o pereche de căști Remington ca să nu mai audă reproșurile soției sale.

— Dar ce caută aici? a întrebat Gillian. A fugit cumva de acasă?

Skinner nu i-a răspuns.

— Am auzit focuri de armă pe insula asta, a spus el în schimb.

— El, a zis Gillian, arătându-l pe indian, l-a împușcat pe *el,* a precizat ea, indicându-l pe un individ mic și îndesat, care zăcea pe pământ.

— N-am vrut, domnule Skinner, a replicat Sammy.

Indianul a observat că cerul căpăta la est o nuanță albăstruie. Soarele avea să răsară în curând.

Skinner s-a aplecat deasupra bărbatului cu umărul însângerat, care respira cu greutate, dar regulat. Nu-l cunoștea.

— Noi îi spunem Lester. Este detectiv particular, i-a explicat Gillian.

— Sammy, ascultă-mă cu atenție! a spus Skinner. Un ticălos cu mâna bandajată o urmărește pe Honey. Are o barcă cu motor și o pușcă de vânătoare. L-ai văzut cumva? Gillian a început să spună ceva, dar indianul a redus-o la tăcere printr-o simplă privire. Sammy? a insistat Skinner pe un ton calm.

— Nu, n-am văzut pe nimeni care să corespundă acestei descrieri.

Indianul nu era deloc încântat de faptul că trebuia să-l mintă pe domnul Skinner, dar nu voia să-i mai fie atribuit încă un cadavru.

— Spune-i adevărul! N-ai făcut nimic rău, a intervenit Gillian.

Indianul a privit-o neputincios cum s-a înfășurat în pătură și a venit la ei, aducând și pușca de vânătoare a lui Piejack.

— Omul cu mâna bandajată voia să-l împuște pe Lester, iar Thlocko l-a lovit în cap, a spus ea.

— L-ai omorât? a întrebat Skinner.

— Nu știu, a răspuns Sammy Tigertail, ridicând din umeri. Părea mort. Mirosea oricum a hoit.

— Asta e o veste minunată, a zis Skinner, zâmbind.

— N-am vrut să-l lovesc atât de tare.

— O să ne ocupăm noi de el, Sammy. Nu-ți face griji!

— Unde s-a dus soția dumneavoastră? a întrebat indianul.

— E pe aici pe undeva. Și e fosta mea soție, Sammy. A plecat împreună cu niște prieteni într-o excursie prin zonă.

— Câți sunt?

— Un bărbat și o femeie din Texas, a răspuns Perry Skinner.

— Și merg cumva cu o barcă roșie și una galbenă?

— Da. Sunt legate în mangrove, nu departe de aici.

Sammy Tigertail se bucura că în curând va rămâne singur pe insulă.

— Cred că știu unde a ridicat tabăra, domnule Skinner. Îmi pare rău să vă spun că le-am furat mâncarea și apa.

— Și bărcile, a intervenit Gillian.

— Am vrut să iau doar apa, dar mâncarea era în același rucsac, a explicat indianul.

— Va trebui să mă duci acolo imediat, i-a cerut Perry Skinner.

— Desigur.

— Dar mai întâi trebuie să-mi recuperez băiatul. L-am lăsat în pădure.

— Vă așteptăm aici, a promis Gillian.

— *Nu* e cazul să te pui cu tipul ăsta, a spus fata, după ce Skinner a plecat.

— Nici cu soția lui, a confirmat Sammy Tigertail, dând din cap.

Gillian și-a ridicat privirea spre cerul trandafiriu.

— Uite, a răsărit soarele!

— Da. O altă zi în paradis.

— Ce facem cu pușca aia?

— Arunc-o! i-a spus indianul.

•

Așteptând să răsară soarele, Boyd Shreave încerca cu disperare să omoare un țânțar singuratic care îl tot bâzâia pe la urechi. I se părea prea frig pentru asemenea insecte, motiv pentru care se temea că cel care îi dădea acum târcoale era un specimen periculos.

Mai devreme, Honey citise cu voce tare un text dintr-o carte broșată despre țânțari, unele dintre cele mai periculoase vietăți de pe pământ. Shreave știa că acest lucru era adevărat pentru că văzuse un documentar despre ele pe Animal Planet. Milioane de oameni au pierit răpuși de bolile provocate de înțepăturile de țânțari, printre ele numărându-se febra Dengue, malaria, frigurile galbene, encefalita St Louis și infecțiile cu virusul West Nile. De-a lungul timpului, acești paraziți zburători au provocat moartea papilor, dar și a oamenilor de rând, și au nimicit armate puternice.

Cu toate acestea, din cele aproximativ două mii cinci sute de specii de țânțari, cel care trăiește în mlaștinile sărate din Everglades nu transmite agenți patogeni periculoși pentru oameni. Boyd Shreave ar fi fost bucuros să știe acest lucru. Drept

urmare, încerca zadarnic să-l ucidă pe micul călău, pe care nu-l vedea în lumina difuză a zorilor, dar a cărui prezență sinistră îi era trădată de bâzâitul sâcâitor. Dacă țânțarul înceta să mai bâzâie, acest lucru îl scotea din sărite pe Shreave, pentru că asta însemna că insecta aterizase undeva – probabil într-un loc vulnerabil – și se înfrupta din sângele victimei sale. Uneori, storcea mușcăturile inexistente pentru a îndepărta potențialii microbi letali.

În timp ce Shreave ducea o luptă acerbă cu micul prădător, Honey Santana – sătulă să-l mai vadă agitându-se ca un clovn caraghios sau scărpinându-se ca un babuin bolnav de psoriazis – a lăsat deoparte cartea broșată și, cu o lovitură bine aplicată, a strivit țânțarul de unul dintre nasturii cămășii înflorate a lui Shreave. El a privit, satisfăcut, la lumina lanternei pata de sânge până când și-a adus aminte din documentarul de pe Animal Planet că țânțarii nu au sângele roșu. Pata roșie era, așadar, sângele lui, ceea ce însemna că nenorocita de insectă reușise să-l înțepe.

— Sunt un om mort, a mormăit el.

— Nu te mai văicări atâta! a spus Honey, strănutând. Alergia nu-i dădea pace, făcând-o să strănute de nenumărate ori. Nu poți să zici și tu un „noroc” măcar? Unde ai crescut, în pădure?

— Ăștia nu transmit cumva și gripa aviară? a întrebat Shreave, aruncând insecta moartă.

— Nu, Boyd. Aia e o boală transmisă de păsări.

— Dar SIDA?

— Dar ce-ai zice să iei tu niște Xanax? i-a sugerat Honey.

Shreave a început să se examineze cu atenție, căutând eventuale înțepături de țânțari.

— Aș putea să mor din cauza blestematului ăstuia mic.

— Numai femelele înțeapă, l-a informat Honey.

Shreave și-a ridicat privirea, strâmbându-se.

— Doamne, ce pute! Honey își pierduse însă simțul mirosului din cauza nasului înfundat. Ea și l-a șters, cu un gest nu prea elegant, de bluză. Pute a pește stricat, s-a plâns Shreave.

— Din cauza refluxului, i-a explicat ea, strănutând din nou. Apoi s-a ridicat în picioare, spunând: Hai să mergem, Boyd!

— Unde? a întrebat-o el, cu o privire sceptică. Ea i-a arătat cu degetul vârful copacului bătrân. Și dacă spun nu? a continuat el.

— Ți-e frică și de vrăbiuțe, după câte văd.

— Dar dacă nu am chef să urc până acolo?

— Atunci poți să pleci singur de pe insula asta, i-a zis Honey, cocoțându-se pe trunchiul noduros al arborelui.

Shreave a urmat-o fără tragere de inimă, cu o stângăcie aproape dureroasă. „Individul e un om de nimic", și-a spus Honey, „o altă excepție de la legea selecției naturale. Cu un milion de ani în urmă, ar fi fost o pradă ușoară pentru tigrul cu dinți-de-sabie".

— Cât de sus trebuie să urcăm? l-a auzit ea întrebând.

— Până în vârf, Boyd. Altfel, nu are niciun rost.

Când a ajuns în vârful bătrânului arbore *Delonix regia,* la o înălțime de doisprezece metri, Honey s-a așezat cu fața spre est pe o creangă solidă, legănându-și picioarele lungi și balansându-se ușor sub adierea blândă a vântului. Părea că plutește.

Când a reușit să ajungă lângă ea, Shreave era roșu la față și abia mai respira.

— Cred că o să fac febră. Sunt convins că nenorocitul ăla de țânțar era purtător de viruși.

Honey i-a spus să rămână pe loc și să privească orizontul.

Ea se gândea la fiul ei, așa cum făcea în zorii fiecărei zile. Răsăritul era momentul în care se simțea în siguranță și era din nou încrezătoare că lumea avea să-l primească cu brațele deschise pe Fry – un băiat atât de sincer și de generos. Zorile

erau momentul în care temerile sale dispăreau, chiar dacă pentru scurt timp, lăsând locul speranțelor și optimismului. Știrile pe care le vedea seara o făceau să se întrebe dacă Dumnezeu nu cumva a murit; soarele de dimineață o convingea însă că trăiește.

În timp ce primele raze de lumină își făceau apariția pe cerul trandafiriu din Everglades, Honey a tras adânc aer în piept. Pentru ea, clipa aceea îi alina și îi mântuia sufletul; Boyd Shreave nu părea să observe însă măreția momentului.

— Avem cam mult de coborât, a îngăimat el, privind neliniștit în jos.

— Ssst! a spus Honey.

Fry venise pe lume exact în zorii zilei, iar instinctul matern a copleșit-o cu forța unui uragan. Totul s-a schimbat după aceea și toate relațiile au fost puse la încercare – cu soțul, cu familia ei și cu restul omenirii. Viața lui Honey luase o altă întorsătură, iar centrul universului său era acum numai fiul ei.

— Abia aștept să aflu cum ai de gând să plecăm de aici, a mormăit Shreave.

Lumina se revărsa acum în cascadă pe cerul lipsit de nori.

— O să încerc să-l conving pe indian să-mi dea caiacele. Apoi, după ce ajungem în oraș, ne luăm rămas-bun.

— Da. Indianul lui Genie, a spus Shreave, cu un râs sardonic. Sper că o să-l faci praf, nu-i așa?

— Te rog să taci! Uite ce pierzi!

Când soarele a ajuns la orizont, cerul a căpătat nuanțe de chihlimbar. Vântul a încetat să mai bată, iar tăcerea a pus stăpânire pe insulă.

Priveliștea pe care le-o oferea înălțimea copacului era copleșitoare – un șir lung de egrete traversa ținuturile îndepărtate; un stol de pelicani albi zbura în cerc deasupra unui golf din apropiere; doi vulturi-pescar survolau ca niște zmeie de hârtie

un mic estuar. Era un tablou magnific, învăluit într-o tăcere copleșitoare.

Din păcate însă totul trecea pe lângă Boyd Shreave.

— Trebuie să-mi fac nevoile, a zis el.

Honey s-a luat cu mâinile de cap. Individul era o cauză pierdută; sufletul îi era pustiu. Pentru un cretin ca el nu exista speranță; nimic nu-l putea trezi din această stare de inerție: nici frumusețea zorilor în Everglades, nici imensitatea sau liniștea unui peisaj de vis. Natura nu-și putea revărsa magia asupra unui individ cu un suflet împietrit; nimic nu putea să-l impresioneze pe Shreave.

„Mă lupt cu morile de vânt”, și-a spus Honey. Escrocul de la compania de telemarketing se va întoarce acasă în Texas cu sufletul la fel de sărac, dar plin de el – ca un balon gol de săpun. Cum a reușit un individ atât de insipid ca el să aibă și soție, și amantă depășea puterea ei de înțelegere. Gestul lui Honey se dovedea din nou nesăbuit și zadarnic: nu-și dezmințea titulatura de regină a cauzelor pierdute.

— Ai auzit ce-am zis? s-a răstit Shreave. Trebuie să cobor repede și să caut niște brusturi.

Honey a tras adânc în piept aerul pur de dimineață. Briza rece și sărată îi desfundase sinusurile.

— Bine, Boyd, hai să mergem!

— Dar ce voiai să-mi arăți aici?

— Mi-e teamă că ai ratat momentul.

— Ce-am ratat?

Honey și-a înfrânat dorința de a-i da un vânt până jos.

— Să mergem, a răspuns ea, până nu faci pe tine!

Așa cum cobora, cu mișcări nesigure, bâjbâind la fiecare pas, Shreave semăna cu un leneș[36] bolnav de artrită. Honey l-a prins de două ori când s-a dezechilibrat, fiind gata să cadă din copac, dar

lui nu i-a trecut niciodată prin minte să-i mulțumească.

Când au ajuns cu picioarele pe pământ, Shreave a luat *Storm Ghoul* din geanta Orvis și s-a făcut nevăzut printre copaci.

— Ai grijă să-ți cureți mizeria! i-a strigat Honey. Shreave a râs sfidător, și-a dat pantalonii jos și a început să citească:

> Pe toată durata procesului, am încercat să fiu puternică și stăpână pe mine, deși sufletul îmi era sfâșiat. Adevărul era că încă țineam la Van Bonneville, chiar dacă se dovedise un monstru. În ziua în care a trebuit să intru în boxa martorilor, mi-am jurat să nu-mi îndrept niciodată privirea spre el. Îmi spuneam că fapta lui Van Bonneville era cumplită și nu-și putea găsi iertarea, deși o făcuse pentru mine. Își ucisese soția cu sânge rece și merita să putrezească în închisoare.
>
> La început, timp de o oră, m-am descurcat bine. Avocatul acuzării mi-a pus întrebări, iar eu i-am răspuns cu promptitudine și sinceritate, așa cum fusesem învățată. Dar odată cu trecerea timpului, totul părea învăluit ca într-o pâclă; nici vocea nu mai era a mea, de parcă un străin îmi citea mărturia. Privirea mi-a căzut atunci asupra boxei acuzaților… și asupra lui Van. Bronzul atât de seducător pălise în închisoare, iar costumul ieftin, de culoare albastră, pe care îl purta nu i se potrivea deloc. Ar fi putut să-l rupă doar printr-o simplă îndoire a brațelor.
>
> M-am așteptat să-i citesc în priviri ura sau măcar dezamăgirea, dar m-am înșelat. Van mă privea la fel ca în dimineața aceea când ne-am întâlnit

lângă arborele de grepfrut în fața vilei Elks; la fel ca în noaptea pe care am petrecut-o în mașina lui, când mi-a desfăcut nasturii de la bluza Lily Pulitzer. Cu cât mă străduiam să șterg acele amintiri din mintea mea, cu atât deveneau mai vii și mai copleșitoare.

Atunci am făcut o greșeală copilărească. M-am uitat la mâinile lui – la mâinile lui incredibil de puternice și de tandre. Avea unghiile frumos îngrijite pentru proces, dar cicatricele se puteau încă vedea – semne misterioase și palide care-i stigmatizau membrele. Ele nu vor dispărea niciodată, așa cum nu vor dispărea nici amintirile mele legate de atingerile și mângâierile pe care mi le-a dăruit în nopțile petrecute împreună. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Van zâmbindu-mi tandru și am înțeles că și el se gândea la același lucru. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, așa că l-am rugat pe judecător să-mi acorde o pauză…

Boyd Shreave a rupt pagina din autobiografia lui Eugenie Fonda și, cu un gest afectat, menit să-i arate disprețul, s-a șters cu ea la fund.

Dacă ar fi avut curajul să-i ceară mai multe detalii lui Genie, ar fi aflat că amănuntele picante ale relației ei cu celebrul ucigaș fuseseră exagerate într-un mod grotesc pentru ca opera ei să se bucure de succes, iar singura noapte pe care o petrecuseră împreună se dovedise total nesatisfăcătoare – o partidă pe care o puteai uita cu ușurință. Dar, pentru că habar nu avea ce se întâmplase în realitate, Shreave credea – suferind apoi ca un câine – fiecare cuvânt din carte.

— Boyd! s-a auzit atunci vocea disperată a lui Honey.

— N-am terminat încă!

— Boyd, grăbește-te!

— Lasă-mă-n pace, pentru numele lui Dumnezeu!

— Te rog! Am nevoie de tine!

Apoi a auzit-o țipând.

A ieșit stângaci, târșâindu-și picioarele, din pâlcul de copaci. O duhoare puternică de pește mort l-a izbit atunci din plin. Sub arborele din care tocmai coborâseră a văzut-o pe Honey legată strâns la gât cu o sfoară – poate chiar cu sfoara pe care o folosise ea. Se pregătea să-i arunce o ironie când a observat pe cineva mișcându-se în spatele ei.

Era un bărbat. Se legase în jurul taliei cu celălalt capăt al frânghiei, căreia îi făcuse un nod strașnic. Avea o mână înfășurată în bandaje murdare, iar în cealaltă ținea o creangă de copac.

— Cu ce pot să te ajut, scârnăvie? a întrebat intrusul.

Era aceeași voce pe care Shreave o auzise în toiul nopții.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Boyd, a spus Honey, fă ceva!

Shreave clipea nedumerit.

Străinul îl fixa cu privirea.

— Iubito, cine e puța asta bleagă?

Umilit, Shreave și-a privit bărbăția – sau ce mai rămăsese din ea – împietrit cum era de spaimă. Nici pantalonii nu îndrăznea să și-i ridice.

— Boyd, nu este înarmat. Nu are nici măcar un cuțit. Nu are decât o creangă amărâtă! a strigat Honey, tresărind în clipa în care bărbatul a răsucit sfoara.

Avea dreptate. Nu exista niciun motiv pentru care un tânăr bine făcut să stea cu mâinile în sân în timp ce un nebun voia s-o răpească. Individul era, evident, într-o stare deplorabilă. Fața umflată căpătase o nuanță verzuie, ochii îi erau congestionați și se mișca cu greutate, copleșit

parcă de durere. În plus, ronțăia ca o veveriță flămândă capacul unui flacon de medicamente.

— Boyd, te rog! l-a implorat Honey. Fă ceva măcar o dată în viață!

— Ce-ce? s-a bâlbâit Shreave, spunându-și: „Ești bine făcută. Poți să-l neutralizezi pe fraierul ăsta”. Ce-ce-ai v-vrea s-să fac?

— Hai, acționează! Ești de două ori cât el!

Era adevărat. Nu trebuia decât să se năpustească asupra necunoscutului și Honey s-ar fi putut elibera. Dar Shreave nu se clintea din loc.

Individul, care putea îngrozitor, părea să se distreze de minune în fața acestui spectacol – Honey țipa la Boyd, iar Boyd stătea împietrit, cu pantalonii în vine, ascunzându-și cu mâinile zonele intime.

— Ai pariat pe cine nu trebuie, i-a spus Louis Piejack lui Honey. Să mergem acum, îngerul meu! E timpul să ne distrăm și noi.

Apoi, cu gura până la urechi, a tras cu brutalitate de sfoară. Honey a țipat ușor în timp ce Piejack o târa după el spre colina din cochilii de stridii.

Iar Boyd Silvester Shreave a rămas cu gura căscată, cu ochii încețoșați, cu respirația întretăiată și cu pantalonii scurți Tommy Bahama în vine, făcând ceea ce știa el cel mai bine.

Adică absolut nimic.

21.

Starea lui Louis Piejack se deteriorase grav în timpul nopții petrecute în rezervorul de apă. Mizeria care pătrunsese în rănile cauzate pe tot corpul de spinii de cactus îi provocase o infecție puternică, ce se manifesta prin erupții cutanate dureroase, care îi confereau aspectul unui pește-balon. Între timp, furnicile-de-foc puseseră stăpânire pe bandajele chirurgicale, creând un adevărat mușuroi la extremitatea brațului stâng. Prin fețele putrezite se iveau cioturile degetelor, care se umflaseră atât de tare încât semănau cu niște măsline. Creierul lui Piejack primea, așadar, în valuri succesive, diverși stimuli ai durerii – înțepături, palpitații, senzații de usturime, de arsură sau de oase măcinate; cu toate acestea, dorința carnală era mai presus de orice.

— Bingo! Bingo! i-a ciripit el lui Honey Santana în timp ce o târa triumfător după el pe insulă.

— Louis, mă doare!

— Atunci fii cuminte!

— Dar frânghia îmi pătrunde în carne.

— Nu-ți face griji, îngerul meu! O să te sărut și o să-ți treacă.

— Dar ce vrei de la mine? a întrebat Honey, de parcă n-ar fi știut.

Individul părea bolnav, iar ea aștepta ocazia să-l neutralizeze.

— Ce *crezi* că vreau? a întrebat Piejack, ținând în gură, ca pe o țigară, flaconul cu medicamente.

— Există și alte modalități prin care îți poți satisface poftele sexuale, Louis. Poți să apelezi la o agenție care oferă dame de companie, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar n-ai văzut ce fetițe au? a răspuns el pe un ton batjocoritor. Naspa, naspa!

— Serios? a spus Honey. Dar tu de când te crezi Sean Connery?

— Cine?

— Primul James Bond.

— Faci mișto de mine, după câte văd, a mârâit Piejack.

— Nu, încerc să-ți atrag atenția asupra unor lucruri. Gândește-te ce vrei să faci, Louis! Dacă mă violezi, o să stai în închisoare douăzeci de ani.

— Dar cine zice că o să te violez?

— *Eu*! a strigat Honey, trăgând de frânghie ca să-l oprească.

Piejack s-a întors spre ea.

— Dar de ce trebuie să fie așa? De ce? a întrebat el în timp ce ochii i se zbăteau în orbite. Știu că și tu mă dorești – de-aia ai venit la mine acasă. De ce nu vrei să recunoști?

„Pentru că ești un om de nimic, Louis” – ar fi vrut Honey să spună – „și aș prefera să mor decât să mă atingi…”

Dar Piejack ținea încă în mână creanga de copac, așa că Honey i-a răspuns:

— Pentru că nu mă culc cu bărbați care mă tratează în felul ăsta, de-aia!

— Cum adică?

— Ca pe un câine, Louis. Mă târăști după tine ca pe un câine în lesă. Asta este ideea ta de romantism?

— Încerci doar să mă păcălești ca să-ți dau drumu’, a spus Piejack, scrâșnind din dinți. Ia ăsta! a continuat el, aruncându-i la picioare flaconul de medicamente. Desfă-i nenorocitu’ ăla de capac!

Honey a luat flaconul, a citit eticheta și l-a desfăcut.

— Câte pastile vrei? a întrebat ea.

— Trei ar fi bune. Patru ar fi grozav.

— Unde vrei să ți le pun? a întrebat ea, ținând în palmă pastilele de Vicodin.

Piejack a deschis gura și a scos limba, care semăna cu un limax dezgustător.

— Bagă scârboșenia aia înăuntru! i-a zis Honey. Deschide gura larg!

Când i-a vărsat pastilele în gură, el a încercat să-i lingă degetele, dar ea și-a retras repede mâna.

Piejack a înghițit calmantele fără apă.

— Câte mai am?

— Una singură, Louis.

— E-n regulă. Farmacistul meu o să-mi dea altele.

— Deci mergem acasă? a întrebat Honey.

— Da, doamnă. Barca mea cu motor e pe aici prin apropiere.

— Pot să-mi iau și caiacele?

Pentru că nu voia să-și abandoneze achizițiile atât de scumpe, Honey i-a propus, fără ezitare, lui Piejack să le remorcheze. Măcar atât putea să facă pentru ea după ce a răpit-o.

— Nu văd de ce nu, a spus el, pornind din nou la drum. Dar nu uita – o faptă bună trebuie răsplătită cu o faptă și mai bună! Asta înseamnă că trebuie să-mi cedezi, îngerul meu. Părerea lui Honey despre bărbați atingea pragul repulsiei. Ziua abia începuse, dar fusese deja ridiculizată de un gogoman fără suflet și răpită de un pervers împuțit. S-ar putea chiar să-ți placă, a continuat Louis Piejack, făcându-i cu ochiul peste umăr. Nu s-a plâns nimeni de performanțele mele în dormitor.

Honey nu-l mai suporta.

— Am o urgență fiziologică, l-a informat ea.

— Atunci dă-i drumu'! a spus Piejack, oprindu-se.

— Aici – în fața ta? Nu pot, Louis.

— Bine, nu mă uit. Dar nici nu desfac frânghia.

În clipa în care s-a întors cu spatele la ea, Honey s-a prefăcut că își desface fermoarul de la pantaloni. Apoi s-a lăsat pe vine și a început să caute un obiect greu sau ascuțit sau care să aibă ambele caracteristici.

— Nu aud nimic, a mormăit Piejack suspicios.

— E greu să faci ceva când cineva stă și ascultă, a răspuns Honey. Așteaptă puțin!

Ea a găsit atunci un pietroi greu, de coral, de mărimea unui grepfrut. Ținându-l strâns în mâna dreaptă, s-a ridicat încet în picioare și a ochit ceafa lui Piejack.

— Ai mințit, a zis el. N-ai de gând să faci nimic.

— Louis, te rog să taci din gură ca să mă pot concentra!

— Pentru ce să te concentrezi? Nu joci șah, îngerul meu. Faci doar pipi în pădure.

Honey Santana a ridicat pietroiul ca să-l lovească, dar Piejack se întorsese deja cu fața spre ea, legănând creanga ca pe o bâtă. Lovitura a fost atât de puternică, încât i-a zdrobit maxilarul stâng. Apoi soarele s-a transformat în mii de picături incandescente.

Ca penajul păsărilor flamingo, și-a zis Honey, prăbușindu-se la pământ.

Zbura spre casă.

•

Fry fusese convins că va putea să găsească luminișul unde ar fi trebuit să-l aștepte pe tatăl lui, dar insula părea cu totul diferită în lumina dimineții. După douăzeci de minute de căutări zadarnice, băiatul a recunoscut că s-a rătăcit.

— Hai să facem o pauză! a sugerat Eugenie Fonda, care se orienta mult mai bine în oraș decât în sălbăticie.

Fry a lăsat jos valiza din metal în care se afla camera video și s-a rezemat de un copac.

— Nu mă simt prea bine.

— Tatăl tău ar fi trebuit să te lase la spital, a spus Eugenie după ce Fry i-a povestit despre accidentul pe care îl suferise cu placa de skateboard.

— Eram îngrijorați din cauza mamei.

— Am văzut-o în toiul acțiunii, puștiule. Știe să aibă grijă de ea.

— Ce e chestia aia strălucitoare din gură? a întrebat-o Fry.

Eugenie a zâmbit timid. Mulți îi puseseră această întrebare, dar niciodată un băiat de vârsta lui.

— O perluță, a răspuns ea.

— E veritabilă?

— Da, domnule.

— Puteți să mi-o arătați și mie?

Ea și-a scos limba, ca la medic, pentru ca puștiului să nu-i vină vreo idee năstrușnică. Fry și-a aranjat casca de fotbal ca să vadă mai bine.

— Drăguț, a zis el, aplecându-se mai aproape. V-a durut când v-au fixat-o?

— Îngrozitor de tare, a răspuns ea.

— O fată din clasa a opta și-a prins în nas un ac de siguranță din aur, un șurub din platină într-o sprânceană și un bolț în urechea dreaptă. Colegii au poreclit-o „Trusă de scule”.

— Ce răi pot fi copiii! a remarcat Genie.

— Îmi place perluța dumneavoastră.

— Îți mulțumesc, Fry, dar cred că am depășit vârsta copilăriei și nu mi se mai potrivește, a spus ea, scoțând-o, ștergând-o apoi de pulover și punând-o în palma băiatului.

— Nu pot s-o accept, doamnă, a protestat el. Nu se poate.

Genie i-a strâns degetele în pumn.

— Păstreaz-o până când o vei întâlni pe fata visurilor tale! Dar mai întâi va trebui să-mi faci o promisiune.

— Ce anume?

— Încearcă să nu te schimbi niciodată! Adică, atunci când o să te faci mare, ai grijă să nu devii un ticălos asemenea celor nouăzeci la sută din bărbații pe care îi cunosc.

— Și mama îmi spune același lucru. Doar că ea vorbește despre nouăzeci și cinci la sută.

— Îți dau cel mai bun sfat din lume: Încearcă să rămâi un domn și nu vei fi niciodată singur! Nu

minți, nu spune prostii și nu ți-o trage oriunde și oricând! Doamne, nu-mi vine să cred că am vorbit atât de urât în fața unui băiat de paisprezece ani! Îmi cer scuze.

— Voi împlini treisprezece ani în iunie, a spus Fry, râzând. Genie a mimat cu degetele un pistol pe care și l-a pus la tâmplă. Nu e nicio problemă, a liniștit-o el. Aud lucruri și mai urâte la școală.

— Mă întristezi. Acum hai să mergem!

Fry a pus perluța în buzunar. Eugenie a spus că era rândul ei să care valiza cu camera video și apoi au pornit la drum. Au mers câteva minute până când băiatul a început să rămână în urmă. Eugenie s-a întors și l-a luat de braț.

— Tata o să fie atât de supărat! a zis el demoralizat.

— Atunci spune-i că din cauza mea ai plecat din locul în care te-a lăsat! Ai sărit în ajutorul unei domnișoare aflate la ananghie. Ce s-a întâmplat, dragule?

— Nu știu, dar parcă am intrat dintr-odată într-o peșteră, a spus Fry, clipind repede și începând să se clatine. Îmi este iar foarte frig.

Genie a scăpat valiza din mână și a sărit în ajutorul lui, dar nu a mai apucat să-l prindă în brațe. În cădere, s-a lovit cu casca de trunchiul unui smochin-strangulator, scoțând un zgomot surd.

— O, Doamne, nu! a murmurat Eugenie.

Așezându-se în genunchi lângă el, i-a pus capul în poală. Își dăduse ochii peste cap și avea pielea umedă și cenușie. Pulsul îi era neregulat, iar din buza de jos pe care și-o mușcase în cădere i se prelingea pe bărbie un firișor roșu. Genie legăna băiatul în brațe, rugându-l să se trezească și blestemând ziua în care îl cunoscuse pe Boyd Shreave.

•

— Hai să vorbim despre ce s-a întâmplat! i-a cerut Gillian. Adică despre sex.

— Am vorbit deja, a răspuns Sammy Tigertail, pe toată durata partidei.

— Dar nu mi-ai spus niciodată ce părere ai. Merit sau nu să-ți bați capul cu mine? a întrebat ea, încălțându-se cu șlapii. Sora mea are cam douăzeci de prieteni pe an. Eu nu suflu un cuvânt.

Indianul simțea din nou dorința s-o sărute, lucru care îl speria. Ar fi trebuit să termine cu poveștile siropoase din viața lui; asta își propusese. A îndepărtat crenguța care i se prinsese în păr.

— A fost frumos.

— *Frumos*? a întrebat Gillian, dându-i un ghiont.

— Minunat, a rectificat el. Am vrut să spun că a fost minunat.

— Bine. Vundebar, așa spunea Ethan, a continuat ea, mânioasă. Debordezi de atâta poezie, Thlocko.

Sammy Tigertail a încercat s-o ia în brațe, dar ea a reușit să-i scape. A început atunci să scotocească prin rucsac în căutarea unor haine călduroase. În apropiere, rănitul scotea un sunet ciudat pe nas.

Gillian încerca să-și lege bretelușele de la bluză.

— Știi care e problema mea? Vreau ca totul să fie perfect, așa cum se întâmplă în filme. Vreau ca delfinii să înoate liberi. Vreau ca – atunci când iau chitara în mână – să cânt ca Jewel[37]. Și mai vreau ca băieții cu care mă culc să se îndrăgostească de mine doar după o singură noapte petrecută împreună.

Indianul i-a dat un pulover și o pereche de pantaloni din lână.

— Se face frig, a spus el.

— Nu ai voie să te uiți la sânii mei.

— Te-ai plictisi de moarte dacă ai rămâne aici cu mine. În plus, faci alergie la înțepăturile de țânțari, așa mi-ai zis.

— Nu sunt pretențioasă, a insistat Gillian. Sora mea – da, e pretențioasă. Mama – și mai rău. În comparație cu ele, eu sunt modestă, a continuat ea,

trântindu-se pe jos lângă el și suflecându-și pantalonii. Știu că vorbesc când nu trebuie. Dar încerc să mă controlez.

Sammy Tigertail nu știa ce va face dacă ea va refuza să plece de pe insulă a doua zi. Nu mai era atât de convins că își dorea s-o vadă plecând.

— Adevărul e, a recunoscut el, sărutând-o ușor, că a fost sublim, nu doar minunat.

— Mă gândeam eu că așa ar fi trebuit să fie. Vrei să repetăm figura?

— Domnul Skinner și fiul lui se pot întoarce în orice clipă.

— Răule ce ești! a spus Gillian, prefăcându-se bosumflată.

— Și prietenul tău, Lester, se va trezi în curând.

Ea i-a dat dreptate, adoptând un accent pur britanic.

— O, Doamne, Dumnezeule, doar nu vrem să-i stârnim consternarea lordului Lester!

Ca la un semn parcă, rănitul a fornăit și s-a mișcat.

— Nu ți-am spus ceva, a continuat Sammy Tigertail. Sunt doar pe jumătate indian.

— Cred că știu și care jumătate, a remarcat Gillian, cu un zâmbet sardonic.

— Vorbesc serios. Tatăl meu era alb.

— Ia să vedem! a spus ea, prefăcându-se că îl studiază din cap până-n picioare. Avea cumva niște ochi albaștri răvășitori?

Sammy Tigertail a început apoi să-i povestească despre copilăria pe care și-o petrecuse în suburbiile din Broward County și despre viața nouă pe care o începuse în Big Cypress.

— Asta, a zis ea, e o *nebunie* de-a dreptul grozavă.

— În unele zile m-am simțit îngrozitor.

— Dar ai rezistat.

— Până acum, a răspuns el.

— Thlocko, a spus Gillian, luându-l de mână, și eu vreau să-ți mărturisesc ceva. Am mințit când

am spus că nu sunt pretențioasă.

Indianul a izbucnit în râs. Și nu se mai putea opri.

Apoi, deodată, a luat-o în brațe și a început s-o sărute cu pasiune.

Până când ea a tras adânc aer în piept, cedând:

— Probabil că ai dreptate. N-aș rezista prea mult în sălbăticie.

— Ai vrea să încerci? a întrebat-o el, cu stupoare.

— Mi-e un dor nebun de cafeaua de la Starbucks, a spus ea. Sunt jalnică, nu-i așa? Și de gogoșile Krispy Kremes.

— Și tatălui meu îi plăceau, a zis Sammy Tigertail. În fiecare duminică dimineața mâncam câte douăsprezece – numai noi doi.

— Taci din gură! Aș putea să halesc o cutie întreagă!

— Gillian, a mărturisit el, dacă vrei să rămâi aici, eu nu mă supăr.

— E cel mai romantic lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva – cel puțin, în engleză, a zis ea, ducându-i mâna la buze. Dar trebuie să mă mai gândesc, bine?

— Nu te grăbi!

— Între timp, Mare Șef de Trib Thlocko, hai să-ți arăt ce înțelege poporul meu prin „sex contra cronometru”!

— Ssst! a șoptit Sammy Tigertail, ghemuindu-se la pământ. Vine cineva.

•

Perry Skinner nu intra ușor în panică – nu după toate situațiile-limită din care reușise să scape în perioada în care făcuse trafic cu droguri. Își impusese să-și păstreze întotdeauna stăpânirea de sine, pentru că cei care se pierd cu firea iau hotărâri proaste, care le pot afecta viața.

Fry dispăruse, dar nu avea de ce să-și imagineze că i se întâmplase ceva rău – numai mama lui ar fi tras imediat o asemenea concluzie. Băiatul era

rațional; n-ar fi făcut vreo prostie. Probabil că s-a simțit mai bine și s-a hotărât să vină după el.

După ce l-a căutat prin pădurea care împrejmuia luminișul, Skinner s-a întors în tabăra lui Sammy Tigertail, sperând să-l găsească pe Fry acolo. Indianul și prietena lui auziseră pașii bărbatului și se ascunseseră în spatele unor copaci.

Când au văzut cine era, au ieșit din ascunzătoare, făcându-i cu mâna. Fry nu era cu ei.

— Vă ajut să-l căutați, domnule Skinner, a spus Sammy Tigertail. Insula nu e prea mare.

— Poate că a găsit-o pe mama lui, a intervenit Gillian. Perry Skinner se gândise și el la asta. Spera să fie așa. Eu rămân aici cu Lester, în cazul în care apar. Duceți-vă voi! i-a îndemnat ea. Și luați ceva de mâncare – dacă îi veți găsi, vor fi lihniți!

Skinner și indianul nu ajunseseră prea departe când au auzit elicopterul. Se afla într-o misiune de căutare. Sammy Tigertail a spus că s-ar putea să fie poliția din Everglades Park.

— Nu suntem în parc, i-a explicat Skinner. Ne aflăm pe insula Dismal Key.

După zgomotul turbinelor, părea să fie Paza de Coastă.

Indianul s-a ascuns, speriat, printre tufișuri.

— Pe mine mă caută, domnule Skinner.

— De ce? Ce-ai făcut?

— Un om alb mi-a murit în barcă și i-am aruncat cadavrul în apă.

— L-ai ucis, Sammy?

— Nu, dar nu mă vor crede, a spus el, clătinând din cap. Cum nu mă vor crede nici că n-am vrut să-l împușc pe Lester. Indianul s-ar putea să aibă dreptate, și-a spus Skinner; exista posibilitatea să fie arestat. Nu vreau să ajung la închisoare, domnule Skinner. Aceeași soartă au împărtășit-o și Tiger Tail, dar și ceilalți șefi de trib.

— Bine, Sammy.

S-au întors în tabără și au găsit-o pe Gillian pregătindu-se să atragă atenția celor din elicopter cu ajutorul unui tricou Allman Brothers, pe care scria *Eat a Peach* și care îi aparținuse cândva tatălui lui Sammy Tigertail. Indianul i-a smuls din mână tricoul la care ținea ca la ochii din cap și i-a spus să se ghemuiască. Deși nu puteau să-l vadă, elicopterul părea aproape.

— Dar au venit să-l salveze pe Lester! a exclamat Gillian. Ai uitat? A sunat pe cineva să vină să-l ia de aici.

Zgomotul aparatului de zbor l-a trezit pe detectiv, care a încercat să se ridice în capul oaselor.

— În sfârșit, a spus el, cu o voce groasă. Ajutați-mă!

Sammy Tigertail l-a sfătuit să nu-și facă speranțe deșarte.

— N-are unde să aterizeze pe insula asta.

Perry Skinner ardea de nerăbdare să pornească în căutarea lui Fry și a lui Honey, dar știa foarte bine care erau prioritățile: Rănitul avea nevoie de îngrijiri medicale. Toată lumea ar fi avut de suferit dacă starea lui Lester se agrava, iar detectivul murea pe Dismal Key.

— Apucă-l de picioare! i-a spus Skinner indianului. Eu îl iau de partea cealaltă.

— Aveți grijă! i-a sfătuit Gillian.

Skinner a văzut o valiză scumpă Halliburton. Și el folosea exact același model ca să transporte banii în trecut; era trainică și rezistentă la apă.

— E a ta? l-a întrebat el pe Dealey.

— Da, dar unde e cealaltă?

Gillian a luat valiza. Indianul l-a apucat pe detectiv de glezne în timp ce Skinner l-a prins de pieptul gol și l-a ridicat aplicând manevra Heimlich.

— Doare, la dracu'! a protestat Dealey.

— Suportă! a spus Skinner. Pleci acasă.

L-au transportat pe brațe până în golful unde fuseseră legate caiacele și l-au așezat, cu greutate, în barca roșie. Gillian i-a pus valiza între genunchi.

Dealey nu putea să vâslească din cauza rănii de la umăr. Skinner a improvizat o ancoră dintr-o cărămidă veche, de care a atașat frânghia cu care fuseseră legate caiacele lui Honey. I-a spus detectivului să arunce cărămida în apă când va ajunge în mijlocul golfului, pentru că astfel micuța ambarcațiune va rămâne pe loc și va fi mai ușor de localizat din aer.

Skinner a întors barca roșie, îndreptând-o cu prora spre larg. Gillian i-a făcut cu mâna, spunându-i la revedere, dar zgomotul elicopterului i-a acoperit glasul. Skinner și Sammy Tigertail au numărat până la trei, împingând apoi cu putere barca în larg.

Curentul a purtat ambarcațiunea spre mijlocul golfului. Dealey a aruncat cu greutate cărămida peste bord, iar barca s-a oprit. De pe mal, Gillian a început să aplaude și să fluiere.

O umbră uriașă s-a ivit atunci, plutind deasupra valurilor ca o insectă uriașă. Culoarea portocalie a elicopterului i-a confirmat bănuiala lui Perry Skinner – aparținea într-adevăr Pazei de Coastă. Când aparatul de zbor a început să coboare, Skinner i-a dus pe Gillian și pe indian la adăpostul unui pâlc de copaci. Au văzut atunci cu stupoare cum Dealey se lupta să se ridice în picioare, încercând să ceară ajutor. Era la fel de grațios ca o morsă pe o placă de surfing.

Din cauza agitației detectivului, barca se clătina periculos, începând să ia apă.

— Uitați-vă ce face idiotul ăla! a spus Sammy Tigertail.

Skinner spumega de furie.

— Stai dracului jos! i-a strigat el lui Lester, care însă nu i-a acordat atenție.

— La naiba, se scufundă! a îngăimat Gillian.

— Mă duc să-l salvez! a strigat indianul, scoțându-și pantofii.

— S-ar putea să te aresteze, Sammy, i-a spus Skinner. Mai bine mă duc eu, gândindu-se: „Nu am timp pentru toată nebunia asta”.

Barca s-a răsturnat ușor, fără să stârnească nici măcar un val, iar Dealey a căzut în apă. Înviorat de spaimă, dar și de apa rece, s-a zbătut până când a reușit să se prindă cu brațul zdravăn de carena răsturnată a bărcii, care rămăsese ancorată în canal.

— Sărmanul Lester! l-a compătimit Gillian, dezbrăcându-se de hainele pe care i le dăduse Sammy Tigertail. Indianul o privea mut de uimire. Nu-ți face griji! i-a spus ea, rămânând acum doar în chiloți. Am făcut parte din echipa de canotaj a facultății, ai uitat? Iar într-o vară am lucrat ca salvamar în Destin, exact ca în *Baywatch*. Primeam cam opt dolari și cincizeci de cenți pe oră și trebuia să ne cumpărăm singuri cremele de protecție. Și-a trântit apoi hainele în brațele lui Sammy Tigertail și l-a sărutat cu pasiune pe gură. Ești cel mai bun.

— Nu face asta!

— Când o să ajungi star rock, i-a spus ea, să scrii un cântec despre mine!

Apoi s-a aruncat în apă și a început să înoate, ieșind din mangrove și îndreptându-se spre curentul puternic.

Indianul a vrut să se ducă după ea, dar Perry Skinner l-a prins de cureaua de la pantaloni, arătându-i cu mâna elicopterul, din care cobora un coș de salvare. Un membru al Pazei de Coastă, în costum de scafandru, stătea pe una dintre tălpile aparatului de zbor.

— Crezi că băieții ăia vor lăsa o fată drăguță să moară înecată? a spus Skinner. Pentru Lester ar trebui să-ți faci griji. Să zică mersi dacă va primi măcar un prosop!

Sammy Tigertail o privea pe Gillian cum făcea slalom printre valurile stârnite de elicea elicopterului, îndreptându-se spre bărbatul care se zbătea în apă.

— E o bună înotătoare, a observat indianul. Și e drăguță, după cum bine ați spus.

— Păstrează-ți romantismul pentru Sfântul Valentin, Sammy! Acum trebuie să mă ajuți să-i găsesc pe fiul și pe soția mea.

— Adică pe fosta soție.

— Asta am și zis.

— Desigur, domnule Skinner, a încuviințat Sammy Tigertail, aplecându-se ca să se încalțe.

•

Când și-a revenit, Fry se simțea slăbit, dar nu mai avea amețeli. Îl durea buza de jos pe care și-o mușcase în cădere.

Eugenie Fonda se bucura că băiatul nu-i murise în brațe. Ea l-a sărutat pe frunte, spunându-i:

— Ai suferit o fractură, puștiule. Așa că o să rămânem să-l așteptăm aici pe tatăl tău.

Fry nu s-a împotrivit. Nu avea puterea să meargă mai departe. Soarele îi încălzea picioarele, dându-i o stare de bine, accentuată și de faptul că stătea în poala lui Eugenie. Dacă nu ar fi purtat casca de fotbal, s-ar fi bucurat de căldura sânilor ei fascinanți. A încercat să alunge însă acest gând din minte.

— Hei! Priviți cameleonii aceia! a zis el. Pe o creangă a smochinului-strangulator stăteau doi cameleoni verzi ca smaraldul. Una dintre șopârle își umfla gușa roșie ca vinul de Burgundia și își înfoia trupul plăpând, asemenea unui sportiv care face flotări. Acela e masculul, i-a explicat Fry. Încearcă s-o impresioneze pe femelă.

— Da, mi-am imaginat, i-a răspuns Eugenie.

Ea a scos camera video din valiza Halliburton. După ce a derulat caseta, i-a dat drumul. Pe ecran a apărut prietena indianului, care se prefăcea că dă o

probă pentru un buletin meteo, folosind pușca de vânătoare pe post de indicator.

Bună dimineața. Sunt Gillian St Croix și vă prezint starea vremii. Furtuna puternică de azi-noapte, care a făcut ravagii prin Munții Stâncoși, a provocat căderi masive de zăpadă din Montana până în New Mexico. În stațiunile de schi din Vail, zăpada măsoară aproape un metru înălțime, iar în Aspen și Telluride este și mai mare. În schimb, în sudul însorit al Floridei, temperaturile vor ajunge la prânz până la douăzeci și unu de grade Celsius. Este o vreme ideală să fii ostatica unui indian bine făcut pe o insulă pustie. Vorbim despre un individ cu ochi albaștri…

Eugenie Fonda a oprit repede caseta.

— Cine era *aia*? a întrebat Fry.

— O tânără mai zvăpăiată, a răspuns femeia, derulând caseta și apăsând pe butonul de înregistrare. Unde sunt șopârlele? a întrebat ea, îndreptând camera spre smochin.

— Puțin mai sus, a spus Fry, răsucindu-se ca să-i arate locul.

— Sunt niște creaturi drăguțe, nu-i așa?

— Da, doamnă, a răspuns el, revenind la poziția inițială, pentru că îl durea gâtul.

— Și par foarte atașați unul de celălalt, a spus Genie, mărind obiectivul.

— Aveți copii? a întrebat Fry.

„Asta e una dintre puținele greșeli pe care n-am comis-o”, și-a zis ea.

— N-a venit încă momentul să fiu mamă, i-a răspuns ea în schimb. E o responsabilitate uriașă.

— V-ați descurca foarte bine.

— Șopârlele fac zgomot?

— Cele geko, da. Cameleonii, nu, a răspuns el.

— Păcat, a replicat Genie, jucându-se cu obiectivul.

— Ce slujbă aveți? a întrebat băiatul.

— Vând tot felul de prostii prin telefon, i-a răspuns ea, râzând sec. Odată însă am publicat o

carte.

— Interesant!

— Povestea stilizată și deloc adevărată a unei idile sortite eșecului de la bun început, a mărturisit ea. Dar nu e cazul să fii impresionat. Nici măcar un cuvânt nu-mi aparține.

— Cum se numește cartea?

— Nu are importanță, a spus Genie. N-o s-o găsești la biblioteca școlii, te asigur. Cameleonii nu sunt niște șopârle cu ochii bulbucați și limba foarte lungă?

— Aceia trăiesc în Europa, Asia și Africa. Speciile întâlnite în Everglades se numesc cameleoni americani.

Băiatul era o adevărată enciclopedie, a remarcat Eugenie.

— Aș putea să vând caseta postului *National Geographic.* Iar tu m-ai putea ajuta să scriu scenariul.

Fry și-a ridicat capul și a ciulit urechile.

— Poate că ar trebui să terminați filmarea, a zis el.

— Imediat, puștiule.

— Ați auzit? E un elicopter! a exclamat Fry, ridicându-se în capul oaselor.

— Cum poți să-ți dai seama de la distanța asta?

Băiatul și-a dus mâna la ochi, ferindu-se de soare.

— Vin spre noi.

Eugenie a închis camera video. Băiatul lui Honey avea dreptate – părea un elicopter, nu un avion. Și-a amintit atunci că Lester aranjase în secret să plece de pe insulă; poate că îl subestimase. Deși indianul lui Gillian promisese să le asigure o barcă și o hartă ca să ajungă în Everglades City, călătoria cu elicopterul reprezenta o variantă mult mai atrăgătoare pentru Genie.

— Trebuie să te întreb ceva foarte important, i-a spus ea lui Fry. Dacă ar fi să plec acum – rezișți singur până te va găsi tatăl tău?

Elicopterul a trecut ca o vijelie pe deasupra copacilor.

— Paza de Coastă. Survolează zona, a zis Fry, înălțându-și capul ca să vadă mai bine. Puteți să plecați. O să mă descurc.

Genie l-a ajutat pe băiat să se ridice în picioare.

— Dar ce-ar fi să plecăm împreună? Vor trimite, cu siguranță, pe cineva să-i găsească pe ai tăi.

— Nu, doamnă, eu rămân.

— Promite-mi că o să-l aștepți aici pe tatăl tău, da? i-a cerut ea, luând valiza în care se afla camera video. Să fii cuminte și să ai grijă să nu te rătăcești prin pădure!

— Promit.

— Știu că ești un atlet foarte bun. Am văzut acasă la mama ta toate premiile și trofeele pe care le-ai câștigat.

— Nu plec nicăieri, a asigurat-o Fry. Mă simt ca naiba.

Genie și-a dus mâna la ochi și s-a răsucit pe călcâie, în direcția din care se auzea elicea.

— Cum o să aterizeze printre copacii ăștia?

— Nu poate. Va trebui să ajungeți în largul golfului, pentru că altfel nu au cum să vă vadă, i-a explicat Fry. Încercați s-o luați pe acolo! Caiacele sunt ascunse în mangrove. Le-am găsit cu tata aseară.

Ea l-a strâns pe băiat în brațe, ciocănindu-i ușor în cască.

— Dacă ai fi cu zece ani mai mare, puștiule, n-ai scăpa așa ușor de mine.

— Ar fi bine să vă grăbiți, i-a răspuns Fry, stânjenit. Eugenie Fonda și-a luat valiza și a pornit la drum. A izbucnit în râs când l-a auzit apoi strigând: Stați puțin! Sunteți sigură că nu vreți perluța înapoi?

„Un băiat de milioane”, și-a spus ea.

•

Cu puțin înainte de ivirea zorilor, Paza de Coastă a Statelor Unite din Fort Myers Beach a

primit un telefon din Fort Worth, Texas. O femeie, care s-a prezentat ca fiind Lily Shreave, i-a informat că vărul ei, Dealey, o sunase de pe telefonul mobil ca să-i spună că eșuase, fără provizii de mâncare sau apă, pe o insulă necunoscută din apropierea orașului Everglades City. Femeia le-a mai spus că vărul ei era un fotograf renumit, care realiza un documentar despre pelicanii orfani. El suferea de o tulburare rară, cunoscută sub numele de aphenphosmphobia, de care subofițerul Pazei de Coastă nu auzise până atunci și a cărei denumire medicală nici nu a trecut-o în raport. Doamna Shreave a mai spus că vărul ei avea nevoie urgentă de medicamentele pe care le uitase în mașina parcată în fața motelului unde se cazase.

Când subofițerul a întrebat-o de ce eșuase domnul Dealey pe insula aceea, verișoara lui i-a răspuns că își pierduse cunoștința în timp ce se afla într-o barcă și fotografia o colonie de păsări. I-a mai spus, de asemenea, că bateria telefonului i se descărcase în timpul convorbirii lor, așa că nu-i mai putea oferi și alte informații referitoare la locul în care se afla. I-a făcut apoi o descriere amănunțită a vărului rătăcit pe insulă: cincizeci și șapte de ani, ochi căprui, început de chelie, un metru șaptezeci și cinci și nouăzeci și șapte de kilograme. Purta un costum Brooks Brothers, de un gri-petrol. Când subofițerul Pazei de Coastă a spus că i se părea ciudat să optezi pentru o ținută ca aceea atunci când pleci într-o călătorie prin Cele Zece Mii de Insule, doamna Shreave i-a explicat că vărul ei, ca mulți alți artiști, era un individ excentric.

La ora șapte dimineața, un elicopter HH60 Jayhawk, la bordul căruia se afla o echipă de salvare, a decolat de la postul Pazei de Coastă și s-a îndreptat spre sud, survolând Naples, Marco Island și Cape Romano Shoals. A cotit apoi ușor spre Everglades City și a coborât puțin înainte de a

se roti pe deasupra satului de pescari Chokoloskee. Pilotul a virat apoi spre vest pentru ca soarele să se afle în spatele echipei de salvare, care cerceta întinderile de mangrove în căutarea domnului Dealey. Era o dimineață senină, iar vizibilitatea era foarte bună.

Lily Shreave tocmai își întindea covorașul pentru yoga când a primit un telefon de la Paza de Coastă, care i-a dat o veste bună. „Vărul" ei fusese salvat dintr-un golf aflat în apropierea unei insule nelocuite, Dismal Key, situate la câteva mile marine de Everglades Național Park. Au mai fost salvate și două femei, Gillian St Croix, prezentatoare TV, și Jean Leigh Hill, cameraman liber-profesionist.

Doamna Shreave a spus că nu le cunoștea.

22.

În clipa în care a auzit elicopterul, Boyd Shreave a început să escaladeze crengile bătrânului arbore *Delonix regia.* Fără ajutorul lui Honey, nu a mai ajuns în vârf, dar s-a urcat destul de sus cât să considere realizarea sa drept o victorie de proporții.

Când era copil, Shreave a evitat să se cațere în copaci, pentru că nu avea o constituție fizică de invidiat, dar și pentru că ura efortul fizic. Acum, stând comod pe un „scăunel" format din trei crengi, se simțea ca unul dintre personajele din *Survivor,* emisiunea lui preferată. În fiecare sezon, participanții – izolați în diverse locuri sălbatice – trebuie să treacă prin nenumărate probe fizice, care duc în final la eliminarea celor slabi și neserioși. Deși printre concurenți se află și unii complet „rătăciți", care seamănă leit cu Shreave – indivizi dezorganizați, care nu practică sportul –, nu ei îi atrăgeau atenția: fetele bronzate și sumar îmbrăcate erau cele care îl țineau lipit de televizor.

Din copac, Shreave și-a agitat brațele prin aer și a țipat după ajutor. Echipajul din elicopter nu s-a uitat nicio clipă în direcția lui, lucru care i-a dat de înțeles lui Shreave că trebuia să se urce și mai sus. Cu toate acestea, perspectiva nu-l încânta prea mult – vântul, crengile alunecoase și propria-i stângăcie îi cereau să fie prudent.

A scos atunci din buzunar un radio portabil – sau, cel puțin, asta credea el că era obiectul pe care îl luase, împreună cu două batoane de ciocolată, din lucrurile lui Honey după ce o răpise nebunul cu mâna bandajată. A început apoi să apese cu disperare pe butoane, strigând:

— Ajutor! Ajutor!

Nu a primit niciun răspuns din partea pilotului Pazei de Coastă și nici din a altcuiva – și asta dintr-un motiv lesne de înțeles. Cu excepția

ecranului cu leduri, aparatul din mâna lui Shreave nu semăna deloc cu un radio. Indiciul cel mai clar era lipsa unui receptor sau a unui emițător.

— S.O.S! S.O.S! a insistat el. Ajutor!

Aparatul era de fapt un GPS, un instrument la fel de mistic pentru Shreave cum fusese și pistolul Taser pe care îl găsise sub patul lui Honey. Nelipsit din echipamentul luntrașilor, excursioniștilor și vânătorilor, GPS-ul îi ajută să-și găsească drumul oriunde s-ar afla în lume. Sateliții înregistrează în memoria aparatului longitudinea și latitudinea, oferind apoi informațiile sub forma unei hărți pe care orice idiot o poate descifra.

Cu excepția lui Boyd Shreave. Unicul rezultat al butonării frenetice a fost captarea semnalului sateliților și identificarea poziției sale: 81°33’ la vest de meridianul Greenwich și 25°53’ la nord de ecuator. Cu toate acestea, cifrele de pe ecran nu aveau nicio semnificație pentru Shreave.

— Ajutor! S.O.S! 911! îi striga el GPS-ului mut, privind cum elicopterul vopsit în alb și portocaliu, culorile Pazei de Coastă, survola golful.

Coronamentul bogat al copacului îl împiedica pe Shreave să vadă ce le atrăsese atenția membrilor echipei de salvare, așa că n-a putut să le observe gesturile pline de amabilitate și solicitudine. O misiune de rutină – salvarea unui fotograf între două vârste, aflat în suferință – s-a transformat într-una deosebit de plăcută în momentul în care și-au făcut apariția nu una, ci două naufragiate extrem de atrăgătoare.

Prima femeie se aruncase aproape goală în apa rece ca să-l salveze pe fotograful care se agăța cu disperare de carena unei bărci răsturnate. Câteva minute mai târziu, a ieșit din mangrove, într-o barcă galbenă, și cea de a doua femeie, fluturând – pentru a atrage atenția echipajului din elicopter – o piesă de lenjerie intimă viu colorată. Membrii echipei de salvare le-au acordat apoi – cu multă atenție și un spirit de solidaritate ieșit din comun –

primul ajutor naufragiaților, motiv pentru care șansele ca unul dintre ei să observe o siluetă ascunsă în frunzișul bogat al unui copac erau practic nule.

Boyd Shreave a văzut, copleșit de tristețe, cum din interiorul elicopterului a coborât, de trei ori, un coș de salvare gol și tot de trei ori a urcat înapoi, cărând câte o persoană învelită în pătură. Shreave era prea departe ca să poată să-și dea seama cine erau indivizii salvați; știa doar că el nu se afla printre ei. „Am fost lăsat iar de izbeliște", și-a spus el când elicopterul a plecat.

O tăcere adâncă s-a lăsat peste insulă, curmată însă în curând de cântecul păsărilor și de foșnetul copacilor. Din cuibul lui singuratic, Shreave a văzut un fluture-zebră poposind în apropiere, pe una dintre crengile copacului. Cu un râs amar, a aruncat GPS-ul spre micuța insectă.

L-a ratat însă, iar fluturele și-a luat zborul.

•

În cei patru ani de după divorț, Honey Santana s-a întâlnit cu cinci bărbați. Doar cu trei dintre ei s-a mai întâlnit și a doua oară și doar doi au ajuns în dormitor.

Primul a fost Dale Rozelle, un jucător profesionist de popice din Boca Grande, sau – cel puțin – așa i s-a prezentat el. Era zvelt, chipeș și cu unsprezece ani mai tânăr decât Perry Skinner. În timpul partidelor de sex, se lovea peste fund și grohăia ca un porc constipat, trezindu-l de două ori pe Fry din somn și călcând-o pe nervi pe Honey. Poate că i-ar fi trecut cu vederea manierele grosolane dacă Dale Rozelle s-ar fi remarcat și în alte privințe, dar lucrurile nu stăteau deloc așa. O simplă căutare pe internet a scos la iveală faptul că individul nu era nici jucător profesionist de popice și nici membru al clubului Sierra, amănunt pe care l-a adăugat în CV-ul lui „impresionant", sperând că astfel își va mări șansele de a o cuceri pe Honey. Dezamăgită de propria ei naivitate, s-a dus

glonț (ignorând sfaturile lui Fry) la clubul de popice și l-a înfruntat pe ticălos în timpul ultimei partide de joc. La finalul întâlnirii, Honey a scăpat pe piciorul stâng al lui Dale Rozelle o bilă de popice marca Brunswick, care cântărea șapte kilograme. El a acceptat în cele din urmă să n-o dea în judecată, dar numai după ce Perry Skinner i-a promis că îi va plăti tratamentele medicale.

Celălalt bărbat care a trecut prin patul lui Honey a fost medicul stomatolog al lui Fry, Tyler Teehorn. Soția acestuia vânduse mașina Volvo și fugise în Montserrat cu asistenta soțului ei, o adevărată profesionistă în breaslă. Acest lucru se întâmplase exact în ziua în care medicul îi fixa o plombă lui Fry și omul era la pământ. În seara aceea, Honey l-a lăsat pe fiul ei acasă la Skinner, s-a întors în Naples și i-a propus lui Tyler Teehorn să bea ceva împreună la Ruby Tuesday. Nu mai întâlnise pe nimeni atât de abătut și, într-un moment de compasiune, alimentată și de paharele de rom, l-a invitat la ea acasă. Partida de sex, deși mai bună decât își imaginase Honey, a fost, fără îndoială, o experiență cu totul uluitoare pentru Tyler Teehorn. Nici nu se terminase bine, că i-a și jurat dragoste eternă lui Honey. Pentru că nu voia ca în decurs de doar douăsprezece ore să-i sfâșie inima lui Tyler Teehorn pentru a doua sau poate chiar pentru a treia oară, ținând cont de plecarea asistentei lui, căreia cu greu îi va mai găsi o înlocuitoare, Honey i-a mărturisit, în termeni vagi, dar destul de tandri, afecțiunea pe care o simțea pentru el. În următoarele patru săptămâni, individul s-a ținut după ea ca o lipitoare. Spre deosebire de Dale Rozelle, integritatea și devotamentul doctorului Teehorn erau indiscutabile. Din nefericire însă era îngrozitor de plictisitor. Pentru că nu-l interesau politica, problemele internaționale și nici măcar sportul, singurul subiect de conversație pe care îl aborda cu plăcere era cel al danturii. Honey i-a dat în cele din

urmă papucii în timpul unei cine la lumina lumânărilor, când se oferise să-i trateze gratuit supraocluzia verticală[38] de care suferea.

— Trezește-te! l-a auzit ea pe Louis Piejack, dar nu s-a clintit din loc.

Voia să se prefacă inconștientă cât mai mult timp cu putință. În urma loviturii puternice, care îi fracturase maxilarul, până și muzica din mintea ei părea să fi amuțit. „Frecvențele radio” erau acum înlocuite cu amănuntele picante ale aventurilor ei sexuale. Din această cauză, ar fi preferat să audă un duet între Ethel Merman[39] și formația de muzică rock Foo Fighters.

— Ridică-te când îți spun! s-a răstit Piejack, lovind-o cu piciorul în coaste.

Duhoarea de pește care i-a invadat nările i-a confirmat faptul că bărbatul stătea deasupra ei și o privea cu atenție. Spera că fața ei, schimonosită după lovitură, îi va tăia pofta de a o viola.

— Hai, ce naiba, că doar nu te-am lovit atât de tare! a spus el.

Ea a auzit atunci un sunet – nu o melodie, ci un bâzâit îndepărtat, care devenea din ce în ce mai puternic. Și Piejack l-a auzit, spre ușurarea lui Honey.

— Ce dracu’! a exclamat el, îngrijorat.

Honey a recunoscut zgomotul și a zâmbit. Și-a ridicat privirea și a văzut trecând în zbor elicopterul în dungi albe și portocalii. A încercat, din instinct, să țipe, dar un șuvoi de sânge i-a țâșnit din gură; nu-și mai simțea partea stângă a feței și i se părea că mestecă cioburi de sticlă.

— Nu te mișca! a spus Louis Piejack, așteptând, ghemuit la pământ, întoarcerea elicopterului Pazei de Coastă.

Era extrem de vigilent, un lucru impresionant, ținând cont de doza uriașă de Vicodin pe care o luase.

— Sper să nu-ți vină vreo idee! a avertizat-o el.

Lui Honey nu-i lipseau însă ideile. Din păcate, era legată de un copac. Piejack profitase de momentele în care zăcuse inconștientă și o imobilizase.

— Dacă nu ne mișcăm, nu ne vor vedea, a spus el, încrezător, ghemuindu-se lângă ea și mângâindu-i coapsa cu mâna bandajată.

Când a început să-și miște lasciv degetul mic, ea l-a respins cu brutalitate.

— O să te simți mai bine în curând, îngerul meu, i-a zis el, chicotind. Când o să ajungem acasă.

Honey știa că el nu se simțea prea bine și nu putea s-o ia în brațe; altfel, ar fi fost deja în barcă, în drum spre casă. S-a ridicat ușor în capul oaselor, testând frânghia cu care îi legase mâinile și pe care i-o înfășurase apoi în jurul gâtului. O strânsese destul de tare, lucru care îi limita opțiunile, făcând-o să regrete faptul că îl legase atât de superficial pe Boyd Shreave.

— La naiba, ce sete mi-e! a zis Piejack.

Și Honey era însetată. Avea gâtul uscat, de parcă înghițise rumeguș.

A auzit elicopterul zburând prin apropiere, dar nu-l putea vedea din cauza copacilor. „Poate că pe mine mă caută”, s-a gândit ea, deși nu-și putea explica de ce ar fi făcut-o. Fry o aștepta acasă abia a doua zi, așa că nu avea niciun motiv să cheme Paza de Coastă.

Doar dacă…

Honey a înghețat.

… doar dacă nu cumva fostul ei soț era cel care a cerut un elicopter, și asta numai în caz de urgență.

Se întâmplase ceva – ceva îngrozitor i se întâmplase lui Fry.

Honey Santana a sărit în picioare, aproape strangulându-se. Piejack a împins-o la loc cu violență.

— Ce-ai pățit, femeie? a întrebat-o el.

Ea scruta cerul cu disperare. Prin fața ochilor îi trecea o imagine cumplită – Fry zăcea inert pe o targă într-o ambulanță. Avea capul bandajat, iar tatăl lui îl mângâia pe frunte. Imaginile păreau atât de reale, încât Honey avea impresia că auzea chiar și sirena ambulanței, în ciuda zgomotului pe care îl făcea elicopterul.

Apoi acesta s-a îndepărtat și viziunea a dispărut. Honey l-ar fi omorât pe loc pe Louis Piejack dacă n-ar fi fost legată de copac.

— Hai să mergem, a îndemnat-o el, ridicându-se, tremurând, în picioare, înainte ca elicopterul să se întoarcă!

Honey privea fascinată cum Piejack se lupta să dezlege frânghia din jurul copacului, o misiune dificilă pentru un om care nu-și putea folosi o mână. După câteva încercări nereușite, s-a hotărât să atace nodul cu dinții, apucând apoi cu ambele mâini creanga de copac cu care o lovise pe Honey pentru a-i aminti să fie cuminte.

Când nodul a cedat, și-a legat din nou frânghia în jurul taliei și a pornit la drum prin pădure, trăgând-o pe Honey după el ca pe un măgar de povară. Au mers cam o jumătate de oră pe un țărm necunoscut, acoperit de un stufăriș bogat, până au nimerit într-un luminiș. La un capăt, cineva ridicase o tabără și făcuse focul, care acum era acoperit cu cenușă. Piejack a legat-o pe Honey de un alt copac în timp ce el scotocea printre lucrurile turiștilor, ce nu păreau să fie prin apropiere. A găsit o sticlă de apă fără capac și a dat-o pe gât fără să-i arunce nici măcar o privire lui Honey; ea însă era prea mândră ca să-i ceară vreun strop.

Louis Piejack a aruncat sticla goală și și-a reluat căutările. A lovit apoi cu piciorul un obiect tare, învelit într-o pătură, care a scos un sunet asemănător cu mieunatul unei pisici prinse între arcurile patului. Piejack a dat pătura la o parte și a descoperit o chitară electrică, pe care a așezat-o pe genunchii săi murdari.

Honey se simțea răzbunată. Boyd Shreave o luase în derâdere când le spusese că auzise pe cineva cântând la chitară.

— Știi să cânți la asta? a întrebat-o Piejack.

— Desigur, a răspuns ea, încercând să nu-și miște maxilarul.

— Și eu cânt la pian, s-a lăudat el, ciupind coardele chitarei cu degetele lui mizerabile. Valorează ceva, nu crezi?

— Ai grijă, Louis!

Honey privea dezgustată cum își plimba cioturile împuțite ale degetelor pe lemnul strălucitor al acelui instrument fantastic.

— Vrei să-mi compui un cântec?

— Cred că da. Dacă mă dezlegi, a zis Honey.

Nu știa să cânte nici măcar o notă, dar merita să încerce.

Piejack a început atunci să desfacă, folosindu-și mâna zdravănă, nodul frânghiei. Când a atins-o cu barba, Honey abia a reușit să-și reprime dorința de a-i arde una peste ceafă.

După ce i-a eliberat mâinile, i-a dat chitara. Era un instrument magnific. A șters cu mâneca petele de unsoare pe care Piejack le lăsase pe lemnul lăcuit.

— Acum cântă-mi un cântec de dragoste, îngerul meu! i-a cerut el.

— Bine, Louis.

Honey Santana a început să cânte, atingând ușor coardele chitarei:

Am un laț de gât și un chip desfigurat.
Asta mi-a făcut cel care-mi jură iubire pe vecie.
Trupul poate să mi-l frângă, dar inima-i pe veci a ta,
Căci la ea nu poa' să ajungă…

— Nu-mi place cântecul ăsta nenorocit, a spus Piejack, smulgând chitara din mâinile lui Honey.

— Dar mai are încă douăsprezece versuri, a spus ea pe un ton nevinovat. Se numește *The Trapped on an Island with a Revolting Pervert Blues.* N-ai auzit-o niciodată? Fiona Apple o interpretează într-o variantă extraordinară.

— Nu ești deloc nostimă, a replicat el, aruncând chitara Gibson în cenușa focului de tabără.

Honey și-a cercetat chipul. Avea o umflătură de mărimea unei rodii.

— Louis, îmi dai și mie o pastilă de Vicodin?

— Mai e doar una singură și o păstrez pentru mine.

— Ești un adevărat domn, ca de obicei, a remarcat ea.

— Când o să ajungem acasă, o să-ți dau tot ce-ți dorești. Acum însă nu te mai văicări atât!

— Dar unde e barca aia a ta?

— Pe aici pe undeva, a răspuns Piejack, deși nu părea convins de asta. Întinde mâinile! s-a răstit el, vrând s-o lege din nou.

Honey a zărit ceva strălucitor pe partea cealaltă a taberei – un obiect care semăna cu un fluier zăcea la poalele unui copac. Piejack i-a surprins privirea și s-a întors să vadă ce îi atrăsese atenția.

— Bingo! a spus el, chicotind.

— Ce e?

— Bingo! Bingo! a continuat Piejack, traversând luminișul și recuperându-și pușca de vânătoare. Am crezut că am pierdut-o, dar uite-o! a spus el, arătându-i-o lui Honey.

— Vaaaai! a exclamat ea, gata să izbucnească în lacrimi.

•

Perry Skinner și Sammy Tigertail au pornit, fiecare pe un drum, în căutarea lui Fry. Ținând cont de incapacitatea lui de a se orienta în sălbăticie, dar și de ghinionul care părea să-l urmărească pretutindeni, indianul nu se aștepta să-l găsească pe băiat. Dar iată-l, stând în bătaia

soarelui, pe o cască Dolphins, lângă un pâlc de copaci!

Fry părea speriat de apariția străinului, deși încerca să-și facă curaj.

— Tatăl tău te caută peste tot, i-a spus Sammy Tigertail, după ce s-a prezentat.

Apoi i-a dat niște apă, dar băiatul l-a refuzat.

— Și unde e tata?

— Trebuie să ne întâlnim peste douăzeci de minute pe partea cealaltă a insulei, i-a răspuns indianul, uitându-se la ceas.

— Nu plec nicăieri, a zis Fry. Nu te cunosc.

— Dar tatăl tău mă cunoaște. I-am salvat viața cândva, împreună cu unchiul meu.

— Când s-a răsturnat cu mașina? a întrebat băiatul, privindu-l fix.

— Da, a confirmat Sammy Tigertail. În noaptea în care a avut loc accidentul pe autostradă.

— Ești unul dintre indienii Seminole din rezervația Big Cypress?

— N-aș putea să spun că m-am născut în sudul Franței.

— Am vrut să zic că ai putea la fel de bine să fii și indian Miccosukee, a continuat Fry, cu o mină foarte serioasă.

— Aș putea, dar nu sunt.

— De ce porți lentile de contact albastre?

— Aceasta este culoarea ochilor mei, a răspuns indianul.

Era un subiect sensibil pentru Sammy Tigertail – dovada clară a sângelui său amestecat. Nu-i era rușine, dar nu se simțea în largul lui. Băiatul lui Skinner nu se temea să pună punctul pe i.

— Puloverul tău poartă marca Patagonia, a observat Fry.

— Hainele mele din piele de căprioară sunt la spălătorie, i-a răspuns indianul pe un ton sec. Nu citești ziarele, băiete? Suntem la fel de bogați ca șeicii arabi. Avem cazinouri, cluburi de noapte și hoteluri. Șeful nostru de trib este acum

președintele unor mari corporații și tocmai și-a vândut avionul Gulfstream lui Vince Vaughn. Am ajuns departe, nu crezi?

— N-am vrut să te jignesc, a spus băiatul, cu o expresie tristă.

— Știu că n-ai vrut.

— Mama m-a pus să scriu o lucrare despre Osceola – despre soarta crudă pe care i-au hărăzit-o, a continuat Fry. Pe care i-*am* hărăzit-o.

Indianului îi părea rău că s-a purtat atât de aspru cu băiatul.

— Hai, fii serios! Doar nu l-ai omorât tu!

— Am citit pe internet că tribul tău nu a capitulat niciodată. Mi se pare extraordinar, a spus Fry.

— Depinde ce înțelegi prin „a capitula”. De Anul Nou l-au cazat pe Justin Timberlake la hotelul Hard Rock, care aparține tribului Seminole. Am auzit că ai suferit un accident cu placa de skateboard, a continuat Sammy Tigertail, dornic să schimbe subiectul. Cum te simți? Te mai doare capul?

— O să supraviețuiesc.

— Domnul Skinner mi-a spus să am grijă să ții casca pe cap până o vom găsi pe mama ta. Pentru că, în caz contrar, el va fi cel care va suporta consecințele.

— Dar e prea grea.

— Ascultă-l pe tatăl tău! Trebuie să plecăm acum.

Fry și-a pus casca Dolphins pe cap și l-a urmat pe Sammy Tigertail, care i-a oferit din nou apă.

— Nu mi-e sete, i-a răspuns Fry.

— Și eu făceam la fel ca tine, a spus indianul izbucnind în râs, când eram de vârsta ta.

— Și tatăl tău era la fel ca al meu?

— Era la fel de grijuliu. M-ar fi obligat să port nenorocita aia de cască.

Sammy Tigertail se întreba cum ar fi fost viața lui dacă tatăl său ar mai fi trăit. Probabil că acum

ar fi fost la vreun colegiu, unde ar fi studiat domenii precum afacerile sau contabilitatea și ar fi avut o relație cu o studentă nebună ca Gillian.

— Poți să mergi puțin mai încet? l-a rugat Fry. Indianul s-a întors și l-a văzut clătinându-se. L-a prins în brațe și l-a cărat apoi în spate. De fapt, mă simt ca dracu', a murmurat băiatul.

— Respiră adânc! l-a sfătuit Sammy Tigertail, urcând movilele și ocolind arbuștii pe care îi întâlnea la tot pasul.

Perry Skinner îl aștepta pe indian lângă schiful ascuns în mangrove. Când l-a văzut pe Fry, l-a îmbrățișat cu putere.

— Nu prea tare, a scâncit băiatul, pentru că s-ar putea să vomit iar.

Skinner l-a așezat pe puntea bărcii sale, examinându-l cu atenție.

— E numai vina mea, a spus el, pentru că te-am luat cu mine, în ciuda contuziei de la cap.

— O să-mi revin. Unde e mama?

— Ne ducem acum s-o recuperăm. Rămâi aici la umbră!

— Dar vreau să vin și eu…

— Nu! Băiatul a oftat trist. Skinner i-a pus o pernă sub cap, spunându-i să nu-și facă griji. N-o să întârziem mult. Sammy știe exact unde se află. Indianul a încuviințat din cap. Își imagina că va găsi ușor locul la lumina zilei. A rămas doar cu individul ăla, a continuat Skinner. Sammy mi-a zis că prietena lui a plecat.

— Știu, tată, a spus Fry, descriindu-i apoi întâlnirea cu Eugenie Fonda. A fost drăguță. A stat cu mine azi-noapte când mi-a fost rău. A plecat de dimineață cu elicopterul Pazei de Coastă.

— Înseamnă că lucrurile sunt mult mai simple, a concluzionat Skinner, întorcându-se spre Sammy Tigertail. Ești gata?

Indianul a pornit la drum, urmat îndeaproape de Skinner. A improvizat o potecă printre cactuși ca să ajungă la râpa pe care Gillian o numise Râpa

Cutiilor de Bere din cauza sutelor de cutii goale. Perry Skinner i-a zis „visul erotic al celor care le reciclează”.

— Tabăra ei se află de cealaltă parte, a spus Sammy Tigertail, arătându-i movila de scoici ridicată de tribul Calusa.

Skinner a urcat panta în fugă, urmat îndeaproape de indian. Când au ajuns în vârf, Sammy Tigertail i-a arătat un luminiș cam la patruzeci și cinci de metri distanță. Au văzut două corturi, dar nu era nici urmă de Honey sau de turistul texan.

Skinner începuse deja să coboare panta, aflându-se cam la jumătatea drumului, când a realizat că era singur; indianul nu se clintise din loc.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Skinner.

Sammy Tigertail i-a făcut semn să se întoarcă, iar Skinner a urcat din nou panta. Indianul nu prea știa cum să abordeze subiectul, așa că a preferat să i-o spună pe șleau:

— N-a murit, domnule Skinner.

— Cine n-a murit?

— Tipul pe care l-am lovit cu patul puștii. Cel cu mâna bandajată care o urmărește pe soția dumneavoastră. V-am spus că l-am omorât, dar se pare că m-am înșelat.

— De unde știi? l-a întrebat Skinner, apucându-l pe Sammy Tigertail de braț.

— Pentru că acesta este locul unde l-am lovit. S-a prăbușit printre cactuși, dar acum a dispărut.

— Arată-mi locul exact! Indianul l-a condus într-acolo, evitând plantele pline de spini. Skinner a observat numeroase frunze zdrobite și câteva bucăți sfâșiate de haine. Poate că cineva a mutat cadavrul, a șoptit el.

— Nu, domnule, nu cred, i-a răspuns Sammy Tigertail, arătându-i niște urme care sugerau faptul că cineva se prăbușise în râpa plină de cutii de bere Busch. Par urmele lăsate de un aligator, a continuat indianul.

Aligatorii care vin pe mal să-și depună ouăle lasă dâre similare când se întorc în apă. Acestea însă erau lăsate de om.

Skinner a început să cerceteze râpa de la un capăt la altul. A descoperit niște urme care duceau spre o altă coastă; se vedeau dârele lăsate de coate și genunchi.

— Ticălosul s-a târât, a constatat el.

Sammy Tigertail era măcinat de sentimente contradictorii. Pe de o parte, se simțea ușurat pentru că nu-l omorâse pe individ și nu mai trebuia să se confrunte cu un alt spirit agasant. Iar pe de altă parte îi părea rău că tipul rămăsese în viață ca să provoace necazuri.

— Puteți să-mi spuneți din nou cum îl cheamă, domnule Skinner?

— Piejack.

— Nu va ajunge prea departe, ținând cont de gravitatea rănilor pe care le are.

— Nici nu trebuie să ajungă prea departe. Este o insulă mică, după cum bine ai zis, a răspuns Perry Skinner, scoțând pistolul și ridicându-i piedica. Sammy, am uitat să-ți mulțumesc pentru că l-ai găsit pe fiul meu.

— Este un băiat bun, a spus indianul.

— Ar fi distrus dacă mama lui ar păți ceva.

— Sau dacă dumneavoastră vi s-ar întâmpla ceva, domnule Skinner.

Ținând arma în mână, tatăl lui Fry a și ajuns pe creasta movilei înălțate de tribul Calusa. Sammy Tigertail a sărit după el, stârnind în urma lui un nor de praf din scoicile și oasele zdrobite ale războinicilor indieni.

23.

În timp ce elicopterul se îndrepta spre nord, Eugenie Fonda se uita, încruntată, pe geam. Un stol de egrete albe ca zăpada străbătea cerul, părând că plutesc prin aer ca niște confetti pe deasupra unui covor de mangrove; apoi priveliștea s-a schimbat brusc, căpătând aspectul unei table de șah acoperite cu locuri de parcare, blocuri de locuințe și suburbii. Eugenie se așteptase ca la primele semne de civilizație să cadă pradă unei bucurii nemărginite; cu toate acestea, acum se simțea deprimată.

Gillian vorbea cu unul dintre membrii echipei de salvare în timp ce altcineva avea grijă de detectivul particular. Eugenie nu putea să audă nimic din cauza zgomotului motoarelor, dar acest lucru n-o deranja deloc. Gândurile îi zburau spre băiatul cu casca de fotbal – fiul lui Honey. Eugenie a încercat să-și imagineze cum era viața în Everglades City, unde nu existau restaurante Jamba Juice sau Olive Garden, unde nu existau nici măcar cinematografe și unde singura modalitate de distracție era o mlaștină mai mare ca Dallasul.

Fry părea un copil normal. Și un copil fericit. Era convinsă că tatăl lui îl va găsi și îl va duce la doctor.

Eugenie se gândea, de asemenea, și la indianul cu ochi albaștri. Se bucura că nu încercase să-l seducă pentru a putea pleca de pe insulă, căci ar fi făcut-o să sufere pe Gillian, pe care începuse s-o îndrăgească. Pe de altă parte, a evitat astfel și posibilitatea umilitoare ca indianul să refuze să facă sex cu ea. Eugenie nu era obișnuită să întâmpine un refuz de acest gen, pentru că nu era obișnuită să întâlnească bărbați care să aibă caracter.

Iar exemplul cel mai concludent era Boyd Shreave.

În ceea ce privește regretele, Eugenie Fonda nu-și mai punea întrebarea „Dar oare unde mi-a fost capul?”, ci „Care Boyd?” Relația lor fusese o greșeală – o greșeală pentru care își asuma responsabilitatea, așa că nu-i purta pică. De fapt, ar fi fost chiar afectată dacă l-ar fi atacat vreo panteră, dacă l-ar fi mușcat vreun șarpe veninos sau dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău în sălbăticie.

Dar Eugenie se îndoia că Boyd va avea parte de o soartă atât de tragică. Își imagina că va ajunge înapoi în Everglades City împreună cu Honey și cu fostul ei soț și apoi va ateriza în Fort Worth, unde va încerca zadarnic să împiedice divorțul intentat de soția lui. Își imagina uimirea care i se va citi pe chip în momentul în care Lily Shreave îi va arăta fotografiile și imaginile video – dovezi irefutabile ale infidelității sale. Un ticălos care ar fi știut să se facă mai atrăgător ar fi putut să obțină iertarea, dar Boyd nu avea nicio șansă. Eugenie se îndoia că singurătatea și lipsurile îi vor schimba personalitatea sau mentalitatea. Boyd va rămâne mereu același, motiv pentru care ea a preferat să-și vadă de drum.

Câteva minute mai târziu, după ce elicopterul a aterizat în Fort Myers, Lester a fost imediat dus la spital cu o ambulanță. O doctoriță le-a examinat pe Eugenie și pe Gillian în timp ce un ofițer al Pazei de Coastă le lua declarațiile. Gillian a susținut că era moderatoare TV la o emisiune meteo difuzată de WSUK, o televiziune inexistentă din Tallahassee. Eugenie, care s-a prezentat cu numele ei real, Jean Leigh Hill, a spus că era cameraman și lucra pentru Gillian. Se rătăciseră, a explicat ea, în timpul unei expediții prin Cele Zece Mii de Insule. Gillian a prins firul din zbor și a venit cu completări: se împrieteniseră cu Lester, care – în timp ce înota prin golf – a fost împușcat de un braconier, care l-a confundat cu un lamantin.

Atacatorul, care avea fața acoperită cu o mască de schi, a reușit să fugă cu o barcă de mare viteză, care se numea *Wet Dream.*

Tânărul ofițer al Pazei de Coastă nu avea niciun motiv să pună povestea sub semnul îndoielii. El a menționat că cele mai multe bărci din Florida purtau numele de *Wet Dream, Reel Love* sau *Vitamin Sea.* Le-a mai spus că Lester se numea în realitate Theodore Dealey și suferea de o afecțiune rară, a cărei denumire medicală era imposibil de pronunțat. Ofițerul a lăudat-o pe Gillian pentru că a sărit în golful din Dismal Key pentru a-l ajuta pe domnul Dealey, care altfel s-ar fi înecat. Le-a întrebat apoi dacă mai văzuseră pe cineva pe insulă în afară de braconierul care îl împușcase pe Lester și, din dorința de a-l proteja pe indianul fugar, amândouă au răspuns că nu.

Ofițerul le-a spus apoi că puteau să plece și s-a oferit să le cheme un taxi. Eugenie a luat valiza Halliburton în care se afla camera video a lui Dealey, iar Gillian a luat-o pe cea cu aparatul Nikon.

Au așteptat taxiul afară, pentru că începuse să se încălzească, bucurându-se de căldura soarelui.

— Și ce ai de gând să faci acum? a întrebat-o Gillian, căscând. Te întorci în Texas?

— Nu m-am hotărât încă. Dar tu?

— Cred că o să mă întorc la facultate. O să încerc să nu ratez examenele din sesiunea asta.

— Sunt convinsă că o să-ți fie dor de Taco, a spus Eugenie.

— *Thlocko* îl cheamă, a corectat-o Gillian, râzând. Da, deja mi-e dor de el. Dar măcar am făcut-o – doar o singură dată, ce-i drept –, însă a fost minunat.

— Mă bucur pentru voi.

Asta era ordinea firească a lucrurilor și Eugenie nu avea de ce să fie geloasă.

— Mi-e o foame de lup, a spus Gillian, întinzându-se.

— Și mie.

— Poți să-mi împrumuți niște bani?

— N-am decât o carte de credit, a spus Eugenie, dar ești invitata mea. Oricum, vreau să-ți mărturisesc ceva.

— Grozav! Unde ai vrea să mergem?

— Pare o zi bună de plajă.

— S-a făcut! a spus Gillian.

— Și ce zici de un tratament spa?

— Minunat!

— Iar la masă, a continuat Eugenie, o să luăm o supă franțuzească de ceapă.

— Ești idolul meu, a recunoscut Gillian.

— Tocmai despre asta vreau să-ți vorbesc.

•

Cocoțat în copac, Boyd Shreave trecea în revistă succesele pe care le repurtase în cariera lui de agent de vânzări prin telefon și clienții cărora reușise să le vândă diverse lucruri:

Troy Marchtower, în vârstă de șaptezeci și trei de ani, pe care l-a convins să-și investească ultimele economii în șaisprezece acri de teren abandonat, pe care se cultivase soia, în apropiere de Gulfport, Mississippi, în speranța (alimentată de gargarismul lui Shreave) că terenul respectiv va deveni cartier rezidențial. Curând după aceea, uraganul Katrina a devastat Gulfport, iar proprietatea lui Marchtower zace acum sub un strat gros, de peste doi metri, de mâl toxic, o turnură nefericită a evenimentelor pe care Shreave n-ar fi putut s-o anticipeze (și care intra în clauza contractuală a „forțelor naturii” pe care numai Dumnezeu le poate stăpâni).

Domnul și doamna Clement Derr, pe care Shreave îi convinsese să semneze un contract pentru o asigurare de sănătate suplimentară, care costa „doar” o sută treizeci și șapte de dolari și douăzeci de cenți pe săptămână. Din păcate însă soții Derr puteau beneficia de acești bani numai în cazul în care ar fi urmat un tratament pentru

holeră, infectarea cu virusul Ebola, febră Chikungunya, tripanosomiază africană și alte șase boli tropicale pe care un cuplu, în vârstă de peste optzeci de ani, care locuia în Skowhegan, Maine, era puțin probabil să le contracteze.

Doamna Rosa Antoinette Shannon, care era atât de supărată deoarece Hillary Clinton intenționa să confiște armele de foc deținute de persoanele private, încât i-a oferit lui Boyd Shreave, din spirit patriotic, numărul cărții de credit al soțului ei, donând douăzeci și cinci de mii de dolari unei organizații politice republicane – Americans for Unlimited Self-Defense – care apelase la compania Relentless pentru strângerea de fonduri în scopul împiedicării planului inițiat de Hillary Clinton. Donația doamnei Rosa a fost însă imediat returnată după ce s-a aflat identitatea soțului ei: nimeni altul decât Marco Shannon, poreclit „Bombonelu", cel mai prolific furnizor de heroină mexicană de pe Coasta de Est. Trecutul lui întunecat a ieșit la iveală din scrisorile pe care le trimitea din închisoarea situată în East Jersey, unde își executa sentința (de la douăzeci de ani la închisoare pe viață) pentru că își împușcase în genunchi doi asociați pe terenul de golf din Pine Valley. Într-o scrisoare, care a ajuns la *Washington Post,* domnul Shannon – referindu-se la o perioadă anterioară de arest – își exprima regretul pentru că trebuia să refuze invitația de a vizita Casa Albă împreună cu alți sponsori ai Partidului Republican, ratând astfel șansa de a se fotografia alături de Prima Doamnă a Americii și de terierul ei.

Toate cele trei afaceri fuseseră de fapt încheiate de șeful de departament al lui Boyd Shreave, dar – pentru că el îi atrăsese pe fraieri în cursă – își atribuia acum toate meritele și gloria. Dacă cei de la Relentless nu-l vor mai primi înapoi, va găsi cu siguranță un post la o companie concurentă.

Deocamdată însă problema cea mai spinoasă cu care se confrunta acum era găsirea unei modalități

de a pleca de pe insulă. Odată cu trecerea timpului, Shreave nu se mai simțea ca eroii din *Survivor*. Nu prea agrea ideea de a coborî din copac – pe de o parte, pentru că exista riscul să se dezechilibreze și să cadă, iar pe de alta pentru că se simțea mai în siguranță la înălțime decât pe pământ. În afară de pericolele pe care le poți întâlni la tot pasul prin aceste ținuturi pustii, cel puțin doi indivizi periculoși colindau locurile nestingheriți – vagabondul împuțit care o răpise pe Honey Santana și indianul cu care se părea că fugise Eugenie Fonda. Boyd Shreave nu voia să se întâlnească cu niciunul dintre ei.

O problemă spinoasă o reprezentau și cactușii: exact sub el se afla o tufă plină de ace. O mișcare greșită sau o adiere de vânt ar fi fost suficientă ca să-și piardă echilibrul și să se trezească imobilizat printre spini, ca un greier într-o sârmă ghimpată. A pălit la vederea frunzelor verzi de cactus, înarmate cu ace lungi și periculoase. „Nu se poate să mai trec o dată prin asta”, și-a spus el, amintindu-și experiența atât de tragică din Arlington, când cotoroanța căreia voia să-i vândă o proteză ortopedică i-a pus piedică cu tubul de oxigen, chicotind apoi sardonic când l-a văzut aterizând cu organele genitale direct în ghiveciul ei cu cactuși. Rănile din zona respectivă se vindecaseră de mult, dar durerea atroce îi stăruia încă în minte.

Shreave a strâns în brațe crengile copacului, hotărându-se să nu privească în jos până când nu se va simți pregătit să ia taurul de coarne. Și-a ațintit privirea asupra coronamentului copacilor, scăldați în razele de soare, și s-a mai liniștit. A început apoi să se târască pe fund, sprijinindu-se cu spatele de creanga arborelui. Știa că la un moment dat va trebui să se ridice în picioare și să coboare pășind pe câte o ramură, dar de ce să se grăbească? Cu cât se mișca mai încet, cu atât făcea mai puțin zgomot, și până la apariția unui alt

elicopter încerca să nu scoată niciun sunet și să rămână invizibil.

Nu-i trecuse prin minte că nimeni nu îl căuta, că absența lui nu va lăsa niciun gol în viața celor care îl cunoșteau. Ar fi rămas mut de uimire dacă ar fi știut că cea care chemase Paza de Coastă, căreia el încercase în zadar să-i atragă atenția, era soția lui, care voia să-l salveze pe detectivul particular însărcinat cu strângerea probelor pentru divorțul lor.

După aproape cincisprezece minute de contorsiuni fizice, asemănătoare cu mișcările unui vierme, Shreave a simțit nevoia să se odihnească. Agățându-se cu o mână de o creangă solidă, a scos din buzunarul pantalonilor scurți un baton de cereale, căruia i-a rupt ambalajul cu dinții. După ce l-a băgat în gură, a început să clămpăne astfel încât nu i-a auzit pe cei doi bărbați care s-au apropiat de tabăra de la baza arborelui *Delonix regia.*

— Hei! a strigat unul dintre ei.

Shreave a tresărit și a rămas cu gura căscată, împrăștiind firimituri din batonul de cereale. Și-a coborât ochii spre pământ și i-a văzut pe străini; unul dintre ei avea un pistol mai plat și mai lucios decât Taserul lui Honey. Și-a imaginat că era o armă adevărată, motiv pentru care trebuia să le dea de înțeles că nu era înarmat, dar nu reușea să articuleze nici măcar un cuvânt. Având gura plină, nu făcea altceva decât să gâfâie ca o maimuță bolnavă de pleurezie.

— Dă-te jos de-acolo! a spus bărbatul care ținea pistolul în mână.

Era între două vârste, lat în umeri și ars de soare.

Tovarășul lui era mai înalt și mult mai tânăr și avea pielea închisă la culoare, pomeții înalți și ochii albaștri. Shreave bănuia că acesta era, probabil, indianul lui Eugenie. El a ridicat de pe jos ambalajul batonului de cereale, întrebând:

— Tu ai aruncat asta?

Shreave nu reușea să înghită îmbucătura din gură, așa că le-a arătat – cu un gest teatral – obrajii umflați, sugerându-le că deocamdată nu putea să vorbească.

— Ești unul dintre turiștii care au plecat cu caiacele într-o excursie prin insule, însoțiți de Honey Santana? a întrebat bărbatul înarmat.

Shreave vedea pericole la tot pasul, iar un răspuns afirmativ putea să constituie o altă capcană mortală, așa că a preferat să clatine din cap, afișând o expresie uimită. Era convins că putea să mimeze o minciună la fel de bine cum o rostea în cuvinte, dar, ca de obicei, s-a înșelat.

— Individul minte, domnule Skinner, a spus indianul.

Însoțitorul lui a dat nervos din cap.

— N-am timp de pierdut cu dobitocul ăsta, a zis el, îndreptând pistolul spre Shreave. Ultima șansă, amice! S-ar putea să scapi cu viață dacă spui adevărul.

Ce a urmat apoi a fost consecința reflexelor dominate de spaimă. Astfel, Shreave a făcut pe el de frică și apoi a dat afară batonul de cereale încă nedigerat. Străinii au sărit iute într-o parte ca să evite cascada de mizerie.

— Urât! a exclamat indianul.

— Dă-te jos din copacul ăla! a ordonat bărbatul înarmat, îndreptând din nou pistolul spre Shreave.

Acesta s-a șters pe față cu dosul mâinii. Era timpul să schimbe strategia: trebuia să spună adevărul.

— A luat-o un bărbat! a strigat el cu o voce răgușită. A luat-o pe Honey!

— Cum arăta? a întrebat omul înarmat.

— Bolnav, a răspuns Shreave. Un dezastru… mâna… fața…

— Unde s-au dus? a întrebat indianul.

— Într-acolo! le-a arătat Shreave cu disperare. O târăște după el în lesă.

— În lesă? a spus bărbatul mai în vârstă, lăsând pistolul.

— Da! Puteți să mă ajutați să cobor de aici?

— La ce bun? a întrebat indianul, mototolind ambalajul batonului de cereale și băgându-l în buzunar. Sper să putrezești acolo, scârnăvie ce ești! a zis el, scuipând în tufa de cactus.

L-a urmat apoi pe bărbatul înarmat, făcându-se amândoi nevăzuți.

•

Ca să-și mai abată gândurile de la situația în care se afla, Honey a compus în minte o altă scrisoare adresată ziarelor. Inspirându-se din experiența ei, a abordat subiectul hărțuirii sexuale.

Domnule redactor,

Am avut recent o altercație cu patronul meu, domnul Louis Piejack, care m-a agresat la locul de muncă. Am ripostat și apoi mi-am dat imediat demisia.

Ar fi trebuit să raportez incidentul autorităților și să iau legătura cu un avocat pentru a-l împiedica pe domnul Piejack să manifeste un comportament asemănător și pe viitor. Din păcate, a continuat să-mi facă avansuri, în ciuda refuzurilor mele, iar în prezent mă ține captivă, sub amenințarea armei, pe o insulă pustie în vestul Everglades.

Femeile trebuie să învețe din această experiență faptul că nu trebuie să treacă niciodată cu privirea agresiunile fizice sau mentale la care sunt supuse, apelând – pentru a le descuraja – nu doar la un ciocănel de spart cleștii crabilor, ci la forța legii.

Cu stimă,
Honey Santana

O considera o scrisoare bine concepută – succintă și la obiect, așa cum vor ziarele. Dacă ar fi avut hârtie și creion, ar fi scris-o.

— Ești gata, îngerul meu? a întrebat Piejack, ușor amețit.

Calmantele începeau să-și facă efectul.

— Gata pentru ce, Louis?

— Să pornim la drum.

Stătea întins lângă ea, contaminând cu duhoarea lui aerul unei dimineți splendide. Nu se mișcase de ceva timp, astfel că furnicile-de-foc se întorseseră în adăpostul umed al bandajelor chirurgicale. Piejack găsise o altă sticlă de apă, dar – după câteva încercări zadarnice de a o deschide – a abandonat-o, privind-o apoi apatic pe Honey cum o bea pe toată. Era mulțumită pentru că nu o mai legase, dar o îngrijora pușca de vânătoare, pe care Piejack o ținea între picioare în poziție verticală.

— Uite, nu trebuie să-mi folosesc mâinile! i-a arătat el, mișcându-și șoldurile ca să legene țeava armei.

— Minunat! a spus Honey.

— Dacă crezi că asta este un monstru, stai să-l vezi pe John Henry!

— Așa ți-ai botezat cocoșelul? a întrebat Honey, izbucnind în râs. Îmi pare rău, Louis, dar este un nume jalnic.

— Ai vreo idee mai bună? a întrebat el, ridicând capul. O să-i spun cum vrei tu.

— Bine, a spus Honey. Ce-ai zice de Charlemagne?

— Parcă ar fi un nume feminin, a protestat Piejack.

— A fost un rege, Louis.

— Regele cui?

Acum, pentru că Piejack era pe jumătate drogat, Honey avea de gând să pună mâna pe armă.

— Regele francilor, a răspuns ea.

— Atunci ce-ar fi să-i spunem Frank[40]? E mai simplu.

— Nu. Charlemagne sună mai bine, a spus Honey. E mai sexy.

— Îți cam place, nu-i așa? a spus Piejack, zâmbind.

El și-a mișcat de două ori abdomenul, imitând actul sexual și legănând arma. Pușca era destul de mică, iar Honey credea că o va putea mânui cu ușurință.

— A fost stăpânul Europei de Vest, Louis. Împăratul romanilor, a continuat ea. Mai vrei o pastilă?

Cu mâna zdravănă, Piejack a apucat frânghia. Abia își mai ținea ochii deschiși, iar capul i se clătina pe umeri.

— Charlie Main, a îngăimat el. Nu sună rău.

— Vrei sau nu ultima pastilă de Vicodin?

— Bineînțeles că o vreau. Flaconul e în pantalonii mei, a spus el. Dar mai întâi vreau să-mi faci un serviciu. Mă mănâncă ceva în zona asta și nu pot să mă scarpin cu mâna bandajată.

— Nici să nu te gândești! a replicat Honey.

— E vorba de Charlie Main.

— Da, mi-am imaginat.

— Hai, te rog! Mă mănâncă de nu mai pot! a insistat el.

Honey s-a apropiat de el, înecându-se aproape cu duhoarea pe care o emana.

— Fii băiat cuminte și ia medicamentul! Uite, te ajut eu să desfaci flaconul!

S-a aplecat ușor ca și când ar fi vrut să-i umble în pantaloni, apoi și-a încleștat mâinile pe țeava armei. A tras cu putere de ea, dar pușca refuza să se clintească – Piejack o ținea strâns între coapse. Forța și rapiditatea lui de acțiune o uimeau pe Honey.

El a încercat să-i smulgă arma, întorcându-se spre dreapta și înjurând de mama focului, trăgând-o pe Honey după el. Pușca se fixase cu țeava în

pământ și niciunul dintre ei nu reușea s-o urnească de acolo. Când Honey s-a prăbușit la pământ, a auzit o explozie surdă, urmată apoi de un țipăt.

Urechile îi țiuiau când s-a ridicat în capul oaselor. Piejack era murdar pe față de nisip și de resturile de frunze care se împrăștiaseră în aer după ce pușca se descărcase. Gemea jalnic și își strângea genunchii – era evident că reculul puternic lăsase urme adânci asupra zonelor lui intime.

Lui Honey nu-i venea să creadă că individul era conștient încă. Mergând împleticit, Piejack și-a recuperat arma, care arăta de parcă cineva o folosise ca să sape un mormânt.

— Să nu cumva să te miști! i-a spus el lui Honey pe un ton aspru.

Ea l-a ascultat. Maxilarul o chinuia din nou, iar o durere acută în stomac a făcut-o să se chircească – un spin de cactus de pe hainele lui Piejack o înțepa prin bluză. Honey se întreba ce putea fi mai rău: o infecție sau compania lui.

— Și acum ce se va întâmpla, Louis? a întrebat ea, descumpănită.

— Vorbește mai tare! i-a spus, aplecându-se spre ea.

— Te-am întrebat ce se va întâmpla acum.

— Crezi că mă distrez, târfă ce ești?! a țipat el, copleșit de frustrare.

Honey și-a dat seama că îi fusese afectat auzul.

— Louis, ești un gunoi mizerabil, a spus ea ca să se convingă.

El o privea întrebător, dar nu părea să fi auzit insulta.

„La dracu’!” s-a gândit Honey. „Acum trebuie să mă joc în șarade cu un pervers sexual”. Apoi a tras de lobii urechilor, clătinând din cap.

— Nici tu nu auzi nimic? a întrebat Piejack, aproape țipând.

Honey a mimat apoi că vâslește și l-a întrebat, țipând la rândul ei:

— Unde e barca, Louis? Hai să mergem să căutăm barca!

— Barca?

— Bravo! a spus ea, aplaudând.

Piejack i-a zâmbit onctuos.

— Mamă! Tată! s-a auzit atunci o voce din pădure.

Honey a pălit – părea glasul lui Fry, dar acest lucru era imposibil. Fry era departe, acasă cu tatăl lui, și niciunul dintre ei n-ar fi știut unde s-o caute. Imaginația îi juca feste, și-a spus ea, din cauza stresului.

— Hei, mamă!

Vocea se auzea mai aproape acum – prea aproape. Honey nu i-a răspuns. Își dorea din tot sufletul să-i răspundă, dar în momentul de față nu era o idee prea bună. Dacă era într-adevăr Fry, ar fi venit la ea într-un suflet. Indiferent ce i-ar fi spus mama lui, el i-ar fi sărit în ajutor.

Și nu o putea salva – nu singur. Avea doar doisprezece ani și jumătate, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mamă, tată, eu sunt!

Și Honey a înțeles atunci că imaginația nu-i juca deloc feste.

„Fugi, fiule!” l-a îndemnat ea în gând. „Te rog, Dumnezeule mare, îndreaptă-i pașii în direcție opusă!”

Mai era încă timp, pentru că Piejack nu putea să-l audă.

— Unde sunteți? țipa băiatul.

Era foarte aproape acum – periculos de aproape.

— Fugi, Fry! a izbucnit Honey, căci nu se mai putea stăpâni. Du-te după ajutor! Piejack încerca în momentul acela să scape de niște furnici-de-foc, care i se urcaseră pe gât. Fă ce-ți spun, Fry! a strigat Honey. Pleacă de aici!

Dar el s-a ivit atunci dintr-un pâlc de copaci, alergând cât îl țineau picioarele și purtând pe cap o cască de fotbal.

Honey și-a întins brațele, încercând cu greu să-și stăpânească lacrimile. Fry a fost cât pe ce s-o doboare la pământ în clipa în care s-a năpustit asupra ei, strângând-o năvalnic în brațe.

— Ești teafără? a întrebat-o el cu respirația întretăiată. Doamne, ce-ai pățit la față?

— Sunt bine. Mă simt bine. Băiatul se uita fix la Louis Piejack și la pușca lui de vânătoare. E aproape surd, i-a spus Honey.

Piejack îl privea când pe unul, când pe celălalt.

— Dispari, băiete!

— Am auzit împușcătura și mi-am făcut griji, i-a șoptit Fry mamei sale. L-ai văzut pe tata?

— Ce tot spui?

— Tata te caută. Am venit împreună.

„Îl omor", și-a spus Honey în gând.

— Ți-am zis să-ți iei tălpășița, a urlat Piejack, adresându-i-se lui Fry.

— Liniștește-te, Louis! a spus Honey.

— Trebuie să rămânem numai noi doi, îngerul meu. Noi doi pentru totdeauna, a continuat Piejack, îndreptând pușca spre Fry. N-am nevoie de un fiu vitreg. Și-acum mișcă-te, băiete! Du-te acasă la tăticul tău!

— Ascultă-l! i-a spus Honey, cu o privire fermă. Pleacă de aici!

— Nu plec. Nici nu se pune problema.

— Ce-ai spus? a întrebat Piejack, aplecând capul într-o parte. Nu aud nimic. Vorbește mai tare!

Fry s-a eliberat din brațele mamei lui și s-a îndreptat spre Louis Piejack până când nimic nu-l mai despărțea de țeava puștii.

— Am spus că NU PLEC DE AICI! a țipat băiatul, chircindu-se și vomitând pe pantofii lui Piejack.

24.

Măcar o dată, Honey Santana își simțea capul limpede. Nu auzea niciun cântec. Nu suna nicio sirenă. Nu șuiera niciun tren. Totul era cât se poate de clar.

Un criminal violent îl lovise pe fiul ei și ea nu putea să reacționeze decât într-un singur fel: s-a repezit la Louis Piejack și și-a încleștat mâinile în jurul gâtului său unsuros.

Așa era corect, asta trebuia să facă – după cum ar fi spus Oprah.

Honey se consola cu ideea că, dacă individul ar fi împușcat-o, ar fi murit încercând să-l strângă de gât. O anima doar gândul că trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să-l salveze pe Fry.

Honey l-a împins pe Piejack cu spatele de un copac; gura murdară a puștii, care rămăsese între ei, îi atingea bărbia. Furnicile-de-foc au început să iasă din adăpostul bandajelor chirurgicale ale lui Piejack, deranjate de mișcările lui frenetice, din cauza cărora fețele s-au desfăcut și au căzut la pământ ca niște coji putrede.

Încercând să-l imobilizeze, ea l-a strâns și mai tare de gât, deși se părea că pe moment individului, mânat doar de dorințe lascive, îi plăcea acest atac frontal, îi făcea cu ochiul și își umezea buzele.

Când Honey a început să strângă mai tare, rânjetul a dispărut de pe chipul lui Piejack, iar ochii păreau să-i iasă din orbite. Din gură îi curgea o salivă cafenie, iar respirația fetidă a devenit sacadată. În momentul în care și-a înfipt degetele în gâtul lui, Honey a regretat faptul că își tăiase unghiile cu o săptămână în urmă. Cu toate acestea, strânsoarea ei putea fi fatală și, în ciuda stării de confuzie induse de narcotice, ticălosul nu se simțea bine, lucru evident din felul în care horcăia.

— Ai grijă! s-a auzit atunci vocea lui Fry.

Spre marea ușurare a lui Honey, băiatul nu fusese rănit. Piejack îl lovise cu patul puștii, doborându-l la pământ, dar, pentru că nimerise în casca de fotbal, Fry și-a revenit imediat. Honey l-a văzut învârtindu-se în jurul lor și lovindu-l cu pumnii pe bărbat.

— Ți-am spus să pleci de aici! a spus ea, simțind, în clipa în care a deschis gura să țipe, cum maxilarul fracturat a scos un sunet strident asemenea unei castaniete.

— Nici nu vreau să aud! a strigat Fry.

— Fă ce-ți spun!

— Ai grijă, mamă!

— O, la naiba!

Hoarde de furnici-de-foc îi acopereau brațele de la încheieturi până la umeri. Migrau în masă din adăpostul pe care li-l oferiseră bandajele lui Piejack, tranzitând-o pe Honey ca pe un pod. Cu sutele se urcau pe ea, dar nu îndrăznea să-i dea drumul lui Piejack, care și-ar fi revenit într-o clipă și ar fi pus imediat mâna pe armă.

În timp ce Fry îndepărta insectele cu o frunză de palmier, Honey încerca să nu se gândească unde se duceau micuțele cotropitoare, însetate de sânge. Din cauza lipsei de oxigen, Piejack începuse să se învinețească la față, dar continua să țină, cu ambele mâini, pușca de vânătoare. Absorbită cu totul de lupta lor, Honey nu a observat furnicile care i se strecurau prin decolteul bluzei. Înțepăturile lor o ardeau ca niște picături de acid, făcând-o să se întrebe cât va mai reuși să îndure acel chin.

Nu suficient de mult. În scurt timp, durerea a lăsat-o aproape fără suflare. I-a dat drumul lui Piejack, și-a descheiat bluza și s-a trântit la pământ, zvârcolindu-se. Când s-a mai liniștit, a descoperit că agresorul ei o privea de sus, gâfâind și ținând pușca îndreptată spre ea. Pantofii îi duhneau încă a vomă.

Honey s-a ridicat în capul oaselor și și-a încrucișat brațele, încercând să-și ascundă sutienul. Înțepăturile furnicilor îi lăsaseră pe piept urme stacojii.

— Mai ai una în păr, a cârâit Piejack.

Chiar dacă mergea împleticit și tremurând, individul reușise să-și fixeze un deget – probabil degetul mic – pe trăgaciul armei de vânătoare. Cu mâna zdravănă încerca să-și destupe urechile.

Honey a îndepărtat furnica din păr, întrebându-se: „Unde dracu' e fiul meu?"

Ca să afle dacă lui Piejack îi revenise auzul, l-a întrebat pe un ton domol:

— Și ce-ai de gând să faci acum, Louis?

— Ce dracu' îți închipui c-o să fac? O să-ți găuresc fundu' ăla drăguț, a răspuns el, dar mai întâi o să ți-o trag. El a început să tușească, eliminând ceva cu un gust neplăcut, după grimasa care i-a apărut pe chip. Honey se uita printre picioarele lui, căutându-l în zadar pe Fry. Puștiu' tău și-a luat tălpășița, a spus Piejack. Dar o să-l prind eu, n-avea grijă! Își dădea ochii peste cap și înghițea cu greutate, ca o broască râioasă. Era evident că atacul lui Honey nu rămăsese fără urmări. Dă-ți pantalonii jos! i-a spus el.

— Nicio șansă, Louis!

— Știi foarte bine că o să trag.

— Și doar așa o să mă ai: moartă, a spus Honey.

— Nu prea mă încântă perspectiva, a răspuns Piejack, punându-i arma la tâmplă. Dar dacă asta vrei…

Honey se aștepta ca întreaga existență să i se deruleze într-o clipă prin fața ochilor, așa cum se spune că se întâmplă în astfel de momente; dar, din cei treizeci și nouă de ani de viață, a retrăit un singur eveniment: venirea pe lume a lui Fry.

Durerile facerii au apucat-o într-o zi de luni, cu șase săptămâni înainte de termen. L-a anunțat prin radio pe Perry, care se afla pe unul dintre vasele sale de pescuit crabi. A venit într-un suflet acasă, a

ajutat-o să se urce în mașină și a demarat în trombă, mergând cu o sută cincizeci de kilometri pe oră spre spitalul Jackson din Miami. Un doctor bătrân și cumsecade, de origine cubaneză, a întrebat-o dacă voia să-i facă anestezie epidurală, dar Honey a refuzat, imaginându-și că bebelușul – fiind atât de mic – nu-i va provoca o suferință prea mare. Durerea însă a fost copleșitoare, iar nașterea a durat mai mult decât se așteptase: cincisprezece ore și patruzeci și unu de minute. Perry i-a stat alături. Când suferința devenea insuportabilă, o strângea pe Honey de mână, iar când durerile se mai atenuau îi citea dintr-o carte de povești cu pescari, scrisă de Zane Grey. Honey nu manifestase niciodată un interes deosebit pentru pescuit, dar era prima oară când îl auzea pe soțul ei citind cu glas tare și, fără să-și dea seama de ce, acest lucru o liniștea.

Apoi durerile au devenit din ce în ce mai intense. Doctorul îi spunea să împingă. Asistentele la fel. Și Perry. Honey își amintea cum își mușca buza, gândindu-se: „Slavă Domnului că sarcina n-a ajuns la termen! Micuțul m-ar fi rupt în două”. Și a apărut dintr-odată, zvârcolindu-se în cearșafuri ca un mormoloc purpuriu: Fry Martí Skinner, cântărind două kilograme și patru sute de grame.

Încă din primele clipe de viață, părea un omuleț sigur pe sine. N-a plâns deloc în sala de nașteri, nici măcar atunci când Perry i-a tăiat cordonul ombilical. Asistentele erau îngrijorate pentru că bebelușul nu scotea niciun scâncet, dar Honey nu-și făcea probleme. Băiatul era inteligent. Se simțea iubit și în siguranță.

Părinții lui au fost cei care au izbucnit în lacrimi atunci când asistentele l-au dus pe micuț în incubator și l-au conectat la tot felul de aparate, ca pe un cobai într-un laborator. Are apă la plămâni, le-a spus doctorul, evitând termenul de *pneumonie* ca să n-o îngrijoreze și mai tare pe Honey, care aproape că o luase razna. Ea a refuzat să plece din

spital, obligându-l astfel pe Skinner să-i aducă mâncare, cărți și haine de schimb. Cincisprezece zile mai târziu, Fry era acasă, spre bucuria mamei lui, pe care însă experiența a schimbat-o profund.

Era firesc acum ca în ultimele clipe de viață să se gândească la fiul ei.

Care tocmai se ivea, fără cască, din spatele copacului, înarmat cu o scândură decolorată de vreme.

Honey și-a ațintit privirea asupra puștii lui Louis Piejack, încercând să nu scoată niciun sunet. Mai bine s-o îndrepte asupra ei decât asupra altcuiva.

Fry se furișa încet spre locul acțiunii.

„Ce gloanțe uriașe!" și-a spus ea, așteptându-și stoică sfârșitul.

•

Frumusețea naturii nu-l impresionase niciodată pe Louis Piejack. Comerțul cu fructe de mare era singurul lucru care îl atrăsese în Cele Zece Mii de Insule. Concepția lui de viață era cât se poate de simplă: dacă vrei să faci negoț cu pește, te duci în locurile în care găsești pește. Nu înțelegea de ce turiștii se încăpățânau să vină în Everglades. El nu suporta insectele agasante și căldura infernală; prefera să-și petreacă timpul liber acasă, cu obloanele trase, în atmosfera răcoroasă a aerului condiționat și cu un bax de bere Heinies în frigider.

În această ambianță primitoare visase Piejack s-o aducă pe Honey Santana; acum se întreba însă dacă merita efortul. În ciuda frumuseții ei, atitudinea intransigentă pe care o afișa nu era pe gustul lui. În plus, sinceritatea, hotărârea și curajul ei nu o transformau deloc într-o partidă atrăgătoare pentru Piejack, care nu aprecia asemenea calități la o femeie. Pe de altă parte, temperamentul ei coleric îndemna la prudență – doar pentru că îi pusese mâna pe un sân îi făcuse testiculele chiseliță, iar pentru că îl lovise pe fiul ei neastâmpărat aproape că îl sugrumase.

Piejack nu voia s-o împuște, dar se săturase să se lupte cu ea. Pentru că euforia indusă de narcotice începea să se diminueze, și optimismul său părea să pălească. Din ziua în care pusese ochii pe Honey, suferința fizică îl însoțise la tot pasul. Mânat și „anesteziat" însă de poftele carnale, pornise entuziasmat în această aventură, convins fiind că îi va înfrânge voința lui Honey. Până acum însă dăduse greș „cu succes". Chiar și sub influența calmantelor, Piejack a înțeles că Honey nu va accepta prea ușor rolul de sclavă sexuală și de gospodină cuminte, dispusă să stea numai la cratiță. Apelând numai la forța brută va reuși s-o determine să-i îndeplinească dorințele, iar ea era destul de puternică pentru a-l face să plătească cu sânge. Piejack cunoștea un individ din Key West, care s-a aflat într-o situație similară. Acesta s-a căsătorit cu o filipineză pe care o cunoscuse pe internet și trei zile mai târziu, în timpul lunii de miere, soția i-a înfipt o furculiță în penis, țintuindu-l în pat, și apoi a dat foc camerei de motel. Gândul i-a provocat fiori lui Piejack.

I-a mângâiat fruntea lui Honey cu țeava puștii.

— Nu vreau să te împușc, îngerul meu, și sunt convins că nici tu nu vrei să mori. Ascultă-mă, așadar, și totul va fi bine! Ea continua să privească impasibilă țeava armei. Dezbracă-te, a continuat Piejack, și hai să dăm curs, așa cum trebuie, idilei noastre! Apoi o să plecăm acasă și vom trăi fericiți până la adânci bătrânețe – eu, tu și Charlie Main. Băiatul tău va rămâne cu tatăl lui. Poți să-l vizitezi în zilele de sâmbătă, dacă n-o să am nevoie de tine la piața de pește. Asta e propunerea mea, pe care poți s-o accepți sau s-o refuzi.

— Am nevoie de puțin timp de gândire, Louis, a răspuns Honey.

— La naiba! Mult?

— Cam trei secunde.

— Bine, a spus Piejack. Unu… doi…

Și când a ajuns la trei, un obiect greu și ascuțit l-a lovit pe la spate, lăsându-l fără suflare. Piejack s-a prăbușit la pământ, spunându-și: „Asta nu e dragoste”.

•

Prima persoană din rasa oamenilor albi care l-a trădat pe Sammy Tigertail a fost mama lui vitregă, care l-a dus la rezervație imediat după moartea tatălui său. Cea de a doua persoană care l-a trădat a fost Cindy, fosta lui prietenă, care l-a înșelat cu oricine a putut după ce indianul i-a distrus laboratorul de metadonă din spatele casei și i-a confiscat menora[41] care funcționa cu butan și pe care o furase de la un târg de Hanuka[42].

Sammy Tigertail știa că aceste trădări nu erau consecința sângelui său indian – mama lui vitregă era o scorpie egoistă, care nu voia să-și asume povara creșterii unui adolescent, în timp ce sărmana Cindy era o târfuliță, care l-ar fi înșelat și pe prințul William pentru câteva grame de droguri. După cum s-a dovedit însă ulterior, amândouă îi făcuseră o favoare. Una îl eliberase din ghearele unei existențe anoste, pe care o ducea sub numele de Chad McQueen, iar cealaltă îl ajutase să pună capăt unei idile distrugătoare, în urma căreia genele lui ar fi putut avea de suferit.

Ca mulți indieni din vremurile moderne, Sammy Tigertail nu suferise abuzuri din partea coloniștilor albi: nimeni nu-l înrobise, nu-l înșelase și nici nu-l strămutase din locurile natale. „Destinul tragic” despre care vorbea reverendul Clay MacCauley în jurnalul său din secolul al XIX-lea era acum doar o simplă poveste; nu mai avuseseră loc trădări sau incidente sângeroase de generații întregi. Până în 1970, oamenii albi colonizaseră toate coastele Floridei, iar soarta indienilor s-a schimbat într-un mod neașteptat. Totul a început cu câteva săli de bingo – proprietarii acestora au plecat de la premisa că albii erau nebuni după jocurile de noroc. Și nu s-au înșelat; în curând, fețele palide

au luat cu asalt rezervațiile indienilor, iar sălile de bingo au început să se extindă, făcând loc jocurilor de cărți și aparatelor de poker.

Chiar dacă numărul membrilor săi era în continuă scădere, prestigiul de care se bucura tribul atingea cote amețitoare, care îi uimea până și pe bătrâni. Bogăția le-a conferit ceea ce trei războaie sângeroase n-au reușit s-o facă: respectul oamenilor albi. Considerați cândva doar o ceată de păgâni, indienii Seminole au căpătat o putere uluitoare, apărată de o armată de avocați și oameni care le făceau lobby. Ei s-au trezit curtați de marile corporații internaționale, dar și de politicieni de diverse culori și partide politice.

Unii membri ai tribului credeau că se făcuse, în sfârșit, dreptate, în timp ce alții, ca Sammy Tigertail, o considerau o trădare. Unchiul lui, Tommy, care contribuise la conceperea strategiei de dezvoltare a cazinourilor, îi respecta și chiar îi împărtășea îndoielile nepotului său pe jumătate Seminole.

„Și pe mine mă măcinau aceleași îndoieli”, i-a spus el odată lui Sammy, „dar într-o zi m-am întrebat: Cu cine ne mai luptăm? Andrew Jackson[43] a murit, fiule. Chipul lui este pe bancnota de douăzeci de dolari, din care cazinourile ne umplu buzunarele. În fiecare seară, le îndesăm în geamantane și le depozităm la bancă. E mai bine decât să vandalizăm mormântul ticălosului. Gândește-te, băiete! Toți dușmanii noștri au dispărut de mult – Jackson, Jesup, Clinch – dar noi continuăm să existăm”.

„Da, existăm”, și-a spus Sammy Tigertail, „iar eu îmi risc pielea ca să-l ajut pe un alb să-și salveze fosta soție, căreia îi cam lipsește o doagă”.

Împușcătura a avut o rezonanță ciudată – ca zgomotul unui foc de artificii care a explodat în baie.

Skinner fugea cât îl țineau picioarele, iar indianul îl urma îndeaproape. Cu toate acestea, au

avut nevoie de câteva minute ca să traverseze insula presărată de arbuști sălbatici și plante agățătoare. În cele din urmă, cei doi bărbați au ajuns într-un luminiș, iar Sammy Tigertail și-a recunoscut tabăra. Asista la o luptă pe viață și pe moarte: combatanții țipau, gâfâiau și se zvârcoleau printre cochiliile de scoici, stârnind nori de praf.

Nimeni nu părea rănit, în ciuda împușcăturii pe care o auziseră mai devreme. Indianul a rămas pe loc, gândindu-se să dea bir cu fugiții, căci scena care se derula prin fața ochilor lui amenința să-i complice și mai mult existența. Mai erau cel puțin nouă mii nouă sute nouăzeci și nouă de insule unde te puteai izola și unde îți puteai găsi liniștea sufletească.

Și poate că Sammy Tigertail n-ar mai fi stat prea mult pe gânduri și ar fi rupt-o la fugă dacă nu l-ar fi văzut pe fiul lui Skinner năpustindu-se la un individ pe care indianul l-a recunoscut ca fiind monstrul împuțit, pe care îl lovise cu patul puștii – cel căruia Gillian îi spunea Omul cu Mâna Bandajată, iar Skinner – Piejack. Bărbatul își revenise spectaculos de pe urma loviturii aplicate de indian, căci reușea să respingă cu abilitate atacul băiatului în timp ce se lupta cu o femeie tânără, cu trup atletic. Din limbajul ei neortodox, Sammy Tigertail a înțeles că era mama băiatului și fosta soție a lui Skinner. Ei se chinuiau să pună mâna pe un obiect de metal, care părea o pușcă de vânătoare cu țeava tăiată, din cele preferate de delincvenții și gangsterii miopi. Indianul a auzit două pocnete surde, de parcă un cartuș se blocase în camera de încărcare.

L-a văzut atunci pe Skinner prăbușindu-se la pământ și strângându-și la piept genunchiul stâng. Următoarele secunde s-au derulat cu o viteză amețitoare, dar lui Sammy Tigertail i se părea că privește un film cu încetinitorul, conștient fiind de iminența faptelor. Fosta soție a lui Skinner a fugit de lângă Piejack, năpustindu-se spre fostul ei soț.

Fiul lor a făcut și el doi pași în aceeași direcție înainte ca unsurosul să-l apuce de gleznă și să-l tragă înapoi, făcându-l să scape scândura din mână.

Individul le-a arătat apoi părinților îngroziți ai băiatului pistolul semiautomat pe care Skinner îl scăpase în cădere.

— Ia te uită pe cine avem aici! a cârâit el, adresându-i-se lui Skinner. Totul e perfect! Acum o să-ți plătesc pentru ce mi-au făcut gorilele tale latino.

Când ticălosul i-a pus arma la tâmplă lui Fry, Sammy Tigertail a regretat momentul în care și-a pierdut cumpătul și și-a distrus pușca, pentru că acum nu mai avea cum să împiedice tragedia ce va urma. A analizat situația, fără să se clintească din loc. Skinner era încă la pământ, copleșit de durere. Honey Santana îl ținea în brațe și îi vorbea în șoaptă. Maxilarul inferior îi atârna parcă inert. La câțiva pași distanță, Piejack își încolăcise un braț în jurul gâtului lui Fry, care părea gata să leșine. În mâna stângă ținea pistolul lui Skinner, cu degetul fixat pe trăgaci. Pușca de vânătoare zăcea pe jos.

— Cară-te de aici, secătură! a spus Piejack, care îl observase în cele din urmă pe indian. Nu e treaba ta. „Nemernicul s-ar putea să aibă dreptate”, s-a gândit Sammy Tigertail, „dar nu mai pot da înapoi”. Vezi-ți de drum, a continuat bărbatul, dacă nu vrei să te ciuruiesc!

Indianul auzea cuvintele unchiului său: „Nu te privește ce se întâmplă aici. E doar problema oamenilor albi”.

— Pot să-mi iau chitara? a întrebat Sammy Tigertail, care zărise instrumentul muzical – cea mai dragă legătură a lui cu lumea fețelor palide – printre tăciunii stinși ai focului de tabără.

— Chestia aia e a ta? Ha-ha! a zis Piejack.

Sammy Tigertail și-a amintit atunci un citat pe care l-a memorat pe când era adolescent. Îi aparținea generalului Thomas Jesup, care analiza

războiul dintre americani și indienii Seminole din Florida:

Nicicând, pe tot parcursul istoriei noastre, nu ne-am confruntat cu un dușman atât de redutabil. Toți indienii Seminole își apară pământul până la ultima suflare și niciun războinic neînfricat nu s-a gândit vreodată să capituleze.

Unchiul lui Sammy Tigertail a zis că, în general, caracterizarea generalului Jesup era corectă. Dar au mai fost și indieni care au depus armele și au fugit ca iepurii; sau alții care s-au lăsat cumpărați de generalii americani și au semnat tratate lipsite de valoare.

Majoritatea indienilor Seminole erau, cu adevărat, războinici neînfricați, considera unchiul lui Sammy, dar existau și excepții.

— Ce-aștepți? Ia-ți blestemata aia de chitară și cară-te, a strigat Piejack, înainte să-ți ciuruiesc fundul ăla de piele roșie!

„Urât", s-a gândit Sammy Tigertail. „Urât și inutil".

În timp ce străbătea luminișul, simțea cum băiatul îl urmărește cu privirea. La fel și fosta soție a lui Skinner. Indianul și-a ațintit ochii asupra chitarei Gibson, care strălucea printre tăciuni și cenușă.

— Domnule, nu plecați! l-a rugat băiatul.

Sammy Tigertail nu și-a desprins privirea de pe chitară. A luat-o în brațe și a șters-o cu o bandană. A observat cu durere o zgârietură urâtă în lemnul lustruit.

— Să nu îndrăznești să ne lași aici! a zis mama băiatului. Te implor!

Indianul nu i-a răspuns. Luase deja o hotărâre.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sammy! a strigat domnul Skinner, ridicându-se în picioare.

Indianul se gândea la stră-stră-străbunicul lui, șeful de trib Thlocklo Tustenuggee, care a fost ademenit cu promisiuni de pace și apoi aruncat în închisoare. Conceptul cunoscut sub numele de

„Manifestul Destinului”[44], sub idealismul căruia se ascundea de fapt dorința de a-i alunga pe indieni de pe pământurile lor, a stârnit o adevărată cruciadă în perioada aceea. Astfel, fără vină sau tăgadă, oamenii albi au răspândit în jur suferință și moarte – mamelor, copiilor și chiar bătrânilor. Unul după altul, președinții americani au încălcat tratate și au aruncat cu minciuni în stânga și-n dreapta – trădarea lor nu cunoștea margini.

Sammy Tigertail nu trădase însă pe nimeni. Avea conștiința curată și sinceră, trăsătură pe care s-ar putea s-o fi moștenit de la ambii părinți. Mama lui era o femeie harnică, ce nu se abătea de la principiile morale; tatăl său fusese un om cumsecade și demn de încredere.

— Ești handicapat sau ce ai? Ți-am spus să pleci dracului de aici! s-a răstit Omul cu Mâna Bandajată.

— O clipă!

— *Acum*!

Indianul a ridicat privirea și l-a văzut pe Piejack agitând pistolul.

— Nu-mi prea surâde ideea, a răspuns Sammy Tigertail, îndreptându-se spre el.

Individul l-a amenințat că îl va împușca dacă nu se va retrage. Indianul a continuat să meargă cu pași mari și siguri.

Cu ochii cât cepele, Piejack se străduia să țină pistolul drept.

— Louis, nu face vreo prostie! l-a rugat Honey.

Când a ajuns la câțiva pași distanță, Sammy Tigertail s-a întors cu spatele la Piejack, îndreptându-se spre Perry Skinner și oferindu-i chitara.

— Cred că domnul Knopfler va înțelege, a spus el.

— Cine? a întrebat Piejack. Ce să înțeleagă?

Skinner a prins instrumentul de gât și a început să înainteze, șchiopătând și ținând chitara ca pe un topor.

— La pământ! a sfătuit-o indianul pe fosta doamnă Skinner, aruncându-se asupra lui Fry ca să-l protejeze.

Louis Piejack a apăsat pe trăgaciul pistolului, dar chitara i-a sfărâmat țeasta împuțită.

25.

Eugenie Fonda stătea în balconul camerei ei de la etajul al șaselea, uscându-și unghiile de la picioare, proaspăt date cu ojă, și privind cum soarele se topea – ca șerbetul în apă – în golful Mexic. De pe paharul de Bacardi, al treilea, i se prelingeau pe abdomenul gol stropi reci de apă.

Ușa glisantă s-a deschis, iar Gillian St Croix și-a făcut apariția, purtând niște șlapi și o rochie bleu de vară pe care Eugenie i-o cumpărase de la un magazin din holul hotelului. Gillian i-a spus lui Eugenie că urmele lăsate de înțepăturile de țânțari dispăruseră datorită unui unguent miraculos, pe bază de mentă, pe care i-l recomandase la spa o doamnă de origine marocană.

— Privește apusul! a spus Eugenie.

— Da, e minunat, a răspuns Gillian, așezându-se, cu picioarele încrucișate sub ea, pe celălalt scaun de pe balcon. L-am sunat pe Ethan. Știi ce mi-a zis?

— Bănuiesc, draga mea, a răspuns Eugenie, sorbind din pahar. „Te-am iertat. Întoarce-te acasă!”

— Da. Dar știi ce i-am răspuns? „Găsește-ți pe altcineva, fraiere!” A fost un fraier pentru că nu mi-a spus adevărul despre delfini. Pentru că m-a făcut să cred că înotau liberi ca Free Willie când de fapt ei stăteau pe lângă bazin, cerșind mâncare ca niște pudeli dresați.

Eugenie mai auzise o dată povestea, dar o asculta din politețe. Privind spre sud, se întreba dacă Boyd Shreave reușise să plece de pe insulă. Spera că nu va veni s-o caute, că nu era atât de prost încât să-și închipuie că va relua legătura cu el.

— Lui Ethan nu-i pasă de mine, a continuat Gillian. Totul se reduce la sex.

— E firesc. Doar e bărbat.

— De ce sunt toți la fel?

— Nu sunt la fel, a răspuns Eugenie, gândindu-se la fostul soț al lui Honey Santana, care nu încetase niciodată să-și iubească soția. Eugenie nu întâlnise un bărbat ca el; până și Van Bonneville încetase să-i mai scrie din închisoare. Cum a fost masajul? a întrebat-o Eugenie.

— Minunat! Peste așteptări, a spus Gillian, făcând apoi o pauză și privind-o pe Eugenie încruntată. Trebuie să găsesc un sinonim. M-am săturat de adjectivul *minunat.*

— Da, e folosit exagerat de mult, a încuviințat Eugenie Fonda.

— Ce zici de *super*? Mesajul a fost *super.*

— Și adjectivul ăsta e folosit excesiv, a spus Eugenie, clătinând din cap. În special, dacă vrei să lucrezi în televiziune.

— Dumnezeu știe unde o să lucrez, a zis Gillian, râzând. Cine ți-a făcut masajul – japonezul sau individul ăla cam necioplit? Mie mi-a picat necioplitul.

— Și mie la fel. Mi-a arătat fotografii cu băieții lui gemeni.

— Serios?

— Da, a spus Eugenie, apoi a scos un vibrator și m-a întrebat dacă îmi plac jucăriile.

— Vezi?! a exclamat Gillian. Toți sunt la fel.

Eugenie și-a golit paharul. Soarele apunea, scăldând orizontul într-o lumină roșiatică. Foarte mulți copii se întorceau de la plajă, alergând, țipând, râzând și sărind în nisip.

— Trebuie să ai răbdare, i-a spus ea lui Gillian. Ăsta e secretul. În momentul în care te grăbești și iei decizii pripite, e greu să mai ieși la liman. E greu să te mai schimbi.

— Dar tu te-ai descurcat binișor, a constatat Gillian. Uite ce viață ducem, Genie – ne bucurăm de plajă, de ocean și de băuturi exotice, în timp ce alții îngheață în alte părți ale țării!

„Stau pe loc”, și-a spus Eugenie în gând. „Fac praf cărțile de credit”.

— După un timp, începi să transmiți anumite vibrații, a zis ea. De ce crezi că maseurul mi-a făcut mie avansuri și nu ție? Pentru că știa că n-aș refuza o partidă de sex ca să scap de plictiseală. Bărbații au radare care captează aceste unde, undele plictiselii. Va trebui să fii atentă ce vibrații transmiți, ai înțeles?

Gillian a intrat în cameră și a luat o bere din minibar.

— Adică trebuie să aștept să găsesc un băiat bun: asta vrei să spui când mă sfătuiești să am răbdare? a întrebat Gillian, sorbind din bere.

— Există și băieți buni. Sunt convinsă de asta, a asigurat-o Eugenie.

— Ca Thlocko?

— Găsește unul cu picioarele pe pământ, Gillian! Indianul tău are anumite *probleme.*

— Dar e diferit de ceilalți. Îmi place.

— Și mie, a recunoscut Eugenie.

— Nu e deloc plictisitor.

— E adevărat.

— Îți mulțumesc pentru că nu te-ai culcat cu el. Îți sunt recunoscătoare.

— Cu plăcere, a spus Eugenie.

Gillian a aruncat restul de bere într-un ghiveci cu plante.

— Ar fi bine să mă întorc mâine în Tallahassee – trebuie să-mi cumpăr cărțile pentru următorul semestru. Tu ce-ai de gând să faci?

— O să renunț la slujba mea mizerabilă și o să-mi caut altceva.

— Serios? Și ce-ai vrea să faci?

— Cuverturi de pat. Am auzit că sunt iar la modă. Sau poate lumânări parfumate, a răspuns Eugenie cu o expresie gravă. Ceva care să-mi permită să lucrez de-acasă, pentru a nu mai fi nevoită să întâlnesc tot felul de ticăloși.

Gillian privea un stol de pelicani gri care se aruncau în valuri după hrană.

— Ce aventură nebună! a spus ea. Realmente *nebună*! Poate că ar trebui să sărbătorim.

— Mă gândeam să comandăm câte o porție de homar, a spus Eugenie Fonda, și o sticlă de Chardonnay chilian.

— Magnific! a zis Gillian, făcându-i cu ochiul. Ce zici de cuvântul ăsta?

•

La o sută treizeci de kilometri distanță, Boyd Shreave a reușit în cele din urmă să-și schimbe pantalonii.

A rămas în copac până la apusul soarelui, așteptând, cu sufletul la gură, întoarcerea celor doi bărbați care îl amenințaseră cu arma. Apoi, și-a început coborârea, care s-a desfășurat în două etape: la început, a făcut pași mici, asemenea unui bebeluș, apoi s-a prăbușit ca un bolovan. Din fericire, în cădere, a reușit să evite cactușii. Și – deși își sfâșiase geaca impermeabilă și își rănise mâinile când aterizase pe cochiliile de stridii – Shreave se bucura că ajunsese cu bine pe sol.

Și-a scos pantalonii murdari, scotocind apoi prin geanta Orvis în căutarea unei perechi curate de pantaloni scurți Tommy Bahamas. A ales în cele din urmă slipii Speedos, verzi ca merele necoapte, pe care îi luase cu gândul de a se asorta cu costumul de baie al amantei sale.

În cortul pe care îl împărțise cândva cu Eugenie Fonda, Shreave a găsit o sticlă de apă, pe care a dat-o pe gât. Din cortul lui Honey Santana a luat spray-ul antiinsecte și o lanternă cu halogen, care semăna cu un lămpaș; din geanta lui și-a luat periuța de dinți NASCAR și exemplarul lui *Storm Ghoul,* pe care avea de gând să-l folosească pe post de hârtie igienică.

Nu i-a fost greu să se hotărască pe ce cale s-o apuce – s-a îndreptat exact în direcția opusă celei pe care o luaseră bărbații care o căutau pe Honey.

În timp ce se ascunsese în copac, auzise, la un interval de câteva minute, două explozii surde, care ar fi putut să fie împușcături; acest lucru i-a dat de înțeles că se întâmpla ceva periculos pe cealaltă parte a insulei. Shreave a pornit, așadar, în direcția opusă, croindu-și drum printre plante agățătoare, arbuști și pânze de păianjen.

Cerul era încă roșiatic când a traversat un luminiș, ajungând în mangrove. A intrat în apă cu pantofii lui scumpi, urcându-se pe un banc de nisip. Spera să găsească un loc potrivit de unde să-și semnalizeze prezența primului vas care s-ar fi nimerit pe acolo; din păcate însă nicio ambarcațiune nu trecea noaptea prin acele locuri – doar traficanții de droguri și braconierii colindau, la adăpostul nopții, prin Cele Zece Mii de Insule, dar nu aveau renumele de buni samariteni.

Apa era tulbure și rece, iar Shreave – îmbrăcat doar cu slipul lui de firmă – a început să tremure. Pentru că se lăsa întunericul, a aprins lanterna lui Honey, scrutând împrejurimile în căutarea panterelor fioroase. În locul sălbăticiunilor amenințătoare, a zărit în schimb o canoe de culoarea mandarinelor, împotmolită printre rădăcinile bogate ale arbuștilor.

Shreave a împins, fericit, bărcuța în larg, reușind apoi, după a patra încercare, să se urce în ea. A apucat vâsla, cu mâinile rănite, simțindu-se dintr-odată plin de entuziasm – avea să plece, în sfârșit, de acolo!

A traversat apoi canalul Dismal Key, vâslind cu același avânt, dar și cu aceeași nepricepere. În ciuda apei line, își epuiza energia, încercând să readucă bărcuța pe făgașul normal, nu să înainteze. Exercițiul l-a ajutat însă să se încălzească, dându-i și iluzia că mergea tot mai repede. Nicicând nu mai trecuse Shreave printr-o aventură atât de periculoasă cum era această „evadare” și regreta faptul că nici Genie, nici Lily nu erau de față și nu-

i puteau aprecia temeritatea. Era convins că ar fi fost impresionate.

După o oră, s-a oprit ca să se odihnească, lăsând bărcuța să plutească în voie. Contempla, neliniștit, adâncul nopții – nimic nu părea să-i tulbure tăcerea; doar câteva umbre, stelele de pe cer și lumina palidă a lunii erau singurele martore ale curajului inimaginabil de care Shreave dădea dovadă. Dar, în loc să-l liniștească, tăcerea îi provoca fiori. I se părea că se prăbușise printr-un tunel al timpului într-o deșertăciune fără margini și orizonturi. Nicicând nu se mai simțise atât de singur, tânjind după semnele civilizației: claxonul unei mașini, un casetofon portabil sau zgomotul unui avion.

Pentru că nu fusese niciodată atras de spiritualitate, Boyd Shreave nu vedea mâna divină care veghea deasupra lui în pustietatea nemărginită; nu vedea planul măreț al Creatorului în labirintul sălbatic de golfulețe și insulițe. Priveliștile minunate și locurile nepângărite de mâna omului nu-l îndemnau pe Shreave la introspecție; nu manifesta nici cel mai mic interes și cu atât mai puțină venerație pentru natură. Ar fi preferat să fie în Fort Worth, să se uite la *American Idol,* să bea bere și să înfulece burritos[45] încălzite la cuptorul cu microunde.

A luat din nou vâsla și a pornit la drum. Nu avea nici cea mai vagă idee unde era sau unde mergea, deși bănuia că brațul uriaș de apă pe care naviga era golful Mexic, un loc nu prea potrivit pentru o ambarcațiune atât de mică. După o oră de vâslit, efortul își spunea cuvântul – brațele îl ardeau, spatele îl durea și avea impresia că mușchii abdominali i se rup de durere. Se hotărâse să se odihnească pe timpul nopții, când i s-a părut că aude un motor și zgomotul surd al valurilor care se loveau de carena unui vas.

Shreave a prins vâsla între genunchi și a aprins lanterna pe care și-o legase de frunte. A început

apoi să-și sucească gâtul în toate părțile, ca o bufniță, plimbând raza de lumină pe toată suprafața apei până a localizat sursa zgomotului: un vas mic, cu fundul plat, care mergea paralel cu bărcuța lui, la o distanță de aproximativ șaizeci și cinci de metri. Un bărbat înalt stătea la pupa, privind în zare și ținând mâna pe mânerul motorului.

— Hei! a strigat Shreave. Sunt aici! Omul părea să nu-l fi auzit. Ajutor! a țipat el, încercând să îndrepte lumina spre vasul care trecea pe lângă canoe. Hei! Ia-mă și pe mine!

Bărbatul continua să se uite în altă parte. Atitudinea lui l-a scos pe Shreave din sărite; chiar dacă nu-l putea auzi din cauza zgomotului pe care îl făcea motorul vasului, a văzut, fără îndoială, lumina lanternei.

— Ce dracu' ai? a țipat Shreave mânios. M-am rătăcit! Am nevoie de ajutor!

Vasul se mișca atât de lent, încât Shreave se întreba dacă nu cumva avea probleme tehnice. Nu a văzut fum când a îndreptat lumina lanternei asupra motorului, dar a observat două frânghii legate de oglinda pupei, de care atârna, pe sub apă, un obiect greoi. Shreave nu vedea ce trăgea străinul după el și nici nu-i păsa. Era evident că individul cunoștea locurile, iar Shreave își dorea cu disperare să-l ia la bord.

— Hei! Sunt aici! a strigat el din nou. Ești orb sau ce dracu' ai?

Străinul s-a întors și i-a aruncat o privire mânioasă. Shreave a încremenit.

Era indianul lui Genie. Cel care l-a numit scârnăvie și l-a lăsat să putrezească în arborele *Delonix regia.*

Răspunsul individului a fost cât se poate de ferm și de clar. Și-a desprins mâna de pe mânerul motorului și a ținut-o în lumina lanternei, ridicând degetul mijlociu – spre disperarea lui Shreave.

A micșorat atunci fasciculul luminos, s-a așezat în canoe și a așteptat ca sunetul motorului să se îndepărteze. Apoi a luat vâsla, a înjurat în barbă și a pornit din nou la drum.

•

Când a văzut lumina, sora Shirelle stătea aplecată și strângea în brațe un pin.

— Privește!

Fratele Manuel era prea ocupat ca să-i răspundă – o ținea de coapse și o penetra pe la spate în timp ce invoca, respirând sacadat, prezența unei zeități. Avea halatul desfăcut, iar pe piept i se prelingeau stropi de sudoare. Ceilalți credincioși dansau în depărtare în jurul unui foc de pe plajă.

— Frate Manuel, un om se apropie pe apă!

Și într-adevăr, un bărbat, palid ca un spectru, mergea cu greutate prin apă, trăgând de o canoe de culoarea mandarinelor. Capul îi era învăluit într-o aură de lumină.

— Ajutor! a strigat el.

Fratele Manuel a întrerupt partida de sex și și-a aranjat repede ținuta.

— Este chiar El? a întrebat sora Shirelle, îndreptându-și și ea hainele. Este într-adevăr Mântuitorul nostru, care se întoarce acasă după călătoria Sa divină?

— Taci, copila mea! i-a șoptit fratele Manuel. Fii cuminte!

După ce a ajuns pe mal, bărbatul a apucat un rucsac din pânză și apoi a răsturnat bărcuța pentru ca apa să se scurgă din ea. Purta o cămașă înflorată și un slip verde care i-a atras, ca un magnet, privirea surorii Shirelle.

— Ești bolnav? a întrebat fratele Manuel.

— Am înghețat bocnă, a răspuns bărbatul. Aș da orice să am un halat de baie precum cele pe care le purtați voi.

— Cum te cheamă, frate?

— Boyd.

— Și de când ești pe mare, frate Boyd?

— De foarte mult timp, a răspuns bărbatul, clănțănind din dinți.

— Te așteptam! a exclamat sora Shirelle.

— Serios?

— Spune-i, frate Manuel!

Cu toate acestea, pastorul Organizației Maritime a Primilor Ucenici ai lui Dumnezeu era sceptic. În ciuda predicilor sale, nu se așteptase niciodată să-l întâlnească pe Mântuitorul Hristos în Everglades. Dar pentru că nu voia să spulbere ardoarea spirituală a surorii Shirelle – care se manifesta adesea într-un mod lasciv – fratele Manuel a preferat să nu dea glas îndoielilor sale.

— Așteptam o viziune, i-a răspuns el străinului, sau un semn divin din partea Creatorului nostru.

— Eu vreau doar să ajung acasă. Aveți cumva vreo barcă?

— Mâinile! Privește-i mâinile! a exclamat sora Shirelle, sărind de colo-colo și agitându-și sânii fermecători.

Fratele Boyd și-a îndreptat, nerăbdător, lanterna spre palmele pe care și le rănise când căzuse din copac. Dar n-a făcut nicio legătură cu stigmatele divine.

— Am căzut, a explicat el.

— Cu toții am căzut, a spus fratele Manuel, dând din cap. Vino cu noi!

L-au condus pe străin până la focul de tabără, unde ceilalți sectanți s-au oprit din dans, încremenind într-un semicerc. Privirile pe care femeile i le aruncau fratelui Boyd nu-l făceau deloc să se simtă în largul lui.

— Pot să împrumut un halat? a întrebat el. Sau un prosop de plajă?

Fratele Manuel și-a împreunat degetele lungi, spunând:

— Mă rugam împreună cu sora Shirelle în pădure, încercând să stabilim o legătură puternică între noi, când am văzut o lumină misterioasă – ca o stea care cobora din cer – și atunci l-am zărit pe

acest marinar istovit croindu-și cu greu drum pe apă. Arată-le mâinile, frate Boyd!

Priveliștea i-a lăsat pe credincioși cu gura căscată.

— El este! a exclamat una dintre femei.

— Nu, stați puțin! a intervenit altcineva. Ar putea să fie braconierul, nelegiuitul despre care ne-a avertizat vizitatorul cu băiatul lui. Ne-a spus că era rănit la o mână, vă mai amintiți?

— Nu sunt braconier, a răspuns, jignit, fratele Boyd. Lucrez în telemarketing.

— Dar El are ambele mâini rănite, nu doar una singură, a spus sora Shirelle, sărindu-i în ajutor. Și a venit singur pe mare, așa cum a prezis fratele Manuel, aducându-ne iertarea și mântuirea. Călătoria Lui s-a încheiat aici.

O altă enoriașă a ridicat brațul, întrebând:

— Dar de ce poartă slip Speedos?

Simțind că îndoiala se strecura ca un șarpe în sufletul credincioșilor săi, fratele Manuel s-a apropiat de fratele Boyd, șoptindu-i:

— De aici încolo mă ocup eu, câine.

— Hei, prăjiți cumva niște friptură?

— Dragii mei, ascultați și vă bucurați! i-a îndemnat fratele Manuel. Mântuitorul ni s-a înfățișat în seara asta așa cum a plecat din această lume cu două mii de ani în urmă – aproape gol, rănit și cu sufletul curat. În loc de spini, este învăluit într-o aură de lumină, simbolul speranței și al renașterii.

Fratele Manuel și-a întins atunci brațele ca să-l întâmpine pe fratele Boyd, care, după părerea celorlalți enoriași, nu părea deloc întruchiparea Mântuitorului.

— Ce tot spui acolo? a întrebat el.

Sora Shirelle l-a apucat de umeri și l-a întors ușor în așa fel încât lumina lanternei să se răsfrângă asupra crucii de lemn ridicate pe o movilă de nisip.

— Vă bateți joc de mine, a spus fratele Boyd, cu privirea ațintită asupra crucii.

Sora Shirelle s-a apropiat de el, atingându-i urechea cu buzele ei cărnoase și șoptindu-i:

— Vezi? Te așteptam.

— Bucurați-vă! Este chiar El! a strigat un sectant cu barbă.

— Nu El! Ci însuși Mesia! l-a corectat femeia, care întrebase mai devreme de ce fratele Boyd purta slip.

— Ne mai putem îndoi oare de faptul că El este Mântuitorul nostru? Nu sărbătorim astăzi Boboteaza?

Credincioșii au aprobat-o într-un glas, apoi cineva a spus:

— Stai puțin, soră! Boboteaza a fost joia trecută.

— E pe aproape! a spus fratele Manuel cu glas tunător.

Cuprinși de frenezie, sectanții au început atunci să se rotească în jurul focului, împărțindu-și sticle de cabernet. În cele din urmă, fratele Boyd și-a luat inima în dinți și a întrebat-o pe sora Shirelle dacă aveau de gând să-l crucifice. Ea a izbucnit în râs și l-a pișcat de barbă, spunându-i că era un Mesia extrem de fermecător.

— Sunt agent de vânzări, i-a șoptit el pe un ton confidențial.

— Dar și tâmplar, nu uita asta!

— Hai, surioară, spune-mi unde ții barca?

— De parcă ai avea nevoie, i-a spus ea, făcându-i cu ochiul.

Lumina lanternei a căzut atunci pe emblema albastră imprimată pe halatul alb.

— Four Seasons? Nu e rău, a spus fratele Boyd. Asta e și religia mea.

— Ai pielea de găină?

— O, da! Este al dracului de frig.

— Nu-l putem lăsa pe Mântuitorul nostru să facă pneumonie. Uite! a spus ea, aruncându-i, cu

un gest teatral, halatul din pluș de la hotelul Four Seasons.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! a spus fratele Boyd, încântat de această expresie. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți!

•

— Să nu îndrăznești să-mi mori în brațe! a spus Honey Santana.

— Mergi mai încet! a rugat-o Perry, care zăcea pe fundul schifului, respirând cu greutate. Ea îi dăduse ultima pastilă de Vicodin, dar nu reușise să-i atenueze durerile. O să ne lovim de un banc de nisip, a continuat el, și barca nu e a mea.

— Fry a adormit?

— Nu-l auzi? Sforăie mai rău ca tine.

— Nu e frumos din partea ta.

— Încetinește, Honey! Promit că n-o să mor.

Ea l-a ascultat și a micșorat viteza.

— Cei doi băieți ai mei sunt bolnavi, a spus ea. Tu ai o rană la șold, iar el o fractură craniană. Doi prostovani!

— Vezi indicatoarele care străjuiesc canalul? a întrebat Perry.

— Desigur.

— Ai grijă să faci stânga când le vezi pe cele roșii și dreapta când îți apar cele verzi!

— Am înțeles de prima dată, căpitane Ahab. Încă sângerezi, nu-i așa?

— Mi-au mai rămas câțiva litri de sânge. Ai maxilarul fracturat?

— Arată mai rău decât e în realitate.

— Mă îndoiesc. Piejack e autorul?

— E și vina mea, a răspuns Honey, dând din cap. Am încercat să fiu Femeia Fantastică.

— Spune-mi ce dracu' ai căutat aici? Dar fără prostiile legate de „ecoturism".

Iar ea i-a povestit totul, începând cu telefonul pe care i l-a dat Boyd Shreave din Texas. El n-a întrerupt-o nici măcar o dată.

— Perry, a spus ea, după ce și-a terminat povestea, e numai vina mea și-mi cer iertare.

— Nu e un lucru normal și o știi foarte bine.

— O să mă duc din nou la doctor. O să încerc și alte tratamente.

— Nu vor da rezultate, Honey. Așa ești tu. Și așa vei fi mereu.

— Te rog, nu spune asta! Dar știa că avea dreptate. Vreau să te întreb ceva, a continuat ea. E prima dată când ai ucis pe cineva?

— Da, am făcut pauză o săptămână sau două.

— Vorbesc serios, Perry! N-am văzut niciodată un om murind. Tu ai văzut?

— Nu în felul ăsta, a răspuns Skinner. Nu în urma unei lovituri primite în cap cu o nenorocită de chitară.

— Dar Fry n-a văzut scena, nu-i așa? Indianul s-a așezat peste el.

— Sunt convins că n-a zărit nimic.

— Nu-ți imaginezi cât de rău îmi pare…, a spus Honey.

— Fii atentă pe unde mergi!

Canalul se revărsa într-o apă mai mare, iar în depărtare se zăreau luminițe – Everglades City. Nu se putea să fie altceva.

— Bravo, iubito! a zis Perry, ridicând capul. Aproape că am ajuns acasă.

Golful Chokoloskee. Honey și-a amintit de prima ei incursiune în acele locuri. Perry o dusese acolo cu vasul lui de pescuit crabi ca să vadă apusul. Au băut șampanie și au făcut dragoste – amurgul se răsfrângea în apă, iar cerul era stacojiu. Apoi a întrebat-o dacă mai voia să rămână cu el, spunându-i că o înțelegea dacă se răzgândise și voia să se întoarcă acasă în Miami.

După două zile s-au căsătorit.

Este un loc uitat de lume, nu toți se adaptează cu ușurință, i-a spus Perry. Mai ales din cauza țânțarilor.

Honey i-a răspuns că nu văzuse niciodată un loc atât de frumos, și nu-și schimbase părerea nici douăzeci și doi de ani mai târziu. Când i-a spus că voia să viziteze toate cele zece mii de insule, el i-a promis că i le va arăta. Se vor încălzi la un foc de tabără și vor face dragoste pe plajă. Cine l-ar fi putut refuza?

Fry s-a mișcat în brațele tatălui său. Gândul că i-ar fi putut pierde pe amândoi a înfiorat-o pe Honey.

— Perry, o să acostez la clubul Rod and Gun, da? Se grăbea, pentru că el pierdea foarte mult sânge. Perry! l-a strigat ea. Canalul era străjuit de o parte și de alta de indicatoare, așa că a mărit viteza schifului. Perry, mă auzi? A mers cu viteză până la gura râului Barron, apoi a încetinit și – cu o dexteritate uluitoare, de parcă făcuse asta de mii de ori – s-a strecurat cu prora printre pilonii din fața clubului Rod and Gun. Perry! Niciun răspuns.

Fry s-a ridicat atunci în capul oaselor, spunând:

— Cred că nimeni nu a mai avut o durere de cap precum cea pe care o simt eu acum.

— Poți să alergi?

— De ce, mamă?

— Răspunde-mi! Te simți în stare să alergi?

— Cred că da.

— Atunci du-te după ajutor! i-a spus ea, urcându-l pe docuri.

Fry i-a aruncat o privire tatălui său, care zăcea în barcă.

— Tată! Trezește-te!

— Fugi! i-a spus mama lui. Cât te țin picioarele.

Într-o zi, la scurt timp după nașterea lui Fry, Perry Skinner a adus acasă un CD cu melodiile formației Eagles, un grup care, susținea el, cânta mai mult muzică country decât rock. El i-a spus că unul dintre cântece îi aducea aminte de ea, iar Honey l-a identificat imediat: „Învață să-ți găsești liniștea!”

La început, s-a simțit rănită, pentru că era vorba despre o femeie care auzea voci; o femeie care trecea grăbită prin viață și nu-și găsea fericirea. Dar ascultând mai mult versurile a înțeles mesajul lui Perry – el încerca s-o facă să înțeleagă faptul că se temea de ce se putea întâmpla.

„Dar dacă voi pune frână acum”, s-a gândit ea „atunci, zece ani voi merge în derivă”.

Cu toate acestea, lui Honey îi plăcea cântecul. Îi dădea de înțeles că nu era singura care se lupta cu un asemenea demon. Într-o zi, Perry s-a întors mai devreme de la docuri și a găsit-o ascultând CD-ul. Ea a susținut însă că îl asculta doar pentru că făcuse o pasiune pentru Don Henley.

Deși Honey nu avea voce – Fry n-o lăsa să cânte în mașină, spunându-i că miorlăia ca o pisică în călduri – l-a luat pe Perry în brațe și a început să-i cânte. A schimbat însă, ca de obicei, pronumele de la persoana a treia la persoana întâi.

O altă zi în paradis…

Îi asculta respirația întretăiată și îi număra pulsul.

Când mă prăbușesc în pat…

Simțea cum sângele cald i se prelingea pe piciorul gol.

Se gândea că îi promisese că nu va muri, iar el își ținea întotdeauna promisiunile – la bine, și la greu.

Tăcerea mă înconjoară…

L-a mutat ușor în timp ce îl ținea în brațe ca să-i vadă chipul în lumina de la docuri.

Vocile ce-n minte îmi răsună…

— Fie-ți milă! a spus Perry cu glas stins.

— Ha-ha! a râs Honey, vădit ușurată. Vrei să mă opresc?

— Fără supărare.

— Îți mai amintești scrisorile pe care ți le-am trimis când erai la închisoare? Le-ai citit pe toate?

— Cu excepția celor care începeau cu „Dragul meu tâmpit”. Unde e Fry?

— E atât de liniște aici, a zis Honey. Privește cerul!

— Mai liniște chiar decât într-o biserică.

— Mult mai liniște.

— La naiba! a spus Perry, tușind. Mă simt epuizat.

— De ce te-ai grăbit să divorțezi? Să nu îndrăznești să-mi adormi în brațe! Hai să vorbim despre divorțul ăla stupid!

— Stelele se sting una câte una, a spus el. Sunt obosit, iubito.

— Nu, nu, a zis Honey, scuturându-l. N-am terminat încă. Ea a auzit atunci o sirenă. Spera că nu era rodul imaginației sale. Trezește-te, Skinner!

— Nu mi-e teamă.

— Ba da.

— Ssst! a spus el. Nu te doare când vorbești?

— Trezește-te, căci altfel o să încep din nou să cânt! Pe cuvânt! El a zâmbit, dar nu a deschis ochii. Auzi sirena? l-a întrebat ea. Vine ambulanța.

— Nu aud nimic.

— Ba da! a strigat ea. *Spune-mi c-o auzi*!

26.

Pe 13 ianuarie, o zi întunecată și geroasă, Lily Shreave stătea în fața televizorului din dormitor și revedea, pentru a patra oară, o casetă VHS, pe care o primise în dimineața aceea prin poșta rapidă.

Caseta ținea doar șase minute și, după ce s-a terminat, a pus mâna pe telefon.

— M-ați mințit, i-a spus ea interlocutorului de la celălalt capăt al firului.

— Nu în totalitate. Ați spus că vreți scena penetrării și v-am oferit-o.

— Dar nu e Boyd! s-a răstit Lily.

— Evident! Nu se întâmpla nimic între el și prietena lui, așa că a trebuit să improvizez.

— Fiți serios, domnule Dealey!

— E tot ce-am putut să fac.

— Șopârle? Mi-ați trimis două șopârle care se împerechează?

— Am stat pe o insulă pustie, doamnă Shreave, rătăcit în imensitatea din Everglades.

— Și ați mai fi stat acolo încă mult și bine dacă nu v-aș fi salvat eu, a spus Lily, derulând caseta. Sper că nu vă așteptați să vă trimit douăzeci și cinci de mii de dolari pentru spectacolul *ăsta.*

— Nu, doamnă, a spus Dealey, chicotind. Dar nu uitați că am încasat un glonț în această misiune!

— Îmi place muzica, a continuat Lily, dând drumul casetei.

— Este *Boleroul* lui Ravel. O alegere obișnuită pentru muzica de fundal.

Pusese această compoziție muzicală ca să șteargă discuția dintre Eugenie Fonda și băiatul cu casca de fotbal.

— Nu mă dau în vânt după sălbăticiuni, a continuat Lily, dar șopârlițele astea sunt drăguțe, trebuie să recunosc. Și îndrăgostite una de alta.

— Am aflat că sunt cameleoni, a spus Dealey. Când adoptă culoarea verde, înseamnă că sunt

fericiți.

Lily era impresionată de modul în care masculul își călărea partenera. Nu i-a fost ușor să se strecoare pe sub coada ei ca să ajungă la organele sexuale.

— Mai sunteți pe fir? a întrebat Dealey.

— Vă dau zece mii de dolari, nu mai mult.

— Mi se pare corect.

— Ca să vă ajut să vă plătiți tratamentele.

— Vă sunt recunoscător, a spus detectivul particular, auzind în fundal *Boleroul* lui Ravel, dar și respirația doamnei Shreave.

— Dacă vă interesează, a continuat ea, pot să vă spun că săptămâna viitoare bag actele de divorț.

— Totul ar trebui să meargă ca pe roate, a spus Dealey, imaginându-și că ea reușise să-și vândă lanțul de pizzerii.

— Aș vrea să mai știu, din pură curiozitate, unde este soțul meu, a spus ea.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Probabil că a fugit cu târfulița lui înaltă cât o prăjină. Dealey nu i-a răspuns. Lily însă nu terminase. Apropo, a spus ea, Paza de Coastă a mai salvat de pe aceeași insulă încă două femei.

— Excursioniste, a zis el. Și ele se rătăciseră.

— Așa le trebuie! Pare un loc îngrozitor.

— La revedere, doamnă Shreave.

Dealey a închis telefonul, zâmbind. Când Eugenie Fonda l-a întrebat ce-l distra atât de tare, el i-a spus că soția lui Shreave îi dădea zece mii de dolari.

— Ce ți-am spus eu?! a exclamat ea, fluierând. Reptilele alea o excită peste măsură.

— Ai făcut treabă bună cu filmulețul ăla. Al naibii de bună!

Pentru că durerea din umărul rănit, în care doctorii îi fixaseră trei tije din titan, devenise aproape insuportabilă, Dealey a început să scotocească prin birou, căutând pastilele de Advil.

— Ai și clienți normali? l-a întrebat Eugenie.

— Câțiva. O să vezi.

— Și care este codul vestimentar pe care ar trebui să-l adopt aici?

— Fă-mi o surpriză! a spus Dealey.

Eugenie venise la biroul lui cu două zile în urmă, făcându-i o propunere: îi va returna cele două valize Halliburton, în care se afla aparatura costisitoare de supraveghere, dacă îi promitea că îi va trimite soției lui Shreave caseta cu partida de sex a cameleonilor. În timpul discuției lor, Dealey s-a gândit că – datorită perspicacității și capacității sale de a înțelege natura și slăbiciunile umane – Eugenie s-ar dovedi o achiziție de valoare printre membrii personalului său.

— Asta înseamnă că accepți postul? a întrebat-o el.

— Dacă nu încerci să-mi faci avansuri. Oricum n-ai nicio șansă.

— Am înțeles, a spus Dealey.

— Iar dacă ai de gând să mă bagi în patul altor amici de-ai tăi, o să-ți rup și celălalt braț. O să ai o dublă fractură, ca să vorbim în termeni medicali.

— Bine, a acceptat Dealey, crezând-o în stare să facă ce spunea.

— Încă ceva – ai făcut cópii după casetele și fotografiile în care m-ai surprins cu Boyd? Dealey s-a încruntat, agitându-se nervos pe scaun. Distruge-le! i-a cerut Eugenie.

El se gândea cu tristețe la piesa de rezistență a carierei sale, partida de sex oral din cofetărie.

— Sunt într-un seif la bancă, la care numai eu am cheia.

— Am spus să le distrugi! Eugenie s-a aplecat spre el, bătând darabana pe birou. Te-am ajutat sau nu să câștigi zece mii de dolari?

Detectivul s-a cufundat, resemnat, în scaun.

— Dar credeam că vrei să le vezi – și casetele, și pozele.

Eugenie i-a răspuns că se răzgândise.

— E o poveste veche.

— Arăți al naibii de bine în ele, după umila mea părere.

— Nu mă face să-ți spun ce ți-aș sugera să faci cu umila ta părere, domnule Dealey!

— De când poți să începi? a întrebat el, luând un pix ca să-i completeze deja formularul de angajare.

— Stai puțin! N-am terminat, a zis ea. Ai făcut investigațiile pe care te-a rugat prietena noastră să le faci?

Se referea la Gillian, studenta ușor sărită de pe fix, cu care Dealey fusese obligat să împartă sacul de dormit. Nu era însă o amintire chiar atât de neplăcută.

— Nimeni din rezervația indienilor n-a vrut să-mi spună absolut nimic, a răspuns el. Parcă nici n-au auzit vreodată de domnul Tigertooth.

— Tigertail.

— În fine. Tipul ar putea să fie oriunde acum.

— Gillian e hotărâtă să-l găsească.

— Nu înțeleg de unde atracția asta.

— Din câte văd eu, a spus Eugenie, chiar ai nevoie de ajutorul meu.

Investigațiile pe care le-a făcut Dealey în ținutul Collier nu au rămas chiar fără rezultate. Astfel, a aflat de la un reporter că Louis Piejack, nebunul care îl răpise, a dispărut în Cele Zece Mii de Insule. Pentru că nu-i surâdea deloc ideea de a ajunge din nou în acele locuri uitate de lume, Dealey a preferat să treacă sub tăcere delictele lui Piejack.

— Dar ce-ai aflat despre Boyd? a întrebat Eugenie Fonda.

Dealey și-a îndoit brațele și a ridicat din umeri.

— Morga locală nu a semnalat niciun cadavru neidentificat. Probabil că a plecat de pe insulă și s-a mutat în altă parte. Te așteptai să te sune?

— M-aș mira s-o facă, a răspuns Eugenie.

Își schimbase numărul de telefon chiar în ziua în care ajunsese din nou în Fort Worth. Primul pe

care îl sunase după ce își dăduse demisia de la Relentless a fost Dealey.

— Și acum, hai să vorbim despre salariu! i-a zis ea detectivului particular.

— Dă-i drumul!

•

Cu excepția surorii Shirelle, ceilalți sectanți erau dezamăgiți de fratele Boyd. Îi lipsea grația divină a unui Mântuitor; în plus, se văita tot timpul de ceva.

Într-o zi, fratele Manuel l-a luat deoparte, spunându-i:

— Ai dat-o în bară, câine.

— Ai grijă cum vorbești! l-a admonestat Shreave.

— Au votat. Ai pierdut. Dă-mi halatul!

— Nici nu discut! s-a împotrivit Boyd Shreave, încrucișându-și brațele pe piept ca să-și protejeze haina prețioasă.

— Ți-am oferit o șansă extraordinară aici, a continuat fratele Manuel. De ce nu te-ai mulțumit doar să zâmbești, să pari inteligent și să taci din gură?

— Dar am citit undeva că Iisus făcea mofturi ca o vedetă de muzică rock.

— Nu cunoști semnificația cuvântului *charismatic,* omule. Ești doar un fraier cu gura mare.

— Bine. O s-o las mai moale.

— Prea târziu, a răspuns tăios pastorul sectanților.

Shreave și-a reamintit atunci de nenumăratele sale eșecuri în domeniul vânzărilor. La telefon, putea fi un adevărat maestru al persuasiunii; când aborda însă problema personal, tratativele se transformau într-un fiasco. Considera că nu defectele sale erau vinovate pentru aceste eșecuri, ci calcularea greșită a demografiei obiectului-țintă. De acum înainte își va îndrepta atenția spre o piață mult mai cosmopolită, cu cerințe încă neexploatate.

— Ești prea nesuferit ca să poți fi asociat cu Fiul Domnului, a continuat fratele Manuel. Nu pot să te mai ajut.

— Au votat în unanimitate?

— Da, cu excepția surorii Shirelle, dar ea l-ar vota și pe Iuda Iscariotul dacă s-ar lăsa condusă de poftele trupești. Acum dă-mi halatul!

— Nu prea îmi surâde ideea, a spus Shreave.

Fratele Manuel i-a ars, calm, un pumn în stomac, iar Shreave s-a chircit de durere. Halatul de la Four Seasons i-a alunecat de pe umeri ca pielea de pe un șarpe.

— Mâine plecăm spre Everglades City, l-a informat fratele Manuel. Fetele o să-ți lase două chifle și o cutie de suc Tang. Dacă vei ajunge vreodată în Zolfo Springs, oprește-te la un service auto AAMCO și o să-ți fac revizia mașinii!

— Glumești, nu-i așa? a spus Shreave, cu respirația întretăiată.

— Nu, amice. Îmi iau adio de la tine.

— Nu mă puteți lăsa aici! Chiar și în *Survivor,* cei care pierd sunt trimiși acasă.

— O să anunțăm autoritățile.

— Dar nici măcar nu știți cum se numește insula asta blestemată! Cum mă vor găsi?

— Dacă situația se înrăutățește, poți să apelezi la canoe.

— Dar o să mor aici! Sufăr de o boală gravă și trebuie să-mi urmez tratamentul, a spus Shreave. Aphenphosmphobia!

— Nu e o boală, e doar o tulburare, a specificat fratele Manuel. Și dacă ai suferi într-adevăr dintr-o asemenea cauză, *frate,* nu ai fi rugat-o aseară pe sora Shirelle să-ți maseze picioarele. Replica fratelui Manuel l-a descurajat pe Boyd Shreave. Vărul meu suferă de această tulburare, a continuat el pe un ton rece ca gheața. De aceea știu despre ce e vorba.

Shreave nu mai avea ce să facă decât să cerșească mila fratelui Manuel.

— Te rog, ia-mă cu voi, pentru numele lui Hristos!

— Dacă ar fi aici, poate că El te-ar lua. Însă pe vasul ăsta eu sunt cârmaciul, iar aceștia sunt enoriașii mei, a spus fratele Manuel, luând halatul și îndepărtându-se.

— Mai dă-mi o șansă! a strigat Shreave, dar predicatorul și-a văzut mai departe de drum.

În noaptea aceea, Shreave a aprins un foc anemic pe duna de nisip, folosind cutia de chibrituri pe care sora Shirelle i-a strecurat-o în slip cu puțin înainte de îmbarcarea sectanților. A sacrificat apoi volumul din *Storm Ghoul,* aruncând în flăcări singura amintire a aventurii sale cu Eugenie Fonda.

Stând rezemat de crucea din lemn, Shreave scruta cu privirea golful Mexic și își analiza perspectivele, care nu erau chiar atât de sumbre cum își imaginase inițial. Luminile vaselor ce se zăreau în depărtare i-au dat de înțeles că cineva îl va găsi în curând. Atunci va trebui să ia o decizie radicală. Ideea de a se întoarce în Texas nu-i surâdea deloc, căci nu voia să înfrunte mânia lui Lily și jignirile mamei lui. Nu-i trecuse niciodată prin cap că niciuneia dintre ele nu-i păsa de soarta sau de intențiile sale.

Merita să încerce să rămână în Florida, s-a gândit Shreave. În Boca Raton existau mai multe agenții de call-center decât în Calcutta.

A mușcat dintr-o chiflă, dar a fost cât pe ce să se înece când a luat o înghițitură din sucul călduț. Valurile îl îndemnau la somn, iar când s-a trezit în zori a descoperit că sugea periuța de dinți NASCAR. Ridicându-și privirea spre cer, a văzut cu disperare – stând pe crucea de deasupra lui și curățându-și penajul – o pasăre uriașă, pe care a identificat-o din nenumăratele documentare de pe Discovery Channel ca fiind un vultur pleșuv.

— Ușșș! a strigat Shreave. Cară-te de aici!

Vulturul era bătrân și cocoșat, dar ochii de culoarea chihlimbarului erau pătrunzători. Ghearele lui încovoiate erau mai lungi decât mâinile lui Shreave, iar el nu se îndoia nicio clipă de faptul că pasărea răpitoare putea să-i sfâșie fața dintr-o singură lovitură.

— Pleacă de aici! a strigat el pentru a doua oară.

În clipa aceea, vulturul și-a ridicat penele de la coadă, și-a eliberat intestinele, eliminând o cantitate impresionantă de găinaț, și și-a luat zborul.

Scoțând un geamăt jalnic, Shreave s-a rostogolit de pe duna de nisip direct în apă. A început apoi să se spele frenetic, încercând cu disperare să înlăture mizeria vâscoasă a păsării, în care se puteau distinge pene, oase, păr de animale, solzi de pește, cartilaje și alte ingrediente nedefinite.

În această stare de agitație l-a găsit un ofițer de poliție, care auzise țipetele lui Shreave. După ce s-a suit pe vasul patrulei de poliție, a ajuns – într-o stare deplorabilă și mirosind cumplit – la debarcaderul din Everglades City. Aici a avut parte de un duș cu furtunul și apoi a fost examinat de un doctor îmbrăcat din cap până în picioare în echipament de protecție.

Mai târziu, purtând niște pantaloni scurți din tartan și un tricou de golf, haine donate de Crucea Roșie, Boyd Shreave s-a îndreptat singur spre clubul Rod and Gun, unde a aruncat pe barul din lemn vechi de mahon cartea de credit a soției sale. Era același barman care îi schițase harta locului unde trebuia să ajungă în seara în care venise aici însoțit de Genie, dar omul nu l-a recunoscut. Soarele arzător, vântul biciuitor și tot ce îndurase în Dismal Key lăsaseră urme adânci asupra înfățișării lui Shreave.

După cinci beri Corona, Boyd nu se mai simțea atât de demoralizat și nici nu mai avea impresia că plutea în derivă. Doi soți, probabil de șaizeci și ceva de ani, din Vestul Mijlociu, s-au așezat atunci

la bar și au început să vorbească despre vacanța pe care o petrecuseră în sud-vestul Floridei.

— Erau minus unsprezece grade în O'Hare azi-dimineață, a spus soția.

— Poate chiar opt din cauza vântului rece, a răspuns soțul.

— Nu vreau să plecăm acasă, Ben. E atât de bine aici!

— M-a sunat McMullan de la club ca să-mi spună că lacul de pe terenul de golf a înghețat bocnă. Copiii joacă hochei pe gheață cu excremente de câine.

— Ben, ai auzit ce-am spus? Nu vreau să ne întoarcem acasă.

— Vorbești serios?

Boyd Shreave și-a luat sticla de bere și s-a apropiat de cei doi soți.

— Am putea să ne cumpărăm o casă în Naples, i-a sugerat soția.

— Sau poate chiar aici pe râu, a spus soțul. Luăm și o barcă pe care o ancorăm în spatele casei.

Barmanul auzise de nenumărate ori conversații asemănătoare, dar pentru un agent de vânzări din Texas discuția celor doi soți reprezenta o adevărată revelație – o muză a inspirației.

— Aici este paradisul, a intervenit Shreave. Raiul pe pământ.

Bărbatul s-a întors atunci spre el.

— Astăzi am prins opt tarponi și o plătică uriașă. Pe cuvânt!

— Dar e adevărat ce se spune despre țânțari? a întrebat soția. Că sunt o adevărată pacoste vara?

— Asta le spun localnicii tuturor nou-veniților, a zis Shreave, zâmbind. Dar vă gândiți serios să vă mutați aici?

— Visam și noi cu ochii deschiși, a răspuns soțul.

— Nu e adevărat – am vorbit foarte serios, a intervenit soția. *Eu* am intenții serioase. Locuiți

aici?

— Chiar peste drum, a răspuns Shreave, fără nici cea mai mică ezitare în glas.

Pentru că frumusețea locurilor nu-l impresiona, era persoana ideală să le exploateze.

Soțul s-a prezentat. Shreave i-a strâns mâna, spunând:

— Eu sunt Boyd Eisenhower.

— Sunteți rudă cu președintele?

— Nu, din păcate.

— Sunteți agent imobiliar? a întrebat soția.

— Da, mă ocup de câteva proprietăți selecte de pe dig.

Shreave adoptase un stil nou, foarte sobru. Sticlele de bere și-au adus și ele contribuția. Până acum, cei doi soți nu păreau dezgustați de prezența lui și nici măcar suspicioși – dimpotrivă chiar. Erau atât de dornici să plece din Chicago, încât nici nu și-au dat seama că era pe jumătate beat.

— Și cât ar costa, a întrebat soțul, o căsuță cu două-trei camere pe malul râului? Adică, așa, ipotetic.

— Sau o casă în Marco, a intervenit soția nerăbdătoare. Puteți să ne dați o carte de vizită, domnule Eisenhower?

— Nu am la mine, a răspuns Boyd Shreave, în culmea fericirii. Aceasta avea să fie, fără îndoială, salvarea lui. Dați-mi numărul dumneavoastră de telefon! a zis el, luând un șervețel.

A doua zi, dis-de-dimineață, se va interesa cum va putea să obțină autorizația de liberă practică în domeniul vânzărilor imobiliare.

„Sunt acasă”, și-a spus el în gând. „În sfârșit”.

•

Vulturul a zburat spre sud și și-a petrecut noaptea în vârful unui copac uscat din mangrovele care străjuiau râul Lostmans. Chiar și de la distanță, Sammy Tigertail a văzut că pasărea era bătrână și s-a întrebat dacă nu cumva era spiritul

lui Wiley, scriitorul despre care povestea uneori unchiul lui, Tommy.

În zori, Sammy Tigertail s-a dus cu barca până la baza copacului unde se afla vulturul și l-a strigat. Acesta i-a răspuns, eliminând un cap de pește pe care tocmai îl mâncase. Indianul i-a făcut reverențios cu mâna, apoi s-a îndreptat în amonte ca să verifice locul unde aruncase cadavrul lui Louis Piejack. Era exact același loc în care îl aruncase – cu unsprezece zile în urmă – și pe Jeter Wilson, turistul ghinionist. Între timp, poliția împânzise canalul din preajma autostrăzii Tamiami după ce recuperase recent mașina închiriată de Wilson. Sammy Tigertail nu se grăbea, așadar, să iasă din ascunzătoare.

Nici cadavrul lui Wilson, nici cel al lui Piejack nu ieșiseră la suprafața râului Lostmans, așa că indianul s-a întors în tabără de lângă golful Toms, ascunzând cu grijă barca. Cu o zi în urmă, un elicopter survolase zona de câteva ori – nu era Paza de Coastă și nici poliția parcului din Everglades, dar Sammy Tigertail era prudent. Știa că cineva căuta ceva, deși nu și-ar fi imaginat niciodată că acel cineva era Gillian St Croix, care îl căuta pe *el.* Ea plătise un elicopter din rambursarea taxelor de studii. Nu mai era o indiană Seminole, studentă la Florida State University.

Ascuns sub un adăpost rudimentar, construit din frunze de palmier, Sammy Tigertail își petrecea ziua citind din jurnalul reverendului MacCauley și încercând să refacă chitara din resturile care supraviețuiseră atacului asupra lui Louis Piejack – gâtul, cheile de acordaj și cinci coarde; carcasa i-o modela cu ajutorul cuțitului său Buck dintr-un lemn gros de tec pe care îl recuperase de pe un vas eșuat. Sammy Tigertail nu era un artizan, dar strădania sa îi oferea satisfacții uluitoare; în plus, era o misiune pe care indienii Calusa ar fi aprobat-o.

Fratele vitreg al lui Sammy Tigertail, Lee, pe care Sammy îl sunase de pe un telefon mobil pe care îl găsise în barca lui Piejack, i-a adus, pentru o lună, provizii de benzină, apă și mâncare. Tot Lee l-a informat de faptul că poliția găsise mașina lui Wilson, spunându-i că era prematur ca Sammy să se întoarcă în rezervație. În timpul vizitei lui Lee, au stabilit zilele și locurile unde se vor întâlni când îi va aduce următoarele provizii. Știind că fratele său vitreg nu se descurca în sălbăticie la fel de bine ca indienii nativi, Lee i-a dat o busolă, un ceas subacvatic, o hartă maritimă și rachete de semnalizare.

Noaptea, Sammy Tigertail era uneori bântuit în somn de spiritul lui Wilson, care se plângea de faptul că trebuia să petreacă o veșnicie pe fundul lacului în compania lui Louis Piejack.

— Credeam că te bucuri că nu mai ești singur, a spus Sammy Tigertail prima oară când spiritul turistului mort și-a făcut apariția la tabăra din golful Toms.

— *Tipul e o secătură*! *Nici măcar crabii nu se ating de el,* s-a plâns Wilson, invocând spiritul lui Piejack pentru ca impactul să fie cât mai dramatic cu putință, deși indianul nu părea deloc impresionat.

Mort, negustorul de pește era la fel de dezgustător cum fusese și în timpul vieții; prădătorii din râu păreau să-l evite de parcă era otrăvit. Pe Wilson însă îl devorau cu poftă.

— Mi-ai spus că te simți singur, a răspuns Sammy Tigertail.

— *Singur*, *da, dar nu disperat. Tipul e un pervers nenorocit,* a continuat, spumegând de furie, spiritul turistului mort. *Nu-mi vine să cred că ai stricat o chitară atât de bună pentru scârnăvia asta*!

Pentru că avea oasele faciale zdrobite de lovitura letală pe care i-o aplicase Perry Skinner,

Louis Piejack nu-i putea răspunde așa cum și-ar fi dorit. Dar nici n-ar fi contat prea mult.

— Nu eu l-am ucis, a spus indianul.

— *Ce s-a întâmplat cu tipul pe care l-ai împușcat*? a întrebat Wilson. *Individul ăla gras îmbrăcat în costum. Aș fi preferat să stau cu el.*

— N-a murit, a răspuns Sammy Tigertail.

— *Întotdeauna găsești un pretext.*

— Pleacă acum! Sunt obosit.

— *Să te ia dracu*'! *Noapte bună,* a spus Wilson.

Visele se terminau la fel – cei doi bărbați morți se îndepărtau, trăgând ancorele după ei – două năluci ursuze, care se pierdeau într-un nor albăstrui. Sammy Tigertail se trezea și privea tăcut stelele. Unchiul lui spunea că, de fiecare dată când sufletul unui indian Seminole se ridica la Ceruri, Calea Lactee îi lumina drumul spre lumea spiritelor. În nopțile senine, Sammy Tigertail se temea că, atunci când îi va sosi clipa, Creatorul Lumii nu va privi cu ochi buni perioada copilăriei lui, când se numise Chad McQueen.

Prezența vulturului pleșuv în apropierea taberei sale era un semn de bun augur. Uneori, din penajul bătrânei păsări zbura câte o pană, pe care indianul o prindea de turbanul pe care și-l confecționase în stilul celor purtate de strămoșii săi din Clanul Vântului. În fiecare dimineață, când ieșea din adăpostul oferit de frunzele de palmier, scruta copacii ca să vadă dacă vulturul îl mai veghea. În această perioadă, spiritul lui Wilson și al lui Piejack nu i-au mai tulburat somnul.

În ziua în care Sammy Tigertail a reușit să reconstruiască chitara Gibson, a început să compună un cântec pentru mama lui. Acesta semăna mai mult cu cântecele lui Neil Young decât cu muzica tradițională indiană, dar era mulțumit de primele roade ale străduaniei sale. Mai târziu, a pornit cu barca pe râu în căutarea știucilor-de-mare. A prins un exemplar frumos, care s-a zbătut atât de tare, încât a atras un aligator lung de

aproape trei metri. Reptila nu se temea de Sammy Tigertail, care a încercat s-o alunge țipând și lovind apa cu un harpon. Chiar și după ce a tras peștele în barcă, crocodilul a rămas prin preajmă, în spatele oglinzii pupei. Prezența acestuia i-a reamintit indianului de retragerea sa rușinoasă din ringul luptelor cu aligatori din rezervație; a jurat atunci că nu va mai face niciodată rău vreunei reptile dacă viața nu-i va fi în pericol.

Când a ajuns în tabără, a curățat peștele și l-a prăjit. Apoi a stins focul, s-a dezbrăcat și a înotat în golf, privind un grup de delfini urmat de un banc de chefali. Se afla cam la nouăzeci de metri de mal când elicopterul misterios și-a făcut din nou apariția, venind din nord și zburând foarte jos. Pentru că nu mai avea unde să se ascundă, Sammy Tigertail s-a scufundat în apă, ținându-și doar bărbia la suprafață. Spera că din aer capul lui va semăna cu o nucă de cocos.

Elicopterul a zburat pe deasupra delfinilor, care au început să sară prin apă, împrăștiind bancul de chefali.

Aparatul de zbor se afla acum destul de aproape, astfel încât Sammy Tigertail a reușit să distingă trăsăturile pilotului, dar și pe cele ale unei tinere, care stătea pe scaunul pasagerului și privea prin binoclu spectacolul delfinilor. Indianul a clipit des ca să înlăture senzația de usturime provocată de apa sărată și ca s-o poată studia mai bine pe femeia din elicopter, al cărei păr părea castaniu în lumina soarelui de amiază. Când a lăsat binoclul, a văzut că semăna foarte mult cu Gillian.

Sammy Tigertail a rămas nemișcat, dând ușor din picioare pentru a se menține la suprafață și înfrânându-și cu greu dorința de a-i face cu mâna fetei din elicopter. Îl încânta ideea că o studentă zvăpăiată pornise în căutarea lui, dar în același timp le era recunoscător delfinilor pentru că i-au atras atenția. Și-o imagina pe Gillian vorbind la

telefon și povestindu-i sărmanului Ethan, un individ atât de anost, unde se afla și ce vedea.

Când delfinii și-au încheiat spectacolul, elicopterul s-a îndepărtat. Sammy Tigertail s-a întors la mal și a cutreierat țărmul aproape o oră întreagă. Nu a mai găsit vulturul, așa că s-a întors trist în tabăra sa, convins fiind că zgomotul elicopterului alungase pasărea. A intrat apoi în adăpostul său rudimentar, a luat chitara în brațe și a început să lucreze din nou la cântecul închinat mamei sale, gândindu-se că inspirația creatoare a lui Gillian i-ar fi fost de ajutor.

Cu puțin înainte de lăsarea întunericului, un obiect greoi a căzut pe acoperișul din frunze de palmier. Sammy Tigertail a luat pistolul semiautomat al lui Perry Skinner și a ieșit din adăpost, la baza căruia a văzut un schelet de pește. Indianul și-a ridicat încet privirea.

Deasupra lui, pe cea mai înaltă creangă a unui copac lovit de trăsnet, bătrânul vultur înfuleca un ghem de măruntaie. Indianul a zâmbit și a salutat pasărea în graiul Muskogee, dar vulturul s-a prefăcut că îl ignoră.

Mai târziu, Sammy Tigertail și-a făcut patul sub cerul liber. Deși temperatura scădea, n-a mai aprins focul. Spiritul războinic al stră-stră-străbunicului său străbătea galaxia, iar el i-a urat noapte bună. Apoi a închis ochii, întrebându-se ce va face dacă Gillian se va întoarce a doua zi cu elicopterul. Poate că se va ascunde, poate că nu.

•

Honey Santana a observat perluța fixată de abajurul veiozei de lângă calculatorul fiului ei.

— De unde ai asta? l-a întrebat ea.

— Mi-a dat-o o doamnă, a răspuns Fry.

— Domnișoara Fonda avea așa ceva. Prietena agentului de vânzări de la compania de telemarketing.

— Vorbești cam mult, a spus el, pentru cineva cu maxilarul zdrobit.

— Masa e aproape gata, l-a anunțat mama lui.

— Să înțeleg că ai renunțat la porumb fiert?

— Te distrează situația asta, din câte văd.

— Era doar o glumă, mamă, a spus el, îmbrățișând-o.

— Du-te să-l ajuți pe tatăl tău să urce treptele! l-a rugat ea.

Perry Skinner se mutase în rulota lui Honey. Amândoi spuneau că era ceva temporar și că nu însemna nimic pentru niciunul dintre ei. Fry auzea asta de zece ori pe zi, lucru care îi dădea de înțeles că aveau de gând să se împace. Deși se bucura să-i aibă pe amândoi prin preajmă, Fry era circumspect. Își amintea certurile dintre ei și se temea că totul va reveni la „normal” când rănile li se vor vindeca și vor redeveni aceiași indivizi încăpățânați și intoleranți.

Ieșind din rulotă, îl văzu pe tatăl lui care încerca să meargă cu ajutorul unui baston. Doctorii îi refăcuseră șoldul stâng, distrus în totalitate de glonțul lui Louis Piejack. La spital, Fry și părinții lui i-au spus aceeași poveste ajutorului de șerif: s-au dus în Dismal Key pentru un picnic, iar Skinner s-a împușcat din greșeală în timp ce trăgea în cutiile de bere. Mama lui Fry era convinsă că polițistul n-a crezut o iotă din povestea lor, dar tatăl său a asigurat-o că acest lucru nu avea prea multă importanță. Ca viceprimar, avea o relație foarte bună cu șeriful, care nu i-a pus niciodată credibilitatea sub semnul îndoielii – nici chiar în toiul unei partide de poker cu miză mare.

— Când pot să mă apuc din nou de skateboarding? l-a întrebat Fry pe tatăl lui.

— Când doctorul va spune că ți-ai revenit complet.

— Dar nu mă mai doare capul.

— Serios? Putem să remediem situația, a zis Skinner, ridicând în joacă bastonul de parcă ar fi avut de gând să-l lovească.

— Mă bucur că, în sfârșit, *cineva* se simte bine, a spus Fry.

— Încearcă să fii tolerant, băiete! Nici tu n-ai fi în al nouălea cer de fericire dacă ar trebui să înghiți totul cu paiul.

— Știi ce-a pregătit la prânz? Supă de stridii!

— Dumnezeule mare! a exclamat Skinner.

Honey gătise două fileuri proaspete de stavrid sud-african, pe care le cumpărase din piața lui Louis Piejack, care, în lipsa lui, părea să prospere. Soția lui Piejack, Becky, sătulă de viața pe care o dusese alături de negustorul de pește, profitase de vacanța lui neobișnuită și fugise în São Paulo cu Armando, consilierul ei în materie de orhidee, după ce golise contul comun. Nimeni din oraș nu o acuza pentru asta.

Fry și tatăl lui au devorat peștele în timp ce mama lui sorbea dintr-o supă de crab.

— Skinner, ai văzut perluța pe care o are fiul tău? a întrebat ea. I-a dat-o o doamnă.

Tatăl lui l-a privit, făcându-i cu ochiul.

— Și ce ți-a mai dat?

— Drăguț! a mormăit Honey prin bandajul care îi acoperea maxilarul. Frumos exemplu dai, ca de obicei!

— Hai, fii serioasă! Știe că glumesc.

Fry l-a văzut pe tatăl său luând-o de mână pe mama lui, a cărei privire nu mai era atât de severă. Era un moment impresionant, dar băiatul era măcinat de sentimente contradictorii. Încercase din greu să nu-și facă speranțe. Se temea că într-o zi îi va auzi certându-se din nou, apoi ușa se va trânti cu zgomot și fiecare dintre ei își va vedea de drumul său.

— Pot să vă spun ceva? a întrebat el, punând furculița în farfurie. Chiar dacă probabil nu este treaba mea. Skinner l-a îndemnat să continue. Bine, a zis Fry. Cred că ați luat o hotărâre pripită când v-ați mutat iar împreună.

Honey s-a rezemat de spătarul scaunului, surprinsă de sinceritatea lui.

— Fry! a murmurat ea.

— Acum totul e perfect, a continuat el, dar ați avut un motiv pentru care v-ați despărțit. Dacă… știți voi…

— Ți-am spus că e vorba doar de câteva săptămâni, până mi se reface șoldul, i-a explicat tatăl său.

— Am luat doar o decizie practică, a adăugat și mama lui. Convenabilă pentru amândoi.

— Nu mă păcăliți, dar vă apreciez efortul.

Fry știa că făceau sex târziu în noapte – el șchiopătând, ea cu maxilarul fracturat. Nu mai erau deloc stăpâni pe situație.

— Unde vrei să ajungi? a întrebat Honey.

— Se aude totul prin pereții ăștia ca de carton, mamă, a spus Fry. Mi-am dat degeaba iPod-ul la maxim.

Mama lui s-a făcut roșie ca racul, iar tatăl său s-a încruntat.

— Nu-mi vine să cred că ne vorbești în felul ăsta, s-a plâns Honey, de parcă am fi doi copii care nu știu ce fac.

„Nu comentez”, și-a spus Fry.

— Chiar vrei să mă mut la mine acasă? l-a întrebat Skinner.

— Tată, vreau doar să-ți amintești ce s-a întâmplat în trecut.

Fry se referea la faptul că Skinner obosise încercând să înțeleagă proiectele nebunești ale lui Honey, iar ea obosise încercând tot timpul să se justifice.

— Oamenii se mai schimbă, a zis mama lui.

— Nu e adevărat, a intervenit tatăl lui. Dar învață să se plieze unii după alții.

Fry nu se simțea deloc în largul lui pentru că a adus trecutul în discuție, dar cineva trebuia să spargă gheața.

— Am știut întotdeauna că mai țineți unul la altul. Nu asta e problema.

— *Știu* foarte bine care este problema, a spus Honey.

— Nu mai contează. Oricum nu e treaba mea.

— Ba e treaba ta, a continuat ea. Hai să spunem că eu și tatăl tău ne-am împăcat…

— Ce s-a întâmplat cu „fostul tău tată”? a întrebat Skinner, pe un ton mustrător.

— Tu taci și ascultă! i-a ordonat Honey, adresându-i-se apoi din nou lui Fry. Să spunem, așadar, că ne-am împăcat. Lucrurile se vor schimba – dețin controlul asupra situației. Sunt mult mai stăpână pe mine acum.

— Fii serioasă, mamă! Ai uitat de povestea cu texanii?

— Nimeni nu susține că este o persoană perfect normală, a intervenit Skinner. Nici măcar *ea.* Dar sunt foarte mulți oameni așa-zis normali, care nu au însă nici sufletul, nici curajul ei.

— Cred că trebuie să-ți mulțumesc, a spus Honey.

Fry a zâmbit, pentru că încercase de multe ori s-o definească pe mama lui și ajunsese la concluzia că suferea de o tulburare sufletească, nu psihică. Se lăsa mânată de sentimente și acționa în consecință. Pentru această tulburare nu exista leac – de aceea tratamentele nu dădeau roade.

— Cred că te-am auzit de foarte multe ori folosind cuvântul *nebună,* i-a reamintit Honey lui Skinner.

— Bine, poți să folosești termenul și în sens negativ, dar și pozitiv.

Părinții lui Fry aduseseră o singură dată în discuție subiectul legat de uciderea lui Piejack, când Honey îi spusese că tatăl lui a fost nevoit să recurgă la un asemenea gest extrem ca să-i salveze viața. Băiatul nu se îndoise nicio clipă de asta, deși ar fi preferat să uite zgomotul casant al oaselor zdrobite în urma loviturii puternice aplicate de

Skinner. Mai târziu, indianul a luat cu el cadavrul lui Piejack, resturile chitarei prefăcute în țăndări și o hartă pătată de sânge pe care i-o dăduse Perry.

Lui Fry nu mai trebuia să i se spună că nu văzuse nimic. Era un secret de familie, iar băiatul se întreba dacă era suficient să-i mențină uniți.

— Toată lumea greșește, fiule, a zis tatăl lui. Și eu am făcut o greșeală cumplită, care m-a costat libertatea, dar mama ta nu m-a părăsit. Dacă ar fi făcut-o, nu ne-ai mai face acum morală.

— Mănâncă-ți cartofii dulci, puștiule! i-a spus mama lui.

— Bine, a încuviințat Fry, dând din cap. Dacă situația se împute, îl chemăm pe doctorul Phil.

— Ce șmecher ești! i-a zis Skinner, râzând.

Amândoi erau imposibili, a concluzionat Honey. Semănau ca două picături de apă.

— Și, indiferent ce susții tu, oamenii se pot schimba dacă vor cu adevărat. În clipa aceea, a sunat telefonul. La naiba! a murmurat Honey. Te deranjează exact la masă! Dumnezeu știe ce-or mai vinde în seara asta. Ea a împins nervoasă scaunul. Fry și tatăl lui și-au aruncat priviri unul altuia. Ce e? a întrebat Honey, încrucișându-și brațele.

— Nimic, a răspuns Fry. Asta e șansa ta.

Mama lui s-a ridicat de la masă, privind încruntată telefonul.

— Nu au niciun pic de bun-simț.

— Lasă-l să sune! a sugerat tatăl lui Fry.

— Dar sunt de-a dreptul nesimțiți să sune la ora asta.

— Stai jos, mamă! Lasă-i în pace!

Telefonul continua să sune – de opt, de nouă, de zece ori.

— Am uitat că robotul e dezactivat, a zis ea.

— Minunat! a spus Perry Skinner, dând berea pe gât. Lasă-l să sune, iubito!

— Sigur. Nicio problemă! s-a dat bătută Honey, dar nu s-a așezat pe scaun.

Telefonul continua să sune – de treisprezece, de paisprezece, de cincisprezece ori.

Ea i-a aruncat o privire jalnică lui Fry, de parcă i-ar fi spus: „Mă străduiesc”.

El a ridicat degetul mare în semn de victorie.

— Termină supa, mamă! Se răcește.

Telefonul a încetat să mai sune.

Honey s-a așezat la masă alături de băieții ei.

virtual-project.eu

[1] Supă groasă, tradițională din Italia. (n.tr.).

[2] „Coadă de tigru” (n.tr.).

[3] Cântăreț american de muzică country. (n. tr.).

[4] Senator american. (n.tr.).

[5] Cântăreață americană. (n.tr.).

[6] Conducători ai tribului Seminole. (n.tr.).

[7] Florida State University este asociată cu numele tribului de indieni. (n. tr.).

[8] Personaj din serialul american The Lone Ranger. (n. tr.).

[9] Chiropractica este o tehnică de manipulare a vertebrelor din regiunea cervicală, dorsală și lombară. (n. tr.).

[10] Echipă de baseball. (n. tr.).

[11] Levitra – medicament folosit în tratarea disfuncției erectile. (n. tr.).

[12] John James Audubon (1785-1851) – ornitolog american. (n. tr.).

[13] Jucător profesionist de golf. (n. tr.).

[14] Deepak Chopra – endocrinolog indian, autor a numeroase cărți despre spiritualitate și medicina trupului și a minții. (n. tr.).

[15] Insula Întunericului. (n. tr.).

[16] Plantă din specia *Zamia integrifolia.* (n. tr.).

[17] Juan Ponce de León y Figueroa (1474-1521) – explorator spaniol. (n. tr.).

[18] Insulă în Marea Caraibilor. (n. tr.).

[19] Șef al tribului apaș. (n. tr.).

[20] Tulburarea afectivă bipolară este o afecțiune care se manifestă prin schimbări extreme de dispoziție, de la depresii severe până la episoade maniacale. (n. tr.).

[21] Legumă care se hrănește cu seva și mugurii anumitor specii de palmieri. (n. tr.).

[22] Colegiu sau universitate renumită pentru vederile sale liberale. (n. tr.).

[23] Ralph Dale Earnhardt Sr. (1951-2001) – șofer profesionist de curse. (n. tr.).

[24] Formație americană de muzică rock. (n. tr.).

[25] Randall Hank Williams – interpret și compozitor american de muzică country. (n. tr.).

{26} Fighting Irish – echipa universității Notre Dame din Indiana, SUA. (n. tr.).

{27} În psihiatrie, un individ care încearcă simultan două sentimente opuse. (n. tr.).

{28} Merle Ronald Haggard și Waylon Arnold Jennings – cântăreți americani de muzică country. (n.tr.).

{29} Prăjină care servește pentru a pune în mișcare o ambarcațiune mică, împingând cu ea în fundul apelor puțin adânci. (n. tr.).

{30} Stăpâne, în swahili. (n. tr.).

{31} Jucător de fotbal american. (n. tr.).

{32} „Să mergem acum!" în limba spaniolă în original. (n. tr.).

{33} Cântăreț american de muzică country. (n. tr.).

{34} Personaje de desene animate. (n. tr.).

{35} Barry Morris Goldwater (1909-1998) – senator al statului Arizona. (n. tr.).

{36} Mamifer din America de Sud. (n. tr.).

{37} Jewel Kilcher – cântăreață, compozitoare, chitaristă, actriță și poetă americană. (n. tr.).

{38} Dinții frontali superiori ies cu mult în fața celor inferiori. (n. tr.).

{39} (16 ianuarie 1908-15 februarie 1984) – actriță și cântăreață americană. (n. tr.).

{40} În engleză, Franks – „*franci*" (n. tr.).

{41} Menoră – în religia evreiască, un suport special de lumânări cu șapte-nouă brațe, folosit în timpul sărbătorilor religioase. (n. tr.).

{42} Hanuka – sărbătoare religioasă evreiască. (n. tr.).

{43} Andrew Jackson (1767-1845) – cel de-al șaptelea președinte al Statelor Unite. (n. tr.).

{44} Manifest Destiny – Manifestul Destinului – reprezintă credința că Statele Unite ale Americii trebuiau să se întindă de la Atlantic la Pacific. Acest concept a fost adesea invocat și folosit pentru a argumenta și alte achiziții teritoriale sau aspirația de a obține noi teritorii. Deși inițial, Manifest Destiny a fost doar o expresie de natură politică cu priză la public, folosită frecvent la începutul secolului al XDC-lea, ulterior a devenit un termen istoric standard, întrebuințat adesea ca sinonim al expansiunii teritoriale a Statelor Unite ale Americii de-a lungul întregului continent nord-american. (n. tr.).

[45] Burritos – un soi de hamburger mexican din chifle, carne, fasole și brânză. (n. tr.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.

Table of Contents

1. 2
2. 18
3. 33
4. 48
5. 60
6. 74
7. 89
8. 102
9. 114
10. 128
11. 141
12. 156
13. 169
14. 183
15. 198
16. 212
17. 226
18. 240
19. 252
20. 266
21. 281
22. 300
23. 314
24. 328
25. 341
26. 357